DARK VERSE SERİSİ - 3

İMPARATOR

RUNYX

DARK VERSE SERİSİ - 3

İMPARATOR

R U N Y X

İmparator
Özgün Adı: The Emperor
RuNyx

Çeviren : Melis Sarı
Editör : Derya Sevim
Düzelti : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Zeynep Hilal Kahraman
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Nelly R.
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2679

1. Baskı: Eylül 2024
ISBN: 978-625-366-164-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by RuNyx
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi
Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.
No 60/A Kadıköy / İST
Sertifika No: 66326

DARK VERSE SERİSİ - 3

İMPARATOR

RUNYX

Çeviren: Melis Sarı

Hayatta kalan herkese,
Yaralarınızı ister bedeninizde ister ruhunuzda taşıyın;
ister en kötüsünü görmüş
isterseniz de en kötü kaderlerle savaşmış olun hâlâ buradasınız.
Bu kitap sizin için.

Yazar Notu

Dark Verse serisinin üçüncü kitabı olan bu kitap, tek bir çifti ve onların uzun yıllara yayılan ilişkilerini ele alırken önceki iki kitaptan karakterler ve olaylardan da bahsediyor. *Yırtıcı* ve *Azrail*'i okumadıysanız, eksiksiz bir okuma deneyimi için onları da okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

İlk iki kitabı okuduysanız, bu kitabın çok daha karanlık olduğunu belirtmeliyim. Bu kitap oldukça açık, ayrıntılı şekillerde şiddet ve cinsel içerikli sahneler içermektedir.

Bu kitapta panik atak, travma sonrası stres bozukluğu, reşit olmayan birine karşı cinsel saldırı, reşit olmayan birine karşı şiddet, cinayet, tecavüz ve işkenceden bahsedilmekte; insan köleliği ve kaçakçılığı gibi konularla ilgili sahneler içermektedir. Bu konulara karşı hassasiyeti olan insanlar için önceden sizi uyarmanın daha doğru olacağını düşünüyorum.

Bu konulardan herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa lütfen dikkatli olun. Ruh sağlığınız her şeyden önemlidir. Eğer bunlardan herhangi biri sizi olumsuz etkilerse kitabı okumayı bırakmanızı tavsiye ederim. Kitabı okumaya devam ederseniz, içtenlikle bu yolculuktan keyif almanızı umuyorum.

Teşekkür ederim.

Teşekkür Notu

Dante ve Amara beni kendi içimde bir yolculuğa çıkardı. Bazı bölümleri yazması oldukça zorken bazı bölümler su gibi aktı. Bırakın bu kadar sevdiğim bir işi yapmayı, az sonra sayacağım insanlar olmasaydı bugün burada bile olamazdım.

Her şeyden önce, okuyucularıma, en başından bu yana benimle birlikte olan insanlara teşekkür ederim. Bana inandığınız ve uğruna yaşayacak bir şeyler verdiğiniz için teşekkür ederim. Karakterlerim düştüğünde onları yakalamak için sizin orada olduğunuzu bilmek dünyanın en güzel duygusu.

İkinci olarak, anne ve babama, bugün olduğum kişi olmamın nedeni bana olan sonsuz sevginizdir. Mesafeleri ve zamanı aşan sevginiz benim dayanağımdır. Sizin çocuğunuz olduğum her gün için minnettarım. Teşekkür ederim.

Ayrıca bana kucak açıp karakterlerimi kabul eden tüm kitap topluluğuna teşekkür etmek istiyorum. Tüm blog yazarlarına ve *bookstragrammer*'lara, tüm grafik editörlerine, fotoğrafçılara, edindiğim arkadaşlara ve internet üzerinden kurduğum tüm bağlantılara teşekkür ederim. Benimle birlikte korkanlara ve kitabımı kutlayanlara teşekkür ederim. Başlangıçta sizler için özel bir yazı yazdım ancak yazının bin kelimeye ulaştığını fark ettim, bu yüzden sadece TEŞEKKÜR EDERİM diyeceğim. Bebeklerimi

kabul ederek bana bir şans verip başkalarına öneren, bana karşı nazik olan ve artık yakın arkadaşım haline gelen o birkaç kişiye teşekkür ederim. Kim olduğunuzu ve benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim!

Ve Nelly'ye. Benim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek için kalbimde asla yeterli kelime olmayacak. Sanatın, vizyonun ve cömertliğin beni gerçekten dünyadaki en şanslı insan gibi hissettiriyor. Sözlerimi mükemmel görsellere döktüğün ve sinir bozucu kıçıma tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Ve Rachel, şaşı olduğumda benim kartal gözlerim olduğun için teşekkür ederim. Senin ve dostluğun için minnettarım!

Arkadaşlarıma. Görülmemiş ve bazen de görülmüş mesajlarla günlerce ortadan kaybolduğumda ve aslında boktan bir arkadaş olduğumda bile bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Okuyucu grubuma, beni onurlandırdığınız hediyeler karşısında nutkum tutuldu. Üzerime yağdırdığınız bolluk her lanet gün hayatımı dolduruyor. Çok ama çok teşekkür ederim. Dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi de, bunu okuyan sana, kitabımı eline aldığın ve beni okumayı seçtiğin için teşekkür etmek istiyorum. Eğer buraya kadar okuyabildiyseniz, size sonsuza dek minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir ama beğenmediyseniz bile tercih ettiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için çok minnettarım.

Lütfen bir sonraki kitap dünyanıza atlamadan önce bir yorum bırakın.

Çok teşekkür ederim!

Calma Listesi

Prisoner - Raphael Lake ft. Aaron Levy
The Night We Met - Lord Huron
Back to You - Selena Gomez
i hate u, I love u - gnash ft. Olivia O'Brian
Far From Home (The Raven) - Sam Tinnesz
The Beginning of the End - Klergy ft. Valerie Broussard
Say Something - A Great Big World ft. Christina Aguilara
Little Do You Know - Alex & Sierra
A Thousand Years - Christina Perri
The Scientist - Coldplay
Chasing Cars - Snow Patrol
Cry for Me - Camila Cabello
Set Fire to the Third Bar - Snow Patrol ft. Martha Wainwright
Satellite/Stealing Time - Above & Beyond
A Drop in the Ocean - Ron Pope
Back in Time - VV Brown
In the Air Tonight - Natalie Taylor
Shadow Preachers - Zella Day
My Songs Know What You Did in the Dark - Fall Out Boy
Next to Me - Imagine Dragons
Love's to Blame - Joel & Luke
Movement - Hozier
Graveyard - Halsey
i love you - Billie Eilish
Skin - Rag 'n' Bone Man
Go to War - Nothing More
Already Gone - Sleeping at Last
Cross Your Mind - Sabrina Claudio Control - Halsey
Dogs of War - Blues Saraceno

New Divide - Linkin Park
Here Without You - 3 Doors Down
Survivor - 2WEI ft. Edda Hayes
Bad - Royal Deluxe
Wolves - Sam Tinnesz ft. Silverberg
Hurts Like Hell - Fleurie
Fire on Fire - Sam Smith
Distance - Christina Perri
Helium - Sia
Carry You - Jeffrey James
Between - Courier
When It's All Over - RAIGN
Don't Deserve You - Plumb
Holding On and Letting Go - Ross Copperman
Kryptonite - 3 Doors Down
Easier - Mansionair
Rescue Me - OneRepublic
In Need - Gert Taberner
Stay - Gracie Abrams
Boomerang - Imagine Dragons
Eclipse (All Yours) - Metric
Please Don't Say You Love Me - Alessia Mamino
Say You Love Me - Jessie Ware
Poison and Wine - The Civil Wars
Here She Comes Again - Royksopp
Vertigo - Raphael Lake ft. Ben Fisher
Starboy - The Weeknd ft. Daft Punk
exile - Taylor Swift ft. Bon Iver
Find My Way Back - Cody Fry
Fuck it I Love You - Lana Del Rey
Fall for You - Secondhand Serenade
I Just Want You - Castle OST
Legend - The Score
One Last Night - Vaults
Rolling in the Deep (Acapella) - Adele
Shattered - Trading Yesterday
Summertime Sadness - Lana Del Rey
Rise - John Dreamer
I Should Go - Levi Kris

Önsöz

Ev eskiydi.

Sabah soğuktu.

Hikâyeler ise anlatılıyordu.

Ama asla yardım edebileceklerin kulaklarına ulaşacak kadar yüksek sesli değildi.

Adam iki haftadan uzun bir süredir evi gözetlemek için kullandığı ağacın yanında duruyordu. Etrafı toprak ve sisle çevrili yalnız evin kendisi bile yeterince ürkütücüydü. Arkada bir orman, bir buçuk kilometre ötede bir nehir vardı. En yakın yol üç kilometre uzaklıktaydı. Burası gerçekten kâbusların eviydi. Dışarıdan bakıldığında, bir zamanlar bildiği bir ev gibi görünüyordu. Çığlıkları asla hapsetmeyen ince, harap duvarlar ve dışı taşla sarılı binanın içindeki çürük...

Adam sabahın erken saatlerinde genç çocuğu pencerede gördü. Meraklı gözleriyle yoğun sisin içinde bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Fark edilirse çocuğun ağır bir ceza alacağını biliyordu. Ancak çocuk cesurdu, belki de çaresizdi. Adam hangisi olduğunu bilmiyordu.

Onu kullandığı için muhtemelen kendini kötü hissetmeliydi. Fakat hissetmiyordu.

Elindeki çakmağı yakarak çocuğa işaret vermek için kaldırdı. Küçük gözlerin kolunu fark ettiğini gördü. Ardından çocuk gelen olup olmadığını kontrol etmek için hızla arkasına döndü ve memnun olarak başını iki kez aşağı yukarı salladı. Adamın göz-

den kaçırma ihtimaline karşı çok yavaş ve kesin iki baş sallama. Adam kolunu indirdi, istediği cevabı almıştı.

Bu cesur küçük pislik ona umduğundan daha fazla yardımcı olmuştu.

Çocuğun pencereden uzaklaşıp odaya geri dönmesini izledi ve ölmemesini umut etti. İkisinin de bulunmadan önce ölmemesini umuyordu. Bu büyük bir kayıp olurdu.

Beklediği cevabı almıştı, geldiği sisin içine doğru geri adım atarak gözden kayboldu.

Hazır değillerdi.

Hiçbiri değildi.

KISIM 1

meltem

"Hayat yolculuğumuzun ortasında,
Kendimi doğru yolun kaybolduğu,
Karanlık bir ormanda buldum."
Dante Alighieri, Inferno

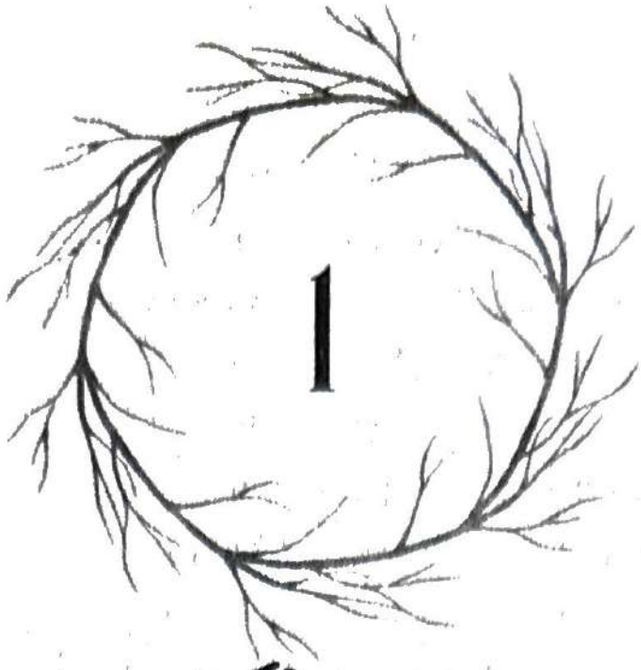

1

Amara

10 YAŞINDA

Öpüşüyorlardı.

Amara, Bay Maroni'nin oğlu ve pembe saçlı güzel kızın ağızlarını birleştirerek durmalarını ağacın arkasından kocaman açılmış gözleriyle izledi. Kızın *pembe* saçları vardı. Amara daha önce hiç pembe saçlı birini görmemişti.

Küçük kafasını yana eğerek tam olarak ne yaptıklarını görmeye çalıştı. Erkek ve kadın kahramanların filmlerde öpüştüğünü görmüştü ama gerçek hayatta buna hiç tanık olmamıştı. Babası yanlarında olmadığından, onun da annesini öptüğünü görmemişti.

Bir saniye, birbirlerinin dudaklarını mı yiyorlardı?

Iyy.

Amara burnunu kırıştırarak, nasıl bir his olduğunu test etmek için dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Islaktı. *İğrençti.* Yüzünü buruşturarak onları izlemeye devam etti. Küçücük aklıyla öpüşmekten neden bu kadar keyif aldıklarını anlamaya çalışıyordu. Buraya onları gözetlemeye gelmiş değildi. *Hem de hiç.* Ormanda yürürken -ki bunu kesinlikle tek başına yapmaması gerekiyordu- küçük bir kulübeyle karşılaşmıştı. Merak edip oraya doğru yürümüş, Bay Maroni'nin oğlunu ve kızı gördükten sonra bir ağacın arkasına saklanmıştı.

Dışarıdan bir kızdı.

Amara çok gençti ama kuralları dışarıdakilerin yerleşkeye girmesine izin verilmediğini bilecek kadar iyi öğrenmişti. Bu geçen hafta öğrendiği yeni bir kelimeydi. *Yerleşke. Yer-leşşş-ke.* Hepsinin geçim kaynağı buydu. Onun içeri girmesine izin vardı çünkü annesi tepenin üzerindeki büyük evde çalışıyordu. Peki ya dışarıdan gelen bu kız? Onun gerçekten de burada olmaması gerekiyordu. Onları uyarabilirdi ama bunu neden yapsındı ki? Belki de izinleri vardı. Ne de olsa, bu kız Bay Maroni'nin oğluyla birlikteydi.

Yine öpüşmeye başlamışlardı. Hiç yorulmuyorlar mıydı? İlk birkaç saniyeden sonra, yaptıkları şey gerçekten çok *sıkıcı* görünüyordu.

Gösteriyi izlemeyi bitirip eve dönmeye karar verdi, saat zaten oldukça geç olmuştu. Güneş neredeyse batıyordu, gökyüzü kararmak üzereydi ve orman ışıklar olmadan korkutucu olabilirdi. Ayrıca saat altıdan sonra yerleşkede dolaşmaması gerekiyordu. Başı belaya girebilirdi.

Bu düşünceyle birlikte, küçük ayaklarıyla ormanın sınırına doğru koşmaya başladı. Gökyüzü karardığında nefes nefese kalmış, korkmaya başlamıştı. Karanlıktan hoşlanmıyordu. Bu geç saate kadar dışarıda kalmamalıydı. Ormanın sınırına ulaştığında küçük bedeni titremeye başladı ve kendi ayaklarına takılarak sert bir şekilde yere düştü.

Ah, bu acıtmıştı.

Eteğinin altından morarmış, sızlayan dizine baktı ve yüzünü buruşturdu. Annesi hep acı eşiğinin düşük olduğunu söylerdi. Bu da incindiğinde daha fazla acı hissettiği anlamına geliyordu. Bu arada eşik de onun için yeni bir kelimeydi. *E-şik*, diye zihninden tekrarlarken dizinden bir damla kan aktığını gördü. Midesi bulanırken görmemek için kafasını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı.

"Kim var orada?" Uzaktan gelen bir erkek sesi ona acilen eve dönmesi gerektiğini hatırlattı. Hava karardıktan sonra arazide

olmaması gerekiyordu, özellikle de yerleşkenin bu kısımlarında bulunmamalıydı.

Yaralı dizi titrerken ayağa kalktı ve annesiyle birlikte yaşadığı binaya doğru hızla ilerledi. Bacağındaki zonklamayı hissederek evine doğru yokuş aşağı indi. Maroni'nin arazisinden nefret ediyordu. Neden bu kadar büyük ve bir dağın üzerinde olmak zorundaydı ki? Tepelere tırmanmak ve inmek zordu.

"Yine gizlice kaçtın mı, Mara?" Arkasından gelen bir çocuk sesi onu ürküttü.

Amara neredeyse tekrar düşecekti, dengesini zar zor sağlayarak Vin'i selamlamak için olduğu yerde durdu. Vin onun en iyi arkadaşıydı, aslında tek arkadaşıydı. Ayrıca nedense onun adını hiç doğru söyleyemiyordu. Onun için her zaman Mara olmuştu.

"Vinnie! Etrafta gizlice ne yapıyorsun?" Vin ondan sadece bir yaş büyüktü, çocuk bunu hatırlatmayı asla unutmuyordu. Ayrıca onun da yapmaması gereken bir şekilde etrafta dolanıyordu.

Vin yanına geldi, ondan bir santim kadar kısaydı. Amara bu konuda arkadaşıyla dalga geçmeyi seviyordu. Ancak Vin kendi boyunun birkaç yıl içinde uzayacağını, onun ise aynı kalacağını söylemişti. *Offf.* Bu çocuk çok sinir bozucuydu.

"Antrenman yapıyordum," dedi çocuk sessizce. Yokuş aşağı yürümeye başlayarak kıza yardım etmek için koluna girdi. Pekâlâ, iyi davrandığında daha az sinir bozucu olduğu söylenebilirdi.

Yüzüncü kez, "Antrenmanda ne yapıyorsun?" diye sordu Amara. Gerçekten de merak ediyordu. Bu "antrenman" her neyse ona bir hafta önce başlamıştı. Vin'in on birinci yaş gününün sonrasında. Bunun muhafızların taşıdığını gördüğü büyük silahlarla bir ilgisi olduğunu biliyordu ama daha fazlasını bilmiyordu. Vin'e pek çok kez sormuştu, yine de çocuk ona ne yaptığını söylemiyordu.

Vin omuz silkerek sağ taraftaki karanlık antrenman binasına, biraz önce geldiği yere baktı. Amara da uzaktaki binaya baktı.

Başka bir çocuk tepeden aşağıya doğru topallayarak iniyordu ancak ters yöndeki göle gidiyordu. *Yeni çocuk.* Amara kendini bildi bileli çocuk orada kalıyor olmasına rağmen, herkes ona hâlâ "yeni çocuk" diyordu. Amara çocukla hiç tanışmamıştı ama insanların söylediklerinden onun tehlikeli biri olduğunu biliyordu.

"Yeni çocukla konuştun mu?" diye sormaktan kendini alamadı.

"O beş yıldır burada, Mara," diye hatırlattı Vin. "Artık yeni değil."

"Biliyorum," derken bir taşın üzerinden atladı. Artık neredeyse eve gelmişlerdi. "Ama herkes ona öyle diyor."

Binadan gelen ışık Vin'in koyu renkli, yumuşak saçlarını ve koyu renk gözlerini ortaya çıkarıyordu. Konuşurken görünen ön dişi hafifçe yamuktu. "Kimseyle konuşmuyor. Çocuklar onunla antrenman yapmıyor."

Basamakları tırmanırken, "O da bir çocuk," diye belirtti Amara.

Vin başını iki yana salladığında alnındaki saçlar da sallandı. "O hiçbirimiz gibi değil. Ondan uzak dur, tamam mı?"

Amara uzaktaki göle baktı. Yerleşkenin o kısmına hiç gitmemişti. Orada yaşayan öfkeli çocuğu düşündükçe de gitmek istemiyordu. Sonunda birlikte yaşadıkları binaya gelmişlerdi. Kendisi zemin katta, Vin ise üçüncü katta kalıyordu. Heyecanla bugün edindiği küçük bilgiyi paylaşmak için arkadaşını binanın devasa sahanlığında durdurdu.

"Bugün ormanda küçük bir kulübe buldum," dedi ona. Kimsenin duymaması için sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

O sırada yıldızlara bakan Vin iri gözlerle kıza döndü. "Ormana yalnız mı gittin? *Deli* misin sen?"

Amara, "Şşt," diyerek etrafına bakındı. Daha büyük birinin onu duymasından korkuyordu. Eğer haber annesine ulaşırsa ceza alırdı. Cezalı olmaktan *nefret* ediyordu. Bir saniye sonra kimse gelmeyince biraz rahatladı.

Vin ona usulca, "Orman tehlikelidir," diye hatırlattı. Bu çevrelerindeki yetişkinlerin her çocuğa söylediği bir şeydi. *Ormana gitme.*

Amara gözlerini devirdi. "Derinlere inmedim."

"Ama..."

"Oof," diye kızgınlıkla haykırdı Amara. Ardından onu susturmak için koluna yumruk attı. "Orada sadece ben yoktum. Bay Maroni'nin oğlu da oradaydı. Yanında da bir kız vardı," diye fısıldadı. Ormana gidip iki ergenle karşılaştığı anın heyecanını hatırlıyordu.

Vin heyecanla büyüyen gözlerini kırpıştırdı. "Bir kızla mı? Dışarıdan biriyle mi?" Amara sırıtarak başını salladığında arkadaşı bir ıslık çaldı. En azından çalmayı denedi. Bunun için her gün pratik yapıyordu.

"Onlar *öpüşüyorlardı*," dedi Amara. Sesini biraz daha alçalttı. "Öpüşüyorlardı! Düşünebiliyor musun? Dışarıdan gelen bir kızı öpüyordu!"

Vin yakasını çekiştirerek giriş kapısına baktı. Rahatsız görünüyordu. "Havalıymış."

Amara sırıttı. "Senin yanakların mı kızardı?"

Çocuğun tombul yüzü daha da kızarmıştı. "Tabii ki hayır."

Amara gülerek dirseğiyle onu dürttükten sonra topallayarak kapıya doğru yürüdü. Annesi ona her zaman insanları asla rahatsız etmemesi gerektiğini söylerdi. Şu an en yakın arkadaşı rahatsız olmuştu ve Amara bu yüzden onu dürtmeyi kesti.

Vin kızın arkasından binaya girdi. "Oraya bir daha yalnız gitme, tamam mı?"

Amara doğruca evlerinin kapısına giderek ona gülümsedi. "İyi geceler, Vinnie."

Kızı yeniden kaçacağını bilecek kadar iyi tanıyan çocuk başını sallayarak merdivenlere doğru yöneldi. Amara koridordaki ışıkların altında onu izledi. Şortunun altındaki çürüğün kötü bir renge dönüştüğünü fark etmişti ancak arkadaşı topallamıyordu bile. Onu eğitmek için ne yaptıklarını bilmiyordu ama bundan hiç hoşlanmamıştı. *Hem de hiç.*

Arkadaşını incitebilecek bir şey olduğu düşüncesiyle sinirlenerek evin kapısını açtı ve loş oturma odasına girdi. Saat oldukça

geçti, gün boyunca yaptığı işler yüzünden yorgun düşen annesi büyük olasılıkla çoktan uyumuştu.

Annesi büyük malikânenin başkâhyasıydı. İşe mutfakta aşçı olarak başlamış ve yıllar içinde terfi etmişti. Artık mutfağın tamamından, temizlik görevlilerinden ve bahçıvanlardan o sorumluydu. Arazi çok büyük olduğu için sorumlu olduğu çok fazla insan vardı. Bu bir personelin yükselebileceği en iyi pozisyonlardan biriydi. Bu yüzden de burada yalnız yaşıyor olmalarına rağmen üç büyük yatak odasına sahip güzel bir evleri vardı. Babası yıllar önce onları terk etmişti. Amara onu bazen hatırlıyordu ama annesini her zaman daha çok sevmişti. O yanında olduğu sürece mutluydu.

Amara oturma odasının yan tarafına ilerledi, ilk yardım çantasının bulunduğu banyoya doğru uzayan ışığı açtı.

"Nerelerdeydiniz, küçük hanım?"

Ondan sadece birkaç santim uzun olan annesine baktı. Örülmüş saçları omzunun üzerinden aşağıya dökülüyordu. İnsanlar annesine benzediğini söylüyordu. Aynı koyu yeşil gözlere, kömür siyahı saçlara ve güneşte kızarmış tene sahiplerdi.

Yarı gerçeği söyleyerek, "Vin'le yürüyordum," diye cevapladı. Annesinin arkadaşına güvendiğini biliyordu.

Annesi iç çekerek başını iki yana salladıktan sonra gözleri kızının dizine kaydı. Çok sevdiği takma adıyla ona seslenerek, "Ah, Mumu... Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece düştüm, Ma'*," diyerek kapalı klozet kapağına oturdu. Annesinin küçük yarasını temizleyeceğini çoktan biliyordu. O bunları düşünürken kadın hemen ilk yardım çantasını çıkarmıştı. Dizlerinin üzerine çöktükten sonra kızının ayaklarını kucağına yerleştirdi.

"Acıyor mu, Mumu?" diye sordu sessizce. Gerçekten de acıyordu fakat Amara başını iki yana salladı. Babası onları terk ettikten sonra annesinin tüm dünyası o olmuştu. Onun her acısı-

* İngilizce'de eski zamanlardan kalma "anne" kelimesinin kısaltması. (ç.n.)

nı, her mutluluğunu, hissettiği her şeyi annesi de hissediyordu. Onun diğer en iyi arkadaşıydı.

"Ma?" Annesi yarasına merhem sürerken Amara aralarındaki sessizliği bozdu. Bir yandan da sorusunu dile getirip getirmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Hmm?" annesi çantayı toplayıp kaldırmaya başladı.

"Bay Maroni'nin oğlunu tanıyor musun?" diye sordu sonunda. Yüzünün tuhaf bir şekilde ısındığını hissedebiliyordu.

Annesinin kendisininkine çok benzeyen yeşil gözleri ona döndü. "Küçük Damien'ı mı?"

Amara başını salladı. "Hayır, büyük olan."

"Dante'yi mi?"

Amara kalbi hızla atarken başını salladı. Koltuktan aşağı zıplayarak odasına doğru yürümeye başladığında annesi de onu takip etti ve arkalarındaki ışıkları söndürdü. Amara dolabına doğru yürüyerek geceliğini seçti. Şort ya da pantolon giymeyi sevmiyordu. Okula giderken bile etek ya da dökümlü elbise giymeyi tercih ederdi.

"Tabii ki onu tanıyorum," dedi annesi. "Neden sordun?"

Amara mavi çiçekli iç çamaşırına kadar soyunup basit pamuklu geceliğini giyerken annesi yatağına oturdu.

Yatağına tırmanıp annesinin önüne otururken, "Bugün onu gördüm, hepsi bu kadar," diye açıkladı. Çok önemli bir şey yokmuş gibi rahat olmaya çalışıyordu. "Ondan hiç bahsetmiyorsun."

Annesinin ellerini uzun saçlarında hissetti ve becerikli parmaklar örgüsünü yapmaya başladığında başını arkaya yatırdı. Annesi her zaman gece örgüsünün sabahları daha güzel ve sağlıklı görünmelerini sağladığını söylerdi. Amara kendini bildi bileli annesi her gece saçlarını örerdi, saçları da her sabah dalgalı ve güzel olurdu.

Elleri başının arkasında hareket ederken, "O iyi bir çocuk," dedi kadın.

Amara yaşamı boyunca onu sadece uzaktan görmüştü. Hep oradaydı ama küçük kız hiçbir zaman onun saçlarının ne kadar

yumuşak göründüğüne ya da boyunun ne kadar uzun olduğuna dikkat etmemişti. Karnında küçük bir kıpırtı hissettiğinde onu uzaklaştırmak için ovuşturdu.

"Kaç yaşında?" Geceliğinin eteklerini çekiştirdi.

"On beş," diye yanıtladı annesi. "Zavallı çocuk annesini çok genç yaşta kaybetti. O zamandan beri kardeşine bakıyor. Bay Maroni ise... oldukça katı bir adam."

Amara karşısındaki çekmeceli dolaba bakarken bir anneye sahip olmamanın ona nasıl hissettireceğini hayal etti. Pek hoş bir şey olacağını sanmıyordu. Çocukların her zaman onunki gibi anneleri olmalıydı. Aslında belki kendi annesini onunla paylaşabilirdi.

Aklına gelen fikrin ne kadar bilgece olduğunu hissederek, "Ona biraz tatlı yapmalısın, Ma," dedi Amara. "Kurabiye. Çikolatalı olanlardan. Evet, sanırım bu hoşuna gider."

Saçıyla işi biten annesi yataktan kalkarak onun yorganın içine girmesine izin verdi. Annesi yorganı üzerine çekip kızını tam da sevdiği gibi nevresimiyle sarıp sarmalarken usulca gülümsedi. Amara'nın sahip olmayı dilediği o küçük gamze yanağında ortaya çıkmıştı. Vin ona parmağını yanağına sokarsa bir gamzeye sahip olabileceğini söylemişti ancak bu öneri şu ana kadar işe yaramamıştı.

"Çok düşüncelisin, Mumu," diyerek küçük kızın yanağını usulca okşadı. "Bunu yarın yapacağım."

Amara annesinin sağ elini tutarak gülümsedi. Kadının eli sert, ince ve ufaktı ama o bunu çok sevmişti. "Bana da biraz yap."

Annesi kıkırdayarak alnına bir öpücük bıraktı. "Kalbini sakın kaptırma, bebeğim."

Amara bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Bir insan kalbini nasıl kaptırabilirdi? Öyle bir şey olursa ölmez miydi? Bu oldukça tuhaf bir söylemdi. Yine de annesi odadan çıkarken gülümsediğinde kendini mutlu, güvende ve sevilmiş hissetti.

Tavana bakarken, gördüğü öpücüğü hatırlayarak gözlerini

kırpıştırdı. İğrenç görünüyordu ama bunu yapmak izlemekten daha eğlenceli olabilirdi. Belki de bu yüzden öpüşmeye devam etmişlerdi. Bu sıkıcı olsaydı insanlar öpüşmezdi, değil mi? Kaçırdığı bir şeyler olmalıydı.

Oda, yanındaki gece lambasının hafif melodisi dışında sessizdi. Amara yatağa iyice yerleşti ve gözlerini kapattı. İnsanların öpüşmekten neden hoşlandığını anlamak için öpüşmek hakkında daha fazla şey okumaya karar verdi. Belki bir gün büyüyüp güzelleştiğinde Bay Maroni'nin oğlundan kendisine bir öpücük vermesini isteyebilirdi. O çok yakışıklıydı. Belki de kız onun yakışıklılığına uygun olacak kadar güzelleştikten sonra çocuk ona nazik davranır ve dudaklarından öperdi.

İsmi de yakışıklıydı. İsimler yakışıklı olabilir miydi? Amara odanın sessizliğinde, gecenin karanlığında bu düşünceyle kıkırdadı ve dudaklarını oynatarak onun adını ilk kez tattı.

Evet, kararını vermişti. Dante Maroni onun ilk öpücüğünün sahibi olacaktı.

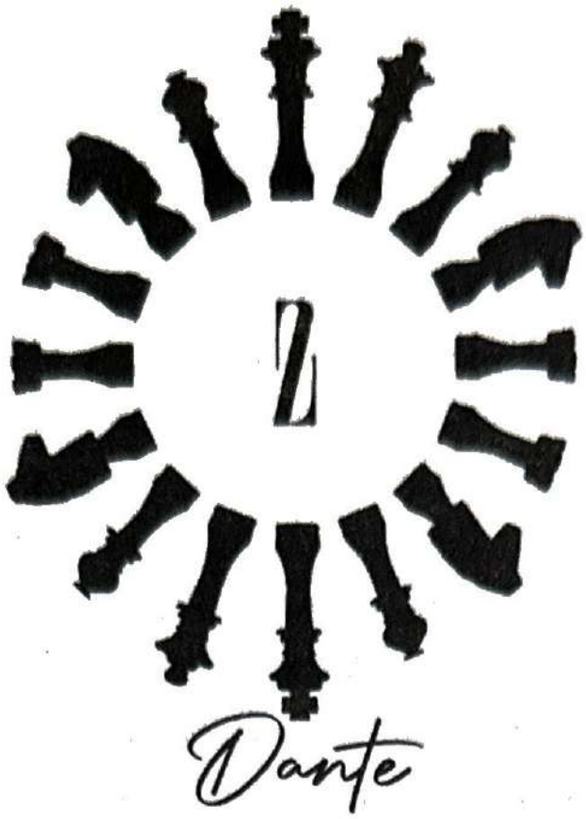

Dante

16 YAŞINDA

Siktir, bu küçük piçten nefret ediyordu.

Dante çenesini kütletirken gözlerini bugüne kadar gördüğü on dört yaşındaki çocuklar arasında en öfkeli olanından ayırmadı. Morarmış yanağının acımasına sebep olan küçük sırıtışını kasıtlı olarak koruyarak yumruğunu havaya kaldırdı ve çocuğun bedeninin yan tarafına indirdi.

Çocuğun homurtusu belli belirsiz duyulmuştu. Kısa bedeninin iyi bir eğitim almadan yapamayacağı kadar düzgün bir şekilde etrafında döndü ve dirseğini sert bir hareketle Dante'nin sırtına sapladı.

Sikeyim.

Bu canını gerçekten yakmıştı ama Dante karşılık olarak kıkırdadı. Onu kışkırtmak için, "Hadi, küçük adam," diye sataştı. Tanrı aşkına, bir tepki görmeyi istemek çok mu fazlaydı? Bir yılı aşkın süredir bu çocuğun duvarını kırmak için küçük projesi üzerinde çalışıyordu. Aldığı tek şey ise boş bakışlar ve ölü mavi gözlerdi. Sinir bozucu olsa da bu çocuğu seviyordu, özellikle de babasıyla uğraştığı için. Tazı Maroni'ye bulaşan herkes onun için altın değerindeydi.

Beklemediği bir anda çenesine ve burnuna hızlı birer yumruk yedi.

Orospu çocuğu.

Kafatasının patlamasının yakıcı acısını hissetmeden önce çıkan çıtırtıyı duymuştu. Burnunu tutarken kanın fışkırdığını hissedebiliyordu, gözlerinin önünde beliren yıldızları kırpıştırarak bir kahkaha attı. Tanrı aşkına, çocuk gerçekten iyiydi. Onu iğnelediği için haklıydı.

Her zaman cebinde taşıdığı, güzel annesinin ona kazandırdığı bir alışkanlık olan mendili çıkararak burnuna tuttu. Annesinin görse muhtemelen mezarında ters dönmesine neden olacak şekilde yıpranmış kot pantolonunun içinde bile bu mendili bulundururdu.

"Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Dante ağzını kapatan kumaşın arasından mırıldandı. En sonunda, bir yıl süren çalışmasından sonra genç adam konuştu.

"Defol git."

Altın.

Resmen bir *altın* bulmuştu.

Dante mendilin arkasından sırıttı. "Ben de memnun oldum, Tristan. Sen artık benim küçük dostumsun."

Tristan mavi gözlerini hafifçe kıstıktan sonra eğitim merkezinden çıktı. Dante'nin deyimiyle burası işkence merkeziydi. Tazı Maroni, askerlerini ve çocuklarını eğitmek için mülkünün içine koca bir yapı inşa etmişti. Onları savunma ve silah eğitimlerinin yanında hem işkence görmek hem de işkence uygulamak konusunda eğitiyordu. Bina üç katlıydı. Zemin kat yakın dövüş ve silah eğitimine, birinci kat acıya tahammül eğitimine, bodrum katı da sorgulamalara ayrılmıştı. Genellikle dışarıdan gelen düşmanlar tutulduğu için reşit olmayanların girmesine izin verilmese de Dante birçok kez oraya inmişti. Maroni olmanın bazı avantajları da vardı.

Tristan'la bir santimlik bile olsa kaydettiği ilerlemeden memnun bir şekilde eğitim merkezinden çıktı. Dışarıda görevlendirilmiş, orada olmaması gerekenlerin içeri girmediğinden emin olmak dışında hiçbir şey yapmayan iki muhafıza başıyla selam verdi. Karşılık olarak onlar da saygıyla başlarını salladı.

Bakımlı çimenlerin arasından geçerek yokuş yukarı malikâneye doğru yürüdü. Bina yemyeşil tepenin üzerinde bir canavar gibi duruyordu ama Dante orayı gerçekten seviyordu. Burayı inşa ettiren kişi büyük büyük büyükbabasıydı. O adam bir cam tüccarı, toplumun saygın bir üyesi ve yalnız bir adamdı. Karısı ve ailesinin tek bir çatı altında yaşaması için kasabadan biraz uzaktaki tepenin tamamını satın almasının nedeni de buydu. Yıllar geçtikçe araziye yavaş yavaş başka yapılar da eklenmişti. Dante'nin malikâneyi sevme sebebi ise binanın tarihi özelliği ve sevgiyle yapılmış olmasıydı. Keşke şu anda içinde yaşayan engerek çukurunun yarısı bir şekilde o lanet tepeden aşağı düşebilseydi.

Dante yürürken devriye gezen adamlar saygıyla başlarını salladılar. *Beklendiği gibi.* Lorenzo "Tazı" Maroni'nin en büyük oğlu, Tenebrae Outfit'in kurucusu ve yeraltı dünyasının en kötü şöhretli liderlerinden biri olan Antonio "Buz Adam" Maroni'nin torunuydu. Dante bu imparatorluğun vârisiydi. Kanından gelen mirası devam ettirmesi bekleniyordu ve o bundan nefret ediyordu.

Dante aslında babasından çok annesinin oğluydu. Annesi gibi bir kadının nasıl babası gibi biriyle birlikte olduğunu anlayamıyordu. Nasıl tanıştıklarını bilmiyordu çünkü annesi bundan hiç bahsetmemişti. Dante ise onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu.

"Sen benim en değerli sanat eserimsin, benim küçük cehennem meleğim, Dante'msin."

Ona böyle seslenirdi. Dante, annesinin hayatta kalmaya çalıştığı cehennemin içindeki koruyucusu ve bu cehenneme göğüs gerip dışarı çıkacak olan kişiydi. Annesinin ona neden "Dante" adını verdiğini biliyordu. Cehennemin yedi çemberinden geçip çıkan şairin adıydı bu. Kendisi ise ilkinden kurtulursa şanslı sayılırdı.

Annesi vahşi, kıvırcık, kahverengi saçları, aynı renkte hüzünlü gözleri ve yumuşak geniş gülümsemesiyle bir ressamdı.

Yanağındaki boya izleri ve dilindeki şiirlerle ona şiir okur, hatta şarkılar mırıldanırdı. Bu sırada o da annesinin aldığı kille vakit geçirir, yeni yürümeye başlayan küçük kardeşi ise bebekler ne yapıyorsa onu yapardı. Annesi onun içindeki sanatçıyı besleyerek o yumuşak kili şekillendirirken ara sıra gelip küçük ellerine rehberlik ederdi.

Konağın en üst katında kendine bir oda ayırmıştı. Günbatımının en güzel oradan göründüğünü söylerdi. Çocukluğunda, annesi boyalarıyla çalışırken onun için kilden küçük heykeller yaparak birlikte vakit geçirmeyi çok severdi.

Bu aynı zamanda onu bulduğu odaydı. Bilekleri kesilmişti ve etrafında kırmızı bir havuz oluşmuştu. Tuvali yere düşmüş ve kanıyla ıslanmıştı. Bu onun son şaheseriydi.

Düşüncelerinden sıyrılırken malikânenin arka tarafındaki alçak basamakları tırmanarak göl manzaralı tarafa doğru yürüdü. Artık kırmızıya boyanmış olan beyaz mendilini cebinden çıkarmıştı. Yeşillik göz alabildiğince uzanıyor, sadece ara sıra görülen yapılar boşluklar oluşturuyordu. Tanrı aşkına, içerideki insanların yarısının gitmesini dilese de bu lanet tepeyi seviyordu.

Yüz kaslarını hareket ettirerek yaralarının ciddiyetini test etti. Küçük piç onu iyi haklamıştı. Canı yanıyordu ama yaşayacaktı.

Bir an sonra vücuduna bir şeyin çarptığını hissetti, Tristan'ın dirsek attığı yere isabet etmişti. Dişlerini sıkarak ona çarpıp yere düşen küçük kıza bir bakış attı.

Ona tıpkı küçük erkek kardeşine seslendiği gibi seslenerek kayıtsızca seslendi. "Nereye gittiğine dikkat et, bücür." Siktir, bir sigaraya ihtiyacı vardı. Aslında sigara içmiyordu ama bazen bir nefes çekmeyi severdi. Cebinden bir tane çıkarıp metal çakmağını çaktı ve derin bir nefesi içine çekti. Duman ciğerlerine dolarak onu hissettiği diğer şeylerden bir anlığına uzaklaştırdı. En azından, yan tarafından bir öksürük duyana kadar düşünceleri dağılmıştı.

Bir kıkırdamanın ortasındaki kızı inceledi. Tekrar ayağa kalkmıştı, sade mavi bir elbise giyiyordu, siyah saçları atkuyruğu

şeklindeydi ve iri yeşil gözleri ona sabitlenmişti. Dante bu gözleri daha önce bir yerlerde görmüştü.

"Bu bölgede olmana izin var mı?" diye sordu. Sigarasından bir nefes çekerek kızın sevimli burnunun kırışmasını izledi.

"Arkadaşımdan saklanıyorum," dedi kız gözlerini yere sabitleyerek. "Sanırım artık gitmeliyim. Hoşça kal."

Dante ani değişim karşısında şaşırarak elindeki sigarayı yere attı. "Hey, hey, hey. Dur bakalım, bücür."

Kız etrafında döndüğünde atkuyruğu göğsüne çarptı. Gözleri küçük bedeninin yapabileceğinden çok daha büyük bir ateşle parlıyordu. "Bana öyle seslenmeyi kes!"

Dante eğlenerek başını bir hanımefendiyle konuşur gibi hafifçe eğdi. "Özür dilerim, kraliçem." Kızın bu hitap şeklinden hoşlandığını anlayabiliyordu.

Kim olduğunu anlamaya çalışarak, "Kaç yaşındasın?" diye sordu merakla.

"Sen kaç yaşındasın?" diyerek karşılık verdi kız.

Dante sırıttı. "On altı."

Küçük kız gururla, "On bir yaşındayım," diye ilan etti. "Geçen ay benim doğum günümdü. Anneme doğum günü pastamın bir kısmını sana göndermesini söylemiştim."

Dante birden onun kim olduğunu anladı. O kâhyanın kızıydı. Kadınla aynı yeşil gözlere sahipti. Hizmetçilerinin adını bilmiyordu ama ona ev yapımı kurabiyeler yedirmeye başladıktan sonra kadına Zia demeye başlamıştı. Zia'yla pek konuşmasa da tatlı ikramlarına bayılıyordu. Annesi pek yemek yapmazdı, o yüzden kadının tatlıları giderek daha değerli olmaya başlamıştı. Dante onları yemeyi her zaman dört gözle bekliyordu. Ayrıca o çok iyi bir kadındı. Dante kadından gerçekten hoşlanıyordu.

Genç kız, Zia'nın kızı, personel kanadından çok uzaktaydı. Babası ya da daha kötüsü amcası onu burada görürse başı büyük belaya girerdi.

"Gitmelisin," derken başıyla kızın geldiği yeri işaret etti.

Onun ya da annesinin malikânedeki herhangi birinin hedefinde olmasını istemiyordu.

Kız bir kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra ona neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten çok güzel gözlerin var." Ardından çocuğun cevap vermesine fırsat bırakmadan arkasını dönerek tepeden aşağı, personel kanadına doğru koşmaya başladı.

"Çok güzel gözlerin var, Dante. Onlara iyi bak."

Bu kızdan önce ona bunu söyleyen tek kişi annesiydi, onun sözleri aklına gelmişti. Hafızası kadının güzel ama hüzünlü kahverengi gözleriyle dolmuştu. Dante elini saçlarının arasından geçirerek eğildi, yarısı içilmiş sigarayı aldıktan sonra dudaklarına götürdü ve yeniden yaktı. Kırık burnundan nefes verirken canı çok yanıyordu ama göle ve yanındaki kulübeye bakarken bu acıyı memnuniyetle karşıladı.

Bu gezegende babasından ondan daha fazla nefret eden birini bulabileceğini hiç düşünmemişti. Tristan'la tanışana kadar durum böyleydi. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen, o genç çocuk bir gün yaşlı adama karşı tetiği çekecek ve Dante de silahı ona gönüllü olarak verecekti. Tek yapması gereken, kendisi ve dünya buna hazır olana kadar beklemekti.

"Yarın şehre gitmen gerekiyor."

İti an çomağı hazırla.

Dante adamı görmezden geldi.

Bir an sonra babası karşısına dikildi. Tedirgin bir sesle konuşuyordu. "Bu kan da ne? Biri sana mı vurdu?"

Dante, babasının sesi son kelimeyle birlikte bahçede gürlerken bile arkasını dönmedi. Güç oyunu başlamıştı. Babası etrafta gerinecek, burada yetkilinin kim olduğu gerçeğini herhangi birinin unutmuş olma ihtimaline karşı herkese bir hatırlatma yapacaktı. Bunun sonucunda da insanlar Lorenzo Maroni'den biraz daha korkarak görevlerine geri dönecekti.

Dante külleri yere savurdu ve sessiz kalarak sigara içmeye devam etti. "Beni görmezden gelmeye cüret etme, evlat. Biri sana vurdu mu?"

"Önemli bir şey değil," dedi Dante. Ancak bu sözler faydasızdı. Babası onu duymuyordu.

Bağırarak sağ kolu Al'ı çağırdı ve yerleşkedeki herkesin buraya toplanmasını emretti.

Dante dişlerini sıkarak muhteşem günbatımını izlemeye çalışırken dakikalar geçiyor, insanlar sessiz ama korku dolu bir şekilde endişeyle toplanıyordu. Babasının yönetim şekli buydu, insanları korkutmak. Onu kızdırmanın tek yolu, güç gösterisine tepki vermemekti.

Sonunda sigarayı yere atıp ayakkabısının altında ezdi ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Zia'yı kızını -biraz önce ona güzel gözleri olduğunu söyleyen yeşil gözlü genç kızı- sıkıca tutarken gördü. Kız babasını değil, onu izliyordu. Dante küçük bir hareketle göz kırptı. Hemen ardından kızın kızardığını ve hızla başka tarafa baktığını gördü. Bu hareket, yaşanan boktan gösterinin ortasında gülmek istemesine neden olmuştu. Gözlerini grubun üzerinde gezdirirken Tristan'ın grubun gerisinde, herkesten biraz uzakta, yüzünde boş bir ifadeyle durduğunu fark etti. Dante'nin onu ispiyonlayacağını düşünüyorsa çok yakında yanıldığını anlayacaktı.

"Oğluma kim vurdu?" diye bağırdı babası. Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve gözlerini topluluğun üzerinde gezdirdi. Kimse cevap vermeyip yeterince korkmuş görününce tiradına devam etti. "Vârisime vurmaya kim cüret eder? Bir Maroni'ye! Suçlu tam şu anda itiraf edecek, aksi takdirde cezalandırılacak. Bana bunu kimin yaptığını söyleyin. Bu yerleşkede, Maroni ailesinden birine saldırmak bana yapılmış en büyük hakarettir."

İnsanlar gergin bakışlarla birbirine baktı. Etrafta sessiz fısıltılar dolaşırken güneş yavaşça battı.

"Benim toprağımda duruyor ve kanıma hakaret ediyorsunuz," diye devam etti babası. "Ya şimdi bana söylersiniz ya da sonuçları herkes için ağır olur."

Yandan gelen bir hareket herkesin dikkatini çekti. Dante şaşkınlıkla Tristan'ın topluluğun arasından çıkmasını izliyordu. Çocuğun gözleri Tazı'ya sabitlenmişti.

Tristan'a doğru yürürken tükürükler saçarak, "Sen," diye homurdandı babası. "Bunu sen mi yaptın? Seni rezil küçük piç. Senin sahibin benim. Burada yaptığın her şey benim kontrolümde. Bu şekilde-"

Dante damarlarındaki adrenalini hissedebiliyordu. Babasından birkaç santim daha kısa olan genç çocuğun bir adım atarak adamın tam karşısına dikildiğini gördü. Tristan'ın ifadesi bomboştu. Bir an sonra ilk defa toplum içinde konuştu.

"Bana tasma takmaya kalkarsan, seni o sikik tasmayla boğarım."

Eğer melekler şarkı söylüyorsa, Dante şu anda bütün koroyu duyabiliyordu.

Kalabalıktan birinin nefesi kesilmişti ama o gözlerini karşısındaki çocuktan ayırmadı. Tristan söz konusu olduğunda içgüdülerine güvenmekte haklıydı. Küçük çocuk babasına bir saniye daha baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp hiçbir şey söylemeden uzaklaşmaya başlamıştı. Arkasında ise suskun, öfkeli bir Lorenzo Maroni vardı.

Ah, bu *iyi* olacaktı.

Tristan az önce kaderini mühürlemişti.

Dante sırıttı. Bu sonunda onu öldürse bile arkadaş olacaklardı.

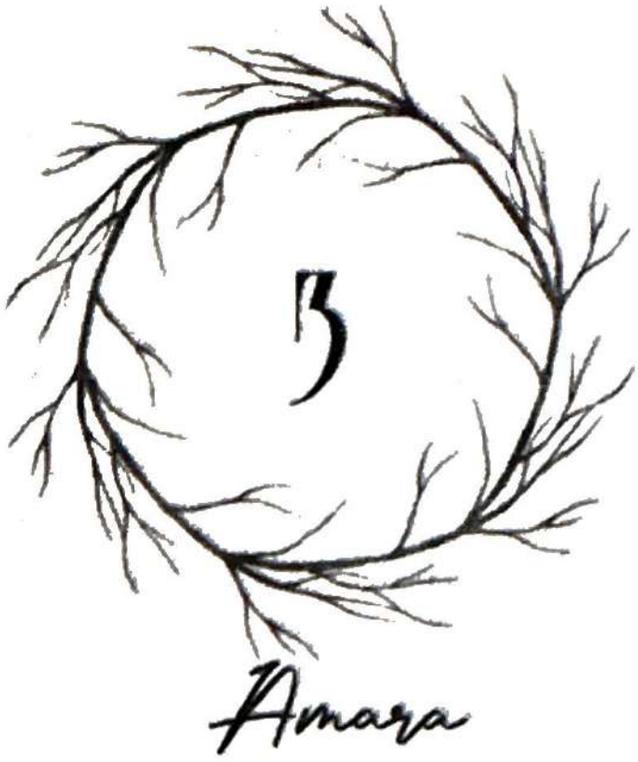

13 YAŞINDA

Amara'nın bir sorunu vardı ve adı Dante Maroni'ydi.

Bu resmileşmişti.

O kadar.

Kesinlikle perişan haldeydi çünkü çocuk onun varlığından belli belirsiz haberdar olsa da umursamıyordu, Amara onun dikkatini *hiçbir şekilde* çekmiyordu. Peki ya kendi hisleri? Antarktika kıtası büyüklüğünde ama oradan daha da ateşli olan bir beğeniyle doluydu. Çok daha ateşliydi. Durmaya çalışmıştı, bunu gerçekten denemişti ama söz konusu o çocuk olduğu zaman kalbi bir lastik gibiydi. Zihinsel olarak ne kadar uzaklaşırsa eski yerine geri dönmek için o kadar sert bir çekim hissediyordu.

Her şey yanlıştı. Dante çoktan on sekiz yaşına girmişti. Bu gerçeği şehirdeki, ülkedeki ve yeraltı dünyasındaki herkes biliyordu çünkü onun bir yetişkin olması pek çok insan için büyük bir olaydı. Bazıları onu desteklemek, bazıları da öldürmek istiyordu. Dante'nin zaten düşmanları vardı. Peki o bütün bunları nereden biliyordu? Amara çevresindekilere dikkat etmişti. İnsanların etrafta mobilyalar yerine başka insanların da olduğunu hiç fark etmeden konuşmaya bu kadar meyilli olmaları şaşırtıcıydı.

Aslında bu evin çalışanı değildi ama okuldan sonra ve hafta sonları annesine yardım etmeyi seviyordu. Eskiden bu zamanı arkadaşıyla geçirirdi ama Vin eğitime başladığından beri prog-

ramları uyuşmuyordu. Yine de iki günde bir görüşüyorlardı. Amara bir santim bile uzayamamışken Vin son zamanlarda oldukça boy almıştı.

Ağaca yaslanıp oturduğu yerden ona doğru baktı. Romanı kucağında açık bir halde duruyordu ama gözleri, kendisinden daha büyük olan Dante'yle dövüşen arkadaşının üstündeydi. Bunu neredeyse haftada bir yapıyorlardı çünkü söylenenlere göre eğitimde bıçak konusunda inanılmaz derecede iyilerdi. *Vin ve Tristan.* Amara olaydan sonra yeni çocuk Tristan'ı da ismiyle anmaya başlamıştı. Hiç korkmadan Bay Maroni'ye çıkıştığı anda yaşadığı şoku hâlâ hatırlıyordu. Annesi o gece ona çocuğun ölmek istediğini söylemişti. Amara bu yoruma katılmıyor değildi.

Ancak Dante'nin o çocuk yerine Vin'le iki haftada bir bıçak antrenmenı yapmasının nedeni Vin'in daha neşeli olmasıydı. Ayrıca sinir olduğu anda onu öldürme ihtimali daha düşüktü. Açık havada, Tristan'ın göl kenarındaki kulübesinin hemen önündeki küçük açıklıkta antrenman yapmayı seviyorlardı. İki haftada bir, Amara da kitabı ve arkadaşıyla birlikte oraya geliyordu. Ardından gösteriyi izlemek için sessizce bir ağacın önüne yerleşiyordu.

Dante bunu tuhaf bulduysa bile hiç yorum yapmamıştı. Aslında ilk karşılaşmalarından bu yana onunla çok nadiren konuşmuştu. Ancak kızı görmezden de gelmiyordu. Amara sadece oradaydı. Bazı günler çocuk küçük bir baş selamı verdiğinde kalbi aşırı heyecanlanmış bir sinek kuşu gibi çırpınırdı. Bazı günlerde ona bakıp sırıtır ve Amara'nın midesinde kelebekler uçuşurdu. Bazı nadir günlerde ise samimi bir sesle, "Selam," derdi; Amara da onun sesini hafızasına kaydeder ve bebeklerinin isimlerini planlarken içten içe çığlık atardı.

Off. Resmen *umutsuz* vakaydı.

Annesi o çocukları izlemeye geldiğinde ne yaptığını bilmiyordu. Amara'nın yaz tatilinde güneşe çıkıp sadece kitap okuduğunu sanıyordu. Amara bu yanlışı hiç düzeltmemişti. Annesi gitmesine engel olmazdı ancak henüz bunu herhangi biriyle

paylaşmaya hazır hissetmiyordu. *Artık bu şey her neyse.* Çünkü hissettikleri bir süre önce basit bir hoşlantıyı geçmişti. Buna ne demesi gerektiğini bilmediğinden yüzde doksan dokuz emindi.

Metalin başka bir metale çarpma sesi onu hayal dünyasından çıkardı. Ergen kalbi tamamen sevdiği adama odaklanmıştı. Dante'nin uzun vücudunun, daha kısa ve daha genç olan çocuğun saldırıları karşısında hızla hareket etmesini izliyordu.

Dante Maroni bir sanat eseriydi. Çok güzel ve zarif bir şaheserdi. Amara onu her gördüğünde, tattığı yemeği çok seven bir şef gibi gökyüzüne doğru bir şef öpücüğü göndermek istiyordu. Evet, çocuk o kadar iyiydi. Büyüdükçe daha da keskinleşerek büyüleyici yüzünü çerçeveleyen koyu, yabani ve biraz fazla uzun sayılabilecek saçları vardı. Amara hayallerinde parmaklarını o mükemmel çene hatlarında gezdiriyordu. Hâlâ gördüğü en güzel bakışlara sahip olduğunu düşündüğü yoğun çikolata rengi gözleri, hareket ettikçe gerilen kaslarla dolu kolları... Amara çoktan tuzağa düşmüştü. Bu acınası bir durumdu.

Kendine kızarak okul kütüphanesinden ödünç aldığı kitaba baktı.

"Seni gördüğüm anda kalbim senin emrine amadeydi..."

Romantik olmayan bir şiir bulması gerekiyordu çünkü *Shakespeare* ona pek yardımcı oluyor sayılmazdı. Odaklanamadığı için başını kaldırdığında çocukların dersi tamamladıklarını fark etti. Ders her zaman Dante'nin bazı tavsiyeler vermesiyle biterdi. Vin ise -artık o kadar da tombul olmayan en iyi arkadaşı- bu tavsiyeleri her zaman ciddiyetle dinlerdi. Amara onun Dante'ye bir tür hayranlık beslediğinden oldukça emindi. Gerçi çocuğu kim suçlayabilirdi ki?

Dürüst olmak gerekirse, Amara hissettiği şeyin artık yalnızca bir hoşlanma olup olmadığını bile bilmiyordu. Hoşlanma hissinin birkaç ay içinde doğal yollarla yok olması gerekiyordu. En

azından okuldaki kızların böyle dediğini duymuştu. O kızlarla ya da okuldaki herhangi biriyle gerçekten yakın değildi. Dışarıdaki çocuklar yerleşke çocuklarına çok garip davranıyordu. Yerleşkedeki diğer çocuklar da ondan çok küçük ya da çok daha büyüktü, sadece Vin'le yaşları birbirine yakındı. Bu yüzden yürümeye başladıkları andan itibaren birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Vin ona doğru yürümeden önce Dante'ye başıyla selam verdi. Siyah saçları artık çok daha kısa bir kesime sahipti. Ardından yanına oturarak ona uzattığı şişeden bir yudum su aldı. Birlikte Dante'nin Tristan'ın kulübesinin merdivenlerini tırmanışını ve kapıyı çalmadan içeri girişini izliyorlardı.

Vin yanından, "Lanet olsun," diye ıslık çaldı. Nihayet düzgünce ıslık çalabiliyordu. "Çok taşaklı herifmiş."

Iyy. Amara, Dante'yi ya da onun meşhur taşaklarını düşünmek istemiyordu. Bu açıdan bakıldığında aşkı çok saf ve temizdi.

"Bunu kafamda canlandırmama gerek yoktu," dedi iğrenmiş bir yüz ifadesiyle. Geçen yıl okulda erkek ve kadın üreme sistemlerini öğrenmişlerdi. Bilgiler oldukça bilimsel bir açıdan verilse de tüm sınıfların geçen ay cinsel hastalıklar, korunma ve doğum kontrolü üzerine aldığı atölye çalışması zor bilgilerle doluydu. Amara Fiş A'nın, Priz B'ye girdiğini biliyordu ama henüz bununla ilgili bir şey hayal etmek istemiyordu.

Vin kıkırdadı. "Ona nasıl baktığın düşünülürse buna inanmak çok zor."

Bu yorum Amara'yı bir anda kendine getirdi. "Ne demek istiyorsun?" Kalp atışları hızlanırken sesi de az önceye göre daha yüksek çıkıyordu. *Off...* Ses yüksekliği üzerinde çalışması gerekiyordu. Okuldaki müzik öğretmeni ona sesinin harika olduğunu ama ton ayarının tamamen bozuk olduğunu söyleyip duruyordu.

Vin omuz silkti. "Ona Zia'nın en iyi kurabiyesiymiş ve sen de bir aydır açmışsın gibi bakıyorsun. Sanki fırından daha yeni çıkmış ve onu yemeden önce soğumasını bekliyorsun."

Zihninde canlandırabildiği çok detaylı görüntü karşısında midesi guruldadı.

Pekâlâ. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Amara yutkundu. "Sence o da bunu fark etmiş midir?"

Açıkça eğlenir bir şekilde, "Bunu fark etmemek biraz zor," diye belirtti Vin. "Her seferinde buraya geliyorsun ve bunu kitabını okumak için de yapmıyorsun."

Amara inledi. "Vinnie?"

"Hmm?"

"Lütfen beni öldür."

Arkadaşı kıkırdadı. "Ah, bu kadar dramatik olma. Durum çok da kötü değil. Ayrıca bu sadece bir süreç, yakında atlatırsın."

Amara başını iki yana salladı. "Elimde değil. İnan bana, bunu yapmayı denedim. Gözlerim bana ihanet ediyor."

Vin dizlerini kendine çekip ellerini üstlerine yerleştirmeden önce bir kahkaha attı. "Hoşlanmak iyidir. Kahretsin, doğal bile sayılabilir. Ama bundan fazlasını istemiyorum."

Amara kulübeyi izlerken arkadaşının yüzüne bakmak için döndü ve tenine vuran güneşin sıcaklığını hissetti. "Neden?" diye sordu usulca.

"Çünkü o Dante Maroni, Mara," diye yanıtladı Vin. Aynı derecede yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Şu anda genciz ve bu önemli değilmiş gibi geliyor. Ama o yakında bir kral olacak. Düşmanlara sahip olacak. Lanet olsun, çoktan düşmanları var bile. Dante'nin her şeyi karanlık olacak ve sen karanlıktan korkarsın, unuttun mu? Sen o dünyaya ait değilsin. Daha iyisini hak ediyorsun."

Genç kızın boğazındaki yumru oraya sıkıca yerleşti. Amara bunların hiçbirini hayal etmemiş olsa da arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Dante Maroni'nin kaderinde yeraltı dünyasına hükmetmek vardı. Amara ise onun gibi insanların unutup gittiği bir ev eşyasıydı.

Derin bir nefes verip başını arkadaşının omzuna yasladı. Vin'in onu tanıyan ve koşulsuz seven biri olduğunu bilmenin rahatlığını hissedebiliyordu.

Kaderinin onu nereye götürdüğünü merak ederek, "Sen de mi karanlık olacaksın, Vinnie?" diye sordu sessizce. Eğer aldığı eğitimden ve babasının hayatından yola çıkacaksa gideceği yer pek de iyi sayılmazdı.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi genç çocuk. "Ama sana karşı asla karanlık olmayacağım."

Amara hafifçe gülümsedi. "Seni her koşulda seveceğimi biliyorsun."

"Evet, ben de seni," diye başını onayladı Vin. "Şimdi lütfen bana duygusal davranmayı bırak."

Amara kıkırdayarak kitabıyla ona hafifçe vurdu. Dante Maroni'nin kulübeden çıkmasını birlikte izlediler. Genç adam onlara başıyla selam verdi. Amara olduğu yerde kalırken, kral olma yolunda ilerleyen Dante Maroni şatosuna doğru tırmanmaya başladı.

4

Dante

19 YAŞINDA

Yetişkin olmanın tek iyi yanı ana evden çıkıp kendi kanadına taşınabilmesiydi. On beş yaşındaki kardeşinin gelmesine izin verilmemesine rağmen, Dante onu kesinlikle geride bırakmayacaktı.

Yerleşke dışındaki pek çok insan Damien'ın varlığından habersizdi. Bunun nedeni ise oldukça basitti, Damien, Lorenzo Maroni'nin kusurlu çocuğuydu. Her nasılsa, doğumu sırasında göbek bağı boynuna dolanıp oksijen kaynağını birkaç değerli an, oldukça uzun birkaç saniye boyunca kesmişti. Bu da Damien'ın etrafında olan biteni anlayabilme yeteneğine mal olmuştu. Dante yaşadığı şeyin bir tür otizm olduğundan emindi, özellikle de zihni yaşına göre çok yüksek işlevli olduğu ancak sosyal becerileri iyi olmadığı için böyle düşünüyordu. Gerçi çocuğa hiçbir zaman düzgün bir şekilde teşhis konulmamıştı, o yüzden bir türlü emin olamıyordu.

Tazı Maroni, küçük oğlunun yardıma ihtiyaç duyan zihinsel bir rahatsızlığı olabileceğini kabullenemiyordu. Damien'a istediği zaman yardım sağlayabilecek bol miktarda kaynağa sahip olmasına rağmen oğlunu görmezden geliyordu. Her ne kadar harika bir çocuk olsa da Dante onun kendini ifade etmede sorunlar yaşadığını, dünyada uygun görülmeyen ama onun için uygun

olan bazı davranışlar sergilediğini biliyordu. Kardeşinin içinde yaşadığı dünyada asla kabullenilme ve sevgi duygularına erişemeyeceğini biliyordu ama Damien bu iki şeyi de hak ediyordu.

Kardeşinin yaşadığı şeyin ne olduğundan tam olarak emin bile değildi. Doğum travması mıydı, yoksa Dante annelerini kendi kanının içinde bulduğunda kardeşinin de aynı odada olduğu gerçeği miydi? Herhangi başka bir neden yüzünden de olabilirdi. Annesinin kanının bir kısmı beş yaşındaki Damien'ın üzerine sıçramıştı. Sekiz yaşındaki Dante ise kanın içine girmiş, kardeşini kucağına almış ve odadan çıkıp gitmişti. Bir şekilde, sadece bakarak bile annesinin öldüğünü anlamıştı. Bazı günler, çocuklarını bir korkak gibi terk ettiği için ondan nefret ediyordu.

Dante derin bir nefes aldı. Parmakları bir sigara çıkarmak için kaşınıyordu ancak kendine hâkim oldu. Parmaklarını esneterek pahalı gözlüklerinin arkasından önündeki binayı inceliyordu. Bu sırada pembe saçlı kız arkadaşı Roni de koluna yapışmıştı.

Morning Star Kayıp Çocuklar Evi

Burayı birilerinden duymuştu. Askerlerinden birinin düşük fonksiyonlu otizm teşhisi konmuş bir yeğeni vardı ve bu yerin çocuğa yardımcı olduğunu söylemişti. Dante uzun süredir olduğu gibi kardeşine bakabilecek yaşta olsa da, Damien'ın ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği yardımı almasını istiyordu. Daha da önemlisi, yerleşke hiçbiri için zihinsel açıdan iyi bir yer değildi. Dante çoktan gezmek ve iş için şehir dışına çıkmaya başlamıştı. Her seferinde aklı Damien'da ve onun güvenliğinde kalıyordu. Düşüncesi bile göğsüne bir taş saplanmış gibi hissettiriyor olsa da bu kardeşi için en iyi seçenekti.

Narin parmakları adamın pazısının üzerinde kıvrılırken, "Burası tüyler ürpertici," diye mırıldandı Roni. Pek de haksız sayılmazdı. Burası bakımlı çimleri olan bir taş konak olmasına rağmen, bir tür gerilim filminin içinden fırlamış gibi görünüyordu.

Belki de bu his mekânın etrafını kaplayan, yaklaşan kışla birlikte gelen sisten kaynaklanıyordu.

Dante hissettiği duygudan sıyrılarak, "Gidelim," diye cevap verdi. Bir eliyle demir kapıyı itip açtığında metalin soğuğu omurgasından aşağı küçük bir ürperti gönderdi.

Diğer eliyle de üç yıllık kız arkadaşını belinden tutup yönlendirerek eşikten geçirdi. Roni oldukça ufak tefekti, neredeyse bir peri gibiydi. Boynunun oraya kadar ancak geliyordu, saçları parlak pembe renkteydi ve kısa kesilmişti. Tamamen hayat dolu bir kızdı. Onu ve ailesini bilen bir yabancıydı ve Dante nedensizce bunu umursamıyordu. Belki de kızın içindeki o asi karakter, bu fikirden heyecan duyuyordu. En azından, Dante kendi hissettiği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Onu görmek için pek çok geceyi gizlice dışarı çıkarak ve kızı gizlice yerleşkeye sokarak geçirmişti. Bir keresinde babasının adamlarından biri onları yakalamış ancak olaya gülüp geçerek Dante'yi yalnızca işaretparmağını sallayarak uyarmıştı. O zamanlar genç miydi? *Evet.* Bunu umursamış mıydı? *Pek sayılmaz.* Roni'yi önemsiyordu, ona karşı sevgi hissediyordu ve onunla seks yapmaya kesinlikle bayılmıştı ancak kıza âşık değildi. Roni babasına karşı isyan etmenin bir yoluydu ve bunu o da biliyordu. Dante onu yerleşkeye gizlice sokmaya çalışırken kız da birden fazla kez planlarına eşlik etmişti. Onlarınki karşılıklı bir isyan ilişkisiydi.

Küçük patikadan ana girişe doğru yürüdükleri sırada, Dante keskin gözlerle etrafına bakındı. Pencerelerden aşağıya doğru merakla ya da hafif bir düşmanlıkla bakan, farklı yaşlardaki birkaç çocuğu fark etmişti. Dante onlar için nasıl bir imaj çizdiğini merak ediyordu. Uzun boylu, sağlıklı ve kaslıydı. Tamamen siyah, pahalı, balıkçı yaka bir tişörtle deri ceket ve kot pantolon giymişti. Saçları yüzünün etrafına gelişigüzel bir şekilde dağılmıştı, yanında pembe saçlı bir periyle patikada yürüyordu.

Onların gelmesini bekleyen yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Misa-

firlerini karşılayıp içeriyi gezdirmeye başladığında Dante zihninde canlanan görüntüyle sırıttı.

Yerleşkede kendi kanadının olmasının en iyi yanlarından biri mahremiyetti. Zia haftada bir kez, çoğunlukla Dante eğitimde ya da şehirde işi öğrenirken eve geliyordu. Personellerle birlikte buzdolabındaki eksikleri tamamlıyor ve evin her yerini temizliyordu. Bunların dışında, Dante bu evde yalnız yaşıyordu ve böyle olmayı da seviyordu.

Evinin en üst katını -tıpkı annesinin ana evde yaptığı gibi- sanat odası olarak düzenlemişti. Odanın sahip olduğu manzara muhteşemdi. Göl, Tristan'ın kulübesi ve onun ilerisindeki ormanla kaplı geniş tepeler açıkça görülüyordu. Sabahın bu erken saatlerinde, gökyüzünün siyah geceyi yutup kızıl bir renge boyandığı zamanlarda bu odaya gelmeyi seviyordu.

Dumanı tüten kahve bardağını çalışma masasının üzerine koyarak son birkaç yılda yaptığı parçalara baktı. İlk eserleri çömlekti, tekniğini geliştirene kadar üzerinde çalıştığı alıştırma parçalarıydı. Daha sonra maskelerle oynamaya başlamıştı. Bunlar gördüğü insanların ya da bir şekilde dikkatini çekmiş olanların yüzleriydi. Çoğu oldukça kötüydü ve onları kırıp parçalamak istiyordu ancak eski işlerini görmek gelişmesine yardımcı oluyordu. Dante kendini geliştirmek konusunda kararlıydı.

Bankın üzerine oturarak şehirdeki malzeme dükkanından aldığı yeni kil kutusunu çıkardı. *Harry Potter ve Melez Prens*'in sesli kitabı arka planda çalarken kili ıslatmaya başladı. Sabahın erken saatlerinde, bir kitabın sesi ve güneşin stüdyosunu dolduran doğal ışığı eşliğinde, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmadan çalışmayı seviyordu.

Lanet olası *Harry Potter*'a ise gerçekten bayılıyordu. Kitabı uzun zaman boyunca okumamıştı ama sonunda pes etmiş ve serinin bağımlısı olmuştu. Kitaplarla ilgili en sevdiği şeylerden biri, büyülü bir dünyada geçmesine rağmen hikâyenin ne kadar in-

sani olduğuydu. *Harry* ve *Hermione*'nin arkadaşlığı buna örnek verilebilirdi. Aslında bu ona genç Vin ve Zia'nın kızı arasında gördüğü ilişkiyi hatırlatıyordu. Açık alanda antrenman yaptıkları zamanlarda kızın Vin'e eşlik ettiğini görüyor ve yıllardır onların arkadaşlığını kıskanıyordu.

Kendisi için de böyle bir arkadaş istiyordu. Etrafı insanlarla çevrili olmasına rağmen bir arkadaşa sahip değildi. Kardeşini çok sevmesine rağmen onun arkadaşı sayılmazdı. Roni için de öyleydi. Yıllardır Tristan'ın üzerinde çalışıyor olsa bile onunla arkadaş oldukları söylenemezdi. Tristan ona en iyi ihtimalle tahammül ediyor, en kötü ihtimalle de yaptıklarına karşı kayıtsız kalıyordu. Gerçi burnunu kırdıktan sonra o çocuk konusunda biraz rahatlamıştı. Soyadı ona yerleşkede arkadaş edinme şansı vermiyordu. Tıpkı babasının ona sürekli hatırlattığı gibi, kralların arkadaşları olmazdı. Düşmanları olurdu.

Kahretsin. Üzgün, küçük bir kaltak gibi konuşuyordu.

Başını sallayarak önüne bir yığın ıslak kil koydu ve elleriyle yoğurarak parmaklarının arasındaki materyalin gerginliğine odaklandı. Kil hâlâ çok sıkıydı. Bu işin püf noktalarından biri de kilin ne zaman kalıplanmaya uygun hale gelecek kadar gevşediğini ölçebilmekti.

Arka kapısının çalınması onu duraksattı. Acil bir durum olmadığı sürece sabahın erken saatlerinde kapısına pek fazla insan gelmezdi. Banktan hızla kalkıp ellerini yıkadı ve aşağı inmeden önce üzerine bir kot pantolon geçirdi.

Merdivenlerdeyken saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Geniş mutfaktan geçerek arka kapıyı açtı ve sabahın serinliğinde karşısında duran Zia'nın kızını gördüğünde donup kaldı.

Dante'nin gözlerinin içine bakmadan önce kızın gözleri göğsünün açıkta kalan kısmında ve karnında gezindi, onu incelerken yanakları kızarmıştı. Dante kızın tepkisi karşısında gülüşünü bastırmak zorunda kaldı. Bu kızın ona âşık olduğunu biliyordu. Dante yakınlarında dolaşırken kızın onu izleme gibi bir alışkanlı-

ğı vardı. Bu gururunu okşuyor olsa da yalnızca eğleniyordu. Karşısındaki kız çok gençti ve Dante'nin zaten bir kız arkadaşı vardı.

Yine de onunla uğraşmayı seviyordu. Bazen kızı kendisine bakarken yakaladığında göz kırpıyordu, kız da karşılığında kızararak gözlerini kaçırıyordu. Bazen de onu bir kitapla otururken yakaladığında kitabının adını soruyordu çünkü aşk romanları okumayı sevdiğini ve bu yüzden utandığını biliyordu. Bazı zamanlar ise Vin'le birlikte güldükleri sırada durup yalnızca kızı izliyordu. Büyüyünce ne kadar çekici bir kadın olacağını düşünüyordu. Öyle olacağına dair hiç şüphesi yoktu, özellikle de sahip olduğu o gözleri düşününce...

Kız tatlı bir sesle, "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye konuştu. Gergin olduğu için sesi biraz daha tiz çıkıyordu. Dante onu sakinleştirmeyi isteyerek yumuşadığını hissetti.

Damien'ın her zaman sakinleşmesini sağlayan o rahatlatıcı tonda konuşarak, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Sen iyi misin?"

Kız onu başıyla onaylamadan önce gözlerini kırpıştırdı. "Ah, evet. Evet, ben iyiyim. Ma okula gitmeden önce bunu sana vermemi söyledi." Sustu ve ona folyoya sarılı bir tepsi uzattı.

Dante kızın ellerine değmemeye dikkat ederek tepsiyi aldı ve folyosunu kaldırdı. Taze pişmiş kurabiyelerin kokusu burnuna dolduğunda gözleri neredeyse zevkle kapanacaktı.

Zia'nın da gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı. "Genelde bunları o getirir."

"Şey..." Kız gergin bir şekilde dudağını ısırdı ve teni kırmızının daha koyu bir tonuna dönüştü. "Onları kendim getirmek istedim. Bugün... şey, bugün benim doğum günüm."

Dante sırıttı. "Mutlu yıllar..." derken bir anda duraksadı. Tam o anda kızın adını bilmediğini fark etmişti.

"Amara." Kız utangaç bir şekilde gülümsedi. Bir zamanlar Dante'ye yaşını soran ukala kız çocuğu, artık genç bir kıza dönüşüyordu. Yıllar geçtikçe mizacı yumuşamıştı.

"Eee... O zaman, doğum günün kutlu olsun, Amara," dedi yumuşak bir sesle ve kızın tekrar kızardığını gördü. Tanrı aşkına, kız ona resmen âşık olmuştu ancak Dante bunu fark ettiğini belli etmeyecekti. Annesi hayatta olduğu süre boyunca onu kadınlara karşı bir pislik olması için yetiştirmemişti.

Amara ona başıyla küçük bir selam verdikten sonra hızla alçak merdivenlerden inip çimenlere ulaştı. Birkaç yüz metre ilerideki personel kanadına doğru ilerliyordu. Şimdi kaç olmuştu? On dört müydü? On beşine mi girmişti? Dante onun uzaklaşmasını izledi. Kızın boyu yaşına göre uzundu ve sabah rüzgârında salınan mürekkep rengi saçları tepeden atkuyruğu yapılmıştı.

Tam kapıyı kapatacakken Tristan'ın sessizce ormana doğru gittiğini gördü. *Vay, vay, vay*... Dante kim oluyordu da böyle bir daveti geri çeviriyordu?

Her ne kadar aletlerini ve kilini dışarıda bırakmaması gerekse de bu fırsatı kaçıramazdı. Önceki gece mutfak sandalyesinin üzerine attığı deri ceketini alıp kapının yanındaki ağır ayakkabılarını giydi. Kapıyı arkasından kilitledikten sonra küçük dostunun neyin peşinde olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde ormana doğru koşmaya başladı. Gerçi çocuk artık gerçekten de hiç küçük değildi. On altı yaşındaki vücudu, aldığı zorlu eğitimin bir kanıtıydı.

Dante bazen onun yerinde olsaydı aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Yıllardır eğitim almasına rağmen henüz ilk cinayetini işlememişti. İnsanların infaz edildiğini görmüş ve birçoğunu kendisi sorgulamıştı. Peki ya birini öldürmek? Tristan'la aynı şeyleri yaşayabilmiş olması için hâlâ bir can alması gerekiyordu.

Belki de bu, çocuğun ruhunda bir iz bırakmıştı. Belki de Tristan'ın böyle olmasının nedeni buydu. Kız kardeşini kaybettikten sonra, çok küçük bir yaşta kendi babasını öldürmüştü. Bazı günler o piçe sarılmak istiyordu ancak bunu denemeye bile kalkarsa eve bir uzvunu kaybederek geri döneceğinden oldukça emindi.

Birkaç dakika onu bulmaya çalıştıktan sonra çocuğun izini kaybettiğini fark etti. Daha büyük olasılıkla, Tristan izini özellikle kaybettirmişti. İç çekerek geri dönmeye ve biraz kurabiye alıp Damien'a götürmeye karar verdi. En azından erkek kardeşi onun varlığından hoşlanıyordu.

"Kurabiyeleri beğendin mi?" Dante konağın arkasındaki çardakta oturmuş satranç oynarlarken kardeşine aklındaki şeyi sordu. Damien satranç oynamayı, Dante ise onunla satranç oynamayı çok severdi.

Damien atı hareket ettirirken ayağını üçlü setler halinde vurdu ve başını onaylarcasına salladı. "Bu kurabiyelerin tadı geçen seferkinden daha güzel. Şeker içeriği bu sefer daha düşük."

Pat. Pat. Pat.

Pat. Pat. Pat.

Dante sırıttı. Kardeşinin bir kurabiyedeki teknik ayrıntılara olan dikkatine güvenirdi.

"Zia iyi biri. Kızı bu sabah bana bu kurabiyeleri getirdi," diye bilgilendirdi. "Gerçekten çok güzel yeşil gözleri var, bence onları beğenirsin."

Damien başını kaldırıp ağabeyinin boynuna doğru baktı. Göz teması kurmaktan hoşlanmıyordu. "Yeşil gözlerin dünyadaki en nadir göz rengi olduğunu biliyor muydun? Dünya nüfusunun %2'sinden daha azı bu renk gözlere sahiptir. Onunkiler hangi tonda?"

Dante o sabah gördüğü gözleri hatırladı. "Hmm... Orman yeşili, sanırım? Yağmur ormanı ağaçlarının rengi gibi."

Yan taraftan gelen bir hareket dikkatini çektiğinde Tristan'ın ormandan çıktığını gördü. Genç çocuk olduğu yerde durdu ve kulübesine doğru yürümeden önce uzun bir süreliğine onları izledi.

"Ruh haline ve ışığa bağlı olarak ton değiştirebilen tek göz rengidir," diye devam etti Damien. Dante ise satranç tahtasına odaklanıp bir piyonu hareket ettirdi. "Buna *Rayleigh* etkisi deniyor. Bu senin Yeşil Gözlü Kız'ına da oluyor mu?"

"Adı Amara," diye düzeltti Dante ama kardeşi yeni küçük tutkusunu bulmuştu.

"Yeşil Gözlü Kız-"

"Ayrıca hayır, gözlerinin renginin değiştiğini sanmıyorum."

"Eğer gerçekten öyleyse, nadir yeşil göz renklerinin arasında bile oldukça ender bulunan bir tona sahip olmalı. Eğer gözlerinin rengi değişmiyor ya da *Rayleigh* onda işe yaramıyorsa, çok daha nadir bir durum ortaya çıkar. Büyüleyici..."

Damien satranç oynayıp bir yandan da yeşil gözler hakkında konuşmaya devam ederken Dante onun sözlerine gülümsedi.

Ters giden bir şeyler vardı.

Dante kardeşinin bir yıl boyunca kendisini anlaması ve ona rehberlik edebilecek psikiyatristlerin gözetimi altında yaşaması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Aynı zamanda dünyaya ayak uydurabilmesi için ihtiyaç duyduğu becerileri ona verebileceklerdi. Son bir saatini bu konu hakkında kardeşiyle konuşarak geçirmişti. İnsanlar zekâsını hafife alıyordu ama Damien çok zeki bir çocuktu. Yerleşkede aldığından daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Dante onu düzenli olarak ziyaret edeceğine söz verdiği sürece, dışarıda küçük bir gezintiye çıkmayı kabul etmişti. Dante'nin onu ziyaret etmemesi gibi bir ihtimal zaten yoktu. Bu küçük pisliği çok seviyordu.

Ancak bir şeyler yanlıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu. Göğsünde bir ağırlık, koruyucu içgüdülerinin attığı asırlık ve sessiz bir çığlık vardı.

Bu bir ayrılık kaygısı olabilir miydi? Ne de olsa ilk kez kardeşinden uzak kalacaktı.

"Kalbin doğru olanı her zaman bilecektir, Dante. Ona güven."

Kendine yalan mı söylüyordu? Tanrı aşkına, tam bir karmaşanın içindeydi. *Hayır.* Kardeşi için en iyisi bu yerden uzaklaşmak ve normal bir hayat yaşayabilmek için bir şans yakalayabilmekti.

Telefonunun çalmasıyla içinde bulunduğu çatışmadan uzaklaştı.

Babam arıyor.

Harika.

"Efendim, baba?" Ona her zamanki gibi hitap etmişti. Bu adama karşı duyduğu nefreti zar zor bastırabiliyordu.

"Kulübeye gel."

Sonra telefon kapandı.

Gelen emir karşısında dişlerini sıktı. Ardından malikâneden çıkıp tepeden aşağı, ormandaki kulübeye doğru yürüdü. Bir zamanlar burası küçük bir av kulübesiydi. Birkaç metre kareden biraz daha büyüktü ve yapının çoğunluğu terk edilmiş durumdaydı. Gerçekten de oraya kimse gitmiyordu. Bu yüzden yıllar boyunca küçük kaçamakları için oldukça iyi bir seçenek olmuştu.

Babasının neden bu kadar uzak bir yerde buluşmak istediğini düşünerek kaşlarını çattı. Sonra sakin bir nefes aldı ve yaşlı adamın yanındayken genellikle yüzünden indirmediği küçük maskeyi takındı. Ondan ne kadar nefret etse de babasının güçlü bir lider olduğunu ve bulunduğu noktaya aptallık ederek gelmediğini biliyordu. Lorenzo Maroni zekiydi ve kimse farkına bile varmadan rakibinin zayıflığının kokusunu alırdı.

Dante damarlarında bu kanı taşıdığı için hem gurur hem de utanç duyuyordu.

Babasının kulübenin dışında durduğunu fark etti. Takım elbise giyiyordu ve sakalının bazı yerleri beyazlamaya başlamıştı. Üstelik bir puro içiyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Beni mi çağırdın?" diye sordu yanına geldiğinde. Artık babasından daha uzun olduğunu fark etmişti ancak onun aksine çok daha rahat giyiniyordu. Babası giydiği şeyleri hiç beğenmezdi. Dante'nin yırtık kot pantolonlar ve deri ceketler içinde tam bir kötü çocuk gibi görünmesini istemiyordu. Oğlunun takım elbise ve kravat giyerek hem iyi hem de kötü bir adam gibi görünmesini istiyordu.

Tazı Maroni gülümsedi. "Evet. Zamanı geldi."

Yüz ifadelerini kontrol altında tutabilmesine rağmen midesi düğümlenmişti. Sonunda birini öldürme zamanı gelmişti.

Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve çıkardığı duman bulutunun gökyüzüne doğru yükselişini izledi. Genellikle Tenebrae'deki kışları severdi. Hava soğuk, yağmurlu ve karlı olurdu. Ayrıca yazları daha da çok sevmesine neden oluyordu. Ancak bugün o günlerden biri değildi. Bugün bulutlar kasvetliydi, yaşanacak kötü şeylerin birer habercisi gibi görünüyorlardı.

Dante'nin hissettiği kasvet şimdi on kat artmıştı.

"Kim?"

Lorenzo Maroni yine gülümsedi. Dante'nin omurgasını ürperten türden bir gülümsemeydi, bu yüzden harekete geçerek kulübenin kapısına doğru ilerledi. Sigarasını yere fırlatıp içeride kimin olduğunu görmek için yavaşça kapıya uzanmadan önce izmariti botunun altında ezdi.

Roni içerideydi.

Hayır.

Siktir, hayır.

Al ve Leo arkasında duruyordu. Roni bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmış, gözleri kızarmış ve ağlamaktan şişmiş bir halde oturuyordu.

Omuzlarında düğümlenen gerginlikle dönüp babasına baktı. Elleri yumruk olmuş, omurgası kaskatı kesilmişti. "Ne demek bu?"

"Bu," dedi babası dramatik bir tavırla. "Yarattığın şey demek, oğlum. Bir yabancıyla, sıradan bir kızla ilişkiye gireceğini ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağımı mı düşündün?"

Babasının bu konuda ne yapacağını hiç düşünmemişti. Babası vazgeçilmez biri olabilirdi ama Roni öyle değildi. Dante'nin bunu düşünmesi gerekirdi. Kahretsin, bunu çoktan düşünmeliydi.

"Bırak onu," dedi sertçe. "Onunla bir daha görüşmeyeceğim."

Lorenzo Maroni başını iki yana salladı ve nihayet purosunu söndürdü. "Bu bir ders, evlat. Hatırlaman gereken bir ders. Bizim dünyamızda aşkın yeri yoktur."

Dante'nin çenesi kasıldı. "Annemi seviyordun," diye hatırlattı adama.

Babası güldü. "Hayır, onu hiç sevmedim. Onu istedim ve ona sahip oldum. Bizim gibi adamlar böyle yapar. Sen fazla duygusalsın ve böyle olmana çok uzun süre izin verdim."

"Ona sahip oldum da ne demek?" Dante babasının yüzüne baktı. İçini bir şaşkınlık, ardından da yaptığı ima karşısında duyduğu tiksinti kaplamıştı. Yaşananların babasının ima ettiği şeyden ibaret olabileceğini hiç düşünmemişti.

Lorenzo Maroni, "Sahip oldum. Onunla birlikte oldum. Onu gördüm, arabasından alıp buraya getirdim ve onunla evlendim," dedi neredeyse gururla.

Dante annesini düşündü. Güzel, sıcakkanlı ama her zaman üzgün olan annesini. Midesine kramp girmişti. "Ona tecavüz mü ettin?"

"Bunun ne önemi var?"

Öyle yapmıştı.

Dante'nin içini tiksinti kapladı. Boğazına yükselen safrayı hissettiğinde yutkundu. Annesini muhtemelen zorla kendisine hamile bırakan adamdan gözlerini kaçırdı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Roni inlediğinde bakışlarını ona çevirdi. Kız bunu hak etmiyordu. Bunu gerçekten hak etmiyordu. O harika bir kızdı ve sahip olabileceği gerçek arkadaş kavramına en yakın olan insandı. İlk sevgilisiydi, onu güldürüyordu. Bu ipleri ve bantları asla hak etmiyordu.

Kalbi sıkışmış bir halde duyduğu ve gördüğü şeyleri sindirmeye çalışıyordu. Roni'yi buradan çıkarmak zorundaydı. Bir yol bulmalıydı.

"Leo bana bıçaklarla aranın çok iyi olduğunu söyledi." Babasının sesi içini dolduran çaresizliği bastırdığında adamın söylediklerine odaklandı. Söylemek istediği şey kafasında canlanırken kalbi hızla atmaya başladı.

"Bırak onu, baba," dedi yanan gözleriyle. "Sana bağlılık yemini ediyorum. Vereceğin her emre uyacağıma yemin ederim. Onu bir daha görmeyeceğime de yemin ederim. Lütfen, sadece bırak gitsin. Sana yalvarıyorum."

Babası kolundan tutarak, "Yalvarma!" diye bağırdı. "Sen bir Maroni'sin! Maroni ailesinin üyeleri ölüm döşeğinde bile yalvarmaz. Beni anlıyor musun?"

Dante başını sallayarak babasının kolunu sıkmasına izin verdi. Durumun gidişatı içini korkuyla doldurmuştu. Nefes nefese kalan babası sakinleşerek tekrar ona doğru baktı.

"Bunu da başka bir ders olarak gör," diye konuşmaya devam etti, sesi neredeyse yumuşak çıkıyordu. "Pazarlık yaparken üstünlüğü her zaman kendi elinde bulundur. Şu anda elinde hiçbir şey yok. Gücü elinde tutan benim. Bu kıza ne olacağı benim kontrolüm altında. Kardeşine ne olacağı da benim kontrolüm altında. Kardeşinin ihtiyacı olan yardımı almasını mı istiyorsun? Kızı öldür. Bir cana karşılık bir can."

Dante nefesini yavaşça verdi. Zihni bir çıkış yolu, bir açık, bir şey, herhangi bir şey bulmak için hızla çalışıyordu.

Hiçbir şey.

Sikeyim.

Bir şey olmalıydı.

Roni yeniden inledi.

Dante daha önce sayısız kez yaptığı gibi kızın önünde diz çökmeye gitti. Gözyaşlarının yüzünü ıslattığını gördüğünde kelimeler aralarında sıkışmıştı. Başını kızın kucağına koyup elleriyle sandalyesini kavradı.

"Onu öldürmezsen," dedi babasının sesi ifadesiz bir tonda. "Onu önce ona sahip olacak, sonra da öldürecek adamlara veririm. Acı çeker. Ancak sen ona merhamet edebilirsin, oğlum."

Hayır.

Hayır.

Bunu yapamazdı. Bu onun hatasıydı. Onunla asla ilişkiye

girmemeliydi. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra geldikleri nokta burasıydı.

"Seçmek için iki dakikan var."

İki dakika.

Yüz yirmi saniye.

Dante aniden kalbinin her atışının kafasının içinde çarptığını hissedebiliyordu. Kanın kulaklarına hücum ettiğini, patlamaya her saniye daha da yaklaşan bir saatli bomba gibi tıkladığını duyabiliyordu.

Onunla birlikte olmaya cesaret eden genç kızın büyük ve korkmuş mavi gözlerine baktı. Neyi seçeceğini biliyordu. Onun acı çekmesine izin veremezdi, babasının adamlarının ellerinde olmazdı. Onun bu şekilde ölmesine izin veremezdi.

Hiçbir bok yapamazdı. Kendisini ya da sevgilisini yakmadan ateşle oynayarak paçayı kurtarabileceğini düşünen çaresiz, küçük bir pislikti.

"Orospu çocuğu!" dedi çaresiz bir hayal kırıklığıyla. Ayağa kalkarak boş bir sandalyeyi kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Babasına bakarken kalbi hızla çarpıyordu. "Bana bunu yaptırma."

"Bir dakika," dedi adam.

Dante saçlarını çekiştirerek başını iki yana salladı ve çaresizlik içinde tavana doğru haykırdı. Roni'yi kurtarmak için yapması gerektiğini bildiği tek şeye mecbur kalmak istemiyordu.

"Otuz saniye."

Odadaki tansiyon yükseldi.

Dante derin bir nefes vererek içini bir sükûnet hissinin kaplamasına izin verdi. Tek kelime etmeden babasına doğru yürüdü ve ceketinin iç cebinden bıçağı çıkardı. Tuttuğu küçük ağırlık elinde bir kaya taşıyormuş gibi hissettiriyordu. "Şu anda canavarı serbest bırakıyorsun, baba. Bunu yapıyorsan, bir gün seni de öldüreceğini bilerek hareket et. Bu saçmalığı durdurmak için son şansın."

Babası neredeyse gururla gülümsedi. Bu adam kafadan çatlaktı. "Zaman doldu, evlat."

Bir an için gözlerini kapattı, babasını bıçakla parçalara ayırmak istiyordu. Ancak bu hiçbir şeyi çözmezdi. Roni her şeye rağmen ölürdü, yeraltı dünyası henüz başa çıkmaya hazır olmadığı bir kaosa sürüklenirdi.

Bıçağı alarak diz çöktüğü pozisyona geri döndü ve kızın gözyaşlarıyla ıslanmış ağzındaki bandı çıkardı.

"Başka bir yolu olmalı, Dante." Roni'nin sesi vücuduyla birlikte titriyordu. "Lütfen bunu yapma."

Dante onun gözlerinin içine baktı. Kendi gözleri de akmayan yaşlarla yanıyordu ve boğazı düğümlenmişti. "Affet beni, Roni," derken sesinin acıyla sertleştiğini duyabiliyordu.

Hemen ardından bıçağı tam kalbine sapladı.

Kızın çığlığı havayı delip geçti. Bıçak yarasından kan sızarken boğazından boğulma sesleri geliyordu. Elleri titreyerek bıçağı çıkardı ve daha önce defalarca öptüğü boynundaki şah damarını keserek onu olabildiğince hızlı bir şekilde öldürdü. Roni bunu hak etmemişti. Bu... her şey onun suçuydu.

Tüm bunlar olurken gözlerini kızdan hiç ayırmadı. Her geçen saniye bedeninden yavaşça kaybolan yaşamı gördükçe kendi gözleri de değişti. Kalbi artık katılaşmıştı.

"Dan..." Vücudu gevşemeden önce kız son bir kez daha kendi kanında boğuldu.

Saniyeler içinde bitmişti.

Dante onun boş yüzüne bakmaya devam etti. Kanının etraflarında birikerek bir göl oluşturduğunu hissedebiliyordu. Kalbine soğuk, donuk bir şey yerleşmişti. Roni'yi koruyamamıştı. İlk sevgilisiydi. İlk cinayetiydi.

Biri sırtına vurdu. Babasıydı.

Dante kızın kanıyla lekelenmiş ellerine baktı. Adama duyduğu öfkenin içinde dolup taştığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı.

Şimdi bunun zamanı değil.

Bir gün. Annesi için, kardeşi için ve Roni için ona yaptıklarının bedelini ödetecekti. *Bir gün.* Sadece beklemesi gerekiyordu. Sadece beklemesi ve sabırla mezarını kazması gerekiyordu. Sadece şu ana kadar yaptığı gibi açıkta değil, Tazı Maroni'nin onun kokusunu alamayacağı gölgelerde oynamalıydı.

Bir gün.

Babasının Al'a, "Gömün onu," diyerek emir verdiğini duydu.

Hayır.

Dante başını iki yana salladı. Kalbi ağırlaşmış ve vücudu kızın kanıyla kaplanmıştı. "Ben yapacağım."

Bir süre duraksadıktan sonra babası etrafı temizlemeleri için adamlara başıyla işaret verdi ve kulübeden ayrıldı. Dante ayağa kalktı, kızı bağlayan ipleri keserken elleri hafifçe titriyordu. Ardından onu kucağına aldı. Vücudu ağırdı, onu taşıdığı zamanlardan çok daha ağırdı.

Adamlara bakmadan kulübeden çıkıp ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Ona yalnızca sessizlik, soğuk ve kızın bedeni eşlik ediyordu. İlk gözyaşının gözlerinden aktığını hissettiğinde çenesini sıktı. Göle yaklaşırken bulanıklaşan görüşünü düzeltebilmek için gözlerini kırpıştırdı. *Hayır.* Ağlamayacaktı. Babası haklıydı, yaşadıkları şey bir dersti. Asla zayıflıklarını veya kendisine karşı kullanılabilecek herhangi bir şeyi açığa vurmaması gerekiyordu. En azından birinin onu görebileceği yerlerde bunu yapmamalıydı. Kız arkadaşını bu konuda hayal kırıklığına uğratmıştı.

Dante akıllıydı, zekiydi ve kurnazdı. İlerleyen yıllarda, ona taşma taktığını düşünmesi için babasına izin verirken bunların her birini kendi lehine kullanacaktı. *Bir maske.* Bir maske takacaktı.

"Al."

Dante sesin geldiği yöne döndüğünde Tristan'ın küçük bir açıklıkta, yanında bir kürek ve bir yığın giysiyle durduğunu gördü. Aralarındaki boşlukta kazılmış bir delik vardı. Genç çocuğa şaşkınlıkla baksa da sessiz kaldı.

Tristan sessizce pamuklu bir çarşaf çıkarıp yere serdi ve Roni'nin bedenini üzerine koyması için işaret verdi. Dante neredeyse bilinçsizce, değer verdiği başka bir kadının daha cansız bedenine son bir kez bakarak söylenen şeyi yaptı. Tristan cesedi sararak çarşafı Dante'nin çenesini sıkmasına neden olan kusursuz düğümlerle bağladı.

"Kendi giysilerini de çıkar," dedi genç çocuk hızlıca. Dante onun haklı olduğunu fark etti. Giysiler kan içindeydi, onları atması gerekiyordu.

Ceketini çıkarıp muhtemelen bir daha asla deri ceket giyemeyeceğini fark ederek bir an için elinde tuttuktan sonra çukurun içine attı. Kalan giysilerini de sıyırıp dondurucu rüzgârda çırılçıplak dururken soğuğun iliklerine ve kalbine kadar işlediğini hissetti.

Tristan göle doğru başını salladı. "Gidip temizlen." Dante nedense çocuğun söylediklerini dinledi. Zihni çalışmıyordu. Su buz gibiydi ama soğuk beynine işlemiyordu. Suyu avucuna alıp cildini ovuştururken içinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. Son bir saat içinde yaşanan şeylerden sonra eskisi gibi biri değildi. Derisindeki kanı yıkıyor olsa da damlacıklar çoktan gözeneklerine sızmış, damarlarına karışmış ve her atışında kalbinde bir yara açmıştı.

Olabildiğince temiz bir şekilde mezara geri döndü. Tristan mezarı neredeyse kapatmıştı. Bu küçük yardım, ondan beklenmeyecek türden bir hareketti. Neredeyse düşünceli sayılırdı. Dante bu çocuğun böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdi.

Yanındaki yığının içindeki giysileri almak için eğildiğinde beyaz kazağını, kot pantolonunu ve ayakkabılarını gördü. Kaşlarını çatarak on yedi yaşındaki Tristan'ın özverili bir şekilde toprağı örttüğü yere doğru baktı.

"Evime mi girdin?" diye sordu hafifçe şaşırarak.

Tristan omuz silkti, yüzünde ince bir ter tabakası vardı. "İçeri girmek zor değildi."

Dante başını iki yana salladı. Çabucak giyinip gölün kenarına oturdu ve parmaklarını esnetirken ormanın tepesindeki malikâneye baktı. Birkaç dakika sonra Tristan da gelip yanına oturdu. Küreği kenara atarak Dante'nin zulasından aldığı bir şişe *Jack Daniels*'ı ona doğru uzattı.

Dante kendine gelmeden önce bir an neredeyse gülecekti. "Artık arkadaş mıyız?"

"Hayır."

"Peki bu ne? Sen benim arkamı kolla, ben de seninkini kollayayım gibi bir anlaşma mı?"

"Siktir git, göt herif."

Beklediği cevap buydu.

Yaşları alkol için tutmuyor olmasına rağmen içkiden bir yudum alıp şişeyi Tristan'a doğru uzattı. Yaptıkları pek çok şey için reşit değillerdi. Sonuçta birini öldürmek için doğru yaş kaçtı ki?

Tristan uzun bir sessizlikten sonra konuştu. "Böyle bir şey yaşanmamalıydı."

"Evet," diye katıldı Dante. "Yaşanmamalıydı."

"Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sordu Tristan Şu ana kadar Dante'yle en çok konuştuğu an buydu.

"Evet," diye başını salladı Dante, gözleri malikânenin yanan ışıklarına takılmıştı. "Ama bugün değil."

"Güzel."

Gece yaklaştıkça bulutlar daha da karardı, rüzgâr daha da soğuk esmeye başladı. Dakikalar akıp geçti.

Dante sessizce, "Bunu nasıl atlatıyorsun?" diye sordu. "Nasıl unutuyorsun?"

"Unutmuyorsun."

Evet, o da unutabileceklerini sanmıyordu.

Dante şişeden bir yudum daha aldıktan sonra, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Yaptığın şey için minnettarım."

Sözlerinin karşılığı bir sessizlikten ibaretti ancak ilk kez, bu dostça bir sessizlikti.

İMPARATOR

O gece boyunca birlikte oturdular. Biri acemi, diğeri tecrübeli iki genç katil. İçlerinde yaşanan karmaşayı boğabilmek için içkilerini yudumluyorlardı. Artık gerçek aşkın hayatlarında bir yeri olmadığını biliyorlardı.

5

Amara

15 YAŞINDA

Amara gördüğü cesetten kimseye bahsetmemişti.

O gün ormanın derinliklerinde yürürken iki büyük oğlanın genç bir kızı, yıllar önce Dante'yi öpüşürken gördüğü pembe saçlı kızı gömdüklerine tanık olmuştu. Aklını kaçıracak kadar korktuğu için hemen eve koşmuş ve gördükleri yüzünden birilerinin peşine düşeceğinden endişe ederek bir hafta boyunca yataktan çıkmamıştı.

Kimse peşine düşmemişti. Annesi sadece kötü bir dönemden geçtiğini düşünmüş ve evde kalmasına izin vermişti. Okula gitmemişti. O hafta Vin'le bile görüşmeyip ona da aynı bahaneyi sunmuştu. Ancak bir hafta süren endişe ve eline geçen hiçlik sonunda, kimsenin onu görmediğini kabullenerek hayatına yavaşça devam etmişti.

Dante'ye karşı hisleri ise... Çelişkiliydi.

Böyle düşünmesinin kişiliği hakkında ne söylediğini tam olarak bilemiyordu. Dante artık büyük bir adam olmuştu ve Amara ne tür bir adamın sevgilisinin cesedini gömebileceğini anlamıyordu. Diğer yandan onu hâlâ çekici buluyordu, hatta zaman geçtikçe daha da çekici oluyormuş gibiydi. Bu belki de yerleşkede büyüdüğü ve etrafındaki insanların ahlaki açıdan günahsız olmadığını her zaman bildiği içindi. Kahretsin, en iyi arkadaşının

bile kendini yavaş yavaş bir silaha dönüştürdüğünü görüyordu. Vücudundaki çürükleri fark ediyor, sürekli üzerinde çalıştığı kaslarının geliştiğini anlayabiliyordu.

Zaten ahlak denilen şey neydi ki? O gecenin ardından bunun üzerine uzun uzun düşünmüştü. İyi bir insan olmak ve iyi şeyler yapmak her zaman aynı anlama gelmiyordu. Amara büyüdükçe bu ikisi arasında çok ince bir çizgi olduğunu fark etmeye başlamıştı. Onun kahramanı, bir başkasının hikâyesindeki kötü adam olabilirdi. Her ne kadar kan görmekten nefret etse de bir gün biri annesini, hatta Vin'i tehdit etse ona zarar vermez miydi? Başka bir canı alamayacak kadar beceriksiz miydi?

İnsanlar birbirlerinden siyah ve beyaz gibi keskin çizgilerle ayrılmıyordu. Hissettikleri duygular da aynı şekilde belirsizdi.

Aklındaki soruların on beş yaşındaki tipik bir çocuğun düşünceleri gibi olmadığının farkındaydı ama tanık olduğu şey onu etkilemişti. O günden sonra açık havada yaptıkları eğitimlerine gitmeyi bırakmıştı, Dante'den uzak durmaya çalışıyordu. Bir daha asla onun evine gitmedi. Vin'le birlikteyken Dante yanlarına geldiğinde ise kibarca izin isteyip yanlarından gidiyordu. Dante'ye karşı hisleri oldukça karmaşıktı.

Dante kızın davranışlarının farkındaydı. Bir keresinde onun Vin'i köşeye sıkıştırıp, "Amara beni görmezden mi geliyor?" diye sorguya çektiğini duymuştu. Sonrasında hızla ters yöne doğru koşup uzaklaşmıştı. Bir keresinde de evin arkasındaki çardakta kardeşiyle satranç oynarken onunla karşılaşmış ve yine uzak bir yere kaçmıştı. Yaşadıkları en iyi anlarından biri olmadığını itiraf ediyordu. Dante geçen yıl da birkaç kez onu köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı fakat Amara her seferinde ondan kaçmayı başarıyordu. Ona aralarında herhangi bir sorun olmadığını söylemesi gerektiğini biliyordu ama adam onu biraz ürkütüyordu. Ondan korkmuyor olsa da son aylarda Dante biraz daha ürkütücü, Amara ise biraz daha tedbirli birine dönüşmüştü.

"Mumu?" diye seslendi annesi mutfaktan. Amara okuduğu

kitabı bıraktı ve kaldığı yeri unutmamak için el yapımı kitap ayracını sayfaların arasına yerleştirip odadan çıktı.

"Efendim, Ma?" diye seslendi. Ancak küçük mutfağının ortasında kocaman Dante Maroni'nin durduğunu gördüğünde aniden duraksadı. Ona âşık olduğu onca zaman boyunca çocuk küçük evine hiç gelmemişti.

Küçük hain kalbi onunla aynı havayı soluduğu için fazladan çarpmaya başlıyordu.

Bunun hiç sırası değil.

"Dante seninle konuşmak istiyor," dedi annesi. Koyu yeşil gözleri merak ve biraz da endişeyle ışıl ışıl parlıyordu. Amara kendi gözlerinin de aynı ifadeyi yansıttığından emindi. Dante'nin onunla bu şekilde konuşmak istemesi için hiçbir neden yoktu. *Tabii bir şekilde onun cesetten haberdar olduğunu bilmiyorsa.*

Kalbi sıkıştı.

Aman Tanrım.

Amara yutkunarak başını salladı ve arka kapıyı göstererek sessizce dışarıda konuşmayı istedi. Personel binasının arka kapısı doğrudan ormana açılıyordu. Oradayken kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olma ihtimali yoktu.

Vin'in bir hafta önceki doğum gününde hediye ettiği kaşmir şalı alıp omuzlarına attı. Ardından çoraplı ayaklarını kapının yanındaki sıcak botların içine sokarak parlak ve soğuk sabaha çıktı. Dante de onu takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

Etrafında esen serin rüzgâr, ağaç, toprak ve parfüm kokusunun burnuna dolmasına neden oluyordu. Parfüm mü? Amara usulca içine bir nefes daha çekti ve bunun gerçekten de parfüm kokusu olduğunu fark etti. Koku yanındaki genç adamdan geliyordu, aroması odun ve misk karışımına benziyordu. Amara'ya odunların üzerinde çıtırdayan ateşi ve bir yatağın üzerindeki dağılmış çarşafları hatırlatıyordu. Düşünceleri artık o kadar da saf değildi.

Sakin ol, kızım.

Hafifçe eğlenir bir sesle, "Mumu mu?" diye sordu Dante. Uzun bacaklarıyla onun hızına ayak uyduruyordu. Amara ani bir büyüme sonucunda bir yetmiş ikiye ulaşarak durmuştu. Gerçi şu anda şaşırtıcı bir şekilde Dante'nin yalnızca çenesine kadar geliyordu.

Aklındaki gerginliği geçirmek için kendini küçük bir gülümsemeye zorlayarak, kollarını etrafına sardı. "Evet. Çocukken anneme Ma, kendime de Mu derdim. Sonra öyle kaldı."

Dante başıyla onayladı. "Kardeşim de benzer bir şey yapardı."

Amara dilini ısırmadan hemen önce, "Onu artık buralarda hiç görmüyorum," diye yorum yaptı. Böyle bir şey söylememeliydi.

"Kardeşim burada değil. Bazen ziyarete geliyor."

Amara onun haddine olmadığı için konuyu uzatmayıp ormanın girişinde durdu ve Dante'ye doğru dönerek adamın vücudunu inceledi. Cesedin bulunduğu o geceden sonra, Vin'le üstsüz antrenman yapmadığı sürece düğmeli gömlekler ve pantolon dışında bir kıyafet giymediğini fark etmişti. Güçlü bileğinde ağır, metal bir saat parlıyordu ve ceketi tam olarak onun vücuduna göre dikilmişti. Ayrıca o parfümü... bu kokuyu öylece geçemezdi. Kendi giydiği sade, gri yünlü elbise ve dağınık saçlarıyla gerçekten de fazla basit giyinmiş gibi hissediyordu.

Dante'nin koyu renkli, duygu dolu gözleri ona sabit bir şekilde bakarken saçları hafif esintide savruldu.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" Genç adamın sesi, ona sıcak çikolatayı hatırlatan gözlerinin kahvesiyle uyumluydu. Amara'nın içinde bir kediye sarılıp kitap okuma isteği uyandırıyordu. Bir an sonra, adamın sorusu düşüncelerini yıkıp geçti.

Elleriyle şalının altındaki dirseklerini kavrarken bakışlarını ondan kaçırmamak için kendini zorladı. "Ne demek istiyorsun?"

Dante ellerini cebine sokarak tek kaşını kaldırdı. "Tuhaf davranıyorsun."

Amara sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu. Kalbi hızla çarparken kaşlarını çattı. "Lütfen alınmayın, Bay Maroni. Ama beni nasıl davrandığımı bilecek kadar iyi tanımıyorsunuz."

Söylediklerinin adamın üzerinde bir tür etkisi olduğunu fark etti. Bunun nasıl bir etki olduğunu tam olarak bilmiyordu fakat aralarında bir elektrik yaratmıştı. Bakışları birbirlerine kenetlenirken ensesinde ve kollarında bulunan tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Uzun bir sessizliğin ardından, Dante'nin diğer kaşı da yukarı kalktı. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. İçimde bir süredir benden kasten kaçtığına dair bir his var ve neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Bundan hiç hoşlanmadım."

Son cümleyi gerçekten söylememeliydi. Amara'nın zavallı kalbi bedeninde yaşananlara yetişebilmek için iki kat hızlı çalışmaya başlamıştı. Bu yüzden de adamın ilk cümlesine odaklanmayı seçti. "*Çünkü bir zamanlar öptüğünü gördüğüm bir kızın cesedini gömdüğünü gördüm!*" diyecek hali yoktu, değil mi? *Hayır.*

"Bunu fark etmemelisiniz bile, Bay Maroni." Hissettiği stres yüzünden sesi yeniden incelmeye başladığında kendini dizginledi. "Sizin için bir önemim yok."

Dante başını yana eğerek ona baktı. Amara'ya... *onu görüyor* gibi bakıyordu. Onu *gerçekten* görüyor gibiydi. *Ah, olamaz.*

"Bunu söylemen çok tuhaf. Annem bana sık sık şöyle derdi," dedi Dante. Bir süreliğine sessizce düşüncelere dalsa da gözleri kızın üzerinde kalmaya devam etti. "İnsanlar satranç taşları gibidir ve tahtadaki herkesin bir önemi vardır."

Amara silkelenerek omurgasında hissettiği ürpertiden kurtuldu. "Benim tahtada olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," dedi adam usulca. Hâlâ merakla onu izliyordu.

Bu sözlerin ardından bir sessizlik oldu. İnsan böyle bir şeyin üzerine ne diyebilirdi ki? Amara en sonunda bakışlarını kaçırdı ve onun parlayan ayakkabılarının önündeki çizmelerinin aşınmış burunlarına baktı. Bu pahalı ayakkabıların altına bulaşan çamur, genç adam için ne kadar sıradan olduklarını neredeyse haykırıyordu. Amara için sıradan sayılmazlardı. Onun için sıradan olan

şey ikinci el mağazaları, ikinci el kitaplar ve kullanılmış mobilyalardı. Maroni ailesinin verdiği maaş iyi olmasına rağmen annesiyle birlikte mütevazı bir yaşam sürüyordu. Annesi çoğunlukla gelecekleri için parayı bankaya yatırıyordu. Amara ayaklarının dibine serilmiş hayatları arasındaki farklara bakarken adamın neden onunla konuştuğunu merak ediyordu.

Boğazını temizleyerek aşk kelimesinin anlamını bile bilmeden önce âşık olduğu adama baktı. Gerçeği bir nebze de olsa kabullenmişti. Dante onu kontrol etmeye gelecek kadar iyi biri olabilirdi ancak aynı zamanda üzerinde durdukları bu tepenin tamamının sahibiydi. Üstelik son derece yakın olduğu bir kızı gömmüş bir adamdı. Dünyaları çok farklıydı. Dante gibi erkekler onun gibi kızlara ilgi duymazdı. Bu tür erkekler zengin iş ortaklarının kızlarını, onları kollarına takarak aileleriyle güç oyunları oynarken yumuşak ve şehvetle sevişebilecekleri zarif güzellikleri severdi.

Bu hissettiği şey her neyse, artık üstesinden gelmesi gerekiyordu.

"Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı, Bay Maroni?"

"Dante," diye düzeltti neredeyse fark etmeden. "Gerçekten neden benden kaçıyorsun?"

Amara iç çekerek başını iki yana salladı. "Kaçmıyorum."

"Yalancı," derken adamın gözleri karardı. Bakışları kızın yüzüne sabitlenmişti. "Bu beni rahatsız ediyor."

Amara adamın verdiği tepkiye şaşırdığını hissetse de sözünü sakınmadı. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Beni kontrol etmeniz çok hoş fakat gereksiz sayılır. İyi günler dilerim."

Onu öylece orada bırakarak arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü. Hissettiği duyguların hepsi göğsünün içinde çarpışıyordu. Eve girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra kapıya yaslandı ve derin, uzun bir nefes aldı.

Yoğurduğu hamurdan başını kaldırıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi.

Amara onu başıyla onaylarken şalı omuzlarından çıkardı.

Zia yumuşak bir sesle, "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. Amara tezgâhın etrafından dolaşıp annesine arkadan sarıldı, boyu ondan sadece birkaç santim uzundu. Burnunu annesinin tenine gömerek kullandığı turunçgil sabununun, nemlendiricinin ve şekerin temiz kokusunu aldı. Ev gibi kokuyordu.

Bu koku karşısında içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissederek annesini rahatlatmaya çalıştı. "Konuşulacak bir şey yok, Ma."

Hamurunu yoğurmaya devam ederken, "Tabii," diye kıkırdadı annesi. "Ondan hoşlanıyor falan değilsin sonuçta."

Amara duyduklarına inanamayarak geri çekildi. "Bunu sana Vin mi söyledi?" Sesi istediğinden çok daha ince çıkmıştı. *Ton kontrolü.* Kafasının içindeki müzik öğretmeninin sesi onu azarladı.

Annesi omuz silkti. "Söylemesine gerek kalmadı," dedi kaçamak bir bakış atarak. "Bana tarçını uzat."

Amara dalgın bir şekilde raftaki tarçını alıp sessizce uzattı. "O zaman nereden bildin?"

"Ben senin annenim," dedi annesi. Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi konuşmuştu. Aslında bir yandan öyle sayılırdı. Söz konusu o olduğu zaman annesi birçok şeyi anlıyordu.

"Bu sadece bir hoşlantı, Ma," dedi Amara kayıtsızca. "Geçecektir." Gerçekten de öyle olmasını umuyordu.

Annesi hissettiklerinin beş yıldır geçmediğini yüzüne vurmadı. Amara bunu yapmadığı için onu biraz daha fazla sevdiğini hissetti.

Birkaç gün sonra bahçıvan için bazı malzemelerle konağın arka kapısından çıktı. Dante'nin her zaman ortalıkta olmayan kardeşiyle çardakta oturmuş satranç oynadığını son anda fark etmişti. Topuklarının üzerinde geriye doğru dönmeye hazırlanırken adam aniden ona seslendi.

"Amara! Buraya gel, erkek kardeşimle tanış."

Amara bir iç çekti. Onun yanında kalmak istemiyordu ama

yanlarına gitmemesi hiç tanımadığı kardeşine karşı çok yakışıksız, hatta düpedüz kaba bir davranış olurdu. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek çardağa doğru yürürken kardeşler arasındaki benzerlikleri hemen fark etti. Aynı siyah saçlara, uzun boya ve çene yapısına sahiplerdi. Evet, onlar fazlasıyla kardeşti.

Bunların yanı sıra, Amara küçük kardeşin hafifçe öne eğildiğini ve bakışlarını satranç tahtasına sabitlediğini de fark etmişti.

"Bu Damien," dedi Dante. Sesi karnında kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. "Damien, bu da Amara."

"Yeşil Gözlü Kız." Damien neredeyse ifadesiz bir sesle konuşuyordu.

Dante hafifçe gülüp yana dönerek mermer sütuna yaslandı. "Evet, Yeşil Gözlü Kız."

Bir taşı hareket ettirirken, "Merhaba, Yeşil Gözlü Kız," dedi Damien aynı ifadesiz sesle. "Gözleri gerçekten de orman renginde mi?"

"Neden kendin bakmıyorsun?" Dante ona meydan okuyarak satranç tahtasına baktı.

Damien başını kaldırıp Amara'ya baktı ve koyu renk gözleri yeniden tahtaya dönmeden önce iki saniyeliğine bakışları onunla buluştu. Ardından ayağını üçer üçer setler halinde yere vurdu.

Dante şaşkınlıkla kardeşine baktıktan sonra kıza döndü. "Gözlerinin içine baktı."

Amara kendini biraz tuhaf hissetse de eğlenmişti. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan arkasındaki bahçıvan ona seslendi. Dante ve kardeşiyle vedalaşıp ters yöne doğru koşmaya başlarken adamın yanından uzaklaşabildiği için mutluydu.

Ona bunu yaptıran şey duyduğu gürültü olmuştu.

Malikânede bir kutlama partisi vardı. Herkesin bir işin ucundan tutmasını gerektiren türden bir kutlamaydı. Hafta sonu olduğundan annesine yardım etmek ve her şeyi organize edebilmek için etrafta koşturmak zorunda kalmıştı. Partiler, gerçekleştiril-

mesi en zor şeylerdi. Her parti sonrasında annesi bitkin düşüyordu ancak yapılması gereken görevleri paylaşabilmesi için birkaç görevli tutmak aptal patronun aklına gelmiyordu. Bunu karşılayabilecek güçleri olmadığından değildi, gerçekten de bunu akıl edemiyorlardı.

Amara ellerinde bembeyaz, yeni yıkanıp ütülenmiş çarşaflarla malikânenin koridorunda yürürken o gürültüyü duydu.

En son seferinde görmemesi gereken bir şeye şahit olmuştu. Şimdi gerçekten de sesin nereden geldiğini araştırmak istemiyordu. Tehlikeye bulaşmanın bir anlamı yoktu ve mâlikane boşken zaten yeterince ürkütücüydü.

Duyduğu şeyi umursamamaya kararlı bir şekilde yoluna devam ederken ses tekrar geldiğinde olduğu yerde duraksadı. Ses kapalı kapılardan birinin ardından geliyordu.

Amara koridoru inceleyerek o tarafa doğru gelen biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Şu anda üçüncü kattaydı ve etraf tamamen boştu.

Derin bir nefes alarak giysileri duvar kenarındaki bir masanın üzerine koydu ve kristal bir vazoyu kenara itti. Kim üçüncü kattaki terk edilmiş bir koridora kristal bir vazo koyardı ki? *Deli ve zengin olan insanlar.*

Kapının ardından hafifçe sesler gelmeye devam ettiğinde parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Ardından anahtar deliğinden içeri bakmak için eğildi.

Bay Maroni -yaşlı olan Bay Maroni- şakağına silah dayadığı bir adamın başında duruyordu.

Sandalyedeki adam inlerken o sessizce, "Patronlarınıza mesajı iletecek misiniz, yoksa onlara bedeninizle birlikte ben mi bir mesaj göndereyim?" diye sordu. Duyduğu ses buydu. *Bir inleme.*

Amara içeride neler olup bittiğini izlemeye devam etmeden önce koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. Kalp atışlarını boğazında hissedebiliyordu. Bay Ma-

roni'nin erkek kardeşi de arkası dönük bir şekilde görüş açı girmişti. Yoksa Bay Maroni'nin kuzeni miydi?

Adam, "Bence onlarla kendimiz konuşmalıyız, Lorenzo, diye konuştu. Amara'nın omurgasından aşağıya ürperti çatallı bir sesi vardı. "Teslimatlarını zamanında aldıkları sü Birlik bu amcığın kaybolmasını umursamayacaktır."

"Bunu ben de istiyorum, Leo," dedi Lorenzo Maroni. durdurmalarının üstünden yıllar geçti. X tekrar deneyebi mizi söylüyor ve bunun güçlü bir mesaj taşımasını istiy Acaba bu mesajı canlı mı, yoksa ölü mü iletmeli?"

"Bence X'le konuşmalısın," diye önerdi Leo.

Sandalyedeki adam haykırdı. "İşlerin böyle yürümedi biliyorsun. İlk sevkiyatınıza olanlardan sonra size izin yecekler. Her şeyi berbat ettiniz ve şimdi de söylentilere oğlunuzun..."

"...Bu olanlarla hiçbir ilgisi yok," dedi Lorenzo Maroni kesin bir ifadeyle. "Dante bu işlerle ilgili hiçbir şeyi bilmeyecek."

Hangi işlerle ilgili?

Kuzeni tekrar konuştu. "Bu adam olsa da olmasa da sevkiyat üç gün içinde eski depodan yola çıkacak. Ona ihtiyacımız yok."

Odaya bir sessizlik çökmüştü. Amara nefes almaya bile cesaret edemiyor, dengesini kaybetmemek için elleriyle kapının kenarlarından tutunuyordu. Şu anda gitmesi gerekiyordu. Gerçekten de gitmeliydi. Buna rağmen ayakları olduğu yere yapışmış bir halde tek gözüyle içeride olanları izliyordu.

Lorenzo Maroni, "Onu bir mesajla birlikte gönderelim," dedi başını sallayarak. Ardından silahını adamın omzuna doğrultup tetiği çekti.

Yüksek bir çığlık odayı delip geçerek Amara'nın irkilmesine sebep oldu. O henüz kendini durduramadan dudaklarından bir çığlık kaçıp gitmişti. Bir elini ağzına kapatarak kapıdan uzaklaştı ve aceleyle çamaşırları toplayıp koridorda koşmaya başladı. Arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda kalbi tekledi. Koşabileceği en son hızda merdivenlerden aşağı iniyordu.

Bir kat indi.

İki kat indi.

Amara zemin kata indiğinde doğruca mutfağa koştu. İçerisi parti için hazırlık yapan personelle doluydu. Çamaşırları şaşkınlıkla ona bakan görevlilerden birinin eline tutuşturarak galeriden aşağı, arka girişe doğru koştu.

Sonra tuğladan yapılmış bir duvara çarptı.

Amara titreyerek başını kaldırdığında Dante Maroni'nin yüzünde endişeli bir ifadeyle dik durabilmesi için onu kollarından tuttuğunu gördü.

"Hey, hey. Sen iyi misin?"

Amara kocaman olmuş gözleriyle ona baktı ve başıyla onayladı. Bay Maroni onun bilmemesi gerektiğini söylemişti. Neyi bilmemesi gerektiğini bile bilmiyordu ancak Dante'ye hiçbir şey söyleyemezdi. Ne anlamı olabilirdi ki? O odada tanık olduğu şey, bu dünyada ilk kez gerçekleşmiyordu. Olanları hazmetmekte zorlanan tek kişi yalnızca oydu.

"Evet, şey..." Nefes nefeseydi ve kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Sanırım evdeki fırını açık bırakmışım. Gidip... Sadece gidip onu bir kontrol etmem gerekiyor."

Adamın tutuşu sıkılaştığında geri çekilmeye çalıştı. Kollarını sıkan elleri canını yakmıyor ancak hareket etmesini engelliyordu.

Dante daha önce ondan hiç duymadığı bir tonda konuştu. "Bana bak." Dikkatini ona vermesini emrediyordu. Amara farkında olmadan bakışları adamın koyu kahverengi gözlerine kaydı ve onların büyük bir dikkatle yüzünü incelediğini gördü.

"Sana *ne* oluyor böyle?" diye sordu Dante. Tetikte olan bakışları kızın gözlerine sabitlenmişti.

Amara omurgasını dikleştirdi, onu itip uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Kendisinin ve annesinin güvenliği için kimse onun bir şey gördüğünü bilmemeliydi. "Bu seni ilgilendirmez. Kollarımı bırakacak mısın?"

Dante'nin parmakları onu tutmaya devam etti. Elleriyle ne-

redeyse kolunun tamamını sarabiliyordu. Amara'nın üstündeki kumaşı dokunuşuyla yakıyormuş gibiydi. Birbirlerine bakarken aralarında geçen sabahki gerilimin aynısı yeniden oluştu. Bu daha önceki etkileşimlerinin hiçbirinde olmayan türden bir gerilimdi. Dante'nin parmakları bir kez kasıldı ve kızı tamamen bırakmadan önce çenesini gözle görülür bir şekilde sıktı. Amara yutkunup hızlı adımlarla kendini malikâneden dışarı attı.

Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Arkasına dönüp baktığında adamın hâlâ aynı yerde durduğunu ve gidişini izlediğini gördü. Dante'ye gördüklerini söylemek istiyordu ama onun her gün gördükleriyle kıyaslandığında muhtemelen bu hiçbir şeydi. Ayrıca adamı tanımıyordu bile. Ona âşık olarak büyümüştü ama kim olduğunu bilmiyordu.

En iyisi kimseye bir şey söylememekti.

Amara bu sırrı zihninin derinliklerine gömdü ve evine doğru yürümeye devam etti.

Amara mağazadan çıkan Vin'e bakarak, "Vay canına, ne kadar yakışıklı görünüyorsun!" diye haykırdı. Siyah pantolonun içine soktuğu ütülü siyah gömleği ve ince belindeki sade kemeriyle çok şık görünüyordu. Henüz on altı yaşındaydı ancak kadınların kalbini çalacağı şimdiden belliydi.

Vin'in partide daha resmi bir kıyafet giymesi gerektiği için şehre inmişlerdi. Ayrıca Vin artık araba kullanabildiği için babasının arabasını ödünç almıştı, böylece bu alışveriş bir geziye dönüşmüştü. Amara'nın kafasını toparlaması için böyle bir geziye ihtiyacı vardı. Güzel bir elbise almanın da faydası dokunmuştu elbette.

Kapalı bir yakası ve uzun kolları olan, muhteşem, koyu yeşil renkli bir elbiseydi. Elbisenin tonu gözlerini ortaya çıkarıyor, etek boyu dizlerine kadar iniyordu. Amara elbiseyi gördüğü anda âşık olmuştu.

Doğrudan partiye gidebilmek için mağazada hazırlanmaya

karar vermişlerdi. Vin'in diğer güvenlik görevlileriyle birlikte bir devriye görevi vardı. Bu onlar için çok büyük bir olaydı çünkü onun yaşındaki çocukların böyle bir işi yapmasına asla izin verilmezdi. Amara ise annesine yardım etmeye karar vermişti, yani partideyken bir yandan da çalışıyor olacaktı.

"Evet, her neyse..." Arkadaşı her rahatsız hissettiğinde yaptığı gibi yakasını çekiştirdiğinde ona sırıttı. Boş arazide arabaya doğru yürüyorlardı, önüne gelmemesi için saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Sence bu gece ruj sürmeyi denemeli miyim?" diye sordu Vin'e. Arkadaşı ise sorusu karşısında keyifsizce inledi.

Cebinden arabanın anahtarlarını çıkarırken, "Bu saçmalıklar hakkında konuşmak için kız olan arkadaşlara ihtiyacın var, Mara," diye cevapladı Vin.

Amara arkadaşının koluna girdi. Ardından alaycı bir gülümsemeyle, "Ama şu anda yanımda sen varsın. Sence rujla güzel görünür müyüm?" diye sataştı.

Vin karşılığında, "Seni birçok kez yüzünde sümükle gördüğümü unutuyorsun," diyerek gözlerini devirdi. "Duvarı yalarken ve..."

"Hey! O sadece bir kez oldu ve üç yaşındaydım!"

"...ayrıca evet, rujla güzel görünürsün," diye tamamladı cümlesini. "Eğer istiyorsan o lanet ruju sür."

Amara bir kahkahanın ardından onun kaburgasına ufak bir dirsek attı. "Çok kötüsün. Bugünkü antrenman nasıldı?"

Onlar arabaya doğru yürürken akşam serinliği giderek artıyordu.

Vin ellerini ceplerine sokarak, "İyi," diye cevapladı. "Dante bugün bana seni sordu."

Amara neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti ama son anda arkadaşının koluna tutundu. Kayıtsız kalmaya çalışarak rahatça cevap verdi. "Gerçekten mi? Ne sordu?"

"Seninle aramızda bir şey olup olmadığını," dedi Vin. Onun

sesinde de kendi hissettiği iğrenme duygusu vardı. Birbirlerine çok yakın oldukları için insanların neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu ama birbirlerinden o şekilde hoşlanmıyorlardı. *Iyy.* "Bence o senden hoşlanıyor."

Amara, bindikleri koyu renkli sedanın önünde durduklarında arkadaşının son cümlesini duymazdan geldi. "Ona doğruyu söyledin mi?"

"Ona neden bilmek istediğini sordum," dedi Vin. Elinde eski giysilerinin olduğu çantayla şoför tarafına doğru geçiyordu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve durumun böyle olduğunu biz biliyoruz. Ama ona artık ilgi göstermediğin için davranışlarının biraz tuhaflaştığını düşünüyorum. Eğer benimle birlikte olduğunu düşünmesi seni koruyacaksa, onun ne düşündüğünün hiçbir önemi olmaz."

Amara arkadaşını işte bu yüzden seviyordu. Onun kahramanıydı.

Arabaya binmeden önce aracın tepesinden bakışları buluştu ve Amara ona doğru gülümsedi. "Çok tatlısın, Vinnie."

Adam hızla etrafına bakınarak, "Lanet olsun. Bana toplum içinde böyle seslenmeyi keser misin?" dediğinde, Amara bir kahkaha atmaya hazırlandı.

Ancak kahkahası henüz dudaklarından çıkamadan kesildi.

Bir el hızla ağzının üzerine kapandı ve onu arabadan uzaklaştırdı. Bir adam Vin'in yanına doğru giderken otoparka tekerleri gıcırdayan bir kamyon girdi. Daha yaşlı ve iri olan adam Vin'i yere yatırıp bir eliyle ağzını kapatmadan önce arkadaşı bir süre yumruk yumruğa savaştı.

Amara dehşete düşmüş bir halde adamın Vin'i sert betona çarparak etkisiz hale getirmesini izledi.

"Kızı al."

Amara onu esir alan parmakların ardından bağırdı. Ona karşı mücadele ederken burnuna çiğ tütün kokusu geliyordu. Babetlerinin topuğuyla adamın ayak parmaklarına var gücüyle bastı

ancak bu adamın homurdanmasına yetse de tutuşunu gevşetmek için yeterli olmamıştı. Adam bekleyen kamyona doğru onu sürüklemeye başladığında Amara ayaklarıyla havayı tekmeledi. Boğuşma sırasında babetlerinden biri ayağından fırlamıştı.

Vin'in üstündeki adamın arkadaşının kafasına bir dirsekle vurduğunu ve Vin'in yere yığıldığını gördü. Kalbi göğsünün içinde çırpınırcasına atarken tüm gücüyle onu tutan adama karşı koymaya başladı.

Arkasındaki adam arkadaşına doğru, "Siktiğimin fahişesi durmadan hareket ediyor," diye yakındı. Kahretsin, aynen öyle yapıyordu ve hareket etmeyi de bırakmayacaktı. Bir şekilde adamın elinin bir kısmını dişlerinin arasına sıkıştırmayı başardı ve olabildiğince sert bir şekilde ısırdı.

Adam acıyla haykırırken elini çığlık atmasına yetecek kadar geri çekti.

"Yardım edin!"

Bir an sonra ağzına bir bez bastırıldı ve çıkarmaya çalıştığı her sesi boğdu.

"Onu kamyona bindirin," dedi adamlardan biri. Amara ciğerleri harcadığı efordan yanmaya başladığında daha da fazla mücadele etti.

Karşısındaki maskeli adam acı içinde homurdanıp arkasını döndüğünde kocaman gözleriyle ona baktı.

Vin adamın arkasındaydı, her zaman üzerinde taşıdığı bıçakla ona doğru geliyordu. Amara'nın gözleri hararetle onları takip ediyor, Vin'in saldırıdan savunmaya geçişini izliyordu. Diğer adamın arkadaşından sadece daha büyük değil, aynı zamanda daha deneyimli olduğu açıktı.

Vin'in bıçaklı elini kavradı ve çevirip bileğini kırarak arkadaşının acı içinde homurdanmasına neden oldu. Amara bu sırada kendisini tutan adama karşı çırpınarak ona ulaşmaya çalışıyordu. Tam o sırada adamın bıçağı alıp arkadaşının yüzünü boydan boya kesmesini dehşet içinde izledi.

Vin'in acı dolu haykırışı üzerine adam küfrederek bıçağı yere fırlattı.

"Acele etmeliyiz," dedi onu tutan adama. Ardından onu çalışan araca doğru sürüklemeye başladılar. Adamlar onu bagaja iterken Amara birinin arkadaşına doğru koştuğunu gördü ve her şey karardı.

15 YAŞINDA

Amara gözlerini kırpıştırarak açtı. Tanımadığı bir odada kendine geldiğinde kafası karışmıştı.

Mekânın içi bir hapishane hücresini andırıyordu ancak burası fazla temizdi, neredeyse steril sayılırdı. Duvarlar daha önce bu tür bir yüzeyde hiç görmediği kirli beyazın tuhaf bir tonuna sahipti. Önündeki kapı ahşap, ağır ve kahverengiydi. Sağında daha küçük bir kapı vardı. İçerisi ise karanlıktı. Zifiri karanlık olacak kadar değildi, kapının altından ona biraz da olsa görüş sağlayacak kadar ışık geliyordu. Yine de onu rahatsız edecek kadar karanlıktı.

Amara gözlerini ovuşturmak için kolunu kaldırdı ancak bileklerinin etrafındaki ağır metali hissedince durdu. Biraz daha kendine gelmiş bir halde ellerine baktığında onu olduğu yere sabitleyen, zincirlere bağlı, arkasındaki duvara asılmış kelepçeler olduğunu gördü. Gerçekten de kelepçeyle bağlanmıştı.

Anılar zihnine dolmaya başladıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kaçmasına yardımcı olabilecek bir silah, bir anahtar ya da herhangi bir şey bulmaya çalışarak etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu. Odada pencere bulunmuyordu, karşısındaki duvara dayalı boş masa dışında hiç mobilya görmüyordu. Kendisi de şu anda yerde oturuyordu.

Ağzının içi pamuk parçalarıyla doluymuş gibi hissetmesine rağmen ağzını kapatan hiçbir şey yoktu.

Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunacakken herhangi bir ses çıkarıp çıkarmaması gerektiğini düşündü. Ancak saldırganlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kim olduklarını ya da onu neden kaçırdıklarını bilmiyordu. Bu kazara gerçekleşmiş olabilir miydi? Belki de onu başka biriyle karıştırmışlardı? O kâhyanın kızıydı ve hiç de önemli biri değildi. Yaşananların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Bu düşüncelerin arasındayken kapının kilidi açıldı ve odaya dolan ışık onu bir anlığına kör etti. Vin'in yüzünü kesen adam elinde bir şişe suyla odaya girdiğinde, Amara gözlerinin ışığa alışabilmesi için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Gölgelerin içindeki adamı zar zor seçebiliyordu, adam ise ışık üzerine düştüğü için onu tamamen görebiliyordu. Amara'nın seçebildiği tek şey adamın iri yapılı ve muhtemelen sakallı olduğuydu.

Karşısında duran masanın üstüne atladı. "Günaydın, fahişe." Ağırlığı ahşap masanın gıcırdamasına neden olmuştu. "İyi uyudun mu?"

Amara yutkunurken sessiz kaldı. Tanrı aşkına, umarım ona zarar vermezlerdi. Acı çekmeye dayanamazdı. Hiç dayanamamıştı. *Lütfen bu bir yanlış anlaşılma olsun.*

Adam küçük şişeyi onun yanına fırlattığında plastik şişe ona doğru yuvarlanmadan önce duvara çarptı. Suyun içine ilaç katılmış olabilir miydi?

"İçinde ilaç yok," diye açıkladı adam. Belli ki onun düşüncelerini okumuştu. "Seninle biraz sohbet edeceğiz, hepsi bu kadar."

Amara ona inanmıyordu. Adamın ses tonunda ve cümleyi kuruş biçiminde bir şeyler vardı. Amara'nın fazla tedbirli davranmasına sebep olan bir şey... Şişeye bakıp onu eline almak istedi ama vazgeçti. Her ne kadar susamış olsa da bilincinin yerinde kalmasını tercih ederdi.

Adam kızın şişeyi almadığını gördükten sonra, "Kimin için çalıştığımızı biliyor musun?" diye sordu.

Amara'nın hiçbir fikri yoktu. Başını iki yana salladı ancak bunun akıllıca olup olmadığından emin değildi.

Adam onu cesaretlendirircesine başını salladı. "İyi, bu çok güzel." Amara sonunda rahat bir nefes alabilmişti. Demek ki cehalet iyi bir şeydi.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Amara yeniden başını iki yana salladı. Sinirleri tepesine çıkmış ve kan kulaklarına hücum etmişken elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştirdi.

Adam dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi. Hâlâ karanlıkta olduğu için yüz hatları seçilemiyordu. "Bize bazı cevaplar vermek için buradasın. Bunu yaparsan kimsenin canı yanmaz ve gitmene izin veririz. Anladın mı?"

Amara sırtında omurgasının altından başlayarak yukarı tırmanan bir ürperti hissetti. Midesi düğümlendi. Adam yalan söylüyordu. Bunu anlayabiliyordu. Gitmesine izin vermeyeceklerdi.

Yine de başını sallayarak karşılık verdi.

Adam bir sigara çıkarıp ağzına götürerek, "Lorenzo Maroni'yi tanıyor musun?" diye sordu. Bir kibrit çaktığında içine kocaman bir nefes çekmeden önce alev yüz hatlarını bir anlığına aydınlattı. Duman her zamanki sigara gibi kokmuyordu, tatlı bir aroması vardı. Amara'nın içine çektiği duman neredeyse midesini bulandırmıştı.

"Ben onu... Onu tanıyorum," diye kekeledi Amara. Kalp atışları hızlanırken vücudu adrenalinle dolup taşıyordu. Tanrım, neden buradaydı? Bu hiç mantıklı değildi. Adamın ondan ne istediğini bilmiyordu.

"Onu hiç görmedin mi?"

"Bir iki kere karşılaştım," dedi Amara. Sinirlendikçe sesi de inceliyor ve yaşadığı inanılmaz gerilim yüzünden alışkanlığı yeniden baş gösteriyordu.

Adam başını sallayıp ardından telefonunu çıkararak ona bir adamın görüntüsünü gösterdi. "Onu görebiliyor musun?"

Amara gözlerini hafifçe kısarak resme baktı. Gözlük takan kel

bir adamın fotoğrafıydı. Tanıdık geliyordu ama kim olduğunu anlayamamıştı. Onu daha önceden yerleşkede görmüş olabilirdi.

"Onu hiç gördün mü?"

Amara başını iki yana salladı. "Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız," dedi umutla. Onu ikna edebilmeyi deniyordu. "Lütfen bırakın da gideyim. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Adamın gülüşünü duyduğunda kanı dondu.

Ona güvence verircesine, "Ah, kesinlikle doğru kişiyi yakaladım," dedi adam. Sesi Amara'nın zihnindeki tüm tehlike sinyallerinin çalmasına neden oluyordu. "Bana Dante Maroni'den bahset."

Amara bir an kalbinin durduğunu hissetti. Hemen ardından sertçe atmaya devam etti. "O Lorenzo Maroni'nin oğlu."

"Evet. O herif tam bir adi," diye homurdandı adam. "Seninle hiç iş hakkında konuştu mu?"

Kız başını iki yana salladı. "Dante'yi pek tanımıyorum."

Melodik bir şekilde, "Küçük bir kuşun bana söylediği bu değildi," dedi adam. "Hatta oldukça yakın olduğunu duydum, anlarsın ya..."

Güçlü bir ürperti bedenini sarmalıyordu.

Kesin bir ifadeyle, "Hayır," diyerek reddetti. "Onu tanımıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen izin verin gideyim."

Adam güldü. "Çok tatlısın."

Hayır. *Hayır.*

Teni karıncalanmıştı. Amara elbisesinin dizlerini örtmeye devam ettiğinden emin oldu ve vücudunu olabildiğince küçültmek için dizlerini kendine doğru çekti.

Adam arkasına yaslanıp doğruldu. "Pekâlâ. Anlaşılan Dante Maroni'nin hakkında konuşmayacaksın." Ahşap ağırlığının altında inliyordu. "Birlik hakkında bir şey biliyor musun?"

Maroni malikânesindeki odada gördükleri hızla zihnine doldu. Lorenzo Maroni'nin kuzeni bundan bahsetmişti. Başını iki yana salladı.

Adam kızı başıyla onayladı. "Sevkiyat hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sevkiyat üç gün içinde eski depodan yola çıkacak."

Amara bunu da inkâr etti.

"İnatçı fahişe," diye güldü adam. "Seni er ya da geç kıracağım."

Amara titredi. Bunun soğuktan mı, yoksa tüm varlığını istila eden korkudan mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Beni öldürecek-sin, değil mi?" diye sordu. Gözleri dolarken sesi de titriyordu.

Adam masanın üzerinden atladı. "Üzgünüm, tatlım. Adamlarım ve ben, arkamızda tanık bırakmayız."

Bunun ardından kapıyı açık bırakarak odadan çıktı. Birkaç dakika içinde elinde bir çantayla döndü ve çantayı masanın üzerine koydu. Cebinden büyük bir anahtar çıkararak ona doğru geldi.

Amara elinden geldiğince kendini duvara doğru bastırarak ondan uzaklaştı.

"Hayır," diye yalvardı. Sesi çaresizlikle doluydu. "Lütfen, bırak gideyim. Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Adam bu söylediği sanki onu eğlendirmiş gibi kendi kendine güldü. Bileklerindeki kelepçeleri çözerken Amara'nın burnuna tütün, motor yağı ve aşırı tatlı duman kokusu hücum etti. "Dinlen. Yakında döneceğim."

Çantayı alıp tekrar dışarı çıktı ve kapıyı kilitleyerek onu karanlıkta bıraktı.

Adam odadan çıktığı anda, Amara kapalı kapının ardındaki diğer odada bir silah olup olmadığına baktı. Ancak burası klozet, lavabo ve sıvı sabundan başka bir şey olmayan bir banyoydu. Odanın içinde masa ve zincirler dışında hiçbir şey yoktu. Onlar da duvara sabitlenmiş olduğu için Amara'nın kelepçeleri kullanabilmesi mümkün değildi. Yenilmiş ve korkmuş bir halde köşeye doğru yürüyüp dizlerine sarılarak birinin, herhangi birinin onu kurtarması için dua etti. Adam iki arkadaşıyla birlikte geri döndüğünde ne kadar zaman geçtiğini ya da saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

Kalbi boğazında atarken başını kaldırdı. Adamların vücudu kapıdan gelen ışığı engelliyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrar yalvardı. Sesi çatlamaya başlamıştı. "Lütfen. Eğer para istiyorsanız, size biraz para bulabilirim. Lütfen, bırakın gideyim."

Söylediklerini duymazdan geldiler. İçlerinden biri odaya bir sandalye sürükledi. İkinci adam yanına geldi ve onu kolundan kabaca çekerek sandalyeye fırlattı. Amara çılgına dönmüş bir halde onlara baktı. İlk adamın masanın üzerine bir ip, bir bıçak ve bir kap bıraktığını gördüğünde donakaldı.

Adam eldiven giyiyordu.

Amara'nın nefesleri hızlandı.

Hayır.

"*Hiçbir şey* bilmiyorum!" Bağırırken sesinin nasıl çatladığını umursamadı. Korkusu diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Midesi düğümlenirken, "Yine de seninle biraz sohbet edeceğiz, kızım," dedi adam.

İpi aldı ve kabın içine daldırdı. Amara hafif bir cızırtı duyduğunda vücudu titremeye başlamıştı. Ardından adam konuştu. "Bu asitli iplerin o güzel bileklerine dolanmasını istemezsin, değil mi?"

Başını çılgınca iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Çok iyi. O zaman bana yerleşkeden bahset. Ormandan içeriye giriş var mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Ancak ormandan bir giriş olduğunu biliyordu. "Çocukların ormana... ormana girmesine izin verilmiyor," derken tedirginlikten kelimeleri ağzında geveledi. Yürüyüşlerinden birinde ormandaki bir girişe denk gelmişti. Çitle çevrili olmasına rağmen orada bir giriş vardı. Fakat bunu adamlara söylemeyecekti. Yerleşke onun eviyken bu mümkün değildi.

"Gördün mü?" diye başıyla onayladı adam. "Bu bir test sorusuydu ve sen geçtin. Güzel. Yeraltından bir giriş var mı?"

Amara başını salladı, gözleri ipin üzerindeydi. "Üzgünüm, hiçbir şey bilmiyorum."

Adam bir adım daha yaklaşırken asidin keskin kokusu da onunla birlikte geliyordu. Amara çenesinin titremesini engellemek için dişlerini sıktı.

"Birlik hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

İnkâr etti.

"Lorenzo Maroni'nin bildiğin herhangi bir zayıf noktası var mı?"

Neden ona bu saçma soruları soruyorlardı?

"Dante Maroni'nin hayatında dışarıdan biri var mı?" diye sordu adam ona doğru eğilerek. "Ona karşı kullanabileceğimiz biri?"

Kardeşi.

Amara başını hayır anlamında iki yana salladı. Konuşmuyordu. Vücudu titrerken panik içindeydi. Adam ipi ona yaklaştırdıkça bedenini saran panik daha da artıyordu.

Adam sırıttı. "Bu eğlenceli olacak."

Böylece çığlıklar başladı.

Yanlış kızı yakalamışlardı. Bunlar hiç mantıklı değildi. O hiç kimseydi.

Dakikalar bulanıklaştı.

Kalp atışları bulanıklaştı.

Sorular bulanıklaştı.

Gündüz müydü? Gece miydi?

Yanıklar dışında her şey bulanıktı.

Elleri. Sırtı. Ayakları. Her yeri yanmıştı.

Bir çığlık daha attı.

"Birlik hakkında ne biliyorsun?"

Nefes al.

"Dante Maroni'ye karşı kullanılabilecek biri var mı?"

Odaklan.

"Hakkında bir şey bildiğin bir sevkiyat var mı?"

Yaşa.

"Gardiyanlar geceleri ne zaman devriye molası veriyor?"

Hayatta kal.

"Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?"

Çığlık at.

Odaklan. Nefes al. Yaşa. Hayatta kal. Çığlık at.
Nefes al. Yaşa. Hayatta kal. Çığlık at.
Yaşa. Hayatta kal. Çığlık at.
Hayatta kal. Çığlık at.
Çığlık at.

Yalnızdı.

Bir şekilde, zihni bir yolunu bularak ona acı sisinin içinden bu mesajı göndermişti.

Amara sandalyede oturuyordu. Bilekleri serbest ancak işlevsizdi. Bir yandan derisi yanarken diğer yandan tüm vücudu bir yaprak gibi titriyordu.

Yalnızdı.

Ve kapı açıktı.

Gözlerini kırpıştırdı. Gözlerindeki yaşlardan etrafı zar zor görebiliyordu. Her yeri acıyordu. Her şey acı veriyordu.

Yine de hayatta kalmak zorundaydı. Şu ana kadar hayatını neredeyse hiç yaşayamamıştı. Yazın katılacağı şan dersleri, mezun olacağı okullar, okuyacağı kitaplar, ziyaret edeceği yerler, öpeceği bir adam ve sahip olacağı bebekler vardı. Annesi onu kaybedemezdi. Vin onun yasını tutamazdı.

Hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu. Onu henüz kıramamışlardı.

Titreyen kollarıyla sandalyenin kenarlarını kavrayıp bir şekilde kendini yukarı çekecek gücü buldu. Bileğindeki yanma

alevlendiğinde herhangi bir ses çıkarmamak için dudağını sertçe ısırdı. Hiç kimseyi harekete geçiremezdi.

Amara ayağa kalkmıştı ancak bacakları çok güçsüzdü ve titriyordu. Attığı her adımda ayak tabanları alev almış gibi hissediyordu. Yaralı ayaklarına hücum eden kan yüzünden canı daha çok yanıyor ve yürüdükçe yerde kanlı ayak izleri bırakıyordu. Gözleri açık duran kapıya kaydı. Onu kaçmayı deneyemeyecek kadar korkuttuklarını ya da güçsüz bıraktıklarını düşünüyorlardı. Fakat gerçeği bilmiyorlardı. Korku çaresizliğin kardeşiydi. Amara bu cehennemden kaçmayı *çaresizce* istiyordu.

Yumuşak adımlarla, içindeki her acılı iniltiyi bastırarak yürürken gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve saçları yüzüne dolanıyordu. Açık kapıya doğru temkinli bir şekilde ilerlediğinde bir koridorla karşılaştı. İki tarafa da baktıktan sonra sağ tarafa yönelmeye karar verdi. Bir dizi merdivenden aşağı inerken her adımında bir ateş çukurunda yürüyormuş gibi hissediyordu. Ancak bir şekilde nefes almaya devam etti. Buradan kaçma ihtiyacı diğer her şeyden daha güçlüydü. Biraz sonra *ÇIKIŞ* levhası bulunan bir tür boş ofise geldi. Onu kaçıran adamların yakınlarda bir yerlerde maç izlediklerini duyabiliyordu.

Tek amacı buradan kaçmaktı.

Kapıya göz atarken vücudunda bir adrenalin patlaması hissetti. Bu his içini enerji ve daha da kötüsü umutla doldurmuştu. Nefes nefese kapıya doğru topallayarak yürüdü ve panjurlu kapıları olan bir tür garaja girdi. Kapılar kilitli değildi.

Kaçmak için çaresizce çıkışa doğru yöneldiği anda biri saçlarından tutarak onu çekti. İlk adam onu garajdaki kamyona sürükleyip kaputun üzerinden iterken kafa derisi acıyla yanıyordu. Dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Arkadan üzerine doğru ağırlığını verirken kulağına doğru, "İçinde hâlâ mücadele gücü mü var, fahişe?" dedi tükürürcesine.

Amara'nın boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi ve teni tiksintiyle ürperdi.

Adamın diğer arkadaşlarının da garaja çıktığını gördü.

"Lütfen, hayır," diye yalvardı. "Lütfen."

Adamlar gülüştü.

Ardından onu yere yatırarak, "Siktiğimin fahişesi," dedi adam.

Önce kıyafetleri çıktı.

Sonra çığlık attı.

Çığlık attı.

Ve çığlık attı.

Ta ki artık çığlık atamayana kadar.

Yerde küçük bir örümcek vardı.

Çok da güzel görünüyordu.

Amara garajda yan yatmış bir halde duvara tırmanmaya çalışan örümceği izliyordu. Bir an sonra örümcek düştü. Bu ona annesinin ona anlattığı, bir savaştan sonra mağaradaki kralın bir örümceğin yüzlerce kez tırmanıp düşüşünü izlediği hikâyeyi hatırlatmıştı. Yoksa onu izleyen kraliçe miydi? Örümcek yüz kere mi düşmüştü, yoksa elli mi? Bu küçük örümcek yoluna devam etmeden önce sadece iki kez tırmanmıştı. Belki de hikâyeler yalandı.

*Mini mini bir örümcek**, diye mırıldandı zihninde.

Tanrı aşkına, gerçekten çok yorgundu. Artık canı yanmıyordu bile. Sadece uyumak istiyordu. Bütün vücudu uyumak istiyordu. Kolları çoktan uykuya dalmıştı. Onları hareket ettirmeye çalıştığında sadece parmaklarını kıpırdatabilmişti. Neden uyanık kalıyordu ki? Uyanık kalmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Küçük örümcek geri döndü.

Mini mini bir örümcek, diye devam etti mırıldanmaya. Şişmiş gözleriyle örümceğin başka bir yoldan tırmanmaya başlamasını izledi.

Onun zirveye ulaşmasını desteklerken neredeyse gülümseyecekti.

* Yabancı bir çocuk şarkısı. (ç.n.)

"*Tanrım, siktir!*"

Ses arkasından bir yerden geliyordu ama Amara sese odaklanmak için uğraşmadı.

Birinin elleri kollarına dokundu ve onu yavaşça sırtüstü çevirdi.

Ateş teninde bölgeler halinde tekrar alevlenmişti.

Bir şey üzerini örttü.

Güzel kokuyordu.

Amara gözlerini kırpıştırdığında mavi, masmavi bir çift gözün ona baktığını gördü. Bu gözleri bir yerden tanıyordu. Ona açık gökyüzünü ve güzel bulutları hatırlatmıştı. Orada özgürce süzülmek istedi.

"Şimdi seni kucağıma alacağım, tamam mı?" diye sessizce konuştu adam. Sesi onu tekrar dünyaya çekiyordu. Hoş bir sesi vardı. Amara vücudunu ona sarmak ve ondan asla ayrılmamak istiyordu.

Zihnindeki bulanıklığın arasından bir şeyler fark etti.

Yeni çocuktu bu. *Tristan.* Onun burada ne işi vardı ki? Yoksa halüsinasyon mu görüyordu? Zihni gerçekten de binlerce parçaya mı bölünmüştü?

Amara ona cevap vermek için ağzını açsa da bir şey boğazını yaktı. Hiçbir ses çıkaramadı. Panik içinde dolandığı sisi biraz daha dağıttı.

Tristan, "Sorun yok, artık güvendesin," dedi onu yatıştırmak için. "Kimse sana elini bile süremeyecek. Söz veriyorum."

Amara nedensizce ona inanmıştı. Yine de bu sözü kıza daha önceden vermeliydi.

Bir şekilde, "Lütfen," diye mırıldanmayı başardı. Sesi hırıltılı çıkıyordu.

Tristan onu daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Sakın... sakın... kimseye... söyleme." Boğazındaki acının arasından kelimeleri güçlükle çıkarabildi. *Çay.* Annesinin sıcak bitki çayına ihtiyacı vardı.

Çocuk bir anlığına ona baktı, gözlerinde güçlü bir şey vardı. Ardından sırtındaki yaralara dikkat ederek onu kaldırdı ve bir masanın üzerine koydu. Onu nazikçe masaya bıraktıktan sonra ceketini, kendi ceketini, kızın üzerine daha sıkı bir şekilde sardı.

"İyi misin?" diye sordu. Bu o kadar nazik bir sesti ki, genç kızın dudakları titredi.

Amara başını iki yana salladı. Bir daha asla iyi olabileceğini sanmıyordu.

"Dayan, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Ne için? diye sormak istedi Amara ama boğazını ses çıkarmaya ikna edemedi. Çay. Çaya ihtiyacı vardı.

Çocuğun, "Dante, onu buldum," dediğini duydu. Bir an sonra göz kapakları ağırlaştı ve kendinden geçtiğini hissetti.

Daha fazla ses duymaya devam etti ancak gözleri açılmadı.

Bir şekilde Tristan'ın güvende olduğuna dair verdiği söze inanmıştı. Sonunda kendini bıraktı ve şükürler olsun ki bilincini kaybetti.

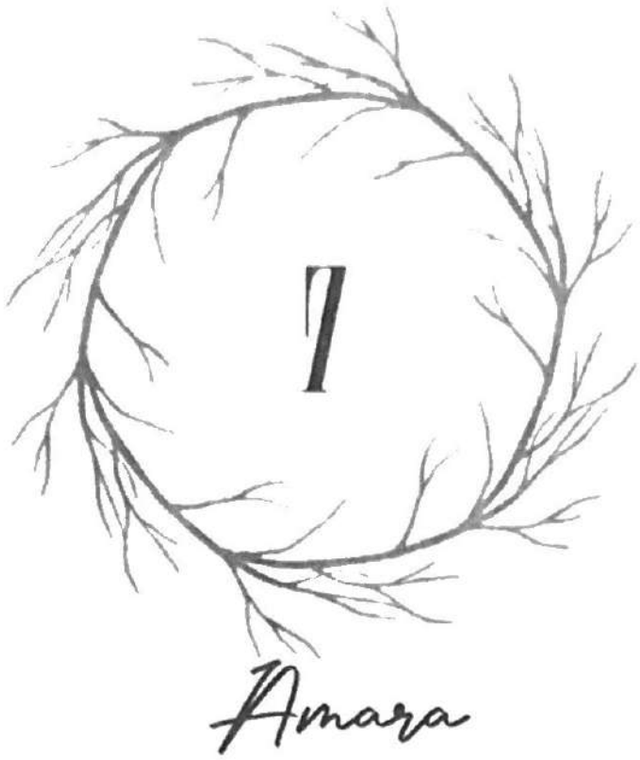

15 YAŞINDA

Hareket edemiyordu.

Amara gözlerini kırpıştırarak açtığında tanımadığı bir odadaydı. Kalp atışları panik içinde hızlanırken dejavu hissi ona sert bir şekilde çarpmıştı. Aniden gelen *bip* sesiyle yana baktığında filmlerde gördüğü türden, kabloları olan bir tür monitör gördü.

Hastane.

Hastanedeydi.

Anılar zihnine dolduğu anda derin bir nefes alarak onları derinliklere doğru itti.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.

"Mumu?"

Hızla sesin geldiği yöne doğru döndü. Annesinin yaşlarla dolu, şişmiş gözleriyle kapıda durduğunu gördüğünde göğsünden bir inleme çıktı. Annesi vücuduna giren tüplere dikkat ederek yanına koştu ve her zaman yaptığı gibi saçlarını okşayarak onu sıkıca göğsüne bastırdı.

Amara o anda paramparça oldu.

Vücudu yaşadığı acıyı, zihni ise dağıldığı anı hatırlayarak ağladı. Annesi onu kucaklayıp başına öpücükler kondururken ve şu anda hiçbir anlam ifade etmeyen tatlı sözler mırıldanırken hıçkıra hıçkıra ağladı. Sözlerin anlamlı olmalarına gerek yoktu. Anne-

si buradaydı. Amara güvendeydi, seviliyordu ve önemli olan tek şey buydu. Annesinin de onunla birlikte ağladığını hissedebiliyordu ve onu gerçekten görmek için geri çekilmesini sağlayan bu olmuştu. Yeşil gözleri kızı için duyduğu acıyla parıldayan, ağzı düz bir çizgi haline gelmiş annesi bitkin, kalbi kırık ve çok sevgi dolu görünüyordu.

Annesi eliyle gözyaşlarını silerken derin bir nefes aldı.

"Bunu da atlatacağız, Mumu," dedi kadın nazikçe.

Amara konuşmak için ağzını açtığında kapı tarafından bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Annesi yaşında, doktor olduğu belli olan bir kadın odaya girmişti.

"Uyandığını gördüğüme sevindim, Amara," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

Amara konuşmaya çalışacağı sırada doktor başını iki yana salladı. "Hayır, henüz konuşma. Sadece başını evet ya da hayır anlamında salla, tamam mı?"

Annesinin elini sıktığını hissetti. Kafası karışmış bir şekilde söyleneni kabul etti.

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?" diye sordu doktor.

Amara başını iki yana salladı.

Kadın onu, "Bugün 6 Ocak," diyerek bilgilendirdi.

Amara'nın zihni allak bullak oldu. Kaçırılmadan önceki son anısı aralık ayındaydı. Bu nasıl olabilirdi? Doktor tekrar konuştuğunda kafasının karışıklığı yüzünden okunuyor olmalıydı. "Üç günden fazla bir süre kaçırılmışsın. İki haftadır da burada komada yatıyorsun."

Vücudundan bir şok dalgası geçti.

"Vücudun ciddi bir travma geçirdi ve bir iyileşme sürecine girmesi gerekiyordu," diye devam etti doktor. "Bu koşullar altında hem zihnin hem de bedenin için bir süre dinlenmenin en iyisi olacağını düşündük."

Amara dişlerini sıkarak kendisine söylenen her şeyi sindirmeye çalıştı.

"Annen acı eşiğinin hep düşük olduğundan bahsetmişti?"

Amara doktoru başıyla onayladı. Canavarlar onu ele geçirene kadar bu eşiğin ne kadar düşük olduğunu hiç fark etmemişti.

Doktor gözlerindeki sempatiyle konuşmaya devam etti. "Muhtemelen bu yüzden bazı yaralanmalar çok ciddi reaksiyonlar gösterdi. Yaşadığın her şey için üzgünüm, Amara. Ama sana söylemem gereken birkaç şey daha var. Devam etmemin sakıncası var mı?"

Amara doktorun bunu ona sormasından, ona bir seçenek vermesinden hoşlanmıştı. Yanında güçlü bir şekilde oturan annesine baktı ve doktora başıyla onay verdi.

"Sırtında, gövdenin yanlarında ve ayaklarında büyük olasılıkla iz bırakacak bazı asit yanıkları ve kesikler var," diye devam etti doktor. "En derin yara izleri de bileklerinde olacak. İyi haber şu ki, hepsi çok iyi iyileşiyor. İstersen ileride yara izlerini biraz daha belirsizleştirmek için estetik ameliyat olabilirsin."

Amara beyaz gazlı bezle sarılmış bileklerine ve ayaklarına baktı. Muhtemelen ona ağrı kesici veriyorlardı çünkü şimdilik hafif bir sancıdan başka bir şey hissetmiyordu.

Dikkatini tekrar kendisine çekerek, "Amara?" diye seslendi doktor. Bakışları artık daha da sıcaktı. "En azından önümüzdeki bir ay boyunca sesini kullanamayacaksın. Attığın çığlıklar ses tellerine çok zarar vermiş, seni ameliyat etmek zorunda kaldık. Bu aslında çok nadir durumlarda gerçekleşir ama ağrı eşiğinin düşük olmasının buna yol açtığını düşünüyorum."

Amara yutkundu. Annesinin elini sıkarken içini yine bir panik duygusu kaplamıştı.

"Sorun yok, bebeğim," diye annesi teselli etti. Ses tonu tüm bunları zaten bildiğini gösteriyordu.

Ağzını bir şeyler söylemek için açtı ve tekrar kapattı.

Doktor, "İyileştikten sonra tekrar konuşabileceksin, merak etme," dedi yatıştırırcasına. "Ancak büyük olasılıkla ses aralığın sınırlı olacaktır."

Amara derin bir nefes alarak duyduğu her şeyi sindirmeye çalıştı.

Doktor devam etti. "Ayrıca bunun gibi durumlarda yapmamız gerektiği gibi, sana bir cinsel saldırı testi yapıp bir rapor hazırladık. Hazır olduğunda polis seninle konuşmak isteyecektir. Ama bu kısmı annen dışında kimse bilmiyor. Başka birine daha haber vermemi ister misin?"

Hayır. Hayır, kesinlikle kimsenin bilmesini istemiyordu. Utanç içinde bir yılan gibi kıvrılırken başını hızla iki yana salladı.

Doktor ona anlayışla dolu bir şekilde gülümsedi. "Tamam ama bu olanlar hakkında bir terapistle konuşmanı tavsiye ederim. Vücudun iyileşecek ancak zihninin de iyileşmeye ihtiyacı var. Travmatik bir şey yaşadın ve terapi sana gerçekten yardımcı olabilir. Bu tür vakalarda uzmanlaşmış birinin iletişim bilgilerini annene bırakacağım. Bunu bir düşünür müsün?"

Amara bundan tam olarak emin değildi ama yine de başıyla onayladı. Doktor yumuşak bir gülümseme daha gönderip onu annesiyle baş başa bırakmadan önce dinlenmesini söyledi.

Annesinin bu yaşananlarla ilgili babasına haber verip vermediğini merak etti.

Annesinin parmakları Amara'nın çok aşina olduğu bir hareketle saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

"Seni görmeye gelen birkaç kişi vardı. Vin de dışarıdaydı," dedi annesi usulca. "Ona bir şey söylememi ister misin?"

Arkadaşı olayın suçluluğunu zaten omuzlarında taşıyordu. Üzerine bir de tecavüze uğradığını bilmesine gerek yoktu. Başını iki yana salladı.

Annesi gülümsedi. "Döndüğünde onu içeri göndereceğim. Sonrasında da dinleneceksin, tamam mı?"

Amara başını salladı.

"Umudunu kaybetme, bebeğim," dedi annesi. Amara söylenenlerin anlamını nihayet fark ettiğinde gözlerinin yandığını hissetti.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Amara arkadaşını görmeyi

umarak başını çevirdi ancak onun yerine mavi gözlü, kasvetli, ölümcül genç bir adam vardı. Onu kurtaran adam. *Tristan.*

Yutkunarak adamın odaya girip kapıyı arkasından kapatmasını ve belki de onun alanını işgal ediyor gibi hissettirmemek için karşısındaki duvara gitmesini izledi. Aslında yaptığı onca şeyden sonra, Amara'nın ona hayatı pahasına güvendiğini bilmeliydi.

Siyah renkli basit bir tişört ve kot pantolon giymişti. Duvara yaslanırken ellerini ceplerine sokmuş halde sessizce kızı inceliyordu.

Amara teşekkür etmek istedi. Onu aramaya geldiği için, onu bulduğu için, sırtındaki ceketle onu örttüğü ve onu güvenli bir yere götürdüğü için. Tristan'a pek çok şey söylemek istedi ancak yapamadı. Tüm bunların yerine ona sadece küçük bir gülümseme verdi.

Tristan konuşmadan önce bir süre onun gülümsemesini izledi. Sesi hâlâ onu bulduğu zamanki kadar nazikti. "Doktorlar sana ne olduğunu söyledi mi?"

Amara ilk defa onun bu kadar uzun bir cümle kurduğunu duyuyordu, soruyu başıyla onayladı. "Annen her şeyi biliyor mu?"

Tekrar başını salladı.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

Hastaneyi kastediyordu. Bunu sorduğu için onu neredeyse sevimli bulacaktı, tekrar sessizce onayladı.

Tristan duvardan uzaklaştı. "Güzel," derken kapıya doğru ilerliyordu.

Amara bir ses çıkarmış olmalıydı. Genç adamın eli kapı kolunda duraksadı ve ona doğru baktı. Annesi dışında kimsenin olanları bilmesini istemiyordu. Tristan bunu biliyordu ve Amara bunu aralarında tutacağına dair ona güvence vermesi için sessizce yalvardı.

Tristan kapıdan çıkmadan önce, "Kimseye söylemeyeceğim," dedi usulca.

Kız onun sözüne güvendi. Eğer sırrını saklayacağını söylediyse, gizlenen gerçekler onunla birlikte mezara gidecekti.

Tristan gittikten sonra arkadaşı odasına gelmişti, yanağında kesildiği yerde bir bandaj vardı. Amara ona gülümsemeye çalıştı. Sonra bu hayatta ilk kez arkadaşının paramparça olduğuna şahit oldu. Vin defalarca özür dileyip hıçkırıklarla ağlayarak Amara'nın ayaklarına kapandı.

Amara bunun onun hatası olmadığını, üzülmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemek istiyordu. Ancak bunun yerine sakinleşene kadar Vin'in elini sıkmakla yetindi. Arkadaşı sonunda kendi ölümüne sebep olsa bile onu iyileştireceğine dair yemin etmişti.

Amara neredeyse gülümseyecekti.

Ziyaret saati sona erdiğinden beri odada yalnızdı, tavana bakıyor ve anıların zihnine dolmasına izin vermemeye çalışıyordu. Bu zordu, gerçekten çok zordu. Sanki derisi artık ona ait değilmiş gibi pis hissediyordu. Kendi hatası olmayan bir şey için hissettiği suçluluk, acı ve utanç onu asla yalnız bırakmayacakmış gibiydi. Anıları görmezden gelmek zordu ama yapmaya çalışıyordu. Belki de doktor haklıydı. Bir terapistle konuşmak şeytanları uzak tutmasına yardımcı olabilirdi.

Bir an sonra odanın kapısı açıldı. Amara gözlerini tavandan ayırmadan onu tekrar uyutmak için verilecek ilaçları beklemeye başladı. Muhtemelen gelen kişi her iki saatte bir hayati değerlerini kontrol eden hemşireydi. Uzunca bir dakikadan sonra hiçbir ses duymayınca başını yana çevirdi.

Kalbi atmayı bırakmıştı.

Dante Maroni odadaki sandalyede oturuyordu, tamamen *harap olmuş* gibi görünüyordu. Kravatı yamuk, gömleği kırışık, saçları darmadağın ve gözleri vahşiydi. Amara bir nefesin göğsünde sıkışıp kaldığını hissetti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Kalbi çarpmaya başladı ve monitör kalp ritimlerine uyarak bir *bip* sesi çıkardı. Utanç verici bir şekilde her ikisine de ada-

mın varlığından etkilendiğini belli etmişti. Dante'nin onu böyle görmesini istemiyordu. Hastane yatağında, yaralı ve dağılmış bir şekilde yatarken. Hiç kendisi gibi hissetmezken... Gerçi artık "kendisi" gibi hissetmenin ne olduğunu bile bilmiyordu. Şu anda konuşamaması muhtemelen iyi bir şeydi çünkü adama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yıllar boyunca onunla ilgili anıları, kendisine defalarca sorulan ve cevaplamayı reddettiği soruların anılarıyla iç içe geçmişti.

Pembe saçlı kızı öpmesi... *Dante Maroni'ye karşı kullanılabilecek biri var mı?*

Kızın cesedini gömmesi... *Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?*

Sabahın erken saatlerinde kapısında üstsüz bir halde dikilmesi... *Seninle hiç iş hakkında konuştu mu?*

Kollarını tutup sorunun ne olduğunu sorması... *Dante Maroni'nin bir zayıflığı var mı?*

Anıların görüntüsü zihninde birbirini kovalıyor, birbirine bağlanıyor ve değişiyordu.

Amara onun bakışlarına odaklanarak kafasının içinde kendini kaybetmemek için hastane odasında kalmaya çalıştı.

Adamın gözlerindeki fırtına ona odaklanmıştı. Sargılarına ya da boynuna değil, yalnızca gözlerine odaklanmıştı.

Onlarda ne bulmaya çalıştığını ya da o anda ne gördüğünü bilmiyordu. Belki de kızın fırtınasını görmüştü. Amara binlerce parçaya ayrılarak rüzgârın içinde savrulmaktan sadece bir kalp atışı kadar uzaktı.

"Hepsi öldü."

Sesi onu bulundukları ana geri dönmesini sağladı.

Kelimeler aralarındaki boşluğu delip geçti.

Hepsi ölmüştü.

Hepsi. Ölmüştü.

Gitmişlerdi.

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ne zaman olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Yaptıklarının bedelini ödemişlerdi.

Görüşü bulanıklaştı.

Göğsünün içinde ilkel ve içgüdüsel bir şey kabardı.

Yaptıklarının bedelini ödemişlerdi.

Nefesleri giderek hızlandı. Dudakları titriyor ve çığlığı hasarlı boğazında düğümleniyordu. Acı içinde haykırmak, temize çıkmak istiyordu. Çok yüksek sesle bağırmak istiyordu, dünyadaki herkes onun sesini duyabilmeliydi.

Yaptıklarının. Bedelini. Ödemişlerdi.

Elleri titremeye başladı.

Adam tüm bu olanları gördü. Nasıl olduğunu gördü ve sandalyeden hızla kalkarak üç adımda ona ulaştı. Dizlerinin üzerine eğilerek kızın küçük, gazlı bezle sarılı elini büyük avucunun içine aldı. Amara'nın gözlerini hayatında hiç hissetmediği bir yoğunlukla hapsetti.

Ellerine bakarak bandajları inceledi. Ardından aynı bandajla sarılı ayaklarına baktı ve karanlık gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Bu hayatın içinde öylece yürüyüp gitmeyeceksin, Amara," dedi sertçe. Her kelimesi Amara'nın kalbinde yer eden bir yemin gibiydi. "Dans edeceksin. Senin ritmini bozmaya çalışan herkesi *bu sikik dünyadan yok edeceğim.* Sana söz veriyorum."

Amara gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Adamın sözleri ruhuna sızmış; onu sert, sıcak ve koruyucu bir kozayla sarmıştı. Dante'nin neden burada olduğunu, onu neden temize çıkarma ihtiyacı hissettiğini, kendisini neden bu sözü verecek kadar önemli bulduğunu ya da neden bunu bizzat söylemeye geldiğini bilmiyordu. Ancak şu anda, o sadece bir kız ve o da sadece bir çocuktu. Bir şekilde, sahip oldukları tüm kırık parçalar birbirine uyuyordu.

KISIM 2

bora

"Bu yüzden seni yalnız bir ev gibi bekliyorum,
beni tekrar görene ve içimde yaşayana kadar.
O zamana kadar pencerelerim ağrıyor."
Pablo Neruda, Yüz Aşk Sonesi

8

Dante

20 YAŞINDA

Her şey kızın ondan kaçmasıyla başlamıştı.

Kız bir şekilde hep orada, kenarda duruyordu. Her hafta Vin'le yaptığı antrenmanlar sırasında, Zia kızından her bahsettiğinde, Dante'nin ona baktığı her seferde hızla gözlerini kaçırdığında... O hep oradaydı ve Dante bir adamın kör olana kadar güneş ışığını fark etmemesi gibi bunu hiç fark etmemişti. Ta ki kız geri çekilene kadar. Birden onun ağacın yanında olmadığının farkına varmıştı. Onun geldiğini gördüğünde nasıl yön değiştirdiğini görmüştü. Onun varlığından kaçmak için nasıl yolundan saptığını çözmüştü.

Başlangıçta bunu kızın hoşlantısını aşmaya çalışmasına bağlamıştı. Bunun başka bir sebepten kaynaklanabileceğini fark edene kadar, aradan bir yıldan uzun bir süre geçmişti.

Damien'ı ziyarete gitmiş ve sadece neler olup bittiğini merak ettiği için ona olanları anlatmıştı. O kız dışında kimsenin gözünün içine bakmayan kardeşi Damien, "Belki de artık senden hoşlanmıyordur," diye cevap vermişti.

Hiçbir zaman tanık bile olmaması gereken kâbusları yaşayıp bir şekilde hayatta kalan genç kıza, onun uyuyan bedenine baktı. Dante onun kendi satranç tahtasında olduğunu biliyordu. Henüz neden orada olduğunu ya da rolünün ne olduğunu bilmiyordu

ancak Roni'yle olanlardan sonra içindeki sese güvenmeyi öğrenmişti. Onun ölümü, Dante'ye bir daha asla bir yabancıyla isyan etmemeyi öğretmişti.

Şimdiyse içindeki ses ona uyuyan kızın önemli olduğunu söylüyordu. Bu ses bir yıl önce ısrarlı bir fısıltıya dönüşmüştü. Artık neredeyse kükrüyordu.

Amara önemliydi ve Dante bu hissi görmezden gelemezdi.

Onu hastaneden eve yeni getirmişlerdi. Kız yolda uyuyakaldığı için onu odasına kadar taşıyıp yorganının altına yatırmıştı. İçten içe isyan etse de Roni'nin ölümünden sonra dışarıdan daha bastırılmış göründüğünü ve kusurlu krallığın mükemmel prensi olduğunu biliyordu. *İçten içe isyan etmeye devam ediyor olsa bile.* Ancak zamanla duygularını daha iyi saklamayı öğrenmişti.

Amara'nın kaçırılması onu sarsmıştı. Partinin olduğu o akşam kızda bir sorun olduğunu biliyordu. İçgüdüleri neler olduğunu söylemesi için üstüne gitmek istese de yanından ayrılmasına izin vermişti. Gitmesine izin vermişti ve o genç kız kaçırılmış, gaddarca muamele görmüştü. Dante yaşananların sorumluluğunun bir kısmını kendi üzerinde hissediyordu. Tristan arayıp onu şehrin birkaç kilometre dışında bulduğunu söylediğinde arayışın üçüncü günüydü.

Dante o garaja koştuğu anı; Tristan'ın ceketine sarılmış, çürükler, yanıklar ve kanlar içindeki bedenin masanın üzerine yığıldığını gördüğünde midesinin nasıl düğümlendiğini asla unutamayacaktı. Hâlâ ilk günkü gibi hissettiği öfke vücudunun içinde bir kara delik açmıştı. Damarlarında akan tek duygu olana kadar her şeyi içine çekmiş, gittikçe her noktasını işgal etmişti. Tristan'a ne olduğunu sorduğunda çocuk ona basitçe kızı hemen hastaneye götürmesini söylemişti. Dante kızı dikkatle kucağına aldığında acıdan donuklaşmasına rağmen onu tanıyan güzel yeşil gözler bir saniyeliğine açılmış, sonra da göğsüne yığılıp kalmıştı.

Siktir. Bu kız onun için çok önemliydi.

Dante onun saçlarını yavaşça yüzünden uzaklaştırdı ve uyku-

suyla baş başa kalması için kızın odasından çıktı. Rahat oturma odasına doğru yürüdüğünde kâhyanın pencerenin yanından dışarıyı izlediğini gördü.

Yürüyerek kadının yanına geldi ve alacakaranlıkla malikânenin oluşturduğu manzarayı seyretmeye başladı.

Nihayet onları duyabilecek insanlardan uzakta yalnız kaldıklarında, "Bunu kim yaptı?" diye sordu kâhya.

Tristan adamın yardakçılarını vahşice öldürmüştü. Dante, kızı kaçıran kişiye yaptığı sorgulamayı düşündü. Adamın iradesini kırması saatlerini almıştı ama en sonunda başarmıştı. İçinde harlanan öfke ve orman gözlü, o önemli genç kızın intikamıyla güç topluyordu. Adam ölmeden önce sadece Gilbert ismini öğrenebilmişti. Ortağıyla birlikte bu bilgiyi kendilerine saklamayı tercih etmişlerdi. Gerçeği öğrenene kadar herkese olanların onları alt etmeyi deneyen rakip bir aile olduğunu söyleyeceklerdi. Yanındaki kadın gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu ama Dante hiç hoşuna gitmese de aynı yalanı tekrarladı. "Rakip bir mafya çetesiydi. Amara ise yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Zia derin bir nefes aldı. "Burayı terk etmeli miyiz? Bir parçam onu buradan götürmek istiyor."

Dante başını iki yana salladı. "Artık çok geç. Burada çok uzun süre yaşadınız. Yerleşkede kalmak ikiniz için de daha güvenli."

Kadın muhtemelen aynı şekilde düşündüğü için söyleneni kabul etti. "Kulübedeki çocuk... Bebeğimi oradan kurtaran genç," diye devam etti. "Sence onun eviyle ilgilenmem hoşuna gider mi?"

Tristan'ın bu anaç hizmetçiyi kapısının önünde gördüğünü hayal eden Dante dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Evet, sanırım bu hoşuna giderdi."

Kadın başıyla onayladı ve kızına miras bıraktığı o tuhaf, yeşil gözleriyle ona baktı. "Teşekkür ederim, Dante. Bunların hiçbirini bizim için yapmak zorunda değildin. Sana minnettarım."

Dante elini kadının omzuna koyarak hafifçe sıktı. "Hepimize ihtiyacı olacak."

Annesi başını iki yana salladı. "Hepimizin yanında olmasına minnettar olacak ama onun ihtiyacı olan tek şey kendi kalbi. Amara her zaman kibar olsa da insanların tahmin edemeyeceği kadar güçlü bir kızdı. O bana aksini öğretene kadar, güçlü olmanın soğuk ve duygusuz davranmakla eşdeğer olduğunu düşündürdüm. Onun gücü tıpkı suyun gücüne benziyor. Farklı koşullara çabuk uyum sağlayabildiği için güçlü görünmez ama en küçük çatlaklara bile sızmayı başararak en büyük kayaları dahi zamanla kırabilir. Amara iyi olacak."

Dante hiçbir şey söylemedi çünkü onu çok iyi tanımıyordu. Ancak sonsuz güce sahip bu kızı gerçekten tanımak istiyordu. Nazik olduğunu biliyordu. Kocaman bir gülümsemesi olduğunu, içindeki sanatçının hayranlık duyduğu eşsiz güzellikte gözleri olduğunu ve muhtemelen kendi gücünü fark etmediğini de biliyordu. Sert adamların kırıldığını ve zihinlerinin parçalandığını görmüştü, bazen onları kıran kişi bizzat kendisiydi. Buna rağmen, onu esir alanların elinde geçirdiği üç gün ve yaptıkları işkenceler genç kızı yıkamamıştı. Ona zarar vermiş olabilirlerdi fakat Amara hâlâ oradaydı. Canlıydı ve aklı başındaydı. Muhtemelen yaydığının farkında bile olmadığı bir güçle titreşiyordu.

"Biliyorsun, yıllar önce sana kurabiye vermemi söyleyen oydu," derken gülümsedi kadın. "Amara'ya annenin ölümünden bahsettim ve o da sana tatlı vermemi söyledi. Kızım söylemeden önce bunu hiç akıl edememiştim. Sen de yalnızca genç bir çocuktun. Bir şekilde, o bunu görmeyi başardı. Amara'nın kalbi beni her zaman hayrete düşürmüştür."

Dante kadının ona ilk kez kurabiyelerle geldiği zamanı hatırlıyordu. Şaşırmış ve biraz da şüphelenmişti ama son ısırığı alırken kendini yıllardır olmadığı kadar iyi hissetmişti.

Kız bunu onun için yapmıştı. İçeride uyuklayan, o parçalanmış kız.

Evet, o önemliydi. Belki de her zaman öyleydi. Dante şimdiye kadar bunu görememişti, her şeyi yeni fark ediyordu.

"Kader her zaman kendi ağlarını örer, Dante. Biz ise gözlerimiz açılana kadar onları göremeyiz."

Annesinin günbatımını izlerken söylediği sözler aklına geldiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. Kitaplarda anlatılanların ötesinde kader gibi bir şeyin var olup olmadığını bilmiyordu. Ancak şu anda gözlerinin açıldığını, ince ipliklerin bedeninden uzanıp odanın diğer köşesine geçtiğini ve onu içeride uyuyan kıza bağladığını hissedebiliyordu.

Dante çalışma odasında babasının önünde oturuyor ve küçük bir gülümseme dışında yüzündeki tüm ifadeleri saklıyordu. Lorenzo Maroni'nin ona bir tasma takabildiğini düşünmesine izin verip iyi bir evlat gibi davranıyordu. Fakat aslında bu küçük sırıtma onun babasına çektiği bir ortaparmak sayılırdı.

Bakışlarıyla oğlunun tepkisini ölçerken, "Kardeşin taşınıyor. Evde bir yangın çıktı, o yüzden başka bir yere geçiyorlar," dedi piç herif. Eğer kardeşinin durumundan habersiz olduğunu düşünüyorsa bu adam düşündüğünden çok daha aptaldı.

Sandalyede arkasına yaslanarak, "Nereye?" diye sordu.

Babasından ne kadar nefret etse de onun zevkli bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Büyüdükçe zarif şeylerden daha çok hoşlandığını fark etmişti. Bu çalışma odası bunun en iyi örneğiydi. Patron sandalyesinin arkasındaki ahşap paneller, onlara uyum sağlayan cilalanmış mobilyalar ve karşı köşede babasının okuduğundan şüphe ettiği kitaplarla dolu kitaplık bir bütün oluşturuyordu. Ayrıca taş ve ahşap temasıyla uyumlu görünen desenli perdeler, odanın o köşesine hâkim olan büyük bir masayla birlikte sol tarafında duruyordu. En tepede ise tavandan sarkan küçük avizeler vardı.

Klas orospu çocuğu.

Dışarıdan bakıldığında bu huyunu ondan almış olmaktan nefret ediyordu. Ancak içten içe ona klas olmayı öğreten kişinin annesi olduğunu düşünüyordu.

Tazı Maroni öğrendiği bilgiyi elinde bir koz olarak tutarak, "Başka bir yer," diye cevap verdi. Tıpkı babasının ona öğrettiği gibi, sahip olunan bilgi bir anahtardı. Dante karşılık olarak sırıttı, zaten ondan bir adım öndeydi.

Sırıtışını yok etmeden önce yaşlı adamın rahatsız olduğunu görebilmişti. "Kız bir sorun yaratacak mı?"

Dante bu sözler karşısında omuzlarının gerildiğini hissetti. Amara'nın babasının hedef tahtasına girmesine imkân yoktu. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar pislikle uğraşıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi kayıtsızca. Yıllar içinde babasıyla başa çıkmanın oldukça basit olduğunu öğrenmişti. *Adamı memnun et, egosunu okşa ve tahtında keyifli bir şekilde kalmasına izin ver.* Bu adımlar burnunun dibindeki her şeyi görmezden gelmesini sağlarken, açıkça isyan edilmesi adamı hızla tetikliyordu.

"Onu kim kaçırdı?"

"Hâlâ araştırıyorum."

Babası başıyla onayladı. "Anneye ve kıza çenelerini kapalı tutmaları için ödeme yap. Yeryüzündeki düşmanlarımızın yerleşkeden herhangi birini öylece kaçırabileceklerini düşünmelerini istemeyiz. Gözün kızın üzerinde olsun."

Evet, bu olayı gizli tutuyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, yeraltı dünyasından bir kaçırılma olduğunun bilgisine sahip olan çok fazla kişi yoktu, en azından onun bildiği kadarıyla. Belki de bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Kızın soyadı bunun için yeterince önemli değildi. Dante onun soyadını bilip bilmediğini hatırlamaya çalışarak hafifçe kaşlarını çattı.

Ardından başıyla kendine söyleneni onaylayarak hızla sandalyeden kalktı ve takım elbisesinin ceketini düzeltti.

Babası telefonunu çıkarıp güzel, esmer bir kadının fotoğrafını göstererek, "Ah, yerleşkeye bir kadın geliyor," diye bilgilendirdi onu. "Babası buraya katılmadan önce bir askerdi ve kız son zamanlarda biraz dikkat çekici işler yapıyor. Adı Nerea. Gözün onun da üzerinde olsun."

Dante şüpheyle gözlerini kıstı. Bu işte bir terslik, hem de çok büyük bir terslik vardı. Babasının bir kadının "dikkat çekici işler yapıyor" gerekçesiyle topluluğa katılmasına izin vermesine imkân yoktu. O fırsat eşitliğine inanan biri değildi. Kadınlar onun için fahişelerden ibaretti. Kadın onunla yatıyor olsa bile, bu hiç babasının karakterine uygun bir davranış değildi. Bir kadının onun yatağına girip Outfit'e ulaşabilmesi mümkün değildi.

Yine de başını onaylarcasına salladı, odadan çıktı ve telefonunu çıkarıp koridora doğru yürüdü. Tek suç ortağını arayarak telefonu kulağına götürürken malikâneden ayrılıyordu.

Telefonu açar açmaz, "Neredesin?" diye sordu.

Tristan ise, "Dışarıda," diyerek yanıtladı kısaca.

Dante gözlerini devirdi. "Ah, hadi ama."

Bir saniye sessizliğin ardından, "*Lincoln's.* 205."

Otel mi? Tristan'ın şehirdeki lüks bir otelde ne işi vardı?

"Yirmi dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapatırken kolundaki Outfit dövmesini yaptırdığı yıl satın aldığı siyah *Range Rover*'ına yöneldi. Sürücü koltuğuna atlayıp uzun, dolambaçlı bir yolculuğa çıktı. Tepenin aşağısında dört muhafız tarafından korunan yerleşke kapıları vardı. Adamlara doğru başını sallayarak yapmaması gereken bir hızla araziden dışarı çıktı ve otelin bulunduğu şehir merkezine yöneldi.

Dalgalanan yeşil tepeler, uçsuz bucaksız gökyüzü, kıvrılan nehir ve uzaktaki şehrin manzarası onu her gördüğünde şaşırtmaya devam ediyordu. Kahretsin, burayı çok seviyordu.

Rekor bir sürede otelin otoparkına girip dışarı çıktı ve ikinci kata ulaşabilmek için asansörlere yöneldi. Konforlu ve lüks zevklere hitap eden bu otel, küçük dostunun bulunması için tuhaf bir yerdi. Koridorda odaya doğru ilerlerken bir kadının ona beğeni dolu bakışlar attığını gördü. Gözlerinden davetkâr olduğu anlaşılıyordu ancak Dante ona kibarca gülümseyerek yoluna devam etti.

Tristan kapıyı onun çalmasına fırsat vermeden açtı. Dante tek

kişilik odaya girdiğinde yatağın üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Sana da merhaba, dostum." Dante kapıyı arkasından kapatırken gözleri dizüstü bilgisayardaydı. Ekranda bir restoranın siyah beyaz görüntüsü vardı.

"Burası otelin restoranı mı?" diye sordu. Tristan yatağa otururken o da yanına bir sandalye çekip oturdu. Genç adam bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

İlginç.

Dante ekrana odaklandı ve kameranın üç adamla bir genç kızın oturduğu belirli bir masayı izlediğini gördü.

Gabriel Vitalio şehirdeydi.

Dante gözlüklü kızın pencereden dışarıyı seyretmesini izledi. *Morana Vitalio.*

Siktir.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözleri arkadaşına doğru kaydı. Tristan'ın geçmişine dair kanıtlar yüzüne vurulurken gördüğü manzara karşısında şaşırdı. Vitalio ailesiyle olan kanlı geçmişini biliyordu ancak Tristan'ın kızı izliyor olabileceğini bir kez bile düşünmemişti. Gerçi yoğun kişiliği göz önüne alındığında, muhtemelen böyle bir şey yapabileceğini düşünmeliydi.

Tristan tek kelime bile etmemişti. Henüz on üç ya da on dört yaşından büyük olmayan kızın gözlüklerini burnuna doğru itmesini izliyordu. Morana babasına bir bakış attıktan sonra fazlaca sıkılmış bir halde tekrar pencereden dışarıya dönmüştü. Adamlardan biri kıza yandan bir bakış attığında Dante'nin teni karıncalandı. Tristan'ın elleri yumruk olmuştu.

"Onu öldürmeme izin verme," diye mırıldandı Tristan. Dante arkadaşının neden burada olduğunu daha yeni anlıyordu. Kendisinin de onu kontrol altında tutması gerekiyordu. Ancak ekrandaki sapığı izlerken adama ne olacağı hiç umurunda değildi.

Bir saat sonra yemek sona erdi ve Vitalio grubu ayrılmak üzere ayağa kalktı. Tristan dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına atarken vücudu yaşadığı gerginlik yüzünden titriyordu.

"Hadi gidelim," dedi Dante. Otel odasından çıkarak koridorun sonuna yöneldi. Asansörden aşağıya indikten sonra restoranın ara sokağa açılan kapısına doğru ilerledi. Morana Vitalio'ya fazla uzun süre bakan adam cebinden bir sigara çıkardığı sırada Tristan'la birlikte onu takip ediyorlardı.

Dante geri çekilerek dostunun liderliği ele almasına ve yaşadığı gerilimi adamdan çıkarmasına izin verdi. Tristan hızla adamın arkasına geçip boynunu koluyla sıkıştırarak onun nefesini kesti.

Dante onların boğuşmasını izlerken sigara içmek istediğini ve birinin onları izlediğini fark etti. Sokağın girişinde topallayarak yürüyen bir adam restoranın arka kapısındaki karmaşayı izliyordu.

Bir saniye için bekledi, adamın gideceğini düşündü ancak öyle olmadı. Adam orada kalıp onları izlemeye devam etti.

Topallayan adam tuhaftı.

Dante arkadaşının sapığı halletmesine izin verirken dikkati sokağın diğer ucundaki kişinin üstündeydi. Tamamen adamın onları izlemesine odaklanmıştı. Gabriel'in adamlarından biri miydi?

Dante ona doğru yöneldiği sırada adam bastonundan destek alıp topallayarak uzaklaşmaya başladı.

Gecenin bu saatinde çoğunlukla ıssız olan ana caddede, "Bekle," diye seslendi Dante. "Kimsiniz siz? Neden bizi izliyordunuz?"

Adam duraksadı ve gözlüklerinin arkasından ona bakmak için döndü. Ardından elini cebine sokarak bir kâğıt parçası çıkardı.

"Ben sizin için bir tehdit değilim, Bay Maroni. Ama bir gün sorularınız olacak," dedi sessizce. "O zaman beni arayın."

Dante kuşkuyla kâğıdı aldı.

"Ayrıca o çocuğa iyi bakın. Oldukça önemli biri."

Adam topallayarak uzaklaşırken Dante son derece rahatsız olmuş bir halde onu izledi.

Ancak kâğıdı bir kenara atmadı. Sadece arkadaşı o pisliği öldürmeden önce duruma müdahale etti.

"Güller?" Amara'yı kucağında taşıyarak ormanın içinden geçirmiş, gölün kenarında kitabıyla oturduğu küçük noktaya getirmişti. Güzel bir gündü ve henüz yürüyerek ayaklarına baskı yapmasına izin verilmese de kızın evden dışarı çıkmayı sevdiğini biliyordu.

Küçük kız dudaklarında minik bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Dante kendi kendine güldü, onu nazikçe ağacın dibine bıraktı ve hemen yanına oturdu.

"Hangi kadın gülleri sevmez ki?" Dante sahte bir şaşkınlıkla ofladı.

Amara omuzlarını silkip gözlerini kapattı ve güneş ışığının tadını çıkardı.

Dante ona baktı. Son birkaç hafta içinde olan her şeyi kafasında toparlamaya çalışıyordu. Çoğunlukla sadece çabalıyordu ve bu kızın içinde yarattığı her duyguyu anlamlandırmak için uğraşıyordu.

Daha önce kör olana kadar güneşin kıymetini bilmeyen bir adamdı. Şimdiyse güneş ışığını tüm ihtişamıyla görme yetisiyle kutsanmış kör bir adamdı. Amara açık gökyüzünün güneş ışığı değildi. O kara bulutların ardına saklanmış, bastırılmış ancak yine de dünyayı aydınlatacak kadar güçlü olan güneşti.

Güzel Amara iyileşmeye başlamıştı ama hâlâ konuşamıyor ya da yürüyemiyordu. Bunlar da zamanla düzelecekti. İtiraf etmek gerekirse, Dante'yi asıl korkutan şey kızın zihniydi.

Onu kontrol etmek için her gün en az bir kere ziyaret etmeye özen gösteriyordu. İlk başlarda kız hiçbir şeye cevap vermiyordu ve tamamen kendi kafasının içinde kaybolmuştu. Şimdilerde ise yavaş yavaş, gözleri kilometrelerce uzakta olsa bile ona küçük gülümsemeler vermeye başlamıştı. Kafası her nerede olursa olsun mücadele ediyordu ve Dante bunu anlayabiliyordu. Bazen adamın söylediği bir cümlenin ortasında dalıp uzaklara gidiyor,

sonra kendini silkeleyip geri geliyordu. Bazen de adam seslenip onu ana geri döndürmeden önce hızla nefes almaya başlıyordu.

Doktor yaşadıklarının üstesinden gelebilmesi için büyük olasılıkla terapiye ihtiyacı olacağını söylemişti. Dante onun haklı olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Ancak konuşmaya başlayana kadar Amara'nın yanında olacağına dair kendine söz vermişti. Bilinmeyen bir nedenden ötürü kendini ona karşı sorumlu hissediyordu. Belki Vin onu aradığında hissettiği dehşet yüzündendi. Belki garaja koşup kızın paramparça olmuş bedenini gördüğünde hissettiği panik yüzündendi. Belki de sebebi onu kollarına alıp hastaneye götürdüğünde hissettiği yaşam belirtisinin verdiği rahatlamaydı. Bunun tam olarak ne ya da neden olduğunu bilmiyordu. Bilmeme fikrini de zamanla kabullenmeye başlamıştı. Bazen olayların gerçekten bir nedeni yoktu. Bazen sadece öyle olurlardı.

Aslında kızın ruh halini daha iyi anlayabilmek için travma ve işkenceden kurtulanlar hakkında kitaplar okumaya başlamıştı. Böylece iyileşmek için ihtiyaç duyduğu her şekilde ona yardımcı olabilirdi. Sadece başka bir tür şiddete de uğramadığı için minnettardı. Doktor kızın yaralarını sayarken gerginlikle nefesini tuttuğunu ve sonunda hepsi bittiğinde yaşadığı rahatlamayla neredeyse bayılacağını hatırlıyordu. Bu kız minik olsa da çok güçlü biriydi.

"Sevdiğin herhangi bir çiçek var mı ki?" Konuşmaya devam ederek gökyüzüne baktı ve güneşin vücudunu ısıtmasına izin verdi.

Göz ucuyla kızın yeniden omuzlarını silktiğini ve iki parmağını havaya kaldırdığını gördü. Sevdiği iki tür çiçek vardı.

Mor elbisesi, eşarbı ve çizmeleri içindeki kıza baktı. "Tahmin edeyim..." En sevdiği çiçeğin hangisi olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. "Orkide mi?"

Kız ona yalnızca küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. Sinir bozucu bir şekilde özellikle anlamıyormuş gibi davranıyordu.

Dante onunla yaptığı konuşmalarda verdiği tepkileri ve ne anlama geldiklerini okumaya alışmıştı.

Gözlerini devirerek kızın ellerine baktı. Yaralarının hava alması için bandajlarını birkaç gün önce çıkarmışlardı. Parlak güneş ışığının altında bileklerini çevreleyen korkunç yara izlerini açıkça görebiliyordu, içini vahşi bir öfke kaplamıştı. O şerefsizleri mezardan çıkarıp tekrar öldürmek için şiddetli bir arzu duyuyordu.

Kızın eline dokunmak üzereyken kendini durdurdu. Kollarında taşırken ona dokunması normaldi ancak böylesine açık ve herkesin görebileceği bir alanda, tenine dokunması gerekmiyorken temas etmeleri bambaşka bir şeydi.

Derin bir nefes alıp ellerini yumruk yaparak geri çekti. Başını gökyüzüne çevirdi ve hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine devam ettiler.

"Kır çiçekleri mi?"

Genç kız gözlerinin içinde bulunduğu kâbusun ardından adama hafifçe gülümsedi.

Günler geçti.

Adam her gün yalnızca ona göz kulak olmak için ziyarete gidiyordu. En azından kendine böyle olduğunu söylüyordu.

Hava açıkken onu güneşe çıkardı. Güneş olmadığında evde kalıp kızla film izledi.

Her gün en az iki saatini onunla geçirmeye ayırsa da kız onunla konuşmuyordu. Ancak iletişim kuruyordu. Gözleriyle, yumuşak gülümsemesiyle ve elleriyle iletişim kuruyordu.

Bazı günler kız uzaklara dalıyor ve zihnindekilerle mücadele ediyordu. Bazı günlerde ise tüm dikkatini adama veriyordu.

Dante onu her gün görmeye gitti. Bir süre sonra, kızın da onu istediğini fark etti.

Haftalar geçti.

Adam her gün kızı görmeye gitti fakat sonra bir süre için ona gitmeyi bıraktı.

Dört gün boyunca kardeşini görmek için şehir dışına çıktı.

Sonraki üç gün boyunca, Tristan'la birlikte kızı kaçıran adamın peşine düştüler.

Bir hafta sonra tekrar kızın yanına gitti.

Kız ona ters ters baktı, bir yastık fırlattı ve biraz ağladı. Adam yanına oturduğunda göğsüne vurdu. Bu battaniyesinin içine gömülmeden önce adama kendi isteğiyle ilk kez dokunduğu andı.

Bir ilerlemeydi.

Aylar geçti.

Adamın Gilbert'ı bulma çabaları sonuç vermiyordu ancak yine de uğraşmaya devam etti. Gilbert adında bu kadar çok insan olması tam bir felaketti. Ellerinde adamın soyadı olmadan ne yapacaklarını da bilemiyorlardı. Dante işi daha iyi öğrendikçe de bu adamı aramak onun için bir yan proje haline geliyordu.

Kız evde eğitime başladı. Terapiye başladı. İyileşmeye başladı.

Genellikle Vin'le, bazen de Tristan'la vakit geçiriyor ve aşk kitapları okuyordu.

Her gün adam onun hakkında biraz daha fazla şey öğreniyordu.

Her gün kız onun içini biraz daha fazla görüyordu.

Her gün yara izleri kızın tenine biraz daha karışıyordu.

Ama adamla hiç konuşmuyordu.

Annesi onun küçük cümleler fısıldamaya başladığını söylemişti. Vin ona kızın fısıldayarak kısa sorular sormaya başladığını söylemişti. Hatta lanet olası Tristan bile kızın ona bazen birkaç kelime fısıldadığını söylemişti.

Ama onunla konuşmuyordu.

Bu durum canını çok sıkıyordu.

Yıllar geçti.

Kız onun insanı olmuştu.

Genellikle günün sonunda onun evine gidiyor ve günün son birkaç saatini kızla geçiriyordu. Adam konuştuğunda kız dinliyordu ve soruları olduğunda onunla iletişim kuruyordu. Kız ona film izletiyordu ve istediğinde rahatlayıp kendisi olabilmesi için adama izin veriyordu.

Dante bazen kızın ortada hiçbir şey yokken irkildiğini görüyor ve gördüğü işkencenin başka türlü bir ihlale dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu. Doktorlar ya da kız bu konuda hiçbir şey söylememişti. Dante ise sadece kafasındaki saçmalıklar yüzünden bunu varsayması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Babası onu hiç kız hakkında sorguya çekmemişti ama Dante göz kulak olduğunu söyleyerek onu sürekli bilgilendiriyordu. Bu şekilde pervasız davrandığını biliyordu. Tekrar asice davrandığının farkındaydı. Ancak o artık bir çocuk değil, yetişkin bir adamdı ve genç kızı güvende tutabilirdi.

Vin açıkça Amara'ya karşı niyetinin ne olduğunu sorarken Dante ise ondan Amara'yla sadece arkadaş olduklarını onaylamasını talep etmişti. En sonunda Vin gerçeği onayladığında rahatladığını hissetti.

Adamla kızın aralarındaki şey büyüdü. Güneşi ve suyu hissettiler. Büyümeyi ve şefkati hissettiler. Yapboz parçalarından çok birbirlerine doğru uzanan yolu her seferinde bulan mıknatıslar gibi hissetmeye başladılar. Aralarındaki gerilim her geçen gün artarken birbirlerine yakın sayılırlardı ancak yeterince yakın değillerdi.

Kız onun insanı olmuştu.

Kız ona ait olmuştu.

9

Amara

17 YAŞINDA

Kız arkadaşı olabilir miydi?

Bunun onu neden hayal aleminden çıkardığını bilmiyordu ama yapmıştı işte. Dante'nin güzel kadını dans pistinde yönlendirmesini izledi. Bir şekilde kendini onunla geçirdiği zamanın güvenliğine kaptırdığını ancak şimdi fark ediyordu.

Geçen yıl boyunca, Dante onun için güneş gibi bir şey olmuştu. Her gün bulutlar geri dönmeden önce sadece birkaç dakikalığına bile olsa onun sıcaklığını hissetmek için bekliyordu. Dante güneşi olduğu sürece etrafındaki bulutlara katlanabilirdi.

Artık ona karşı ne hissettiğini bilmiyordu. Adam hayatının içine sızdıkça hissettiği tüm duygular birbirine karışmıştı. Bildiği tek şey adamın onun için önemli, hatta çok önemli biri haline geldiğiydi. Güzel bir kadınla bu kadar yakın dans etmesini izlemek ise... canını biraz acıtıyordu.

Pekâlâ, canını *gerçekten* acıtıyordu.

Ama durum pek de mantıksız değildi. Dante ondan daha büyük ve olgundu. Kendisine uyacak birine ihtiyacı vardı. Travma geçirmiş ve onunla tek kelime bile konuşmayan on yedi yaşındaki genç bir kız ona uygun olmazdı. Amara birkaç kişiyle konuşmaya başlamış olsa da onunla henüz konuşmamıştı. Konuşmayı istemediğinden değildi. Bunu yapmak istiyordu. Ancak... Tanrı

aşkına, yeni sesinden *nefret* ediyordu. Gerçekten adamın da o ses tonundan nefret etmesini istemiyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra malikânedeki dans pistinin kenarından yürüyerek annesinin bulunduğu mutfağa gitti. Ana evde Bay Maroni'nin ellinci yaş günü için büyük bir parti veriliyordu. Her ne kadar bu partiye katılmaması gerekiyor olsa da rutininin dışında bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordu.

Yerleşke onu boğmaya başlamıştı. Burası öyle boğucuydu ki, şehirdeki terapi seanslarını sabırsızlıkla bekler hale gelmişti. Evet, terapiye gidiyordu. Son bir yıldır psikolojik yardım alıyordu. Tristan'a ders vermeye gelen öğretmenler aracılığıyla eğitim görerek kendini geliştiriyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık hiçbir şey umurunda değildi.

Artık kendini tanıyamıyordu.

Bir zamanlar önemsediği şeyler ona anlamsız geliyordu. Etrafındaki insanların ona değer verdiğinin farkındaydı. Olaydan birkaç hafta sonra, sırf kendisi incindiği için onları da incitemeyeceğini fark etmişti. Bu yüzden suratına bir gülümseme yerleştirip onların konuşmalarını dinliyordu. Sanki içinde çok ama çok yanlış ve çirkin hisler oluşmaya başlamıyormuş gibi davranarak yaşamaya devam ediyordu.

Bu hislerden nasıl kurtulacağını bilmiyordu. İnsanlarla konuşmak istemiyordu, kendi sesini sevmiyordu, cildinin görüntüsünü sevmiyordu. Ayakkabılarını her giydiğinde ayaklarının altındaki yara izlerini, kumaşlar üzerini örtmek için teninin üzerinden her kaydığında sırtındaki hafif sızıyı hissediyordu. Daha da kötüsü bileklerindeki çirkin, benekli deriyi, karnının yanlarındaki dikey çizgileri ve boynundaki o ameliyat izini görüyordu.

İşkencesi tenine yazılmış ve zihninde lekelenmişti. Şu anda olduğu kişiden nefret ediyordu. Kaybolmuş, akıntıya kapılmış ve etrafında olanlardan habersiz bir insandı.

İnsanların arasında ilerlerken giydiği babetler ona muhte-

melen hiçbir zaman topuklu ayakkabı giyemeyeceğini hatırlatıyordu. Olayın ardından denge duyusu biraz zayıflamıştı. Doktorunun da ona nazikçe hatırlattığı gibi bunun fiziksel bir nedeni yoktu. Psikolojikti. Yaşamaya devam ettiği çoğu problemin sebebi psikolojikti.

Tanrı aşkına, bazı günler onu korumadığı ve zihnindeki tüm anıları silip temiz bir sayfa açmadığı için beyninden nefret ediyordu. Öylesi çok daha iyi olurdu. Bazı günler kendine duyduğu öfke onu kötü şeyler yapmaya itiyordu. Bazı günler mutfak tezgâhındaki bıçak oldukça dost canlısı görünüyordu. Bazı günler tek istediği kendini bırakmaktı ama bunun etrafındaki insanları ne kadar inciteceğini bilmek onu her seferinde durduruyordu. Cildini temizlemek için sıcak duşlar alıyor ama ne kadar keselendiği fark etmiyordu, o pislik içine gömülü kalıyordu.

"Ma," diye seslendi annesine. Yeni sesi bir fısıltıdan ancak biraz daha yüksek sayılırdı. Etraftaki personellerin gözlerinin kendisine çevrildiğini hissedebiliyordu. Kendisine yöneltilen garip bakışları görmezden geldi. Bu da yeni bir gelişmeydi. Bakışlar, fısıltılar, dedikodular... Toplumdan dışlanmış biri haline gelmişti. *Sanki çok umurundaymış gibi.*

Annesi yüzündeki gülümsemeyle iki garsonla konuştuğu yerden başını kaldırdı.

Amara bu noktada annesinin bir süper kahraman olduğuna yemin edebilirdi. Farkında bile olmadan onu her gün kurtarıyordu. Yalnızca eskiden güldüğü şekilde gülüp onu eskiden sevdiği gibi severek yapıyordu bunu. Tüm o süreç boyunca etrafındaki her şey değişmişken annesi hâlâ aynıydı.

"Eve geçiyorum," diye açıkladı. Konuşurken boğazında bir gerginlik hissediyordu. Doktor zamanla ses tellerinin tamamen iyileşeceğini, gerginlik probleminin düzeleceğini ancak sesinin artık böyle duyulacağını söylemişti.

En azından bir daha asla kendi çığlıklarını dinlemek zorunda kalmayacaktı.

"Seni ben geçiririm." Yanındaki kadınsı sesi duyduğunda başını kaldırıp baktı ve hayatındaki diğer gelişmeyi gördü. Üvey kız kardeşi, Nerea.

Bir gün aniden ortaya çıkıvermişti. Amara hariç herkese karşı aksi bir tavrı vardı ve Amara bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyordu. Hiç bilmediği büyük bir üvey kardeş durumu olmadan da zaten üzerinde çok fazla yük vardı.

Ayrıca yalnız kalmak istiyordu.

Nerea'ya küçük bir gülümseme vererek başını iki yana salladı. "Sorun değil, sen partinin tadını çıkar."

Tanrı aşkına, o ses tonu...

"Emin misin?" diye sordu kardeşi endişeli bir ifadeyle. Ardından, "Seninle biraz vakit geçirip bağ kurmak isterim," diye ekledi.

Amara onu rahatlatmak için, "Ben de," diye karşılık verdi. "Ama bunu başka bir zaman yapsak olur mu?"

Nerea başını sallayarak onu onayladı.

Personeli partiyle ilgilenmeleri için görevlerinin başında ve üvey kız kardeşini de orada dikilirken bıraktı. Evin arka kapısından çıkıp çimenlere doğru yürüdü. Hava soğuk olmamasına rağmen atkısını etrafına sararak gökyüzüne baktı ve yıldızların parıltısını izleyerek göle doğru ilerledi.

Dışarıda birkaç kişi dolaşıyor, partinin gürültüsü rüzgârda yankılanıyordu. Ancak o başını öne eğip tepeden aşağıya doğru yürümeye devam ediyordu.

Bu da yıl içinde yaşanan bir başka gelişmeydi. Hâlâ sosyal nezaket kurallarına uysa da artık pek çok insanın etrafında olmaktan hoşlanmıyordu. Her zaman ona bakıyorlardı ve bunun sebebi büyüyüp güzelleşmesi değildi. Kendini güzel hissetmiyordu. İçten içe çirkin ve çürümüş hissediyordu. Diğerleri sadece on yedi yaşında, güzel yüz hatları ve koyu yeşil gözlerini çevreleyen vahşi siyah saçları olan bir genç kız görüyordu. Amara ise tüm bunların altında kim olduğunu bilmeyen bir kız görüyordu.

Kimdi o?

Göl kenarında durduğunda gelmeyeceğini bildiği bir cevap bulma umuduyla gökyüzüne baktı.

Sonra birisi gelip yanında durdu.

Amara yüzünü o tarafa doğru çevirdi, Tristan'ın da orada durup yıldızlara baktığını görünce biraz şaşırdı. Bu da başka bir yeni gelişmeydi. Sebebini bilmiyordu ama o olaydan sonra Tristan hayatında daha çok yer almaya başlamıştı. Amara'yla hiç konuşmuyordu, yani insanlarla pek konuşmuyordu ama her zaman onun etrafındaydı. Yakın çevrede oyalanıyor ve Amara'ya orada olduğunu hissettiriyordu.

Ayrıca hiç gözünü dikip ona bakmıyordu.

Amara ona bakarken bunu nasıl yaptığını merak etti. Yıllar boyunca personelden onun nasıl çığlıklar attığını duymuştu. Tristan'ın da kendi yaraları olduğunu biliyordu ve zihnindeki o anılarla nasıl bu şekilde yaşadığını merak ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Sesinin düzgün çıkmamasından nefret ediyordu. "Nasıl unutuyorsun?"

Tristan bir süre sessiz kaldı, gözleri yıldızlardaydı. "Unutmuyorsun."

Amara yutkunarak tekrar gökyüzüne baktı.

"Uğruna yaşayacağın bir şey ya da birini bulmalısın," dedi genç adam sessizce. Ses tonu ona karşı her zaman olduğu gibi nazikti. "Dünyanın senin üzerine atacağı her türlü bokun üstesinden gelmeni sağlayacak bir şey ya da biri olmalı."

Amara bir anlığına duraksadı ve Tristan'ın söylediklerini düşündü. "Uğruna yaşadığın biri var mı?"

"Evet."

Bunu söyledikten bir an sonra genç adam döndü ve ona verilen tavsiyeyi düşünen kızı tek başına bıraktı. O haklıydı. Amara için eksik olan şey buydu. Uğruna yaşayacak bir şey. Sadece ona ait olan bir şey.

Gecenin berrak ve temiz havasını içine çekerek mutsuz dü-

şüncelerinden sıyrıldı. Herkes partide olduğu için neredeyse boş olan personel odasına yöneldi.

Tam o sırada, Dante'nin ışıkları yanmayan evini görüp duraksadı.

Adam her ne kadar kızın hayatının değişmez bir parçası haline gelmiş olsa da Amara onun evine hiç girmemişti. Bu eve girmeye en yakın anı yıllar önce ona kurabiye götürdüğü ve Dante'nin kapıyı bütün ihtişamıyla üstsüz açtığı zamandı. Tanrı aşkına, o zamanlar onun için deliriyordu.

Gerçi hâlâ onun için deliriyordu, sadece artık travmalı bir deliydi.

Merakla etrafına bakınıp kimsenin olmadığını gördükten sonra merdivenleri tırmandı. Eli kapının koluna gittiğinde uzun zamandır ilk defa omurgasında bir heyecan ürpertisi hissetti. Onu gören olup olmadığını son bir kez daha kontrol ettikten sonra kolu çevirdi ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak karanlık eve girdi.

Muhtemelen onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmemeliydi ama merakı sağduyusunun önüne geçmişti. Mutfakta sadece tek bir ışık yanıyordu. Amara etrafına bakınarak tüm mekânı inceledi.

Mutfak neredeyse bir oturma odası büyüklüğündeydi. Ahşap panelleri, granit bir tezgâhı ve başka bir tür taştan yapılmış ada etrafında dört tane taburesi vardı. Arka kapının önünde, yan tarafta kalan dört kişilik küçük bir yemek masası vardı. Oldukça temiz olmasına rağmen ev rahat ve yaşanmış görünüyordu.

İçeride yanan tek ışığın rehberliğinde evin derinliklerine doğru yürüyüp merdivenlerde durdu. Bir an için duraksadı, sonra herkesin partide olduğunu düşünüp kendini telkin ederek sessizce yukarı çıktı. Gözleriyle yolda gördüğü her şeyi keşfediyordu. Katta iki oda olsa da kapıları kapalıydı. Bir tanesinin yatak odası olduğunu biliyordu, Dante'nin mahremiyetini bu ölçüde ihlal etmek istemediği için o kapıdan uzak durdu.

Yan taraftaki küçük merdivenler göremediği, açık bir alana doğru yükseliyordu.

Amara yukarı tırmandı ve karanlık ortama alışabilmesi için gözlerine zaman tanıdı.

İçerisi farklı kokuyordu. Islak toprak ve balmumu karışımı gibiydi. Aslında koku oldukça hoştu.

Ellerini duvarda gezdirerek bir düğme bulduğunda lambayı yakıp odaya doğru döndü.

Sonra donup kaldı.

Heykeller. Düzinelerce heykel odayı dolduruyordu.

Amara gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını hissetti. Bakışlarıyla odadaki her şeyi aklına kazıyordu. İçeride aletlerle dolu bir çalışma tezgâhı, bir pencere ve heykeller vardı. Bazıları bitmiş, bazıları yarım kalmış ve bazılarının üzerinde de plastik örtüler geçirilmişti... Küçük vazolardan büstlere, iki tam teşekküllü boy heykeline kadar her şey vardı. Ayrıca her biri için gerekli olan beceri seviyeleri de değişiklik gösteriyordu.

Sersemlemiş bir halde büstlerden birine doğru yürüdü. Yüzü yarım kalmış ve derisinin üzerindeki pürüzleri henüz cilalanmamış bir kadının suretiydi. Dokunmak ve nasıl bir his olduğunu hissetmek için elini kaldırdığı anda yalnız olmadığını fark etti.

Olduğu yerde arkasına döndüğünde, Dante Maroni'nin elleri pantolonunun cebinde dururken kapı pervazına rahatça yaslandığını gördü. Üzerinde hâlâ parti için giydiği güzel smokin vardı. Saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, elmacıkkemiklerini ve keskin çene çizgisini daha çok ortaya çıkarıyordu. Karanlık gözleri kızın üzerindeydi.

Amara güçlükle yutkundu. Yüzünü bir kızarıklık kaplarken kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Neredeyse konuşmak için ağzını açacaktı fakat adamın sesini duymasına izin veremeyeceğini hatırlayarak dilini ısırdı. Gözlerini yere dikip sadece dışarı çıkmayı umarak çıkışa doğru koştu. Adamın daha önce sayısız kez yaptığı gibi geçebilmesi için kenara çekilmesini bekliyordu.

Dante ise hareket etmedi. Tam olarak az önceki pozisyonunda durarak Amara'yı durmaya ya da ona çarpmaya mecbur bıraktı.

Amara kanının kulaklarına hücum ettiğini hissetti. Nefesleri hızlandıkça göğsü daha çok yükseliyordu.

Tam o sırada başının üstünden, "Bana bak," diye emretti yumuşak bir ses.

Amara bir an için gözlerini kapattı. Bakışlarını adama çevirdiğinde onun haftalar geçtikçe görmezden gelinmesi daha da zorlaşan bir yoğunlukla kendisini izlediğini gördü. Son zamanlarda daha sık böyle bakmaya başlamıştı. Kurtuluş teklifi alan mahkûm bir ruh gibi, güneşi ilk defa gören kör bir adam gibi... Bu bakış, adam onu yeniden içine hapsetmeden önce bir anlığına da olsa gözlerini alevlendirmişti. Dante'yi başkalarıyla iletişim halindeyken gördüğünde dışarıdan genellikle çekici ve uyumlu duruyordu. Ancak onun yanındayken başka hiç kimseye karşı göstermediği bir yoğunluk ortaya çıkıyordu. Sadece onunlayken. Amara ne zaman onun bakışlarını üzerinde hissetse adamın gözlerinde nasıl bir ifade bulacağını biliyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Dante, sesi oldukça sertti. Sözleri odanın sessizliğinde geziniyordu.

Hayır, ondan korkmuyordu. Sadece duymaması gereken bir şeye karşı açlık duyuyordu.

Amara başını iki yana salladı.

Dante yavaşça doğruldu ve kızın onun yanında bir cüce gibi hissedeceği kadar yaklaştı. Amara onun bu özelliğini; kendisini bu kadar küçük, böylesine korunmuş hissettirebilen tek erkek olmasını seviyordu.

Adamın yavaşça elini kaldırmasını izledi. Amara isterse onu durdurabilirdi, özellikle yavaş hareket ediyordu. Sonra işaretparmağını eşarba dolayarak boynundan aşağıya doğru çekti.

Altındaki teni açığa çıktı.

Göğsü aldığı nefesle yükseldi.

Kalbi içeride çırpınıyordu, ellerinin yapmaması gereken şey-

lere yeltenmesini engellemek için elbisesinin kenarlarını sıkmıştı. Adamın hareketlerini izledi, bugüne kadar herkesten sakladığı yara izini odadaki ışığın altında gözler önüne sermişken bile o karanlık gözler onunkilerden hiç ayrılmamıştı.

Dante'nin bakışları hiç aşağıya kaymadı. İşaretparmağıyla boynundaki yaralı tene dokunurken onun gözlerine bakmaya devam ediyordu.

Yumuşak, zar zor hissedilen bir dokunuştu.

Adamın parmağının değdiği yer yanmıştı ancak bu acı veren bir yangın değildi. Soğuk ruhuna sızan, üşümüş kemiklerini tutuşturan ve onu içten dışa ısıtarak yumuşatan sıcak bir ateş gibiydi.

Hâlâ hayatında gördüğü en güzel koyu tona sahip olduğunu düşündüğü gözler onu izliyordu. Yara izini sanki dokusunu öğrenmeye çalışıyormuş gibi tekrar ve tekrar okşuyordu.

Omurgasından küçük bir ürperti geçerken kollarındaki tüyler diken diken oldu. İlk kez böylesine vahşi bir uyarılmayla göğüslerinin ağırlaştığını hissediyordu. Bu baş döndürücü bir duyguydu. Neredeyse gözlerini kapatıp, nefret ettiği bedeninin kendinden geçmesini sağlayacak kadar yoğundu.

"Bir şey söyle."

Adam parmaklarıyla yarasını hafifçe okşarken duyduğu yumuşak emir dudaklarının aralanmasına neden oldu. Dante'ye doğru baktı ve bugüne kadarki sessizliğinin onu ne kadar etkilediğini ilk kez gördü. Bir kez yutkunduğunda adam bunu hissetti. Amara'nın boğazı dokunuşunun altında titrediğinde bakışları karardı.

Şu anda daha önce hiç tecrübe etmediği bir şey hissediyordu. Bir kırılganlık... Ama yıllar geçtikçe aralarında derinleşen gerilimin bu duyguların üstüne serpiştirilmiş olmasına aldırmıyordu. Adam onu en kötü haliyle görmüştü ve en kötü haliyle görmeye devam ediyordu. Buna rağmen ona hâlâ değerli bir şeymiş gibi bakıyordu.

Amara daha ne olduğunu anlamadan sözcükler dudaklarından döküldü. Yeni ve hırıltılı sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Kelimeler dudaklarından çıkıp aralarındaki boşluğu doldurmadan önce adam bunu ellerinde hissetmişti.

"Öp beni."

Sessizlik.

Odada sadece hızlı nefes seslerinin bozduğu ağır bir sessizlik vardı.

Adamın gözlerinde bir şey parladığında bakışlarını ondan kaçırdı. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılırken gözleri adamın dudaklarına kaymıştı.

Hayatının çoğunda yarı yarıya âşık olduğu çocuğa ve artık onun için nasıl adlandıracağını bilmediği kadar önemli birine dönüşen genç adama bunu söylediğine inanamıyordu.

Aralarındaki havanın değiştiğini, o çok sevdiği parfümün odunsu kokusunun aralarındaki boşluğa nüfuz ettiğini hissedebiliyordu. Adamın ılık ve viski kokan nefesi yüzünde gezindi. Amara buna karşılık birkaç kesik nefes aldı. Dante'nin eli boynunun arkasına giderek onu sabitledi ve yüzünü yukarı kaldırdı. Amara kalbi hızla atarken gelecek öpücüğü bekledi. O öpücüğü kalbinde sonsuza kadar yaşatacağını biliyordu.

Dante Maroni'den normal bir ilk öpücük beklememesi gerektiğini de bilmesi gerekirdi.

Adamın dudakları yumuşak bir şekilde boynuna, tam olarak yara izinin üzerine konmuştu.

Bir kez ve ardından ikinci kez onu öptü. Amara dudaklarının titrediğini hissetti. Adamın yaptığı hareketin öneminin farkındaydı.

Teninin üstüne, "Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı Dante.

"Hayır, yapmamalıyız," diye karşılık verdi fısıltıyla.

Adam yara izi boyunca tenini öptü ve boynunun kokusunu içine çektikten sonra geriye doğru bir adım attı.

Amara kalbinin göğsünün içinde çırpındığını hissederken

gözlerini kırpıştırarak açtı. Adamın karanlık gözleri onun üzerinde parlıyordu.

Saniyeler içinde bitmişti. Bir ömür gibi gelmişti.

"Seni öpeceğim ve varlığımı kalbine damgalayacağım, Amara," dedi adam sessizce. "Sadece benim için hazır olduğundan emin ol."

Ardından ona sırtını döndü ve Amara titrek bacakları üzerinde, dudaklarının anısıyla boynu karıncalanarak dışarı çıktı. Yaşananları kafasında tekrar ve tekrar canlandırırken merdivenlerden indi, evden çıktı ve çimenlerin üzerinden ilerledi. Kendi dairesine girdiğinde boğazından küçük bir kahkaha yükseldi. Yıllar önce Dante'yi bir kızı öperken ilk kez gördüğünü hatırlıyordu.

O zamanlar, kendi kendine ilk öpücüğünü ondan alacağını düşünmüştü. Bir bakımdan öyleydi.

Dudakları hâlâ onun dudaklarına açken içindeki kirli his artık o kadar da kötü gelmiyordu.

Otuzlu yaşlarının sonunda muhteşem bir kadın olan terapisti Doktor Das, yuvarlak gözlüklerinin arkasından, "Eğer bir kız arkadaşı olsaydı, bu konuda ne hissederdin?" diye sordu. Amara ciddi gözlerle ona bakıyordu.

Bu konuda ne hissederdi?

Yeni sesiyle, "Kızgın," diye cevap verdi. Ardından geçen bir yıl boyunca onun için bir tür sığınak haline gelen odaya baktı. Doktor Das hasta olarak adlandırmaktan hoşlanmadığı danışanlarıyla, Güney Tenebrae'deki kahverengi taşlı evinin çalışma odasında görüşüyordu.

Burası terapist ofislerinin neye benzediğine dair beklentilerinin tam zıttı olan bir odaydı. Duvarlar beyazdı, pencereler parlak yeşil ve sarı perdelerle kaplıydı. Oda bol miktarda doğal ışık alıyordu, kahverengi ve siyah renkli devasa bir *Mandala* duvar halısı kapının karşısındaki duvarı kaplıyordu. Bitişik duvarda çok sayıda kitap barındıran raflar vardı. Odada herhangi bir çalışma masası yoktu. Sadece rahat bir kanepe ve koltukla aralarında kü-

çük bir sehpa vardı. Burası ünlü bir psikologdan çok *bohem* tarzı benimsemiş bir yoga eğitmenine ait gibi görünüyordu.

Doktoru Amara'nın yatıştırıcı bulduğu ifadesiz sesiyle, "Peki bu seni neden kızdırıyor?" diye sordu.

Çünkü o benim.

Amara bunu dile getirmeden yalnızca duvardaki bir noktaya baktı.

Onun cevap vermeyeceğini anlayınca, "Pekâlâ," diye devam etti Doktor Das. "Hâlâ depresyon nöbetleri hissediyor musun? Yataktan çıkmak istememe, intihar düşünceleri..."

"Bazen," diye itiraf etti Amara. Etrafında onu ayakta tutmaya çalışan insanlar olmasaydı muhtemelen bunları daha da fazla hissederdi. Benzer şeyler yaşamış ancak etrafında ona inanan ya da destekleyen kimsesi olmayan kadınların bununla nasıl başa çıktığını bilmiyordu. Gerçeği söylemesine rağmen insanların buna inanmadığını düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

"Peki ya panik ataklar? Ya da anksiyete?"

Evet, hepsi oradaydı. Başıyla doktoru onayladı.

"Onları ne tetikliyor?"

Amara duraksadı ve geçen yıl boyunca bir saldırıya uğrayacakmış gibi hissettiği anları düşündü. Ardından hırıltılı sesiyle, "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Boğazını temizleyip sesinin sihirli bir şekilde değişmesini dileyerek tekrar yumuşak bir şekilde konuştu. "Bazen bir yerde çiğ tütün kokusu alıyorum ve her şey gözümün önüne geliyor. Öylece donup kalıyorum ve ana geri dönmeye çalışsam da zihnimdeki görüntüler sona erene kadar işe yaramıyor. Tüm bunlar beni yoruyor. Bazen gelecek hakkında düşünüp hiçbir şey bilmemek de öyle. Bilinmeyen şeyler beni korkutuyor. Ayrıca bazen Dante'yi istediğimi ama muhtemelen ona asla sahip olamayacağımı bilmek de aynı şekilde hissettiriyor."

Boğazının kuruduğunu hissedince öne doğru eğildi ve bardağını alıp suyun hepsini içti.

"Peki neden ona sahip olamayasın?"

Amara omuz silkti. "Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Benim gibi kızlar onun gibi erkeklerle mutlu sona ulaşamaz."

"Yine de dün gece ondan seni öpmesini istedin," dedi Doktor Das. "Kaçırılmandan bu yana onunla ilk kez konuştun. Fiziksel bir yakınlaşma başlattın ya da daha doğrusu, onu bunu yapmaya davet ettin. Şu anda bazı tetikleyicilerini tanımlayabiliyorsun. Bu muazzam bir ilerleme, Amara."

Amara karşısındaki yaşlı kadına baktı ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bu gerçekten de bir ilerlemeydi. Terapiye ilk geldiği zamanki çukurda sıkışıp kalmamıştı.

"Peki dün geceden sonra nasıl hissediyorsun?"

Desenli elbisesine bakıp birkaç yeriyle oynadı. "Güzel. Ben... daha fazlasını istiyorum."

"Bir erkekle mi?" Doktor çerçeveli gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Onunla," diye açıkladı Amara.

"Spesifik olarak onunla mı?"

Kız çaresizce omzunu silkti. "Her zaman onunlaydı."

"Onu çocukluğundan beri tanıdığın için doğal olarak romantik ya da cinsel çekiciliği onunla ilişkilendiriyor olabilir misin?"

Kadın konuşmasını bitirmeden önce bile Amara başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Eğer durum böyle olsaydı, Vin'e karşı bir şeyler hissetmem gerekirdi. O daha uzun süredir hayatımda. Onu seviyorum ama sadece bir arkadaş olarak."

Doktor Das, son birkaç haftadır üzerinde çalıştıkları konuya geri döndü. "Peki ya cinsel fantezilerin?"

Önündeki küçük masaya bakarak, "Onunla ilgili fanteziler kuruyorum. Dante'yle yani," diye itiraf etti Amara. "Bazen beni güneşte oturmam için dışarı çıkarırken kucağına alıyor. Beni kucağına daha edepsiz şeyler yapmak için almış olsa nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. Bazen o konuşurken dudaklarına bakıyorum ve tenimin üzerinde nasıl gezineceklerini hayal ediyorum.

Ona sadece bakarken bile onu öpersem ne yapacağını düşünüyorum. Ondan beni öpmesini istedim ama bunu yapmadı, o yüzden nasıl..." diye devam etti. Sonlara doğru sesi kısılmıştı.

Doktor Das, "Ama seni reddetmedi," diye belirtti.

Amara başını salladı ve birkaç yudum daha su içti. Hayır, onu reddetmemişti. "Sanırım bana karşı dikkatli davranıyor."

"Çok düşünceli biri," dedi kadın. "Ama bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Yani..." derken dudağını ısırdı Amara. "Düşünceli olması hoşuma gidiyor çünkü öyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Ama her şeye rağmen sadece yapmasını istiyorum. Bunu konuşmak beni endişelendiriyor. Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

Doktor Das onu başıyla onayladı. Ardından saçındaki hırçın bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak defterine hızlı bir not düştü. "Tamam. Peki ya Nerea? Onunla işler nasıl gidiyor?"

Amara üvey kardeşini düşünürken dudağını ısırdı. "Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında pek düşünmüyorum. Bu biraz kafa karıştırıcı bir durum."

"Neden?" diye sordu Doktor Das.

Amara rahat koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Tavanda hoş, soyut bir desen vardı. "Babam hiç hayatımda olmadı. Sadece annem ve ben vardık. Hiçbir zaman bir şeylerin eksikliğini hissetmedim. Aslında büyüttüğü bir çocuğu daha olduğunu bilmek ve bundan hiç haberimizin olmaması... Benim için durum çok tuhaf. Yani... onu kıskandığım falan yok. Aslında bana karşı çok iyi davranıyor. Sadece tuhaf işte. Her zaman bir kız kardeşim olmasını istemişimdir. Ama sırf bu isteğim yüzünden beni sevdiğini mi düşünüyorum, yoksa bana karşı gerçekten sevgi duyuyor mu bilmiyorum. Yaşayabileceğimiz olası bir ilişkiyi engellemek istemiyorum ama aynı zamanda çok kolay güvenmek de istemiyorum."

"Gayet makul," dedi Doktor Das. "Görünüşe göre, güvenini kazanmasını istiyorsun."

"Evet," diye onayladı Amara.

Kadın ayağa kalkarak zamanlarının bittiğini belirtti. "Bu hafta benim için iki şey üzerine düşünmeni istiyorum, Amara."

Amara başını sallayarak onu onayladı. Doktor Das'ın ona verdiği tavsiyeleri seviyordu. Onların dünyasındaki pek çok insanın terapinin bir işe yaramadığına inandığını biliyordu. Ancak şu ana kadar psikolojisini sağlam tutan en önemli şeylerden biri doktoruyla geçirdiği zamandı.

Doktor Das, "On yedi yaşındasın. Bu yüzden senin yaşında ortalama bir gencin düşüneceği iki şeyi düşünmeni istiyorum," dedi ana kapıya doğru yürüdükleri sırada. "Birincisi, ileride hayatta ne yapmak istediğin değil, şu anda neler yapmak istediğin. Tutkuyla bağlanabileceğin, gerçekten inanarak yapabileceğin şey nedir? Bunu bir düşün."

Amara başını salladı, bu konu üzerinde çalışmaya istekliydi. Kendini tanımak ve her kim olursa olsun, dönüştüğü yeni kızı öğrenmek istiyordu.

"Ve?" diye sordu. Evin dış kapısını açarken Vin'in onu eve götürmek için dışarıda bekliyor olacağını biliyordu. Kendisi henüz araba kullanma konusunda rahat değildi.

"Ayrıca seni bekleyen genç adamı düşünmeni istiyorum."

Amara kaşlarını çatarak kadının kimden bahsettiğini görmek için başını çevirdi.

Dante.

Range Rover'ının yan tarafına yaslanmış, takım elbisesiyle birlikte gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklayarak onu bekleyen adam.

Onu bekliyordu.

"Özellikle ona karşı ne hissettiğini düşünmeni istiyorum."

Amara orada öylece dururken adamı izliyordu. Rüyalarını süsleyen, gerçeği olan, bedeni hareket edemediği her gün onu ışığa taşıyan adama bakıyordu. Aynı adam o kâbusunun içinde yaşamaya devam ettiği günler boyunca onu defalarca gülümset-

miş, yarasını öpmüş ve ona bir hazineymiş gibi bakmıştı. Amara kendisini bekleyen o adama baktığında ne hissettiğini biliyordu. Dante Maroni'ye âşıktı.

"Alışılmadık derecede sessizsin," dedi Dante onları geri götürürken. "Seans iyi geçti mi?"

Amara ona doğru baktı. Dante her hareketinde olduğu gibi arabayı da kendinden emin bir şekilde, sanki bu iş için doğmuş gibi kolaylıkla kullanıyordu. Amara onun arabasının içinde sadece iki kez bulunmuştu ve arabasında yolculuk yapmayı şimdiden çok seviyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan, "Evet," diye cevapladı. Tanrı aşkına, bu adam erkek türünün çarpıcı bir örneğiydi. Güzel burnu, çıkık elmacıkkemikleri, belirgin çene hattı, orantılı dolgun dudakları, boynunun yanından yakasına doğru inen damarı ve çocukken güzel olduğunu söylediği o karanlık gözleri... Adamın fiziksel özellikleri onu yoğun bir şekilde, delicesine cezbediyordu fakat Amara adamın dış görünüşü biçimsiz ve çirkin olsaydı bile onu seveceğini biliyordu. Onu sevmesinin sebebi adamın içinde sakladığı benliğiydi, Amara'yla birlikteyken olduğu kişiydi.

"Sadece seksi nasıl idare edebileceğim hakkında konuştuk," dedi sorusuna kısmen cevap vererek.

Adamın göz ucuyla ona bir bakış attığını ve çenesinin kasıldığını gördü. "Biriyle yattığını bilmiyordum," dedi kayıtsızca. *Fazla kayıtsızca konuşuyordu.* "Tanıdığım biriyle mi?"

Muhtemelen kafasında kurduğu bu kurgusal adamın kemiklerini kıracaktı. Tanrı aşkına, onu kızdırmak ne kadar da kolaydı.

Amara'ya karşı hiçbir zaman gerçekten bir hamle yapmamış olmasına rağmen onu sahipleniyordu. Sadece bunu garip bir şekilde yapıyordu. Kaçırılmasının ardından onu korumaya başlamış ve birlikte geçirdikleri zaman içinde bir şekilde bu sahiplenme duygusuna kapılmıştı. Dante onun en iyi arkadaşının çok seksi bir erkek olmasına aldırmıyordu. Hatta Vin'le olan

dostluğunu ve Tristan'la aralarında yeni oluşmaya başlayan bağı seviyordu. Yalnız kaldıklarında ise içlerinde bir ateş yanan ve sadece bir bakışıyla bile kızın tüm varlığını sahiplenen karanlık gözleriyle onu izliyordu. Etrafta biri olduğunda bu bakışı bir şekilde yumuşatıyor ve sahte maskesi haline getirdiği çekiciliğin arkasına gizliyordu. Fakat Amara gerçeği biliyordu. Adam izini çoktan onun kalbinin derinliklerine bırakmıştı.

Dante'nin sorusuna gözlerini devirerek cevap verdi. "Kimseyle yatmıyorum. Ama eninde sonunda, muhtemelen biriyle yatacağım."

Adam direksiyonun üzerindeki ellerinin tutuşunu sıkılaştırdı ve yan tarafındaki damar belirginleşti. "Bir adayın var mı peki?" diye sorarken sesi biraz sertti.

Amara ellerine baktı ve genellikle bileziklerle sakladığı yara izlerini gördü.

"Sen."

Sözleri arabanın içindeki gerilimi bir kurşun gibi delip geçti. Amara vücudundaki tüm kanın yüzüne hücum ettiğini hissederken gerilim yükselmeye devam etti. Adama dönüp bakamıyordu.

Dante direksiyonu aniden yana doğru kırdığında başını kaldırdı ve düşmemek için kapının kolunu tuttu. Gözleri arabanın girdiği küçük toprak yoldaydı.

"Ne..." Henüz sorusunu dile getiremeden koltuğundan havalandı. Kendini bir anda oldukça ateşli Dante Maroni'nin kucağında bulmuştu. Adamın elleri kızın saçlarında geziniyor ve dili ağzının içinde dolanıyordu.

Adamın dudakları onunkilerle buluştuğu anda yıllar boyunca aralarında oluşan gerilim koparak vücuduna bir şok dalgası gönderdi.

Ani öpücüğün etkisiyle titredi. Adamı altında hissedebiliyordu, onu gerçekten hissediyordu. Dante'nin ellerinden biri başının arkasını tutarken diğeri sırtının alt kısmına doğru kayarak onu kendine doğru bastırıyordu. Amara da onun saçlarını kavraya-

rak daha yakına gelmesini sağladı. Göğüsleri adamın omuzlarına yaslanmıştı. Kalbi sadece bir öpücüğün bile ona verdiği zevkle utanmadan alev alev yanıyordu.

Bu zevki yaşamayı hak ediyordu. Bunu istediği için vücudundan utanmasına gerek yoktu. Mantığı bunu biliyor olsa da yavaş yavaş içini kaplayan utanç duygusuyla savaşmak zorundaydı. Utanç ona vücudunun yaşadıklarından sonra zevk veren her şeyin yanlış olduğunu ve herhangi bir erkeğin içine girmesini arzulamasının yanlış olduğunu söylüyordu.

Hayır, hayır. Bu yanlış değildi. Bu adamı istemesi yanlış değildi. Seks yapmak ve zevk almak istemesi yanlış değildi.

Dante dudaklarına karşı sertçe inledi. Dili onun kapalı dudaklarında gezindi, aralanmaları için baskı yaptı ve diliyle buluşmak için harekete geçti. Amara bunu bacaklarının arasında, sert şişkinliğin ona baskı yaptığı yerde hissetmişti. Adam saçlarındaki elleriyle başını yana yatırdığında öpücükleri derinleşti.

Amara kalbi hızla çarparken adamın tadına bakıyordu.

Dante nefesini toparlamak için geri çekildi. Gözleri genç kızın güvende hissetmesini sağlayan dipsiz, karanlık havuzlara benziyordu. Dudakları onun öpücüğü yüzünden ıslaktı.

"Sen kalbimin ritmisin, Amara," diye fısıldadı dudaklarına karşı. Alnını onunkine bastırmıştı. Bu hareketiyle birlikte, Amara'nın içindeki solmuş bir şey adamın gözlerinde görebildiği duygularla açıldı, ıslandı ve çiçek açtı.

Kız adamın kalbinin ritmiydi, adam da kızın kalbinin ritmiydi. İkisi birlikte atıyordu.

Belki bu iki ritim de aynıydı.

Belki de onların kalbi aynıydı.

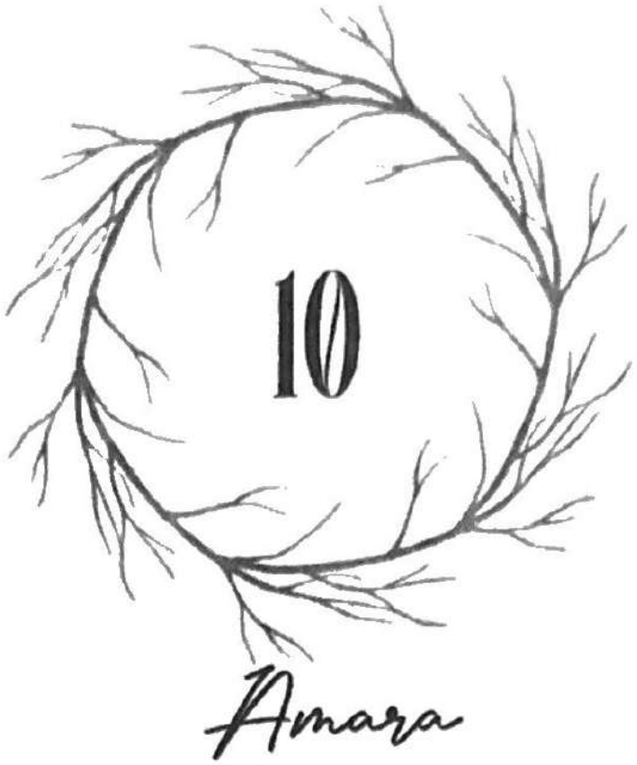

18 YAŞINDA

Dante'yi öpmek en sevdiği şeylerden biri haline gelmişti. Bu hiç de on yaşındaki halinin düşündüğü gibi sıkıcı bir olay değildi. Hayır, onu öpmek cennet gibiydi. Onu öpmek günahtı. Dante arada kalmış her şeydi ve Amara buna bağımlı olmuştu.

Bazı günler ormanda yürüyüşe çıkıyorlardı ve adam onu bir ağaca yaslayıp dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyordu. Bazı günler onu seans çıkışında alıyordu ve aynı toprak yolda, arabasında saatlerce öpüşüyorlardı. Bazı günler ise gizlice onun evine gidiyordu, ağzının kendi ağzıyla mükemmel bir ritimle dans ettiğini hissediyordu.

Çok kez öpüşmüş olmalarına rağmen adam hiçbir zaman, bir kez bile işleri ileri götürmemişti. Elleri belinin kıvrımında, dudakları boynunun üstünde kalmıştı. Amara onun sertleştiğini her seferinde fark etmesine rağmen asla, bir kez bile onun yanında kendini güvende değilmiş gibi hissetmemişti.

Öpüşmek dışında da pek çok şey yapmışlardı. Bazen Amara sabah erken kalkıp onun atölyesine tırmanıyor, birlikte sesli kitap dinledikleri sırada adamın heykeller üzerinde çalışmasını izliyordu. Sesli kitaplar pek ona göre değildi ama onunla birlikte kitap dinleyerek geçirdiği zamandan keyif alıyordu. Adamın zevkleri çeşitli olsa da Amara en çok romantizme bayılıyordu.

Bir keresinde adama romantik bir kitap dinletmişti, anlatıcının ateşli kısımları okuması uyarılmalarına sebep olmuştu. Kitabın o bölümü, zarif bir erotik romanı dinlemek gibiydi.

Pazar günleri, Dante denge duygusuna yardımcı olmak için ona dans etmeyi öğretmeye başlamıştı. Amara'yı stüdyosuna getiriyor, iki saat boyunca müzik çalıyor ve onu odanın her yerinde dolaştırarak yönlendiriyordu. Dizleri titrediğinde onu dik tutuyor ve düştüğünde onu yakalıyordu. Amara kelimenin tam anlamıyla gözlerini kapatıp adama sonuna kadar güvendiğini hissedebiliyordu.

Özgüveni yavaşça daha iyi bir noktaya ilerliyordu ancak hâlâ sallantıdaydı.

Bir gün adama, "Neden benimle vakit geçirdiğini anlamıyorum, Dante," demişti. "Ben küçüğüm, hasarlıyım ve hiç kimseyim. Yara izlerim ve bozuk bir sesim var, aklım düzgün çalışmıyor. Sen Outfit'in vârisisin ve istediğin insanı seçebilirsin. Bazen bir gün gözlerini açıp daha iyi seçeneklerin olduğunu göreceğini ve beni yalnız bırakacağını hissediyorum." Bu sözlerin üstüne, Dante ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğuna dair güvence vererek onu kendine çekmiş ve sertçe öpmüştü.

Her şey daha iyiye gidiyordu. Vin iyileşmiş ve askerlerin arasına katılmıştı. Annesinin iş yükü azalmıştı çünkü Maroni ailesi sonunda başka bir hizmetçi daha tutmuştu. Nerea kurnaz tavırları ve ona gönderdiği nazik gülümsemesiyle giderek Amara'nın gözünde büyüyordu. Amara aslında ondan gerçekten hoşlanmaya ve tamamen erkeklerden oluşan Outfit'in içinde yalnız bir kadın olduğu için saygı duymaya başlamıştı.

Daha dün, üvey kız kardeşi güzel bir çift botla onun yanına gelmişti.

Amara hediyeye gülümseyerek, "Bunlar ne için?" diye sormuştu.

Nerea küçük bir sırıtışla omuz silkmişti. "Benim hiç kız kardeşim olmadı. O yüzden seni şımartmama izin ver, tamam mı?"

Onu gerçekten de sevmeye başlıyordu.

Amara yalnızca Bay Maroni ve kuzeni Leo'dan uzak durmaya çalışıyordu.

Bu yüzden bir hizmetçi gelip Bay Maroni'nin ofisine çağrıldığını söylediğinde, göğsüne bir yumruk yemiş gibi oldu.

Bugün doğum günüydü ve Bay Maroni onu malikâneye çağırmıştı.

Ana evin hizmetçisi olan haberci ona mesajı iletip yürümeye başlamıştı. Amara yutkundu, patronun onu yetişkin olduğu ilk gün adına mutluluk dilemek için çağırdığını sanmıyordu. Yerleşkede yaşadığı onca zaman boyunca, malikâneden gelen bir hizmetçinin personel dairesinden birini çağırdığını hiç görmemişti.

Avuç içleri terlerken anksiyete krizinin başlangıcını hissetti. Midesi yaşadığı stres yüzünden bulanmaya başladığında, Doktor Das'ın kendisine yapmasını söylediği gibi içinden geriye doğru saymaya başladı. Ardından elbisesini düzeltip boynuna bir fular taktı, botlarını ayağına geçirdi ve gelen hizmetçiyi tepeye doğru takip etmeye başladı.

"Beni neden görmek istediğini söyledi mi?" Sinirlerine hâkim olamayarak aniden konuşmuştu.

Hizmetçi devam etmeden önce dönüp ona baktı. "Hayır. Sadece seni çağırmamı istedi."

"Adımı söyleyerek mi?" diye sordu Amara. Eğer sesi normal çıkıyor olsaydı, şu anda kesinlikle tiz bir tona bürünürdü.

Hizmetçi, "Evet," diyerek onu binanın girişinde bıraktı. "Çalışma odasında."

Amara annesine birçok kez yardım etmek için malikânede bulunduğundan odanın nerede olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp geniş antreden sağa dönerek malikânenin içine yöneldi. Çalışma odasına yaklaşırken attığı her adımda midesi daha çok ağrıyordu.

Çalmak için cesaretini toplamaya çalışırken önünde durduğu ahşap kapı ürkütücü göründü.

Kapıya iki kez vurduğunda içeriden kalın bir ses, "Gel," diye seslendi.

Amara kapıyı iterek açtı. Büyük bir masanın arkasında oturan ve Dante'nin daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen korkutucu adam tam karşısında duruyordu. Adamın karanlık gözleri onun üzerindeydi. Yüzünde onun hiç de hoşuna gitmeyen bir gülümseme belirip kaybolmuştu.

"Ah, Amara," dedi sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi. "Oturtsana. Lütfen kapıyı arkandan kapat."

Amara terli avuçlarıyla kapıyı kapattı ve sessizce masanın önündeki sandalyeye oturdu.

Bay Maroni büyük ellerinden birini kırlaşmış sakallarında gezdirdi. Onu yakından izlerken, Dante'nin bazı fiziksel özellik-lerini kimden aldığını görebiliyordu. Muhtemelen annesi de çok güzel bir kadındı.

Bay Maroni, "Nasılsın?" diye hoş bir şekilde sordu. Fazla hoş bir sesle konuşuyordu.

"İyiyim, Bay Maroni," dedi Amara. Olabildiğince sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyor ve sinirlerine hâkim olabilmek için bileğinin iç kısımlarını sıkıyordu.

"Çok iyi," diyerek başını salladı adam. "Annen bana bu ay mezun olacağını söyledi."

Amara başıyla sessizce onayladı.

"Nasıl bir kariyer yapmak istediğini düşündün mü?" diye sordu Bay Maroni. Samimiyetinin bir göstergesi olarak dirseklerini masasına yaslamıştı. Tanrı aşkına, adam bu işte çok iyiydi.

Amara, "Psikoloji okumak istiyorum," diye belirtti. Neyse ki, adamla konuşurken sesi titremiyordu.

"Çalışmayı istediğin herhangi spesifik bir alan var mı?"

Amara cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Bilişsel Davranışçı Terapi, travma konusunda uzmanlaşmak istiyorum."

"Ah," diyerek gülümsedi adam. Koyu sakallarının arasındaki beyaz dişleri parlıyordu. "Deneyimini olumlu bir şeye dönüştürüyorsun. Senin yaşındaki bir kız için çok ilham verici. Aslında seni buraya çağırdım çünkü yıllar önce yaşanan olaylar yüzün-

den kendimi sorumlu hissediyorum. Benim mülkümde yaşıyorsun, başına gelen şeyler çok yanlıştı."

Tanrı aşkına, neredeyse onu oynadığı bu saçma oyuna ikna edecekti.

Amara sadece adama baktı ve devam etmesini bekledi. Sessizliği genelde insanları rahatsız ederdi ancak Lorenzo Maroni bu sürede onu o keskin gözleriyle ölçüp biçiyordu.

Sonra ayağa kalkarak odanın köşesindeki küçük bara gitti. "Shadow Port Üniversitesi'nin mükemmel bir Psikoloji bölümü var. Ayrıca öğrencilerin kredilerini dört yerine iki yılda tamamlayıp derecelerini almalarına imkân sağlayan hızlandırılmış bir programları var. Zor bir iş ancak son derece makul." Kristal sürahiden kendine biraz viski doldurup ona döndü. "Sana bir teklifim var, Amara. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde alacağın eğitimin tüm masraflarını karşılayacağım. Bunun karşılığında, mezun olduktan sonra orada kalacak ve oğlumla tüm bağlarını koparacaksın."

Amara gözlerini kırpıştırarak adama baktı. Yapılan teklif yüzünden değil, adamın onu Dante'nin hayatından çıkarmak istemesi yüzünden kalbi çarpmaya başlamıştı.

Korku hızla vücuduna dolarken yutkunarak yavaşça ayağa kalktı. Aldığı nefesler giderek düzensizleşiyordu. "Saygısızlık etmek istemem, Bay Maroni," diye sessizce mırıldandı. "Ama teklifinizi reddediyorum."

Odadan çıkmak için arkasını döndüğü anda adamın sesi onu durdurdu. "O zaman annen ölür, Amara."

Amara olduğu yerde döndü ve şok içinde adama baktı.

Karşılığında aldığı bakış oldukça sakindi. "Bu senin iyiliğin için, kızım. Oğlum şimdilik seninle ilgileniyor olabilir ama bir ay, bir yıl, en fazla birkaç yıl sonra... Seninle bir daha ilgilenmeyecek. Seni becerecek ve seninle olan tüm işi bitecek. Sonra bir gün, ona uygun biriyle evlenecek ve Outfit'in kontrolünü ele geçirecek." Söylenen her kelime Amara'nın göğsüne bir kurşun gibi çarparken adamın sesi sonlara doğru neredeyse yumuşamış-

tı. "Sana kendin için bir gelecek seçme, bir hayat kurma ve temiz bir sayfa açma şansı veriyorum."

Amara duyduklarına inanamayarak ironik bir kahkaha attı. "Eğer istediğiniz seçimi yapmazsam annemi öldüreceksiniz."

Hiçbir pişmanlık duymadan, "Evet," dedi adam. "Bunu önümüzdeki hafta sonu boyunca düşün. Mezuniyet gecesi için biletlerini ayarlayacağım. Bir daire, bir araba... İhtiyacın olan her şey orada seni bekliyor olacak. Annen hariç. O sigorta bedelin olarak burada kalacak."

Amara gözlerinin yandığını hissetti.

Bay Maroni içkisinden bir yudum alarak, "Ah... Ayrıca oğluma bu konuda bir şey söylemeyi aklından bile geçirme," diye devam etti. Yüzünde nezaket dolu, sahte bir maske vardı. "Onun erkek kardeşini tanıyor musun? Kendisi akıl hastanesinde. Dante kardeşini çok sever. Konuştuklarımızdan ona bahsedersen kardeşi ortadan kaybolur ve yaşananlar tamamen senin suçun olur, hayatım."

Amara onu kaçırdıklarında insanların yapabileceği en kötü şeyleri gördüğünü düşünmüştü. Lorenzo Maroni'ye baktığında bunun doğru olmadığını fark ediyordu. Gerçek kötülük hava kirliliği gibiydi. İnsan onu hiç düşünmeden soluyordu. Ciğerlere sızarak insanı içten dışa çürütüyordu. Görünmezdi. Sinsiydi. Sadistçeydi.

Lorenzo Maroni, gerçek bir kötüydü.

Amara gözyaşlarını tutabilmek için dilini damağına bastırdı. Odadan çıkıp malikânenin içinden aydınlık güne doğru yürüdü. Bütün hayatı birkaç dakika içinde değişmişti.

Amara mutfak adasının karşısındaki sandalyeden ellerini tutan annesine baktı. Kadının gözleri, onun da iliklerine kadar hissettiği acı ve öfkeyi yansıtıyordu.

"Gidebiliriz, Mumu," diye ellerini sıktı annesi. "Yeni bir yerde tekrar başlarız. Yeterince birikimimiz var."

Amara başını iki yana sallayarak gözyaşlarını sildi. "Söz konusu senin hayatın, Ma. Nereye gittiğimizin bir önemi yok."

Annesinin yıllanmış yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Onu seviyorsun."

Amara kendi gözlerinin de yaşardığını hissetti. "Evet," diye fısıldadı usulca. Bu tam olarak şu anda ikisi arasında paylaşılan bir sırdı.

"Onu her zaman sevdin," dedi annesi.

"Bu şekilde değil," derken birleşmiş ellerine baktı. Onunki daha yumuşak ve gençken, annesinin elleri daha sert ve kırışıktı. "O her zaman kalbimin bir parçasına sahipti ama ben artık o küçük kız değilim. Kalbim artık eskisi gibi değil. Bu yeni kalp onu sadece sevmiyor, Ma. Onun için atıyor." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Her gün yeniden inşa etmeme yardım edebilmek için yeni kalbime geldi ve bir daha hiç gitmedi."

Annesi tezgâhın etrafından dolanıp yanına geldi ve Amara'yı kollarıyla sardı. Her zamanki güven duygusuyla onu kucaklayarak başına öpücükler kondurdu. Amara başka hiçbir seçeneği olmadığını bilerek binlerce parçaya dağıldı. Kendi annesinin hayatı ve adamın kardeşinin hayatı... Hepsi çok değerliydi. Bencil olamazdı.

"Ona söylemelisin, Mumu," diye konuştu annesi saçlarının arasından.

Amara geri çekildi. "Kardeşinin hayatını riske atamam."

Yaşlı kadın onun yüzünü kavradı ve sert gözlerle baktı. Ardından durumun ciddiyetini belli etmek için adamın adını kullanarak, "Dante bir çocuk değil, Amara," diye belirtti. "O bu oyunu uzun zamandır oynuyor. Babasını senden çok daha iyi tanıyor. Ona gerçeği söyle, her şeyi anlat ve bırak o halletsin."

Amara dudağını ısırdı. Bu fikir çok ama çok cezbediciydi. "Ama kardeşi..."

"Ona güven," diye araya girdi annesi. "O yıllardır senin için burada. O çocuk seni seviyor. Bu işi halletme şansını onun ellerinden alma."

Belki de annesi haklıydı. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Başını sallayıp onu onaylarken hıçkırdı ve bu konuyu en kısa sürede Dante'yle konuşmaya karar verdi.

Günbatımından kısa bir süre sonra, Vin elinde bir paket tutarak yanına geldi. Artık eski tombul haline hiç benzemeyen vücudu uzun ve güçlü görünüyordu.

Onu çok iyi tanıyan gözleri durumu anlamıştı. "Sen ağladın mı?"

Amara gözlerini devirip, "Artık yaşlanıyorum," diyerek paketi elinden aldı. "Nedir bu?"

Vin gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sadece giyin. Seni otuz dakika içinde dışarı çıkarmak için emir aldım."

Amara kaşlarını çattı ve paketi odasına götürüp yırtarak açtı. Bu bir elbiseydi... muhteşem bir parçaydı. Hızla iç çamaşırlarına kadar soyunup elbisenin içine girdi ve boy aynasındaki yansımasına baktı, elbise orman tonlarındaydı. Bir yöne döndüğünde yeşil, başka bir yöne döndüğünde ise metalik parıltılar saçıyordu. Yakası kapalıydı ve kolları bileklerine kadar iniyordu. Eteği ayak bileklerine uzansa da elbisenin sağ uyluğunun ortasına doğru çıkan bir yırtmacı vardı.

Derin bir nefes alarak saçlarını boynunun kıvrımını ortaya çıkaracak ama tenini göstermeyecek şekilde atkuyruğu yaptı. Sonra da dudaklarına kırmızı bir ruj sürdü.

Bu elbisenin içinde tek bir yara izi bile görünmüyordu. Bu haliyle, hafif iri göğüsleri ve boyuyla dengelenmiş kalçaları sayesinde genetik olarak kutsanmış bir kadın gibi görünüyordu. Çok güzel görünüyordu. Bir geceliğine, gerçekten de güzelmiş gibi davranabilirdi.

Ayaklarını kıyafetine pek de uymayan babetlere geçirerek odadan çıktığında annesi ve Vin'in bakışlarını üzerinde hissetti. Vin sırıtarak onun için küçük bir ıslık çaldığında sarsılan özgüveni biraz kendine geldi. Annesi gülümsemeye çalıştı ancak gözleri birkaç saat önce ona söylediklerinden dolayı hâlâ acı doluydu.

Hayır. Bu gece rol yapacaktı.

Annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurup gülümsedi ve Vin'in kendisini bekleyen arabaya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Arabaya yaklaştıklarında, "Elbise için teşekkürler," dedi arkadaşına.

Vin hafifçe güldü. "Benim hediyem değil."

Amara kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Vin kendi kendine gülmeye devam ederek arabaya bindi. Amara araziden çıkıp şehre doğru gittiklerini fark ettiğinde kemerini bağladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

Arkadaşının ona başka bir şey söylemeyeceğini kabul eden Amara, yolculuğun tadını çıkarmak için kendine izin verdi. Şehrin ışıklarının giderek daha da yakınlaşmasını seyrediyordu. Bu şehirden ayrılmak zorunda kalma ve artık sevmeye başladığı bir yeri kaybetme ihtimali, önündeki manzarayı daha dikkatli izlemesine neden olmuştu.

Bu gece olmaz.

Vin arabayı ıssız bir sokağa, Doktor Das'ın evinin yakınındaki uzun ve boş görünümlü binaya doğru sürdü. Sonunda girişin hemen yanında durdu.

"Seni bekliyor."

Amara arkadaşına baktı. Olanları fark ettiğinde kalbi çarpmaya başlamıştı.

Dante.

"Beni buraya getirmeni mi istedi?" diye sordu. Sesi kısık ve biraz pürüzlüydü.

Vin onu başıyla onayladı. "Güvenliğin için. En üst kata çık. Mutlu yıllar, Mara."

Amara konsolun üzerinden eğilerek ona sıkıca sarıldı, göğsü bir duyguyla ağırlaşmıştı. "Seni seviyorum, Vinnie."

Vin birkaç kez hafifçe sırtına vurdu. "Ben de seni seviyorum,

Mara. Ama eğer herhangi birine duygusal davrandığımı söyler-sen başın belaya girer."

Amara bir kahkaha atarak arabadan atladı. Hemen ardından derin bir nefes alıp karanlık binanın içine girdi. Sağ taraftaki asansörü fark ettiğinde, burkulan midesine rağmen en üst kata çıkmak için kabine adım attı. Asansörde herhangi bir müzik çalmıyordu. Amara beklerken derin bir nefes verdi.

Usulca, "Sakin ol," dedi kendi kendine. "O sadece, Dante."

Birkaç dakika sonra asansörün *bip* sesi duyuldu. Kapı açılarak devasa büyüklükteki açık, loş bir ışıkla aydınlatılmış alanı gözler önüne sermişti. Amara içeriye doğru bir adım atarak tek ve kocaman olan bu odada etrafına bakındı. Odanın her yanında sergilenen güzel heykelleri inceliyordu. Mitolojiden ilham alan heykellerden, daha önce hiç görmediği özel sanat eserlerine kadar bir sürü farklı çalışma vardı.

Odadaki her şeyi zihnine kazımaya çalışırken onu arkasında hissetti.

Ani bir içgüdü bedenini arkasındaki varlığın yarattığı panikle doldurunca donup kaldı. Geçmişin anıları zihninin sınırlarında geziniyor, içeri girmelerine izin verdiği takdirde onu boğmak için hazırda bekliyorlardı.

Amara o kapıyı sıkıca kilitledi ve bir nefes vererek zihnini güvende hissetmeye zorladı. Arkasında olan kişi Dante'ydi. Sadece oydu, bir başkası değil. Ona asla zarar vermeyecek olan Dante'siydi. Bu adama güveniyordu.

Ama o işgal edilmişlik hissi bir türlü uzaklaşmıyordu. Adam onun böyle hissettiğini bilmiyordu, yoksa böyle bir şeyi asla yapmazdı. Amara ise bunu ona asla söyleyemezdi. Mantığı yaşananların onun hatası olmadığını bilse de, utançla kıvranmak istemediği için bunu adama söyleyemezdi. Ne yazık ki, içindeki duygular mantığa yer bırakmıyordu.

Yutkunarak yavaşça adamdan uzaklaştı. Bir sanat eserine, içinden bolca altın damarın geçtiği kâseye doğru yürürken rahat görünüyordu.

"Bu antik *kintsugi* sanatı," dedi Dante. Boğuk, erkeksi ve günahkâr bir çikolatanın tadına benzeyen sesi kenardaki kırışık çarşafların yanından gelmişti. "Çatlamış ya da kırılmış çömlek parçalarını bir araya getirme, altınla onarma, onu önceki halinden daha güçlü ve daha çarpıcı bir parçaya dönüştürme sanatıdır."

Amara kâseye baktı ve ihtişamını gördü. Sanatsal altın damarlar sandığı şey aslında kâsenin kırıldığı yerde bulunan çatlaklardı. Bu altın çizgiler, eserin üstündeki çatlakları gizlemek yerine onları vurguluyordu.

"Burası neresi?" diye sordu usulca. Dante'yle konuşurken henüz sesini kullanma konusunda tam olarak rahat hissetmese de son birkaç aydır onunla iletişim kurmaya başlamıştı.

Sıcak varlığı yanındayken, "Burası bir sanat galerisi. Bir gün burayı satın alacağım," diye cevap verdi adam. Onunkine uygun bir ses tonuyla konuşuyordu. Arkasında hiçbir şey hissetmemek kadını biraz daha rahatlatmıştı.

"Peki neden buradayız?" Gözlerini kâseden ayırıp adama baktı ve onu smokin giymiş, elinde orta boy bir kutu tutarken görünce şaşırdı.

Dante de ona bakıyordu. Gözlerindeki bakış, kalbinin başka bir nedenle çarpmaya başlamasına neden olmuştu. Dışarıdan gelen ışık yüzünün bir tarafına vuruyordu. Amara'nın avuçları adamın çenesinde gezinmek için kaşınıyordu. Acaba göründüğü kadar pürüzsüz müydü, yoksa onun teninin yanında sert mi kalırdı?

Bir an sonra, adam onu şaşkına çevirerek dizlerinin üzerine çöktü.

O ne yapıyordu?

Adam kutuyu açıp gözlerini onunla buluşturduğunda Amara dudağını ısırdı. Kutunun içinden bir çift güzel, altın rengi *stiletto* çıkmıştı. Muhteşem görünüyorlardı. Ayak bileğinden geçen kayışları vardı ve ince topukları en az sekiz santimdi.

Amara yutkundu ve durumu açıklamaya çalışırken, "Çok güzel... ama... ben topuklu ayakkabı giyemem," dedi melodik bir şekilde.

"Güven bana," derken adamın gözleri kızın üzerindeydi. Bakışları delici ama aynı zamanda da yumuşaktı.

Amara ellerini üstündeki elbiseye silerek adamı başıyla onayladı.

Dante ayakkabıları çıkarıp kutuyu kenara koydu ve sağ ayak bileğini tuttu. Amara onun dokunduğu yerden midesine doğru bir akımın yükseldiğini hissetti. Vücudu yalnızca bu adamla birlikteyken hissettiği şekilde karıncalanıyordu. Dante onun ayağını hafifçe kaldırıp kendi dizinin üzerine yerleştirdiğinde elbisesinin yırtmacı açılarak bacağını gözler önüne serdi.

Amara o koyu gözlerin onunkilere ulaşmadan önce açıkta kalan teninin üzerinde gezindiğini gördü. Adamın gözlerindeki sıcaklık ciğerlerindeki nefesi kesmişti.

"Benden seni öpmemi iste," dedi Dante. Sert sesi, Amara'nın teninde kışkırtıcı bir his yaratıyordu.

Adamın kalçasının hizasında duran ayak parmakları kıvrılırken boğazı kurudu. Tanrı aşkına, bu adamı seviyordu. İşte tam o anda içini doldurmasını, tenine dokunmasını ve ruhunu tüketmesini istiyordu. Dante hakkında gizlice kurduğu fantezilerin hepsi gün yüzüne çıkarak zihninde canlanmıştı. Diz çökmüş bir haldeyken bunu yapmasını isterse adamın onu nereden öpeceğini bilmiyordu ama bunu yapmak istiyordu. Onu istiyordu.

Aralarındaki boşluğa doğru, "Öp beni," diye fısıldadı. Kalbi gümbürdeyerek çarpıyordu.

Adamın parmakları ayak bileğini hafifçe sıktı. Ardından bakışlarını ondan ayırarak gözleriyle bacağını aşağı doğru takip etti ve uyluğunun ortasındaki bıçak yarasından kalan küçük izin üstünde durdu. Öne doğru eğilerek dudaklarını o noktaya bastırdı. Vücudundaki tüm kan adamın dudaklarını selamlamak için o noktaya hücum ederken, Amara nefes nefese kalmış bir halde başının geriye düştüğünü hissetti. Dante'nin omzunu sıkıca kavradığında dilinin küçük yara izini yumuşakça yaladığını hissetti. Kalbi teklemişti. Bu hareket bacaklarının arasındaki ıslaklığın

artmasına, yaptığı şeyin önemi ise gözlerinin yanmasına neden olmuştu.

Dante geri çekilip bileğini sıkarak ona doğru dönmesini sağladı. Bakışları o kadar sıcak ve aç görünüyordu ki, kızın içinde bir isyan patlaması yaratmıştı. Adamın yüzü kadınlığına çok yakındı, Amara onun uyarılmışlığının kokusunu alabileceğini biliyordu.

Dante yeniden, "Seni öpmemi iste," diye emretti. Yutkunurken âdemelması hareket ediyor ve çenesini sıkıyordu. Amara onun aslında sorduğu şeyin ne olduğunu biliyordu. Eğer ondan kendisini öpmesini isterse ağzının tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Bu çılgınlığı durdurması gerektiğini bilmesine rağmen bunu yapmaya çalışmadı. Vücudu hâlâ ona ait olsa da adamın emirlerinin peşinden gidiyordu.

Yutkunurken göğüslerinin ağırlaştığını hissetti. Adamın gözleri onlara hiç kaymamıştı ama meme uçları o bakışların dikkatini çekebilmek için diken diken olmuştu. Amara ellerini adamın geniş omuzlarında gezdirerek ceketinin altındaki kasları hissetti. İlk kez parmaklarını adamın saçlarının arasına soktu ve ona bu şekilde dokunabilmenin verdiği hisle heyecanlandı.

"Öp beni, Dante."

Dante'nin gözleri parlarken sol elini Amara'nın sırtına koyup onu sabitledi ve ayak bileğini yukarı çekerek bacağını omzuna yerleştirdi. Amara arkasındaki duvarı hissetti. Adam bacaklarını elbisesinin yırtmacının açılacağı kadar genişletirken kalbi çarpıyordu. Dante yavaşça hareket ederek kızın tam kalçası ve kadınlığının birleştiği yere yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir an sonra, Amara teninde gezinen endişeyi hissetti.

Anksiyete krizinin ilk belirtilerinden biri olarak tanımladığı şekilde avuç içleri terlemeye başladı.

Hayır.

Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Göğsü sıkıştı ve kalp atışları tamamen başka bir nedenden

dolayı hızlandı. Daha hızlı nefes almaya başlamıştı. Gözlerinin etrafı yavaş yavaş kararmaya başlıyor, ciğerleri sıkışıyor ve ona nefes aldırmayacak kadar ağırlaşıyordu.

Doktor Das'ın sesi zihninde yankılandı.

Seks doğaldır, Amara. Seksle ilk tanışman travmatik olmuş ve bu da seni elbette ki bir şekilde etkilemiş. Seksten hâlâ zevk alabilirsin ama partnerinle iletişim kurman gerekiyor. Neyin işe yarayıp, neyin yaramadığını ona söylemen gerekiyor.

Peki ya adam bunu bir daha yapmak istemezse?

Gözlerini hızla kırpıştırarak kapattı.

"Hayır." Karanlık bir örtü görüşünü engellerken ağzından bu kelimenin çıktığının farkında bile değildi.

Dante anında duraksayarak bakışlarını ona çevirdi. Amara'nın yüzünde gördüğü şeyden etkilenmiş olmalıydı çünkü bakışları hemen yumuşamıştı. Bacağını tekrar aşağı indirmeden önce dizinin yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Babetlerini çıkarıp parmaklarıyla ayak tabanını okşadı ve alt tarafa doğru ilerleyerek orada bulunan yara izlerini takip etti. Ardından topuklu ayakkabıyı kızın ayağına geçirip tekrar zemine basmasını sağladı.

Amara'nın dengesi birden fazla nedenden ötürü sarsılmıştı. Adam diğer ayağı için de aynı şeyleri yaparken destek alabilmek için omuzlarından tutundu.

Duvarın yanında kıpırdamadan duruyordu. Dante yavaşça doğrulurken o da ayakkabının yüksekliğine alışmaya çalışıyor, dizleri hafifçe titriyordu. *Kahretsin.* Adam bu halde bile ondan uzun olduğu için kadınlığı zevkle karıncalanıyordu. Az önce ne olduğunu anlamamıştı. Bu adamı istiyordu. Onunla yaramazlık yapmak istiyordu. Dante'nin kendisine edepsiz ve kötü şeyler yapmasını istiyordu. Yaşadığı panik mantıklı değildi ama zaten yaşadığı panikler çok nadiren mantıklı oluyordu.

Midesi bulanırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Adamı reddetmesi yüzünden onunla böyle bir şey yaşama şansını kaçırıp kaçırmadığını bilmemekten nefret ediyordu.

Dante Maroni'nin dönüştüğü adamı hafife almaması gerektiğini bilmeliydi.

Dante onun elini tutarak, "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Amara," diye cevap verdi. Onun ağırlığını desteklerken topuklu ayakkabılarının üzerindeki kızı odanın ortasına doğru çekiyordu. Telefonu cebine koymadan önce bir şeye tıkladı. "Bu işler böyle yürümüyor."

Sonra onu kendine çekerek vücuduna bastırdı. Bir eliyle onun elini tutarken, diğer elini de dans ettikleri zamanlarda yaptığı gibi tanıdık bir şekilde sırtına yerleştirmişti. Bir şarkının açılış melodisi odayı dolduruyordu.

Amara yutkunarak, "Bu işler nasıl yürüyor?" diye sordu omzuna doğru.

"İhtiyacın olduğunda beni durdurman ve benim durmamla yürüyor. Sen bana devam etmemi söylersen, ben de bunu yapmaya devam ederim. Bu kadar basit."

"Peki ya seni sürekli durdurmaya devam edersem?" diyerek tek korkusunu dile getirdi.

"O zaman ben de dururum. Sorgulama yok."

Amara burnunu adamın omzuna bastırarak o çok sevdiği odunsu ateş kokusunu içine çekti. Bir yandan başı dönerken, diğer yandan oldukça güzel hissediyordu. Sevildiğini hissediyordu.

Adam onu yönlendirerek önce hafifçe sallanmaya başladı. Amara dengesini koruyabilmek için elinin altındaki omuzlara artık daha sıkı tutunuyordu.

Kızın kulağına doğru eğilerek, "Bırak gitsin, Amara," dedi Dante. Dudakları kızın tenini okşayarak omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Kafanın içindeki her şeyi bırak gitsin," diye konuşmaya devam etti. Onu önce ileriye, sonra da bir adım geriye yönlendirdi. "Hisset. Sadece gözlerini kapat ve hisset. Müziği. Bu anı. Beni."

Amara gözlerinin kapanarak kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Peki ya yaralanırsam?" diye fısıldadı ceketinin içine doğru.

Dante kızın görebilmesi için hafifçe geri çekildi. Bakışları ciddi, yumuşak ve içtendi. Yüzünü yaklaştırarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"O zaman yaralarını öperim."

Böylece, Amara'nın kendi kalbinde tutunduğu küçük bir parçası da adamın olmuştu.

Gece boyunca dans ettiler. Gece boyunca konuştular.

Dante ona bir gün bu galeriyi annesinin onuruna nasıl satın almak istediğini anlattı. Amara ona insanların iyileşmesine yardım etme hayalinden bahsetti. Dante ona öldürmek zorunda kaldığı pembe saçlı kızdan bahsetti. Amara ona cesedi gömdüğünü gördüğünü söyledi. Dante ona kardeşinden ve onun bir şeyler inşa etmeye olan sevgisinden bahsetti. Amara ona Nerea'dan ve onu nasıl yavaş yavaş kalbine kabul ettiğinden bahsetti.

Adam bir daha boynundan aşağısını öpmedi. Kız da bunu yapmasını istemedi.

O gece mükemmeldi.

Ve sonra, sabah oldu.

Amara ormanda, yıllar önce onu gördüğü kulübenin dışında bekliyordu.

Dante'ye babasının teklifinden bahsedecek ve annesinin söylediği gibi bu işle ilgilenme kısmını ona bırakacaktı. Adamın patikadan çıktığını gördü, üzerinde kusursuzca ütülenmiş gri bir pantolon ve siyah bir gömlek vardı. Kollarını dirseklerine kadar katlamış ve gözlerini kızın arkasındaki kulübeye dikmişti. Bakışlarını ona çevirmeden önce gözlerinden karanlık bir şey geçti. Yüz ifadesi kızın alıştığı halinden daha soğuktu.

"Ne oldu?"

Amara içindeki umut biraz kıpırdanınca hızla bu duyguyu bastırdı. "Baban dün bana bir teklifte bulundu."

Adam devam etmesi için başını sallamadan önce Amara onun kaşlarını çattığını gördü. Böylece anlatmaya devam etti. Tüm konuşmalarını, teklifini, tehdidini ve geri kalan her şeyi anlattı. Her kelimeyle birlikte adamın yüzüne karanlık bir şeyler çöküyordu. Her kelimede boynunun kenarındaki damar belirginleşiyordu. Her kelimeyle birlikte güzel, koyu gözleri biraz daha kapanıyordu.

Arkasındaki kulübeye bakarken ellerini ceplerine yerleştirmişti. Kız anlatmayı bitirdiğinde sessizliğini koruyordu.

Amara o anda farkına vardı. Burası Roni'yi öldürmek zorunda kaldığı yerdi. *Kahretsin.*

Güçlü bir rüzgâr ağaçların arasından geçerek saçlarını savuruyor ve kollarını üşütüyordu. Tepesinde biriken bulutlar etraftaki her şeyi kasvetli bir ışıltıya boğuyordu. Amara, sessizlik onu huzursuz ettiği için gergin olduğu zamanlarda yaptığı bir alışkanlıkla eşarbını çekiştirdi.

Dante çenesini sıkıyordu. Sonunda daha önce hiç görmediği bir bakışla ona doğru döndü.

Amara ne olacağını biliyordu.

Adam onun kalbini kıracaktı. Onca sözden, yaşadıkları her şeyden sonra, onu paramparça eden kişi o olacaktı.

"Bu iyi bir teklif," dedi basitçe. Amara göğsünde bir şeylerin parçalandığını hissetti.

Derin bir nefes aldı. Bakışlarını yere çevirdiğinde iki yanındaki elleri yumruk olmuştu.

"Kardeşimi riske atabilsem bile... ki atamam. Babam haklı," diye açıkladı. Her bir sözü, Amara'nın içinden minik parçalar koparıyordu. "Şu anda gencim. Bir gün bu işi devralmak ve statüme daha uygun biriyle evlenmek zorunda kalacağım. Bu sana uygun bir gelecek değil. Buradan uzakta daha iyi bir geleceğe sahip olabilirsin, Amara."

İnsanlar iyileşmeyi bırakmadan önce kaç defa kırılırdı? Kalbindeki acı tüm bedenini sarmıştı. Aslına bakılırsa adam ona bilmediği bir şey söylemiyordu. Ama... Tanrı aşkına, bu canını yakmıştı. Amara acı çekmeye yabancı olmasa da şu an hissettikleri tamamen başka türden bir acıydı. Dizlerinin üzerine çöküp ona yaşatılanların adaletsizliği karşısında haykırmak istemesine sebep olan bir acıydı. Onu umutlandırmaya cüret ettiği için adamın yüzüne tokat atmak istemesine neden oluyordu.

Elleri yumruk olmuş halde öylece ayakta durdu. Gözlerini yerdeki ince kar tabakasından ve onun altında boğulan bitkilerden ayırmıyordu.

"Üzgünüm ama sanırım ikimiz de bunu göz ardı ettik," diye devam etti adam. Ses tonu sertti fakat Amara başını kaldırıp ona bakmadı. Ona bakamazdı. *Şu anda bakamazdı.* "Biz bir aşk hikâyesi değiliz. Biz yapım aşamasında olan bir trajediyiz. Bizim için mutlu bir son yok. Önünde daha iyi bir gelecek olduğunu ve bunu kabul etmen gerektiğini düşünüyorum."

Her kelime ona taktığı çivilere daha sert vurmuştu. Bu çiviler tabutuna değil, açık tenine gömülüyordu. Onu kanayan, çiğ ve açık bir halde öylece bırakmıştı.

Görüşü kenarlardan kararmaya başlarken sıkı sıkıya kapalı tuttuğu çenesi acımaya başlamıştı. Amara gözlerini kapattı, dilini damağına bastırarak küçük numarasının işe yaramasını diledi.

Görmesine izin verme. Görmesine izin verme. Sakın dağılma.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Yaşananların gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu tahmin etmeliydi. Kendi kendine, onun gibi kızların hikâyesinin onun gibi erkeklerle bitmeyeceğini söylememiş miydi? Adamın onun içine işlediği deliliğe inanmak için kendine asla izin vermemeliydi.

"Gitmelisin," dedi adam.

Gidecekti. Buradan gidecek ve onu bir daha asla görmeyecekti.

Amara yüzünü yerden ayırmadan ve tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Bu acının bir sonu olup olmayacağını merak ederken gerçek kötülük ve gerçek aşk arasında da pek bir fark olmadığını fark etti. İkisi de savunmasızlara sinsice yaklaşarak onları boğazlarından kavrıyor ve arkasında yalnızca bir harabe bırakıyordu.

Dante

23 YAŞINDA

Dante daha önce de iş için Shadow Port'a gitmişti. İki gün içinde tekrar gidecekti ancak ilk defa Tristan seyahatinde ona eşlik etmek istiyordu. Şehirdeki bazı mülklere bakmak istediği için geldiğini söylemişti ama Dante aslında dostunun küçük Vitalio'yu gözetlemek istediğini biliyordu. Yıllar boyunca onun gittikçe daha derin bir saplantının içine düştüğünü görmüştü. Eğer arkadaşını ayakta tutan tek şey olmasaydı, bu saplantının sağlıksız olduğunu düşünebilirdi.

Tristan'ınki kadar çılgınca olmayabilirdi ama kendi saplantısı da içini yakıyordu. Gerçi aralarında küçük bir fark vardı. Morana Vitalio, Tristan'ın varlığından bile haberdar değildi ama Dante'nin kızı o kendini bildiğinden beri hayatındaydı. Tristan'ın saplantısı gözle görülür bir fırtınayken, Dante'ninki daha çok bir rüzgâr gibiydi. Her zaman orada ve hayati derecede önemliydi ama dışarıdan asla görünmezdi. Bir anlığına rahatlatıcı bir esintiyken, yalnızca bir an sonra alevleri körükleyen amansız bir rüzgâra dönüşebiliyordu.

Bu saplantı, hissedebileceğini bile düşünmediği bir duygudan doğmuştu. Ne zaman başladığını bilmiyordu. Kızın ona çarptığı ve hiç çekinmeden ilgisini talep ettiği anda ortaya çıkmış olabilirdi. Belki günlerce onu aradıktan sonra dağılmış bedenini kollarında tuttuğu zamandı. Belki kendini rahatça bırakmadan önce

Amara'nın ona bilinçsiz bir acıyla baktığı zamandı. Belki de kızın yaralı ayakları üzerinde yürümeye çalışırken düştüğünü ve tek başına yeniden ayağa kalktığını gördüğü zamandı.

Amara'ya ne zaman âşık olduğunu bilmiyordu. Sadece... olmuştu.

İşte tam olarak bu yüzden şehrindeki Outfit restoranında oturmuş, dört yıllık arayıştan sonra nihayet bulduğu bıyıklı adamı izliyordu. Adam lokmasını yutmakla meşgul olsa da bakışları gergindi. Aslında çok daha gergin olmalıydı.

Gözleri etrafta dolanırken, "Bu yıllar önceydi, dostum," dedi ahmak herif. "Sadece kızı götürme emrini aldık. Başka bir şey hatırlamıyorum."

Amara'nın kaçırılmasında onu bugüne kadar en çok rahatsız eden şey olayın arkasındaki mantık eksikliğiydi. Fidye istenen normal bir kaçırma olsaydı bunu anlayabilirdi. Ancak kızın maruz kaldığı işkence seviyesi ve onu kaçıranların ölmeden önce söyledikleri sayesinde, Amara'nın özellikle hedef alınan biri olduğunu biliyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Eğer biri Outfit'in sırlarını öğrenmek isteseydi, örgüte dahil olmayan genç bir kız yerine arkadaşı Vin'i kaçırmaları çok daha mantıklı bir seçim olurdu. Ayrıca onu kaçıranlar bilgi vermek yerine dişlerindeki siyanür kapsüllerini çiğneyerek ölmeyi tercih eden profesyonel adamlardı.

Dante sol elindeki kaşığı kullanarak *spagetti*'yi çatalına doladı ve bir parçasını ağzına attı. Yutmadan önce yavaşça çiğneyerek yemeğin keyfini çıkarırken karşısındaki pisliğin biraz daha ter dökmesini sağlıyordu. Restoranın ana bölümünden uzakta bir köşeye oturmuşlardı. Bu oldukça hoşuna gitmişti. Temizlik başını daha az ağrıtacaktı. Ancak zaten silahı masanın üzerinde açıkça görünürken kimse onlara yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Lokmasını yuttuktan sonra yıllanmış bir kırmızı şarapla dolu kadehini kasıtlı olarak alıp elinde çevirdi. Gözlerini en sonunda bulduğu adama, Gilbert'ın üstüne dikmişti. Gilbert ne kadar salakça bir isimdi böyle?

"Yemin ederim ki, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bay Maroni," dedi Gilbert. Adamın ettiği yemin karşılığında, Dante başını iki yana salladı.

"Bak, Gilbert," dedikten sonra şarabından bir yudum aldı. *Ah, tadı çok güzel.* "Yüzüme karşı yalan söyleyen insanlardan hoşlanmam. Kaçırma emrini o çocuklara veren kişi olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana bir şans daha vereceğim. Kızı kaçırma emrini sana kim verdi?"

Gilbert içkisini yudumlayıp elini avucuna sildi. "Bakın, gerçekten neyden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Dante dudaklarını büzerek sakince adamın içkisini işaret etti. "Az önce çok beğenerek içtiğin viskiyi görüyor musun, Gilbert? O içki zehirliydi."

"Ne?"

Dante sakinliğini koruyarak çatalına bir dolu *spagetti* daha sarıp konuşmaya devam etti. "Bu son derece nadir bulunan bir zehir karışımıdır. Elde etmesi çok zor. Onu bana getirmesi için çok yetenekli bir hırsız tutmak zorunda kaldım. Özellikle böyle durumlarda kullanmak için istemiştim. Gerçi bu konumuz dışı bir bilgi sayılır, üç küçük damla yeterli. Şu anda beş, en fazla on dakikan var."

"Ne demek istiyorsun?" dedi adam panikleyerek. Yüzünden terler akmaya başlamıştı.

Dante yardımsever bir tavırla, "Tabii panzehirin yoksa," diye devam etti. "Şu işe bak ki, o da benim ceketimin cebinde."

Gilbert nefes nefese kalmış bir halde sandalyesinde kıpırdandı.

Dante kadehini tekrar eline alırken, "Yaklaşık iki dakika içinde vücudun işlevini kaybetmeye başlayacak," diye açıkladı. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. "Çok fazla zamanın yok, Gilbert. Senin yerinde olsam hızlı konuşurdum."

"Bir telefon görüşmesiydi," diye homurdandı adam, oturduğu yerde kıvranıyordu. "Adını söylemedi. Sadece tüm parayı hesabıma havale etti ve kızı sorgulamamızı söyledi."

"Ne hakkında sorgulamanızı söyledi?" Adam gömleğinin yakasını çekiştirirken Dante sakin bir sesle konuşuyordu.

"Her şey hakkında. Kızın elinde bazı bilgiler olduğunu ve onu olabilecek her şekilde sorgulamamız gerektiğini söyledi. Sonra da edindiğimiz bilgilerle onu aramamızı istedi."

"Peki bunu yaptın mı?" Dante kolundaki saatine baktı. "Onu geri aradın mı?"

Adam, "Hayır," derken titremeye başlamıştı. "Kızın ağzından laf alamadık."

Siktir, evet. Tabii ki alamamışlardı. Kız onun vahşi savaşçısıydı.

Dante onu arayan numarayı sormadı. Yıllardır bu oyunu oynadığı için işlerin nasıl yürüdüğünü yeterince iyi biliyordu. Numara hiçbir işe yaramayan bir çıkmaz sokaktı.

"Yaşamak istiyorsan bana bir şeyler vermelisin," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. Sonra da metal saatinin akrep ve yelkovanına baktı.

"Sadece adamın bir grup için çalıştığını biliyorum, tamam mı?" Adam nefes nefese kalmış ve aşırı derecede terlemişti. "Bir tür cemiyet ya da birlik gibi bir şey. Bana panzehiri verin, lütfen!"

Restorandaki birkaç müşteri bakışlarını onların masasına çevirdi. Adamlara bakıp masadaki silahı gördükten sonra gözlerini kaçırdılar. Hepsi buranın bir Outfit kuruluşu olduğunu biliyordu.

Dante kendi kendine güldü. "İşte burada yanılıyorsun, Gilbert. Adamlarına on beş yaşında bir çocuğa işkence etme izni verdin." İçindeki öfke gün yüzüne çıkmaya başlarken öne doğru eğildi. "Onun bana ait olduğunu biliyor muydun?"

Adamın gözleri irileşirken hızla bir şeyler gevelemeye başladı. "Hayır, hayır. Yemin ederim ki, o kızın sana ait olduğunu bilmiyordum. Bilseydim bu işi asla kabul etmezdim."

Dante peçetesini aldı ve ağzını sildi. "Pekâlâ. En azından, şu anda neden öldüğünü tam olarak biliyorsun. Güle güle, aşağılık herif."

Adamın titrediğini, kasıldığını ve masanın üzerine düştüğünü gördü. Ağzının kenarlarından beyaz bir köpük geliyordu. Dante müdüre başıyla selam vererek gözleri kocaman açılmış garsona bir tomar para bıraktı. "Şefe yemeklerin harika olduğunu söyle. Üstü kalsın."

Amara'ya işkence yapan adamların hepsi ölmüş olsa bile emri veren adam hâlâ hayattaydı. Dante onu bulana kadar rahat etmeyecekti.

Bir ay geçti.

Dante kızı bir daha görmedi. En azından kızın da onu görebileceği anlarda bunu yapmadı. Shadow Port'a gitti. Amara'nın kalacağı daireyi, mahallesini, alacağı dersleri ve profesörlerini araştırdı. Tristan'ın apartmanında bir daire tuttu ve şehirdeyken kıza göz kulak olmasını söyledi. Memnun bir şekilde evine geldi. Buradan gitmeden önce onu apartmanının etrafında görmeyi umuyordu.

Fakat kız son bir aydır evinden nadiren çıkıyordu. Amara'nın onun için acı çektiğini biliyordu ama kızın bilmediği şey, adamın çektiği acının daha büyük olmasıydı. Diplomasını alıp bavullarını toplayarak gittiği günü ancak annesi sayesinde öğrenebilmişti. Zia ve Vin'in onu havaalanına bıraktığını görmüş, telefonundan uçağının ne zaman indiğini kontrol etmiş ve karşı daireye yerleştirdiği adamı arayarak sağ salim eve ulaştığının bilgisini almıştı.

Onu bir daha görmeyecekti. Gitmesine ve hayatını yaşamasına izin verecekti. Ancak Tanrı şahidi olsun ki, hiç kimsenin onun ruhuna zarar vermesine izin vermeyecekti.

Amara babasının gazabından fiziksel olarak uzaklaştığında, Dante şeytanla pazarlık yapmaya gitti.

"Damien nerede?" Dante bir anda babasının çalışma odasına daldı ve avuçlarını masaya vurdu.

Babası kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

İçinde biriken öfke gittikçe yükseliyordu. Karanlık ve acı bir öfkeydi bu. "Saçmalamayı kes. Nerede o?"

Lorenzo Maroni gözlerini bir defa kırparak koltuğunda arkasına yaslandı. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dante sahip olduğu tüm sabrı kullanmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Onu görmeye gittim ancak oraya vardığımda lanet olası bir yangının binayı küle çevirdiğini gördüm. Neden onun girdiği her ev yanıyor? Cesetlerin ve hayatta kalanların arasında saatlerce onu aradım ama orada değildi. Yani, sevgili babacığım... Kardeşim hangi sikik cehennemde?"

Babasının masanın üstündeki telefonu alıp bir numarayı tuşlarken ayağa kalkmasını izledi. Bu adama sadece bakarken bile damarlarında dolaşan öfke onu canlı canlı yiyordu.

"Damien Maroni," diye bağırdı babası telefonda. "Nerede o?" Duraksadı. "Hayır, tesiste değil. Orada bir yangın çıktı." Tekrar bir duraksama oldu. "Evet, onun bulunmasını istiyorum."

Dante'ye doğru döndüğünde bakışları sabitti. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama bulunacak."

Dante öne doğru eğildi. Gözleri sadece adamın üzerindeydi. "Öyle olsa iyi olur, baba. Yoksa sen ve ben çok farklı bir konuşma yapıyor olacağız."

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma."

Dante sessiz kalarak gözlerinin onun yerine konuşmasına izin verdi. Bu şekilde hem adama hem de kendisine duyduğu nefretin her zerresini gözler önüne serebiliyordu.

"Eğer kardeşimi bulamazsan bana karşı kullanabileceğin hiçbir şey kalmaz," dedi sessizce.

"Kız benim elimde," dedi babası. "Ona aptalca bir şekilde bağlısın. Amara benim elimde, evlat."

Dante bilinçli olarak hafifçe sırıttı. "Güzel. Öyleyse ona bir şey olmadığından emin olsan iyi edersin.

"Yoksa?"

"Yoksa giderim."

Aralarındaki sessizlik gerilimle doluydu. Dante daha önce hiç

böyle bir tehditte bulunmamıştı. Önceden buna hazır değildi fakat artık tamamen hazırdı.

Tazı Maroni adamın burnunun dibine kadar girerek, "Öylece çekip gidemezsin," diye karşılık verdi. İşaretparmağını oğlunun göğsüne bastırırken gözlerinde ona inanmayan bir ifade vardı.

Dante o parmağı tutup iterek, "Gidebilirim ve giderim," dedi babasına. "Kızın saçının bir teline bile zarar gelirse, artık bu işte yokum. Bıraktığın bütün miras yerle bir olur. Tazı Maroni, geride bir miras bile bırakamadan dedikodulara yem olup gider. Başka da hiçbir işe yaramazsın."

"Bunlar olmadan önce seni öldürürdüm."

Dante bu cevabı bekliyordu. "Tristan'la senin aranda köprü kuracak kimse kalmaz," diye hatırlattı. "O artık bir yetişkin. Neden hâlâ hayatta olduğunu sanıyorsun, baba?"

Son söylediği onu sarsmıştı. Bunu yüzünde görebiliyordu.

Adamın omzuna birkaç kez hafifçe vurdu. "Kızın bir piyon olduğunu düşünmek senin en büyük hatandı, ihtiyar. O yüzden bekçi köpeklerine onu güvende tutmalarını söyle. Amara'nın başına kâğıt kesiği kadar küçük bir şey bile gelirse, tüm itibarın ve kellen tehlikeye girer."

"Sıradan küçük bir fahişeyle kanımızı kirletmene izin vermeyeceğim."

Ne kadar kendini beğenmiş bir pislikti öyle.

"O 'sıradan küçük fahişe' bir gün benim çocuklarımın annesi olacak, baba." Dante adama gülümsedi. "Senin torunlarının. Gelecekteki Maronilerin."

Yaşlı adam, "Amara'yla birlikte olursan onun ve annesinin boğazını keserim," dedi tükürürcesine.

Dante'nin içini bir zafer duygusu kapladı. Babasını tam da istediği noktaya getirmişti. "Yani ben ondan uzak durduğum sürece, onu rahat bırakacak mısın?"

"Bir kaza geçirecekti," dedi babası. Bu sözler, Dante'nin midesinin düğümlenmesine neden oldu. Babasının böyle bir planı olabileceğinden zaten şüphelenmişti. "Ama pazarlık yapmayı

öğrenmişsin, evlat. Sen birliktelik ihtimali aklından çıkardığın sürece ona dokunmayacağım. Becerecek başka birini bul."

Dante dişlerini sıktı. Kurdukları tehlikeli dengeyi bozmak için uygun bir zaman olmadığını biliyordu. Gitmek için arkasını dönse de bir an sonra duraksadı. "Ah... Bugünden itibaren annesi benim çalışanım, senin değil. Aynı kurallar onun için de geçerli. Şimdi... kardeşimi bulabilmen için seni yalnız bıraksam iyi olur."

Babasının ne bulacağını biliyordu. Arazinin kenarında yanmış bir genç çocuk cesedi. Dante babasının oyuna geldiğini anlayacağından şüpheliydi. Kardeşi okyanusun ötesinde, tesiste edindiği arkadaşlarıyla birlikte harika bir evde ve güvendeydi. Bu oyunlardan uzakta, çok iyi bir hayat yaşıyordu. Artık tahtadaki bir piyon değildi. Dante onu bir daha asla görmeyecekti. Onun güvenliği için, Damien'ın izini bulabilecekleri hiçbir şey yapma riskini göze almayacaktı.

Amara ona babasının teklifini anlattığı anda kızın eninde sonunda hayatını kaybedeceğini anlamıştı. Babası onun ritmini bozacaktı. Dante bunun yaşanmasına asla izin veremezdi. Bu yüzden babasının yıllardır onun üzerinde sahip olduğu tek kozu ortadan kaldırmak için kardeşinin sahte ölümünü planlamıştı. Aynı zamanda kalbinin sahibi olan kadını korumuştu, bunu onun kalbini kırarak yapmış olsa bile...

Kardeşini en son birkaç hafta önce gördüğü günü hatırladığında göğsü sıkıştı. Neredeyse onun kadar uzundu ve Dante'nin söylediklerini anlayacak kadar zekiydi. Damien ağabeyinin onu sevdiğini biliyordu. Gitmesine izin vermek zorunda kaldığını anlıyordu. Dante onu her zaman koruyacaktı ama ihtiyar ölene kadar birbirlerini bir daha göremeyeceklerdi.

Amara konusunda dikkat çekmemeliydi. Kızın hayatı, babasının tehdidi ve Dante'nin sözü arasındaki tehlikeli dengede asılı duruyordu. Bu beklemeye değecek bir fedakârlıktı. O beklemeye değerdi.

Yine de kızın karşısına çıktığında, Amara'nın alçak ve pürüzlü sesiyle ona cehenneme gitmesini söyleyeceğini hayal ediyordu. Bu her lanet olası seferde olduğu gibi kalp atışlarını hızlandırmıştı. Amara'nın sesini çok seviyordu ancak onun bunu bildiğinden emin değildi. Kadının sesi, onun silah sesleri ve çığlıklarla dolu dünyasındaki yumuşak, nazik bir duaydı. Sonsuz gürültüden sonra bile bir hayat olabileceğinin kanıtıydı.

Bundan sonra bir hayat olacaktı.

İhtiyar şu anda ölemezdi, henüz olmazdı. Onun öldürülmesi halinde, diğer pek çok insanın hayatını etkileyecek çok fazla değişken vardı.

Dante, onu öldürmeyi daha önce de hayal etmişti. Annesine, kardeşine, Roni'ye ve Amara'ya yaptığı her şey için babasına farklı şekillerde işkence etmeyi düşünmüştü. Odasına gizlice girmek ve uykusunda boğazını kesmek istiyordu. Ofisine girip gözlerinin ortasına bir kurşun sıkmak istiyordu. Onu sorgu odasına sürüklemek ve saatlerce kanını akıtmak istiyordu.

Adama karşı hissettiği nefreti basit bir gülümsemeyle gizleyerek beslerken bir yandan da krallığını parça parça dağıtmayı planlıyordu. Bu yozlaşmış krallığı, geriye onun kuracağı imparatorluğun temellerinden başka bir şey kalmayana kadar parçalayacaktı.

Henüz zamanı gelmemişti.

Ama bir gün olacaktı.

İşte o gün, Dante onun kanamasını izlerken sikik bir sigara tüttürecek ve sevdiği kadını becermek için evine dönecekti.

18/19 YAŞINDA

Yeni şehir yabancıydı ve burada tamamen yalnız olduğu gerçeği durumu daha da kötüleştiriyordu.

Annesini, en iyi arkadaşını ve üvey kız kardeşini özlemişti.

Tepeleri, ormanı ve manzarayı özlemişti.

Onu özlemişti.

Onun öpücüklerini, gözlerini ve sesini özlemişti. Amara'ya bakarken suratında oluşan o küçük sırıtışı, bakımlı yüzünü, sonsuz gözlerindeki o ateşi... Heykelleri, sohbetlerini, kitapları, dansları, araba gezilerini ve rüyaları özlemişti.

Yıllarca her günü birlikte geçirdikten sonra, ayrılık çok daha acımasız geliyordu ama bunu başaracaktı. Başarmak zorundaydı.

"Merhaba, ben Daphne!"

Sınıfındaki ışıltılı kız ona doğru geldi. Okulun ilk haftasıydı ve tüm bunlar onun için biraz bunaltıcıydı. Kampüs güzeldi ve dersler ilgi çekiciydi.

Amara gülümseyerek, "Merhaba," diye fısıldadı yumuşak sesiyle.

Kız kaşlarını çattı. "Neden fısıldıyorsun?"

Amara'nın gülümsemesi tekledi.

"İnsanlarla nasıl bağ kuracağımı bilmiyorum," dedi Amara. Yeni terapisti üniversite kampüsüne yakın bir ofisi olan orta yaşlı, hoş, siyahi bir adamdı. "İnsanlar her zaman neden normal konuşamadığımı soruyor. Onlara çok fazla çığlık attığım için normal konuşamıyorum diyecek halim yok, değil mi? Hoş bir sohbet sırasında işkencelerden bahsedilmemesi gerek diye düşünüyorum!"

Doktor Nelson onu sessizce izledi ve içindeki öfkeyi kusmasına izin verdi.

"Bileziklerim ya da eşarplarım olmadan dışarı çıkamıyorum çünkü bir keresinde bir çocuk bileklerimi gördü ve onlara ne olduğunu sordu. İnsanlar bunun travmatik bir şey olduğunu göremiyor mu? Daha hassas olamazlar mı? Kendim olabilmeyi özlüyorum. Kırıldığımı hissetmeden sadece kendim olabilmeyi özlüyorum."

Tavana bakarak vantilatörün yavaşça hareket etmesini izledi. Henüz yeni bir kâbustan uyandığı için kalbi hızla çarpıyordu. Stüdyo dairesinin içi karanlıktı ve burada yalnızdı. Herhangi biri içeriye zorla girebilirdi. Herhangi biri onu yatağından alıp götürebilirdi. Amara yardım istemek için çığlık bile atamazdı.

Neden orada olduğunu düşündü. Vantilatörün yerden ne kadar yüksekte olduğunu merak etti. Yeterli ağırlığı taşıyıp taşıyamayacağını...

Sonra bu düşünceleri zihninden çıkardı.

Nerea telefonda, "Seni ziyarete gelmemi ister misin?" diye sordu. "Eğlenceli bir hafta sonu geçirebiliriz. Bana şehri gezdirebilirsin."

"Bunu çok isterim, Nerea," diye fısıldadı telefonuna doğru. "Buradaki müzeyi seveceksin."

Kız kardeşi, "Müzelerden hoşlanacak birine benziyor muyum?" dedikten sonra kıkırdadı.

Planlar yaptılar. Nerea onu görmeye geldi ve Amara bir hafta sonu boyunca kendini harika hissetti.

Pazartesi günü, yalnızlık yeniden yakasına yapıştı.

Uyandı, derslerine girdi, karanlık daireye geri döndü, çalıştı ve uyudu.

Tekrar ve tekrar.

Bazı geceler kâbus görüp titreyerek uyandı. Bazı geceler ise yorgunluktan bitap düşmüş halde uykuya daldı. Her zaman ikincisinin olmasını hedefleyerek çalıştı, okudu ve zihnini yordu.

Anahtarı kapının deliğinde ve eli kapı kolundayken bir ses onu duraksattı.

Ses kapısının yanındaki bitkinin arkasından tekrar geldi.

Amara omzundaki çantayı dengeleyerek eğildi ve elindeki kitapları yere bıraktı. Bu hareket yüzünden bilezikleri şıngırdamıştı ki ses tekrar kulağına geldi. Bu bir miyavlamaydı.

Bitkinin arkasına baktığında, kocaman zeytin yeşili gözleri olan krem rengi bir kedi yavrusunun sessizce miyavladığını gördü.

Bu görüntü karşısında kalbi erimişti. Kediyi dikkatle avucunun içine alıp yüzüne yaklaştırdı ve uzun bir aradan sonra dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi.

"Kayıp mı oldun, bebeğim?" diye sordu kısık, sevecen sesiyle. "Buraya nasıl geldin?"

Yavru kedi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ardından tekrar miyavlayarak Amara'nın erimesine neden olacak bir tatlılıkla başını elinin üzerine yasladı.

Amara doğruldu ve kapının kilidini açarak yeni arkadaşını yalnız evine getirdi.

"Peki sana ne isim vereceğiz? Pixie nasıl?"

Öylece baktı.

"Pogo?"

Öylece baktı.

"Stardust?"

Öylece baktı.

"Lola?"

Öylece baktı.

"Lulu?"

Miyav.

"Pekâlâ. O zaman adın Lulu olsun."

Aylar geçti.

Yalnız yaşamak kolay değildi. Bu fikre alışması biraz zaman almıştı. Lulu'nun onun yanında olması da biraz yardımcı olmuştu.

Amara bugüne kadar yerleşkede yaşamanın ne kadar güvende hissettirdiğini fark etmemişti. Annesini özlemişti, en iyi arkadaşını özlemişti, hatta kalbini kıran piçi bile özlemişti. Birlikte yaptıkları her şey için onu hâlâ seviyor olsa da, aylar önce ormanda yaşadıkları o andan beri adamı görmediği için mutluydu. Hiç yaşanmamış bir ilişkinin sona ermesinin ardından acısını kalbine gömmüş ve Vin'den kendisini Doktor Das'a götürmesini istemişti. Yaşlı kadın seans boyunca hiç yargılamadan onun dertlerini dinlerken Amara bir bebek gibi ağlamıştı.

"Yaşadığın onca şeyden sonra kalbini ona açtığın için çok cesursun, Amara. Sevgine karşılık vermemesi üzücü olsa bile, bu iyi bir şey de olabilir. Üniversiteye gittiğinde hayatı daha da fazla keşfedebileceksin."

Evet... Peki tüm bunların karşısına çıkan problem neydi? Amara kimseye güvenemiyordu. Erkeklerden uzak duruyor, içlerinden birinin onu alıp bir kamyona bindirmesi riskine karşılık her zaman temkinli davranıyordu. Kızlarla ise ne yapacağını bilmiyordu. Onu görmezden gelen birkaç kız vardı. Onların dışında, Amara kendisiyle konuşmaya çalışan birkaç kızın da normal olduğunu fark etmişti. Tüm hayatlarını bir mafya yerleşkesinde, mafya askeri olan bir en yakın arkadaşla ve yeraltı prensi olan

eski sevgili benzeri bir şeyle geçirmemişlerdi. Onun normaliyle buradaki kızların normali uyuşmuyordu. Bu yüzden de belli bir noktadan sonra kimseyle konuşacak bir şey bulamıyordu.

Yeni hayatındaki iyi şeyler sınırlıydı. Gerçekten keyif aldığı hızlandırılmış dersler, Doktor Das'ın tavsiyesi üzerine gittiği şehirdeki terapist Doktor Nelson ve gerçekten âşık olduğu, onu görür görmez duyduğu güvenle yanına kıvrılan pofuduk küçük kedisi Lulu günlerini güzelleştiriyordu.

Aldığı dersin asistanı Alex'e, evet cevabını alana kadar ona çıkma teklif etmeye devam eden adama baktı. Amara ona bu dünya üzerindeki her türlü bahaneyi sunmuştu. Özellikle de iki yıl içinde bitirmesi gereken hızlandırılmış dersler yüzünden biriyle çıkamayacağını söylüyordu. Fakat adam oldukça ısrarcıydı.

Amara'yı götürdüğü gece kulübünün içi neon ışıklarla yanıp sönüyordu. Çalan müzik gürültülü, kulak ağrıtıcı ve kızın tarzının tamamen dışındaydı. Amara bu randevuda adamın onu bir restorana ya da benzer bir mekâna götüreceğini düşünmüştü. Alex ise onu hedonizmin* merkezine getirmişti ve kesinlikle onun tarzı değildi.

Topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanırken adam ne kadar çabalarsa çabalasın ondan gelen hiçbir içkiyi içmeyi kabul etmiyordu. Bir süre sonra bu ısrarcı tavır yüzünden sinirlenmeye başlamıştı. Alex onun alanını işgal ederek, "Dans et, Amara," diye bağırdı. Amara istemsizce geri adım attığında bir duvara çarptı. Sinirleri gerilmiş olsa da yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı.

Adam yaklaşıp onu duvara yasladığında avuç içleri terlemeye başladı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Geri çekil, Alex." Ancak kısık sesi bu gürültülü müziğin içinde kaybolmuştu. Alex onu duymak için biraz daha yaklaştı. Üzerinden yoğun bir votka kokusu geliyordu. Amara midesinin bulandığını hissedebiliyordu.

* Haz veren şeylere yönelmenin en uygun davranış biçimi olduğunu savunan bir felsefi görüş. (ç.n.)

Sadece eve, Lulu'nun yanına gitmek istiyordu.

"Seni öpeceğim," dedi adam onu köşeye sıkıştırarak.

"Randevuya çıkmamız, beni öpebileceğin anlamına gelmiyor," dedi Amara. Sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefesler alıyordu. "Sana geri çekilmeni söyledim." Ancak çabaları sonuçsuz kalmıştı. Açıkça geri çekilmesini istediğini göstermek için adamı geri itti. Alex'in ona biraz alan açabilmesini umuyordu.

Fakat öyle olmadı. Belli ki normal dünyadaki erkekler de kadınlar üzerinde hak iddia ediyor ve saygısız davranışlar sergilemekten çekinmiyordu.

Vin'in ona öğrettiği bir hareketle Alex'in kasıklarına tekme atarak onu geriye itti. Adam hayalarını avuçlayarak dişlerini sıktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ne yapıyorsun lan!"

İnsanları yolundan iterek yan kapıya koştu. Dar ve tenha görünen bir tür yan girişe çıkmıştı. Duvarın üzerinde asılı duran kırmızı bir ampul vardı. Bunun yukarı çıkıp sokağa açılan merdivenleri aydınlattığını umuyordu.

Amara karnını tutup nefesini düzene sokmaya çalışarak duvara yaslandı. Şehirde arayabileceği kimsesi yoktu. Onun için her işini bırakıp buradan kurtulmasını sağlayacak, onu eve götürecek kimsesi yoktu. Artık büyük bir kızdı ama insanlara güvenmiyordu. Bindiği taksi yolundan sapabilirdi. Şoför bir psikopat olabilir ve onu başka bir yere götürebilirdi. Bunun gibi senaryolar her zaman aklından geçiyor ve onu endişelendiriyordu ancak şu anda sakin kalmalıydı.

Yan kapı açıldığında olabilecek her şeye karşı tetikte bir şekilde aniden oraya döndü. Gerekirse merdivenlerden yukarı koşmaya hazırdı.

Ama sadece kalbinin durduğunu hissetti.

Dante Maroni koridoru olduğundan daha küçük gösterecek bir şekilde girişte dikiliyordu. Koyu renk bir gömlekle pantolon giymişti. Koyu renk gözleri onun üzerindeydi ve tek kelime bile etmiyordu.

Aylar.

Son görüşmelerinin üzerinden aylar geçmişti. Buna rağmen adam gözlerindeki o sahiplenici bakışla ona bakmaya cüret edebiliyordu. Sanki son görüşmelerinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi, lanet olası bir şekilde karşısında durma *cüretini* gösterebiliyordu. Kalbinde hissettiği ihtiyaç canını acıtacak kadar keskindi.

Amara ona ters ters baktı. Gözleri yanarken çenesi titremeye başlamıştı. Dante'ye sadece bakarken bile öfke bütün bedenini sarmıştı.

Aralarındaki boşluğu kapatarak elleriyle adamı göğsünden itti. Aylardır içinde tuttuğu tüm acı, incinme ve yalnızlık hissi sonunda patlamıştı. Gözünü öfke bürüdü ve vücudu hissettiği duygularının gücü yüzünden titredi. Dante'yi tekrar ittiğinde görüşü gözlerinde biriken yaşlar yüzünden bulanıklaştı, göğsüne bir yumruk attı. Bu sırada ağzından minik, saldırgan sesler kaçıyordu. Neredeyse vahşi bir hayvana benziyordu. Adam ona izin verdi. Sonunda bitkin düşene kadar onu durdurmadı.

Amara, "Benden uzak dur," diyerek adamı ittirdi. Adamın tek bir kası bile hareket etmemişti. Gözyaşlarının ardından ona bakarken kızın vücudu hâlâ titriyordu. *Kahretsin.* Resmen duygusal bir çöküş yaşıyordu.

Dante, "Amara," dedi usulca. Parmaklarını kızın yara izlerini örten bileziklerine sararak ellerini avuçlarının arasına aldı.

Dudakları titrerken, "Benim için savaşmadın," dedi Amara. Ellerini çekmeye çalışsa da adam tutuşunu gevşetmiyordu. "Benim için savaşmadın, Dante!"

Amara'yı göğsüne yaslayana kadar onu kendine çekti, tek eliyle kızın bileklerini tutarken diğer eliyle de yüzünü kavradı. Vahşi gözleri onun gözlerine sabitlenmişti. "Her kahrolası gün senin için savaşıyorum, Amara."

Tanrı aşkına, bunu kastederek söylediği için adamdan nefret ediyordu. Amara onca zaman sonra bile bu adamı seviyordu.

Gözünden bir damla yaş aktığında, Dante eğilerek sanki hâlâ buna hakkı varmış gibi yanağından öptü.

Amara çatlayan sesiyle, "Beni bırakmalısın," diye cevap verdi. Adamın esir tuttuğu ellerinden daha fazlasını kastediyordu. "Buradayken bile hâlâ peşimde olduğunu hissedebiliyorum. Seni hissedebiliyorum ve bu şekilde yaşayamam. Buna bir son vermelisin. *Lütfen.* Bırak gideyim. Lütfen, bırak beni," diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu sırada adamın kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldığını fark etmemişti. "Bırak gideyim. Bırak gideyim. Lütfen, lütfen," diyerek hıçkırdı.

Dante alnını onunkine bastırdı. "Sen benim içime işledin. Lanet olası kalbimin içinde atıyorsun. Seni bırakmamın tek yolu kalbimin durması, Amara."

Tanrı aşkına, ona böyle saçmalıklar söyleyemezdi. Bu adamdan hoşlanmak çok kolaydı, çok heyecan vericiydi. Amara'yı korkutan şey sonrasında yaşayacağı düşüştü.

Yanaklarını silerek doğruldu ve yumrukları yüzünden hafifçe yamulan kravata baktı. Kravatı tutarak düzeltip elini adamın kalbinin üzerine koydu. Ardından gözlerinin içine bakarak, "Sana âşığım, Dante," diye itiraf etti. Zaten ikisi de bu gerçeği biliyordu. "Ama hayatıma istediğin gibi girip çıkmana izin vermeyeceğim. Benim için savaştığını söylüyorsun, belki de bu savaşı kazanırsın. Ama sonunda beni kaybedeceksin. Acılarımıza hemen şimdi son ver."

Dante'nin çenesi kasıldı. "Evine git. Birkaç gün içinde seninle konuşmak için geleceğim."

Amara başını sallayarak onu onayladı. Derin bir nefes alıp merdivenlerden yukarı çıkmak için arkasını dönerek ondan uzaklaştı.

Bir an sonra belinde hissettiği parmaklar onu aniden döndürdü. Adamın dudakları ondan sadece birkaç santim uzakta duruyordu. O kadar yakındı ki, nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissedebiliyordu. Aralarındaki hava sert, yoğun ve elektrikle do-

luydu. Saç köklerinden başlayarak kıvrılan ayak parmaklarının ucuna kadar yayılan bir karıncalanma vardı. Adama doğru eğilerek gerilimi, aralarındaki çekimi ve çok özlediği o hissi içine çekti. Geri çekilmeden önce bunun hem bir selam hem de bir veda olduğunun farkındaydı.

Adamın bir seçim yapması gerekiyordu.

Dante Maroni bir aptaldı. Amara ise daha büyük bir aptaldı çünkü onu kışkırtmıştı.

Bir hafta sonra, küçük stüdyo dairesinin kapısını açıp içeriye girdi. Kapıyı arkasından kilitleyip ayakkabılarını bir kenara attı.

"İyi öpüşüyor mu?" Oturma odasının karanlığından gelen ses onu ürkütmüştü.

Amara bir çığlık attı. Arkasını döndüğünde bir haftadır görmediği ancak uyanık olduğu her an düşüncelerinde olan adamın kanepesinde rahatça oturduğunu gördü. Dolabında sakladığı şarap şişesinden içki yudumluyordu. Lulu ise adamın ayaklarının etrafına kıvrılmıştı.

Lulu artık onu bulduğu zamankinden biraz daha büyüktü. Yumuşacık krem rengi kürkü ve dünyadaki en güzel yeşil tonuna sahip gözleriyle daha da sevimli görünüyordu. Ancak aynı zamanda bir haindi. Amara'nın ne yapacağını bilmediği bir adamın dibinde uyukluyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu sessizce. Küçük ama rahat dairesinin ışıklarını yaktıktan sonra el çantasını yan sehpanın üzerine koydu. Anahtarlarını bir kenara fırlatıp çıplak ayaklarıyla yatak odasına doğru yürüdü. Küpelerini çıkarırken kalbi göğsünde hızla atıyor olsa da sakin görünüyordu. Birkaç gün bekledikten ancak adam gelmedikten sonra, Sanat Psikolojisi sınıfından bir çocukla randevuya çıkmıştı. İçten içe bunun adamın tepki vermesini sağlayacağını ummuş muydu? Evet, öyle yapmıştı.

Lulu onun sesini duyunca başını kaldırdı. Amara'yı görünce ifadesiz yüzü aydınlanmıştı. Neşeli bir şekilde yoluna devam et-

meden önce bacaklarına sürtünmek için ona yaklaştı. Lulu eski-
den tıpkı onun gibi bu koca şehirdeki yalnız bir sokak çocuğuy-
du. Şimdiyse onun biricik bebeği olmuştu.

Amara küpelerini komodinin üzerindeki kâseye bıraktı. Sırtında hissettiği varlık yüzünden boynu karıncalanmıştı. Aynaya baktığında adamın hemen arkasında durduğunu gördü. Yeni tıraş olmuştu, şakağında daha önce orada olmayan bir çürük vardı. Uzun ve geniş bedeni onu gölgede bırakıyordu.

Tüm randevusu boyunca karnında ölü gibi duran kelebekler, ona karşı aynı türden hisler beslemeyen bir adamın varlığıyla canlanmıştı.

"Bana cevap vermedin, Amara," diye mırıldandı usulca. Koyu çikolata rengi gözleri giydiği kırmızı elbiseden başlayarak küçük kot ceketini ve onunla uyumlu olarak taktığı eşarbını inceledi. Gözleri sanki teninde gezinmeyi özlemiş gibi kızın her bir santimini içine çekti. Amara'nın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Bu seni ilgilendirmez, Dante," dedi sessizce. Adamın yansımasındaki gözlerin nasıl karardığını açıkça görebiliyordu. Dante arkasında duruyordu, normalde böyle bir şey onu tetiklerdi. Ancak şu anda yansımasını aynada görebildiği için zihni ani bir tepki vermiyordu.

Adamın elinin aynadaki yansımada havalanmasını ve boynuna doğru uzanmasını izledi. Bir parmağını ipek eşarba dolayarak aşağı çektiğini gördü. Adamın yara izini yavaşça gözler önüne sermesini izlerken nefesi kesilmişti. Dante başparmağıyla yatay izi nazikçe okşarken yüzünü eğip dudaklarını kızın kulağına değdirdi.

"Seni öptü mü, Amara?"

Amara'nın meme uçları sertleşmişti. Nefes nefese kalmış haldeydi, göğsü giderek yükselirken bakışları adamınkilerle luştu. Aralarında baş döndürücü bir şeyin titreştiğini h hızla başını iki yana salladı. Dante dudaklarını tekrar kulak

mesine bastırdı. Gözlerindeki sahiplenici ateş hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı.

"Benden seni öpmemi iste."

Amara'nın dudakları karıncalandı. Adamdan en son onu öpmesini istediği zamanın anısı aralarında dolaşıyordu. Eğer bu sefer de isterse, bunun aralarındaki her şeyi değiştireceğini biliyordu. Aylardır birbirlerini görmeden, birbirleriyle konuşmadan kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Adamın onun hayatına istediği gibi girip, sonrasında da öylece çekip gitmeye hakkı yoktu. Dante onun için doğru kişi olsa bile, Amara asla bir adamın kaprislerine boyun eğmeyecekti.

Adamdan bir adım uzaklaşarak ceketini çıkardı, oda fazla sıcak olmaya başlamıştı. "Hiçbir şey talep etmeye hakkın yok, Dante. Ben sana ait değilim. Benden sen vazgeçtin, unuttun mu?"

O henüz sözlerini tamamlayamadan adam yeniden yanına gelmişti. Büyük elleri saçlarının arasına karışıyordu. Göz göze gelebilmeleri için kızın çenesini tutup hafifçe yukarıya kaldırdı. Dudakları arasında yalnızca birkaç santim mesafe vardı.

"Sen ve ben, Amara. Biz asla başkalarına ait olmayacağız," diye mırıldandı. Nefesi onun dudaklarının üzerinde geziniyordu. "Başka yüzlerce insanı becersek bile aramızdaki *bu*... Bu şey asla yok olmayacak. Aramızdaki çekimi hissediyor musun?"

Adam konuşmasını bitirdiğinde Amara'nın kalbi son gücüyle atıyordu. Adamın göğsü onun giderek yükselen göğüslerinden sadece bir santim uzaktaydı. Dante'nin sorduğu çekimi hissediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde hissediyordu. Adamın dudaklarına baktı. Daha önce pek çok farklı şekilde onun tadına bakmış olan dudaklar, sadece ağzından çıkacak bir komut kadar uzağındaydı.

"Bizim için savaşacak mısın?" diye fısıldadı. Sözlerinin kalbinde açtığı yara hâlâ kanıyordu.

Dante yanan gözleriyle onu incelerken, "Savaşıyorum, Amara," diye cevap verdi. "Ama şu anda sana bundan fazlasını ve-

remem. Senden uzak durmayı, hayatını yaşamana izin vermeyi denedim. Sikeyim, bunu denedim..." Alnını onunkine bastırdı. "Bunu yapamam, Amara. Sen benim kalbimin ritmisin."

Adam da onun kalbinin ritmiydi.

Amara gözlerinin yandığını hissetti. Onunla birlikteyken hissettiği sevgi ve güven duygusunu hatırlamıştı. Son birkaç aydır sürekli hale gelen yalnızlığın derin acısını düşündüğünde burnu sızladı.

Amara adama inanıyordu. Her ne sebeple olursa olsun, kalbi kırılırken bile ona inanıyordu. Adamın o gün gitmesine izin vermesinin sebebi önemsememesi değildi. Adamı izlerken yüzündeki ıstırabı görünce sözlerine inandı.

Bunun bir anlamı olup olmadığını ya da yarının ne getireceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey bu adamı istediği, onunla her şeyi yaşamayı arzuladığıydı.

Gerginleşen sinirlerini bastırdı, yüzü hâlâ adamın geniş ve sıcak avuçlarının içindeyken parmaklarının ucunda yükseldi. Burnunu hafifçe onunkine sürttü ve o kelimeleri söyledi.

"Öp beni."

Adamın dudakları, sözlerini bitirmesine bile fırsat vermeden son kelimesini yutarak onun dudaklarına kapandı.

Sonunda.

Vücudu titredi.

Amara parmaklarının üzerinde biraz daha yükseldi. Adamın dudaklarına yaptığı baskı omurgasından aşağı bir ürperti göndermişti. Dante başını yana eğerek dudaklarını onunkilere daha sıkı bastırdı ve Amara'nın kapalı duran dudaklarını yaladı. Sigara, şarap ve *ona* benzeyen bu tat kızın içindeki kemirici açlığı doyuruyordu. Amara dudaklarının yumuşak bir iniltiyle aralandığını hissetti. Adam bu daveti kabul ederek içeri girdi ve dillerini birbirine doladı.

Dante'nin öpücüğü damarlarına bir ateş gibi yayılıyordu. Onu yakıp kül eden türden değildi ama bugüne kadar üşüdüğünü bilmediği yerleri ısıtan türden bir ateşti bu. Onu içten dışa doğru

yakıyordu. Karanlıkta örtülü kalmış köşelerini aydınlatıyordu. Amara bu sıcaklığın tadını çıkarırken adamın öpücüğü içerdeki kötü ve çirkin olan her şeyi gölgelere itiyordu.

Dante onu yönlendiren hareketlerini takip etti. Bu farklı türden bir danstı. Daha önce pek çok kez bu şekilde dans etmişlerdi.

Dante sonunda geri çekildiğinde, Amara gözlerini açıp onun ıslanmış ve ruja bulanmış dudaklarına baktı. Adamın teninde kendisinden bir iz bulunmasını izlerken içinde sahiplenici bir his oluştu. Tıpkı adamın onun ruhunu işaretlediği gibi, Amara da onu işaretlemek istiyordu.

Dante başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dokunuşu sertti.

Amara henüz ne yaptığını anlayamadan ağzını açarak adamın parmağını emmeye başladı.

Bir an sonra, Dante'nin gözleri karanlık bir tona bürünmüştü. "Becerilmek istemiyorsan tam şu anda durmalısın, Amara."

Sıcaklık vücudunun içinde bir yılan gibi kıvrılıyordu. Karnına doğru inerek erimesine neden oldu.

Becerilmek istiyordu. Onun tarafından becerilmek istiyordu. Ama bunun ortasında paniklemek istemiyordu.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan başparmağını ısırdı. "Yavaş ol, lütfen."

Dante'nin gözlerinde bir şey parladı ve Amara kendini aniden yatağın üzerinde buldu. Bacakları iki yana açılmıştı. Dante iç çamaşırından yalnızca bir kalp atışı kadar uzak duracak şekilde önünde diz çöküyordu.

"Durmamı ister misin?"

Amara sessizce başını iki yana salladı. Kalbi bacak arasının ıslanmasına sebep olacak kadar hızlı çarpıyordu.

Adam iç çamaşırını tutup çekerek aşağı indirdi ve yatağa fırlattı. Ardından parmakları kadınlığını buldu. "Siktir, sırılsıklam olmuşsun."

Sert ve kaba sesi, teninin üzerindeki parmaklarının sağlam

tutuşuyla birlikte onu daha da ıslatmıştı. Amara elini adamın saçlarına daldırarak inledi. "Dante."

Dante'nin dizlerini tutup bacaklarını hafifçe ittirdiğini hissetti. Bacaklarını genişçe iki yana açarak kadınlığını gözler önüne sermişti. "Biri beni toprağın içine gömene kadar bu amcığı yiyeceğim," dedikten sonra ilk kez tadına baktı.

Amara'nın elleri adamın saçlarını kavrarken sırtı bir yay gibi gerildi. Ateş vücudunun her yerine hızla yayılarak adamın ziyafet çektiği noktaya hücum ediyordu. Dante gerçekten de onun tadıyla kendine bir ziyafet çekiyordu. Dilini içeriye daldırarak kadının tadına bakıyor, hassas noktalarını öğreniyor ve ellerinden birini klitorisine götürerek başparmağıyla küçük daireler çiziyordu. Sanki hayattaki tek amacı bu anı yaşamakmış gibi onu okşamaya devam ediyordu.

Bu Amara'nın yaşadığı ilk oral seksti. *Tanrı aşkına...* İşte buna bayılmıştı. Bu zevk daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Saldırıdan sonra kendine dokunmaya çalıştığı birkaç seferde bile böyle hissetmemişti. Hiç bu kadar ıslanmamıştı. Orgazma hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Adamın yüzüne karşı kıvranırken boğazından zevk sesleri yükseldi. Adamın uzaklaşmasını istemediği için onu biraz daha yakınına çekti.

"İşte bu, bebeğim," diye cesaretlendirdi Dante. Sanki bu ona sahip olabileceği son sefermiş gibi kadınlığını yalıyordu. "Yüzüme sürtün. Sikeyim, tadın çok güzel. Dilimi kullan."

Tanrım, ne kadar konuşkandı. O takım elbiselerin altında pis, edepsiz ve konuşkan bir adam yatıyordu. Amara bunu fark ederek biraz daha tahrik oldu.

Adamın dili klitorisinin etrafında gezindi. Daireler çiziyor, çapraz hareketlerle onu yalıyor ve dilini ulaşabildiği her yere sokuyordu. Amara yoğun bir dalganın üzerine çöktüğünü hissettiğinde kendini tutamadan bir çığlık attı. Ses telleri, yaşadığı zevk seli onu sular altında bırakırken gerildi. Adamın üzerine boşalırken bacakları kontrolden çıkmışçasına titremeye başladı.

Adam tüm bu süre boyunca onu sabit tutarak kapıldığı hissi yaşamasına izin vermişti. Amara kendini yavaşça yatağa bırakırken onu tutmaya devam ediyordu.

Amara gevşediğini hissetti. Kemikleri olabilecek en iyi şekilde, sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissettiriyordu.

Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdığında, adamın hâlâ bacaklarının arasında olduğunu gördü. Takım elbisesinin içinde, kalbinde bir şeylerin sıkışmasına neden olacak kadar duygusal bir bakışla ona bakıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı Amara. Göğsü hızla yükselip iniyordu.

Dante'nin hâlâ ıslak olan dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Merhaba. İyi misin?"

Amara dudaklarını yaladı. Adamın pantolonundaki şişkinliğin çıplak tenine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Muhtemelen kıyafetinin üzerinde çoktan ıslak bir nokta bırakmıştı. Adamın uyarılmışlığının kanıtı kötü anıların yeniden canlanmasına neden olsa da, Dante'den almayı daha çok istediği başka bir şey yoktu. Her yönüyle onunla bir olmuş, içine olabilecek en derin halde gömülmüştü.

Bunu yapmak zorundaydı, artık yapması gerekiyordu. Bakışlarını adamınkilere sabit tutarak kahverengi gözlerindeki sahiplenici sıcaklıktan güç aldı. Dante'nin ona fiziksel olarak zarar vermektense kendi kolunu kesmeyi tercih edeceğini biliyordu. Bu yüzden ona izin verebilirdi.

"İki önemli şey var," dedi yumuşak bir sesle. "Sakın sırtım sana dönükken içime girme ve bana asla fahişe deme."

Dante kaşlarını hafifçe kaldırırken bir anlığına tereddüt etti. "Bunu yapmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

Amara avuçlarının nemlendiğini hissedebiliyordu. "Hayır." Yaşadıklarını ona asla söyleyemezdi. İçinde hâlâ o anın utancını yaşarken olmazdı.

"Emin misin?"

Amara başıyla onayladı. Ardından ellerini kaldırarak yavaşça gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Adamın seyrek bir tutam kılla kaplı göğsünü ve sert karın kaslarını ortaya çıkarmıştı. Kemerine ve altındaki şişkinliğe kadar inen, ağız sulandıracak kadar leziz görünen, o pahalı takım elbiselerinin altında sakladığı erkeksi teni gözler önüne serilmişti.

Adamı omuzlarından iterek, "Arkana yaslan," dedi sessizce. Dante'nin dudaklarının tipik sırıtışıyla yukarı doğru kıvrıldığını gördü.

"Nasıl isterseniz, leydim."

Kadının ağzından bir kahkaha kaçtı. "Ben burada seni baştan çıkarmaya çalışırken sen *Prenses Gelin*'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Bunun için *çalışmana* hiç gerek yok, Amara," diye mırıldandı. Arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında birleştirmeden önce parmakları kadının dudaklarında gezindi. "Kendimi savunmam gerekirse, o filmi bana iki kez izlettin."

Amara, "Hoşuna gitmişti," diye karşılık verdi.

Bir an bile duraksamadan, "Bayılmıştım," dedi adam. Bakışları şaşırtıcı bir ciddilikle onunkilerin üzerindeydi. "Ben gerçek aşka ve onun için beklemeye inanırım. Sen bekler miydin, Amara? Eğer filmdeki sen olsaydın, bunların neden yaşandığını veya ne zaman biteceğini bilmeden sana verilen bir söz için bekler miydin?"

Artık film hakkında konuşmadıklarını biliyordu. Adamın üzerine tırmanıp beline sarıldı. Ereksiyonu tam olarak karnına baskı yapıyordu.

"Bu filmde gerçek aşkım beni bulmaya ve benimle birlikte olmaya mı çalışıyor?" Adamın fermuarını açıp aletini ilk kez avuçlarında hissederken kalbi hızla atıyordu.

Tenine dokunduğu anda karın kaslarının nasıl gerildiğini görmüştü. Buna rağmen adam hiç kıpırdamadan onu izlemeye devam ediyordu. "Her gün."

Kalbinin teklediğini hissetti, ördüğü duvarları adama karşı kullanamazdı. Dante böyle bir şey söyleyip, her bir kelimeyi gerçekten kastederken olmazdı.

Adamın sözlerinin onu nasıl etkilediğini görmezden gelerek parmaklarını erkekliğinin etrafına sardı. En azından, öyle yapmaya çalıştı. Hem yumuşak hem de sert bir dokuya sahip aletini avucunun içinde hissedebiliyordu. Diğer eliyle adamın pantolonunun ceplerinden birini yoklayarak deri cüzdanını çıkardı ve içinde prezervatif olmasını umdu.

İşte tam oradaydı. Paketi çıkardıktan sonra geriye çekildi. Dişleriyle yırtarak ambalajı açtı ve sonunda adamın aletine baktı. Bu pornolar dışında gördüğü ilk aletti.

Kocamandı. *Kocaman. Siktir.*

Panik sinsice damarlarına sızmaya başladı. Onu içine alamayacaktı. Alamazdı. Bu canını yakabilirdi.

Tanrı aşkına, adam canını yakmazdı.

Elleri titrediğinde adamın prezervatifi ondan alıp yumuşak bir hareketle aletine geçirdiğini hissetti.

Bu yaşadığı paniği biraz hafifletmişti. Bunu hiç düşünmeden onu zorlayacak ya da muhtemelen ona zarar verecek rasgele bir yabancıyla yapmıyordu. Karşısındaki adam Dante'ydi. Vücudunu darmadağın olduğu anda kucaklayan, onarılamaz olduğunu düşündüğü anda ruhunu bir arada tutan ve üç yıl boyunca her gün çatlaklarını doldurması için ona altın veren adamdı. Tanıdığı en tehlikeli ama bir yönden de en asil adamdı. Bu adamın ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Dante'nin yanında olduğu anlar en güvende hissettiği zamanlardı. Eğer ona durmasını söylerse adam sorgulamadan dururdu.

Derin bir nefes alarak gözlerinin içine baktı. Bacaklarını daha da geniş açarak aletinin ucunun kadınlığının kıvrımlarına değdiğini hissetti.

"Seni sonsuza kadar bekleyebilirim, Dante Maroni," diye fısıldadı. Yavaşça ereksiyonunun üzerine yerleşirken duvarlarının onu

içine alabilmek için gerildiğini hissetti. Bunu yaparken nefes nefese kalmıştı. Elbisesini çıkararak vücudunun her santimini adamın aç bakışlarına sundu. "Ama bu sonsuzluk yalnız geçecek, değil mi?"

Adamın elleri göğüslerini avuçlamak için yukarı uzandı. Onları sertçe sıktığında, Amara kendini aşağıya biraz daha itti. Yanma hissini azaltmak için kalçalarını hareket ettirmeye çalıştı. Dante onu öne doğru çekti. Eğilirken meme uçları onun sert göğsüne sürtünüyordu. Adamın elleri saçlarına karışırken çenesinin kasıldığını gördü, onunkilere kenetlenmiş gözleri alev almıştı.

"Bir gün o parmağına yüzüğümü takacağım, Amara," diye homurdandı. Ardından kendini onun içine itti. "Bir gün bebeklerimi senin içine koyacağım. Sadece beni bekle, bebeğim. Lütfen beni bekle."

Amara nefesinin kesildiğini, kalbinin teklediğini hissetti. Sonunda onu tamamen içine almıştı. Sonuna kadar doldurulmuş olmasına rağmen işgal edilmiş gibi hissetmiyordu. Gözlerini adamınkilerin üzerinde sabit tuttu. "Peki ya..." dedi yumuşak sesiyle. Dante kendini onun içine gömerken, "Dante Maroni olduğun gerçeğini ne yapacaksın? Bir gün kendine bir mafya prensesi bulup yüzüğünü ona takman ve bebeklerini onun içine koyman gerekecek." Tanrı aşkına, bunu sadece düşünmek bile ona acı veriyordu. Daha şimdiden adamın müstakbel eşinden nefret etmişti. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Biz bir aşk hikâyesi değiliz. Biz yapım aşamasında olan bir trajediyiz."

Bir an sonra sırtı yatakla buluştu. Adam üzerindeydi, dudaklarından yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu. Aletini kadının daha önce mümkün olabileceğini düşünmediği kadar derine itmişti. "O zaman iyi bir trajedi olmasını sağlayalım."

Amara'nın dizlerini tutup yukarı kaldırarak sabitledi. Geriye yaslanıp içinden çıkarken bacaklarını yanlara doğru daha da açmıştı. Amara iç duvarları kasılırken inledi. Aletinin yarattığı boşluğu hissedebiliyor ve onu geri istiyordu. Tam o anda adam yeniden içine girdi. O kadar güçlü bir hamle yapmıştı ki, Ama-

ra'yı yukarı doğru kaldırıp göğüslerinin zıplamasına neden oldu. Sonra öne eğilip kadının meme uçlarından birini ağzına aldı. Sertçe emmeye başladığında Amara'nın vücuduna bir zevk dalgası yayıldı ve kadınlığıyla adamın aletinin etrafını sıkıca sardı. İki yanındaki elleriyle çarşafları sıkıca kavramıştı.

Bu hayal edebileceği ya da kâbuslarında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Kendini tekrar sertçe içeri itmeden önce, "Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," dedi Dante. Dişleriyle onun meme ucunu çekiştiriyor ve başparmağıyla klitorisinin üzerinde daireler çiziyordu. "Çok sıkı, ıslak ve benim. Bu amcık her zaman bana aitti. Öyle değil mi, Amara?"

Amara yaşadığı zevk yüzünden bilincini yitirmeye başlamıştı. Uçurumdan aşağı düşmemeye çalışırken vücudunu gererek boynunu yan tarafa yatırdı.

Dante'nin kulağına, "Bırak kendini, bebeğim," diye fısıldadığını duydu. Üzerine eğilip boynunu yalarken bacaklarını tamamen geriye doğru bastırıyordu. Adamın sert göğsü meme uçlarına sürtündüğünde içini bir sıcaklık kapladı.

"Benim için gel, Amara."

İttir. Sürtün. Yala.

"Aletimi amınla kavra."

İttir. Sürtün. Yala.

"Hissedebiliyor musun?"

İttir. Sürtün. Yala.

"Seni yaramaz kız. Benim için sırılsıklam olmuşsun."

İttir. Sürtün. Yala.

"Çarşafın her yerini ıslattın."

Sonra *boşaldı.*

Gökyüzüne fırlayıp milyonlarca ateş ve duman parçasına ayrılan bir roket gibi saniyeler içinde buharlaşarak hiçliğe karıştı. O kadar sert boşaldı ki, fark etmeden dudaklarını ısırarak kanattı. Boğazından bir çığlık kaçtı, onu tutan kolların arasında sarsıl-

dı. Dante içinde hareket etmeye devam ediyordu. Amara'yı hâlâ kendi yaramaz kızıymış ve kadınlığı da harap edebileceği ona özel bir alanmış gibi beceriyordu.

"Bana bak," diye hırladı. Amara'nın saçlarına parmaklarını geçirip o yavaşça kendini yatağa bırakırken bedenini sabit tuttu.

"Sen." *Dışarı.* "Bana." *İçeri.* "Aitsin."

Ardından hızını artırarak kalçalarını sertçe ona doğru itti. Her vuruşunda klitorisine temas ediyordu. Gözleri, o güzel, karanlık gözleri Amara'nın irislerine sabitlenmişti.

Kadını tamamen çıplak, açık, savunmasız ve olabileceği her şekilde gördü. Varlığını içine çekti. Amara kendini ona verdi, verdi ve verdi. Vücutlarının, bakışlarının, kalplerinin yakınlığı kadın nerede bittiğini ve adam nerede başladığını bilmeyene kadar tek bir bedende birleşti. Adamın gözlerindeki o saf, katıksız ve sonsuz arzu kadını tekrar uçurumun kenarına itti.

Amara onun içinde sarsıldığını hissetti. Boşalırken çıkardığı hırıltı sertti. Aletini gidebildiği kadar derine iterek kadınlığının duvarlarını zorluyordu.

Vücutları orgazmın doruklarından yavaşça, terli ve bitkin bir şekilde aşağıya indi. Dante kalkıp banyoya giderken, Amara öylece kıpırdamadan uzanıp tavana bakarak kalbinin yavaş yavaş sakinleşmesini bekledi.

Bacaklarının arasında bir ıslaklık hissedince aşağıya baktı ve adamın ıslak bir havluyla onu temizlediğini gördü. Bu görüntü karşısında kalbi göğsünde sıkışmıştı. Neden onun için bu kadar mükemmel olmak zorundaydı ki?

Dante havluyu kenara fırlattı, kıyafetlerini çıkardı ve vücudunu ilk kez bu kadar yakından gözler önüne serdi.

Amara onun vücudundaki kasları ve çıkıntıları izledi. Kollarında taşınırken defalarca tutunduğu geniş omuzlarına, ona kendini en çok güvende hissettiren güçlü kollarına ve hayatının geri kalanında yastık olarak kullanmak istediği güzel göğsüne baktı. Büyük ve güzel ayaklarından başlayarak kaslı kalçalarına kadar

adamı süzdü. Yukarı doğru devam edip yarı sertleşmiş aletini, kasıklarının üstündeki seyrek kılları, karın kaslarını, sert göğsünü ve boynunu inceleyip en sonunda gözlerine ulaştı.

Dante aşağı eğilerek onu usulca öptü ve yanına uzandı.

Amara eliyle adamın çenesini okşarken, "İyi misin, bebeğim?" diye sordu Dante. Amara "yaramaz kız" lakabından "bebeğim" hitabına geçiş yapmış ve buna gerçekten bayılmıştı. Beyin çok garip çalışan bir organdı. Aslında yaramaz kız olarak seslenilmenin onu tetikleyebileceğini düşünürdü. Fakat adam bunu sıcak çikolata ve kırışmış çarşafları andıran sesiyle söyleyip, Amara'nın tenine tapıyormuş gibi ona baktığında "yaramaz kız" adeta "tanrıça" sözcüğü gibi duyulmuştu. Amara bunu çok sevmişti. Ona böyle hissettiren bu adama karşı nasıl dayanabilirdi ki?

Dante'ye cevap vermek için başını salladı. "Annem nasıl?"

"Güvende. Tristan'ın evine girmeye çalışmanın zorluğuyla mücadele ediyor. Benimki onun için oldukça sıkıcı."

Amara bu görüntüyü zihninde canlandırarak bir kahkaha attı. "O nasıl?"

Saçlarıyla oynarken, "Bıraktığın gibi," dedi Dante. Parmakları vahşi bir kıvrıma dolanmıştı. "Aslında şehirde bir mülk satın aldı."

"Tenebrae'de mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Shadow Port'ta. Buradan o kadar da uzak değil. Bir ara sen de gitmelisin, bence bundan hoşlanacaktır."

Amara vücudunda bir heyecan kıpırtısı hissetti. Tristan alışılagelmiş bir arkadaş olmayabilirdi ama şehirde bir arkadaşa sahip olma düşüncesi kalbini sızlatmıştı. "Bu onun sık sık burada olacağı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım burada fazlasıyla kalacak." Dante bakışlarıyla onu ölçüp biçerek, "Gabriel Vitalio'yu tanıyor musun?" diye sordu.

Amara başını sallayarak onayladı. Elbette meşhur Vitalio'yu tanıyordu, onun şehrinde yaşıyordu.

"Bir kızı var, adı Morana," derken duraksadı. "Tristan'ın onunla bir geçmişi var. Şimdilik konuyu burada kapatalım."

Amara adamın paylaşmak istediği bir şeyler olduğunu hissediyordu ama onu anlatması için zorlamadı. Hazır hissettiği zaman söyleyeceğini biliyordu. Konuyu değiştirerek, "Peki ya kardeşin? O nasıl?" diye sordu.

Adam kızın bacağını kalçasının üzerine çekmeden önce bir süre sessizlik oldu. Vücutları birbirine yapışmışken adamın gözleri tavandaydı. "Damien iyi. Yaşı seninkine yakın ama beyni oldukça sıra dışı çalışıyor. Asperger teşhisi başka bir doktor tarafından doğrulandı, onun için özel öğrenme modülleri hazırlıyorlar."

Amara adamın göğsünü ovuşturdu. "O güvende mi?"

Dante onun elini tuttu. "Evet," derken parmaklarını birbirine kenetledi. "Lanet olası babamın onu bir daha piyon olarak kullanamaması için sahte bir ölüm kurguladım. Ama kardeşimi uzun bir süre göremeyeceğim. Sevgili *babacığım* ölene kadar olmaz."

Amara kalbinin hızla attığını hissetti. Sonunda bu adamın sevdiği insanları koruyabilmek için ne kadar ileri gidebileceğini kavramıştı. Bazen, özellikle de ona karşı yumuşak davrandığı bu tür anlarda sevdiği adamın kim olduğunu unutuyordu. O hâlâ elbiselerine tek bir kan lekesi bile bulaştırmadan bir adamı otuz saat boyunca sorguya çektiği söylenen acımasız Dante Maroni'ydi. Üzerinde kıyafetleri olmadan, şu anda olduğu gibi çıplakken Amara onu bütünüyle görüyordu. Bu adamın içinde hem bir insan hem de bir canavar vardı.

Dante, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu sessizce. Bir yandan da başparmağıyla onun küçük avucunun içine daireler çiziyordu.

"Benim için de aynı şey geçerli mi?" diye sordu Amara. Sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Baban ölene kadar görüşemeyecek miyiz?" O adamın ölümünü düşündüğü için hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Dante bakışlarını tekrar tavana çevirdi, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Sana satranç taşları hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun? Senin hangi taş olduğunu bilmediğimi söylediğim zamanı?"

"Evet."

Gözlerini onunkilere dikmek için başını çevirdi. "Sen o tahtadaki kraliçesin*, Amara. Sen benim en güçlü taşımsın fakat aynı zamanda en savunmasız olansın. Eğer seni alırlarsa, sonunda beni de elde ederler ve oyun sona erer. Bu yüzden seni asla tuzağa düşürmemeleri için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu şimdilik seni küçük, kirli sırrım gibi saklamak anlamına gelse bile."

Amara yutkundu. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Bu şekilde yaşayabilir miydi? "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi insanları kandıracağız," dedi adam. "Hayatlarımıza devam edeceğiz. Ben bir ya da iki mafya prensesini randevuya çıkaracağım. Sen bir veya iki adamla randevuya çıkacaksın. Ben işi devralmak üzerine çalışacağım. Sen de derslerine ve terapi seanslarına odaklanacaksın. Üzerimizdeki tüm gözler ilişkimizin bittiğini düşünecek. Ama ikimiz de eve yalnız döneceğiz." Adamın gözleri ona bakarken parlıyordu. "Sana kimse dokunmayacak, Amara. Yoksa çok fazla kan temizlemekle uğraşmam gerekir."

"Aynı şey senin için de geçerli mi?" diye sordu Amara. Sadece bir teyit almak istiyordu.

"Ben ikiyüzlü değilim, bebeğim." Dante onun saçlarını geriye doğru taradı. "Benim yapmayacağım bir şeyi yapmanı istemiyorum. Bana da kimse dokunmayacak. Yalnızca sen. Tristan'ın binasında bir dairem var. Şehirde olduğumuzda seni görmeye gelmek için gizlice kaçacağım. Telefon ya da internet üzerinden haberleşmek yok. Hepsini takip edebilirler. Eğer gün içinde karşılaşırsak, sen benim eskiden tanıdığım birisin ve ben de senin kalbini kıran bir adamım. Babam gerçekte neler olduğuna dair hiçbir şey bilmemeli."

* Satranç oyunundaki "vezir" taşının diğer adıdır. (ç.n.)

Amara dirseğinden güç alarak doğruldu. Adamın anlattıklarını düşünürken kalbi hızla atıyordu. Dante onlardan vazgeçmemişti. Sadece usta bir manipülatör gibi etrafındaki tüm insanlarla oynamıştı. Adamın bir gün kendisiyle de oynamayacağına güvenebilir miydi? "Peki ya görüşmediğimiz zamanlarda? Azgın hissedersen ne olacak?"

Adam kızın çenesini avucunun içine aldı. Bunu yaparken o kadar otoriterdi ki, Amara vücudunun alev alev yandığını hissetti. "O zaman yumruğumu aletimin etrafına sarıp amının ne kadar dar olduğunu hatırlar ve kendimi boşaltırım."

Diğer eli kızın vücudunda aşağı doğru kayarak onu bacaklarının arasından kavradı. Sıcak avucunda ıslaklığını hissedebiliyordu. "Bu kadar basit, bebeğim. Ben arzularımın kölesi değilim, onlar benim kölem."

Amara onun yüzündeki içtenlik ve samimiyete bakarak duyduklarını düşündü. Son zamanlarda adamın herhangi birine göstermediğini fark ettiği türden bir samimiyet vardı aralarında. Adamın yüzünde her zaman büyüleyici, uyumlu ve kolayca hafife alınabilecek bir maske oluyordu. O maskeyi mükemmelleştirmişti. Şu anda kendini açıkça ortaya serdiği için, Amara adamın ne kadar çok şey sakladığını görebiliyordu. Manipülasyon, kurnazlık ve samimiyet...

Dante gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Teklifim senin hak ettiğinden çok daha azını içeriyor ama senin güvenliğin için, şu anda bundan daha fazlasını vermem mümkün değil. Hak ettiğin şeyi sana ne zaman verebileceğimi bile bilmiyorum. Bunun belli bir zamanı yok, o yüzden kolay olmayacak. Ama seçme şansın var. Eğer bunu yapmak istemiyorsan bana şu anda söylemelisin. Buradan çıkıp gider ve senden uzak dururum. Bir daha benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Amara bunu istemiyordu. Adamı istiyordu. Henüz neye benzediğini bilmese bile onunla bir gelecek istiyordu. Bu büyük bir riskti. Eğer geri teperse bu kaybın acısıyla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

"Peki ya bunu istiyorsam?" diye sordu usulca. Parmaklarını adamın bileğine sarmıştı, avucunun altındaki nabzını hissedebiliyordu. "O zaman ne olacak? Şimdilik ne yapacağız?"

"Şimdilik gölgelerde saklanacağız." Dante ona her seferinde karnında kelebekler uçuşmasına neden olan şekilde sırıttı. Ardından dudaklarına doğru fısıldadı. "Peki bu oyunu benimle oynayacak mısınız, kraliçem?"

Amara âşık olduğu adamın gözlerinin içine baktı. Aynı sevginin o gözlerden de yansıdığını gördüğünde kaderlerini mühürledi.

"Sizinle oynayacağım, kralım."

Gün doğmadan önce bir kez daha seviştiler.

Amara uyandığında onun çoktan giyinmiş olduğunu gördü. Kalbi neşe dolu olsa da boğazı düğümlenmişti. Adam önce Lulu'nun başını okşadı. Ardından yanına gelerek ellerini başının iki yanına koydu ve ona doğru eğildi.

"Gitmek zorundayım." Bakışları yumuşaktı ve dudakları öpüşmekten şişmişti.

Amara başıyla onayladı.

Dante kızın dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Sonra da uzun bir süre alnını onunkine bastırarak bekledi.

En sonunda doğrularak yataktan kalktı. Amara'yı yatağında, yüzünde bir gülümseme ve kalbindeki umutla bırakarak çıkıp gitti.

Günler haftalara dönüştü.

Dante o ilk birkaç hafta içinde beş kez onu görmeye geldi. O anları zihninde bir sır gibi saklıyordu.

İnternette onun hakkında çıkan haberleri görmüştü. Bazen yalnız, bazen de bir kadınla görüntüleniyordu. Adamın istediğini yaparak bunları görmezden geldi.

Ancak her seferinde ruhundan küçük parçalar çatırdayarak kopuyordu.

Haftalar aylara dönüştü.

Hızlandırılmış derslerle okulunu bitirdi. Yüksek lisansına başladı. Terapi eğitimine başladı. Kitaplarla arkadaş oldu, Lulu ile konuştu, kendi terapisine devam etti. Sabahları şeytanlarını kucaklayıp, öğleden sonraları kendine geldi. Geceleri ise kendi bedeninde zevk buldu.

Adam birçok kez geldi.

Her seferinde gitti.

Çat, çat, çat.

Aylar yıllara dönüştü.

Yirmi ikinci doğum gününü adamla birlikte kutladı.

Hızlandırılmış yüksek lisansını bitirdi. Doktorasına başladı ve tüm gücüyle çalıştı.

İki günde bir annesiyle konuşuyordu. Vin ve Nerea'yla iletişim halinde kalarak ara sıra Tristan'ın çatı katına gidiyordu.

Dante her şeyi riske atarak her ziyaretinde onunla birkaç gün geçirmeye başlamıştı.

Her lanet seferde ayrılmak için kendisiyle savaş veriyor, yaşadıkları anları hep bir sonraki ziyarete saklıyordu.

Çat, çat, çat.

Bir yıl altı yıla dönüştü.

Mesleki evrimi ve kişisel terapileri sayesinde yirmi beşinci yaş gününü artmış bir özgüvenle kucakladı. Doktorasını bitirdi, işe başladı, yeni danışanlar edindi ve kendi satın aldığı bir daireye taşındı. Randevulara çıkıyor, yara izlerini kapatıyor, topuklu ayakkabılarını giyiyor ve eve yalnız geliyordu.

Bazı günler adamı beklediği için kendini zayıf hissediyordu. Diğer günler ise adamı beklediği için güçlü olduğunu hissediyordu. Yazı tura atıp duruyordu. O küçük oyunundaki değişmeyen tek şey, adama duyduğu derinleşen aşk ve adamın ona duyduğu çıldırtıcı aşktı.

Adamın rütbesi gittikçe yükseldi ve tahtın gerçek bir vârisi oldu. Amara onunla gurur duyuyordu.

Adam başka bir kadına asla dokunmadı. Kalbi, bedeni ve ruhu tamamen ona aitti. Amara sevildiğini hissetti.

Adam onun yanına gelmeye bayılıyordu. Her seferinde, sanki çok uzun süredir aç kalmış gibi kollarını uzun dakikalar boyunca ona sarmayı seviyordu.

Onu terk etmekten nefret ediyordu. Amara'nın gözleri yaşlar yüzünden yanarken alnını onunkine bastırmaktan nefret ediyordu.

Gölgelerde saklandılar.

Çat, çat, çat.

Altı yıl, yedi yıl oldu.

Bir ağacın yerin derinliklerine gömülmüş, gözlerden uzaktaki kökleri gibi oldular. Birbirlerine dolanarak güçlendirip bazen de zayıflattılar. İçlerindeki tüm sevgiyi gizli yerlerde saklayarak beslenmek için kullandılar. Tüm bunlar olurken vahşice kesilen ağacın yeniden filizlenmesini beklediler.

Ormanların büyümesi, krallıkların kurulması ve imparatorlukların var olması zaman alırdı. Birinin yıkıldığı yerde diğeri onun yerini almak için çalışıyordu.

Hem sevgili hem de arkadaşlardı. Hem birbirlerine yabancı kalıyor hem de birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Aynı anda bunların hepsi oluyor ve hiçbiri olmuyorlardı.

Sadece öylelerdi işte.

Bekliyordu.

Çat, çat, çat.

Kadının sürgünü hiç bitmedi.

Gerçek anlamda hiç beraber olamadılar.

Ancak bir imparatorluğu yıkmak bir insanı yıkmaktan daha fazla zaman alırdı. Bu imparatorluk da zaman içinde çatlamaya başlamıştı.

KISIM 3

fırtına

GÜNÜMÜZ

"Peşinden gelecek,
Ve bu cehennemden bir cennet yaratacağım,
Ölümüm ise senin o çok sevdiğim ellerinden olacak."
William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası

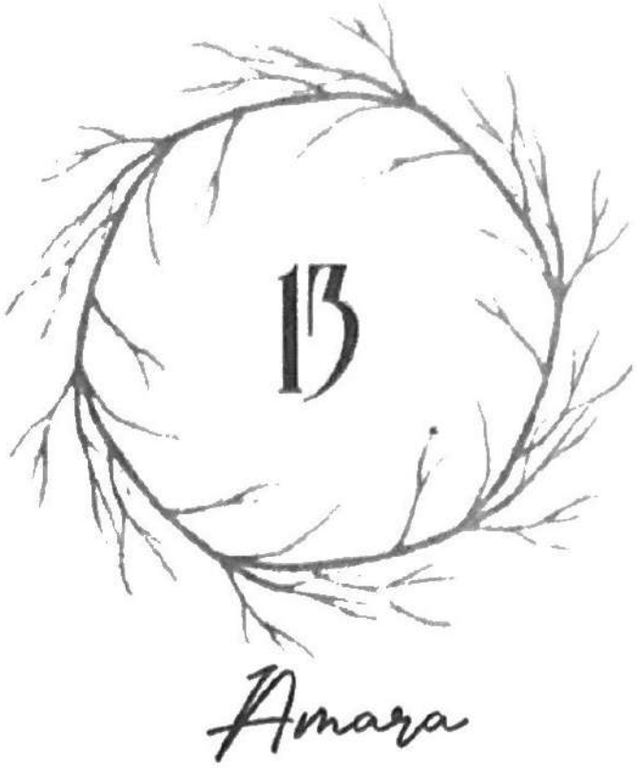

Onu gün ortasında kapısında gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Dante asla gündüzleri gelmezdi.

"Dante..." Daha fazlasını söyleyemeden adamın dudakları onunkilere kapanmıştı. Öpücüğündeki aciliyet kanına işliyordu. Haftalarca görmedikten sonra onun tadını alabilmek damarlarına hızla karışan bir afrodizyak etkisi yapmıştı. Morana'ya sevdiği adam hakkındaki gerçeği söylediği için tartıştıkları geceden beri adamı görmemişti. O gece sinirlerinin son noktasında geziniyorlardı. Dante arkadaşının dairesinden çıkıp Amara'nın evine gelmiş ve bütün gece boyunca onu öfkeyle becermişti.

Dante onu üç ay önce kendi parasıyla aldığı daireye doğru ittirdi. Kapıyı arkalarından ayağıyla hızlı bir şekilde kapattı ve Amara'yı döndürerek kapıya sertçe yasladı. Topuklu ayakkabıları üzerinde sağlamaya çalıştığı için kadının dengesi bozulmuştu. Son zamanlarda topuklu ayakkabılar ona kendinden emin ve güçlü hissettirdiği için sevmeye başladığı bir şeydi. Ayrıca ona bu tarz bir ayakkabıyı ilk defa giydiği anı da hatırlatıyordu.

Amara daha nefesini düzene sokamadan adam dizlerinin üzerine çökmüş ve bacaklarını hızla geniş omuzlarının üzerine almıştı. İç çamaşırı adamın büyük ellerinde yırtılıp bir kumaş parçasına dönüşmüştü. Ağzı bacaklarının tam arasındaydı.

Kız arkadaşına sadece kendi aldığı zevk için oral seks yapan bir adam tehlikenin farklı bir türüydü ve Dante Maroni... O hepsinden daha tehlikeliydi. Bunu yaptıkları onca yıl boyunca, Amara kaç kez adamın ağzı bacaklarının arasındayken uyandığını hatırlayamıyordu. Dante'nin kaç kez yalnızca onu tatmak için aşağıya eğildiğini, kaç kez kadınlığıyla vakit geçirmek için onu duvara ittiğini saymayı unutmuştu. Hareketlerinin bunu yapmayı sevmesinden başka bir nedeni yoktu. Zaman içinde Amara'yı o becerikli ağzına bağımlı hale getirmişti. Sırf bunu yapabildiği için kadını her seferinde, saat başı orgazma sürüklüyordu.

Kadınlığı onun kim olduğunu biliyordu. Bu adamı tanıyordu ve saniyeler içinde onun için sırılsıklam olmuştu. Amara başını duvara yasladı. Onu ayakta tutan tek şey adamın iri elleriydi. Sonra kedisinin kapı aralığından onları merakla izlediğini fark etti.

Boğuk bir kahkaha attı. Adam dilini içine soktuğunda bu kahkahası bir inlemeyle sona erdi. Dante klitorisini okşayabilmek için elini uyluğunun etrafına sarmıştı. Kahretsin, bu işte çok iyiydi. Çok, çok iyiydi.

Amara adamın ağzına sürtünürken dudağını ısırdı. Onunla olduğu bunca zamandan sonra vücudunda hissettiği arzudan utanmadan zevkin peşinden koşuyordu. Bazen uğradığı saldırının boyutunu ya da onu nasıl etkilediğini, bazı geceler nasıl ter içinde uyandığını adama anlatmadığı için suçlu hissediyordu. Öyle gecelerde çığlık atma isteğine yenik düşmesine fırsat vermeden tatlı ve sevgi dolu Lulu'su göğsüne tırmanıp onu sakinleştirmek için bir makine gibi mırlamaya başlıyordu. Kocaman yeşil gözlerini bir saniyeliğine bile olsa ondan ayırmazdı.

Adamın saçlarını çekiştirerek, "Lulu bizi izliyor," diye belirtti.

Başını kaldırıp ona bakarak, "Bırak izlesin," diye homurdandı Dante. Ayaklarının dibindeki görüntüsü Amara'nın içinin erimesine neden oluyordu. "Annesini kapıya dayayıp nasıl sertçe becereceğimi görsün."

Aman Tanrım.

Bir an sonra adam ayağa kalktı. Her nasıl olduysa önceki halinden birkaç santim daha uzun, omuzları daha geniş ve vücudu daha dolgun görünüyordu. Amara topuklu ayakkabısıyla dururken bile adam ondan uzundu.

Dante Maroni'nin çocukluk yılları onun için karşılıksız bir aşktan ibaretti. Dante Maroni'nin yetişkin hali ise onun felaketiydi.

Amara pantolonunun fermuarını açıp sert ve tanıdık aletini dışarı çıkarırken adamın elleri kalçasının altına gitti. Aletinin ağırlığı avucunda zonkluyordu. Dante onu kolayca havaya kaldırarak vücuduna hizaladıktan sonra hızla içine girdi.

Evine.

Dante ona *evindeymiş* gibi hissettiriyordu.

Amara yanmaya başlayan gözlerini kapattı. Adamla bir olabilmenin vücuduna yaydığı zevkle titriyordu. Sonrasında gideceğini bilen kalbi ise ağlıyordu. Bunu yapmaya devam etmemeliydi. Ancak bunu yapmayı da bırakamazdı.

Dante'nin dudakları onu esir aldı. Dudaklarının tadı kadınlığının kasılmasına, içindeki sertliği daha sıkı sarmasına neden oldu. Öpücükleri sulu, özensiz ve mükemmeldi. Dante aletini tamamen içeri itmeden önce bir santim geri çekildi. Kadınlığı onu selamlamak için etrafında çırpınıyor, onu sıkıca kavrıyor ve içinde tutuyordu.

"Seni özledim," diye alnını onunkine bastırdı. Gözleri karanlık ve yoğundu. "Seni çok özledim, yaramaz kız."

Amara boğazında bir yumru hissetti. "Ben de seni özledim," diye fısıldadı. Adamın gözleri sanki yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzünde geziniyordu. Sanki onu gördüğü son seferden bu yana değişen bir şeyin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. En son aynı ortamda bulundukları zaman ikisinin de sinirleri gergindi. Amara onunla aynı döngüde sıkışıp kalmaktan duyduğu hayal kırıklığı yüzünden ona korkak demişti çünkü ya

onlar için çabalamıyor ya da ne yaptığını anlatmıyordu. O gecenin devamında pek konuşmamışlardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Adamın kara kaşlarını, geniş alnını, keskin hatlı burnunu, tıraşlı çenesini ve şişmiş dudaklarını inceledi. Genellikle onu becerdiği sırada yüzüne düşen saçlarının duruşunu aklına kazırdı. Adamın her parçasını içine çekti. On yıl öncesine göre fiziksel olarak ne kadar değiştiğini, hayatına kök salmış yirmi yaşındaki çocuktan otuz yaşındaki adama dönüşmesini inceledi.

Adamın kastettiği şeyi anladığını biliyordu. Ancak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gözleri fazla karanlık ve aşırı yoğundu. Amara onun kahverengi gözlerinde sakladığı duyguları öğrenmek için yeterince zaman harcamıştı. Güneş ışığı vurduğunda onları nasıl parlattığını, gecenin karanlığının irislerini nasıl kara delikler haline getirdiğini, gördüğü her şeyi nasıl içlerine çektiklerini... Adamın gözlerini bileğindeki yara izleri kadar iyi biliyordu. Her bir parçasını ezberlemiş, kalbine kazımıştı.

Hırıltılı sesiyle, "Dante," diye mırıldandı.

Dante onu öperek ağzından çıkabilecek bütün soruları susturdu. Onu daha da yükseğe çıkararak içindeki o büyülü noktaya ulaştı ve hamlelerinin hızını arttırdı. Bu hareket Amara'nın erimesine yetmişti. Dante boynundan başlayıp aşağılara doğru inerek tenini keşfederken başını geriye atıp onun omuzlarını kavradı. Adam yapmasından her zaman zevk aldığı gibi boynundaki yarayı yaladı ve kalbini binlerce parçaya ayırdı. Yıllar boyunca vücudunun her santimini öpmüş, fiziksel yara izlerinin her birini görmüş ve onlara en güzel cesaret nişanlarıymış gibi davranmıştı. Dante'nin de birçok kez söylediği gibi, izler kadının altın damarlarıydı.

Yaşadığı zevke kapılırken ayak parmaklarında bir karıncalanmanın başladığını hissetti. Sürtünme onu uçurumun daha da derinlerine iterken bir sıcaklık omurgasını boydan boya kavurmaya başlamıştı.

"Kahretsin, amın çok acıkmış," diye mırıldandı Dante. Adamın da hissettiği zevki biliyor olmak, Amara'nın zihnindeki pis düşünceleri hafifletiyordu. "O da beni özledi, değil mi?"

"Evet," dedi nefes nefese. Adamı ittirmeye çalıştı ama Dante onu olduğu yerde sabit tuttu. Her içine girişinde arkasındaki kapı sallanarak gıcırdıyordu.

Boynunu yalayarak, "Sikeyim, işte bu," diye hırladı. Amara'nın nabzının attığı noktayı ısırarak damarlarında hızla akan kana coşku kıvılcımları gönderdi. "Çok azgınsın, her tarafımı ıslattın."

Ağzı bozuk olan adam onun için bir tehditti. O böyle konuştuğunda, Amara resmen aklını kaçırma noktasına geliyordu.

"Bu konuda ne yapacaksın peki?" diye meydan okudu. Adam içine tekrar girerken kasıtlı olarak kadınlığını kasarak aletini içine hapsetti.

Dante misilleme olarak çenesini ısırdı. Açısını ve hızını değiştirerek, "Bu amcığa sahip olacağım," diye hırladı. "Sana sahip olacağım. Siktir, her zerrene sahip olacağım. O kadar derine ineceğim ki, sonunda beni dışarı çıkaramayacaksın."

Büyük ihtimalle.

Dante onu biraz daha yukarı kaldırırken dudaklarını ısırdı. Adam elbisesinin altında sertleşmiş meme ucunu ağzının içine aldığında kumaş hassas etine ıslak bir şekilde sürtündü. Amara'nın sinirleri alev almıştı.

"Tanrım," diye inledi. Adam tekrar zevk noktasına vurduğunda sesi gerildi ve aletinin her tarafına boşaldı. Kadınlığının duvarları adamın sertliğini sıkarken nefes nefese kalmıştı. Dante içinde gidip gelmeye devam ederken vücudu titriyordu.

"Aynen böyle," diye inledi adam. Yüzünü onun boynuna gömdüğünde hareketleri sertleşti. "Sikimin üzerine boşal, bebeğim. Her tarafımı ıslat. Beni işaretle."

Dante kendini itebildiği kadar derine giderek hassas noktasına vurdukça Amara zevk içinde boşalmaya devam etti. Bir süre sonra adam da boşalarak kadınlığını tohumlarıyla ıslattı.

Birkaç saniye öylece durdular. Nefeslerini düzene sokmaya

çalıştıkları sırada, Amara hâlâ yaşadığı şeyin yoğunluğu yüzünden ürperiyordu. Adam içine boşalmıştı, yüzü boynuna gömülmüştü, tenine yumuşak ve tatlı öpücükler konduruyordu. Yıllarca onu beklemesinin nedeni tam olarak buydu. Aylarca süren ayrılıkları bu gerçek, saf ve ilkel birliktelikleri nde eriyip gidiyordu. Böyle bir duyguya başkasıyla asla sahip olamayacağını biliyordu. Onun için başka bir Dante yoktu. Adam için de başka bir Amara olmadığını biliyordu.

Dante başını kaldırıp çenesini kavradı ve gözlerini yüzünde gezindi. "Ben de özür dilerim, gitmek zorundayım."

Gidişinin bu kadar ani olması, Amara'nın kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Adamın gitmesinden nefret ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu neden yaptığını anlıyor olsa da her seferinde gittiği için ondan biraz nefret ediyordu. Genelde yanına geldiğinde biraz daha uzun kalırdı. Bu hızlı değişime neyin sebep olduğunu anlamıyordu.

Adamın gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey görmüştü. *Korku.*

Bunu fark ettiğinde aniden duraksadı. "Dante..."

"Seni öpmemi iste, Amara," diye emretti adam. Bu yıllardır ona söylemediği bir şeydi. Bakışları çok yoğun ve karanlıktı. Gözbebekleri irisleriyle birleşerek bir kara delik oluşturuyor, Amara'nın sahip olduğu her şeyi içine çekiyordu.

Kulaklarında uyarı çanları çalmaya başladı.

"Öp beni," dediğinde adam yüzünü avuçlarının arasına aldı. Onu parmak uçlarına yükselmesine neden olacak kadar kendine çekti. Şimdiye kadar ona verdiği en yumuşak ve en duygulu öpücükle dudaklarını birleştirdi. Uzun bir süre bu şekilde kaldıktan sonra uzaklaştı ve takım elbisesini düzeltti.

Amara sessiz gözleriyle adamın geldiği gibi hızla ayrılmasını izledi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bir kasırga gibi içeri girmiş ve onu sarsmıştı. İçindeki her şeyi mahvedip onu oturma odasında muhtemelen travma geçirmiş bir kedi, boynundaki morluklar ve tohumlarını sızdıran kadınlığıyla yalnız bırakmıştı.

Haberi iki hafta sonra aldı.
Tam iki hafta sonra gazetelerde gördü.
Dante Maroni ölmüştü.

Amara ortadan kaybolmuştu.

Dante tüm yaptıklarını onun için, onlar için yapıyordu ama kadın yok olmuştu. Tanrı aşkına, geri dönüp onu kendi elleriyle arayabilmek için sabırsızlanıyordu.

Başındaki şapkayı çekiştirdi. Her zaman koluna taktığı saatin ve takım elbiselerinin verdiği hissi özlüyordu. Üzerindeki tişörtün kumaşı yumuşaktı ama dışarıdaki insanlara yansıttığı karaktere uygun değildi. Fakat asıl mesele de buydu zaten.

Dante Maroni ölmüştü ve o artık bir hayaletti. Yıllardır bu noktaya doğru ilerleyerek içeriden bunun için çalışıyordu. Sevgili *babacığının* dolabı nihayet açılmış ve içindeki canavarlar ona pençelerini batırmıştı.

Ölmüş gibi numara yapmak istemiyordu ama her şey karşısındaki adamdan gelen bir telefon yüzünden olmuştu. Bu yıllar önce onun ve Tristan'ın bir sürüngeni dövmesini izleyen tuhaf adamdı. Gür sakalı ve Morana'nınkilere çok benzeyen ela gözleriyle, bu adam ona babasının yaptığı gerçek kötülüklerin kanıtını vermişti.

Dante yıllardır bu işin içinde başka bir şeyler olduğunu biliyordu ama ne olduğunu hiç çözememişti. Amara'yı kaçıranlar onu bir isme götürene kadar gerçeğe ulaşamamıştı.

Birlik.

Bu ismi hatırlıyordu. Morana'nın yirmi yıl önce kaçırılan çocukların izini sürerken aynı isimle karşılaşması ise Dante'yi harekete geçirmişti.

Ancak Birlik bir hayaletten ibaretti. Kimse bu oluşum hakkında bir şey bilmiyordu, hiçbir şey duymamışlardı. Varlığından bile haberdar değillerdi. Dante de hayaleti yakalamak için öbür dünyaya geçerek bir hayalete dönüşmüştü.

Karşısındaki adam ona bir zarf uzattı. Dante onun adını bilmiyordu, hiç öğrenmemişti ama kardeşini tehlike sınırlarından çıkarmasının ve Amara'nın sürgün edilmesinden kısa bir süre sonra bu adamla temasa geçmişti. O zamandan beri birlikte çalışıyorlardı. Babasının imparatorluğunu parça parça dağıtıyor, tüm sistemi istedikleri şartlara göre ele geçirmek için ilmek ilmek hazırlıyorlardı. Dante bu adamın kodları çalarak Tristan'a komplo kurduğunu daha önce fark etmediğine şaşırıyordu. Adam bu sırrı saklamasını istemişti. Genellikle bu tür istekleri kabul etmemesine rağmen, Dante onun isteğine saygı duymuştu çünkü o Morana'nın babasıydı.

İnsanlık tarihindeki en kötü insanların ucuz içki içip ucuza kadın bulduğu Tenebrae barının duvar dibindeki gölgelere biraz daha gömülerek, "Adres bu mu?" diye sordu. Dünyadaki hiç kimse onu burada tanıyamazdı. Saçı ve sakalı bu haldeyken, bu kıyafetlerin içindeyken imkânsızdı.

Dante'nin babası yüzünden yaralandığını bildiği dizini ovuşturarak, "Evet," diye yanıtladı adam. Azrail, varlığından bile haberi olmayan çocuğunu korumak için hayatta kalabilecek kadar güçlü bir adamdı. Dante de Morana'yı çok severdi, o yüzden bunu kızına açıklamanın adam için zor olacağını biliyordu. Yine de güçlü insanlara saygı duyardı. Tanıdığı en güçlü insan ise rüzgârların arasında kaybolup gitmişti.

Hangi cehennemdeydi bu kadın?

Mekândaki gürültüye rağmen alçak sesle konuşarak, "Burası senin giriş biletin," diye devam etti adam. "Birlik'in iki üyesinin

orada olacağına dair bilgim var. Hepsinin baş ve işaretparmakları arasında küçük bir B dövmesi var. Onları bul. Sonrasında isteğine göre dostluk kur ya da onları sorgula. Karar senin."

Dante onu başıyla onayladı.

Var olmayan hayalet örgüt Birlik'e sızacaktı. Kimlerin bu işe karıştığını ya da tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordu ama yönetimini devralacağı şehirde böyle pisliklerin kol gezmesine izin vermeyecekti. Dante'nin çıkardığı sonuca göre babası bir şekilde örgütle ortaktı ya da onların emirlerini yerine getiriyordu. Bu işe tam olarak bulaşmamıştı, Dante'nin kontrol edip gördüğü üzere elinde herhangi bir dövme yoktu.

"Yanına destek al, birkaç adam yeterli," dedi Azrail. Ela gözleri ciddiyetle bakıyordu. Ondan daha yaşlı ve daha tecrübeliydi. Dante bu adamın bir gün babasını öldüreceğini biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, o pisliği öldürmeyi hak eden biri varsa kesinlikle bu adamdı.

"Tristan'ı alırım," diyerek tekrar başını salladı. Alışkanlıktan masaya biraz para attı ve başını öne eğerek ayağa kalkıp bardan çıktı. Uzun boyu ve geniş yapısı göz önünde bulundurulduğunda, gölgelerin arasına karışmak onun için bir sanattı.

Kaldırıma doğru yürüyüp karanlık sokakta ilerlemeye başladı. Tek kullanımlık telefonundan Tristan'a adresi ve saati içeren bir mesaj gönderdi. Oraya geleceğini biliyordu.

Tristan gençliğinde öfkeli bir fırtınayken, yetişkin hali fırtınadan önceki sessizliğe dönüşmüştü. Arkadaşı tek başına yeterli bir destekti ve Dante ona göz kulak olması için bu piç kurusuna güveniyordu. Tristan hâlâ ona zar zor tahammül etse de Amara'ya düşkündü ve kızın da onun zavallı kıçını sevdiğini bilmek Dante'nin işine geliyordu. Ayrıca neyse ki Morana'nın onu sevmesi de arkadaşını yumuşatmıştı. Artık bir espri yaptığında Tristan sadece iç çekip geçiştiriyordu. İç çekiyordu. Adam hiç iç çekmezdi. Ancak Dante kalbinin sahibi olan kadınla yaşadığı aşkın ve iyi bir seksin bir adama neler yapabileceğini biliyordu. Bunu yıllar-

dır biliyordu. Yıllarca bu sayede hayatta kalmıştı. Cehennemin en karanlık çukurlarında bununla, onun sayesinde güç bulmuştu.

Amara.

On yıl önce, Dante onun olduğu kızı sevmişti. Şimdiyse onun dönüştüğü kadına hayrandı.

Amara'nın olgunlaştığını, yaralarının içinde parladığını ve bir gün yanında hüküm sürecek bir kadına nasıl dönüştüğünü görmüştü.

Dante onu tanımadan önce yumuşaklık ve gücün böylesine dengeli bir şekilde bir arada var olabileceğini hiç düşünmezdi. Amara yaşadığı onca şeye, cehennemi boydan boya yürüyerek zihnindeki şeytanlarla savaşmasına rağmen hâlâ Dante'nin aklını başından alan bir yaşam sevgisine sahipti. Tanıdığı en cömert kalbe sahip insandı, sağlam bir kişiliği vardı. Amara güzelliklerin, savaşçı bir kanın ve yaraların kraliçesiydi.

Kadın ona karşı zerre kadar sevgi hissettiği için bile şanslı bir piç sayılırdı. Amara'nın canını yaksa bile, kadının verdiği söz uğruna onu beklemesi ne kadar şanslı bir piç olduğunu gösteriyordu.

Çoğu insan bu tür bir aşkı yaşamayı beceremezdi. Kendilerini kaybetmeden bu kadar çok şey veremezlerdi. Ama bu kadın veriyordu. Dante'ye, kedisine, Tristan'a ve şimdi de Morana'ya sevgisini veriyordu.

Kedisi Lulu'yu düşündü. *Lulu ne boktan bir isimdi böyle?* Sürgünden hemen sonra, Dante'nin onu bırakabileceğini ve ondan uzak durabileceğini sandığı zamanlarda Amara'nın tamamen yalnız kalmasını istememişti. Bu yüzden de kediyi getirip kapısının önüne bırakmıştı. Bir şekilde ona arkadaşlık edebilecek bir hediye vermiş olmak Amara'ya daha yakın hissetmesini sağlamıştı. Amara hâlâ Lulu'nun ondan gelen bir hediye olduğunu bilmiyordu. En çok ihtiyaç duyduğu anda Lulu'nun bir mucize olarak ortaya çıktığını söylemişti ve Dante de onun buna inanmasına izin vermişti. İçlerinden birinin mucizelere inanmaya devam etmesi gerekiyordu.

Neredesin, bebeğim?

Kahretsin, onu özlemişti. Ona ne kadar âşık olduğunu itiraf etmekten de hiç utanmıyordu. Annesinin ona daha hayatının başında öğrettiği bir şey varsa, o da duyguların var olduğu ve çok güçlü olduklarıydı. Onları yanlış bir toplum baskısıyla reddeden bir adam aptalın teki sayılırdı. Duygulardan daha güçlü bir şey yoktu ve Dante buna tanık olmuştu. Babasına duyduğu nefret, annesinin intikamı, kardeşi ve Roni için adalet, Amara'ya duyduğu aşk... Hepsi de damarlarında dolaşan saf ve katıksız duygulardı. Bunlar onu plan yapmaya, komplo kurmaya ve babasını parça parça yağmalamaya itiyordu.

Yıllar sonra planları nihayet sonuç vermeye başlamıştı.

Adres şehirden yaklaşık yüz otuz kilometre uzakta, taşranın derinliklerinde, Alessandro Villanova adına kayıtlı bir çiftlik eviydi. Dante'nin bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tristan'la birlikte eve girdiklerinde gözleri evin sade dış görünüşüne takılmıştı, gereğinden fazla sade görünüyordu. Otoyoldan geçen birinin ikinci kez bakmadan geçeceği bir evdi burası. Dante dış cephelerin ne kadar aldatıcı olabileceğini biliyordu ve evin basit gri duvarları da aldatma amaçlıydı.

Yanında sessizce duran arkadaşına, "Senin de içinde kötü bir his var mı?" diye mırıldandı. Midesi bulanıyordu. Tristan'ın çenesi bu sözler karşısında kasılmıştı. Bu yeterli bir cevaptı. Dante artık hislerine güveniyordu. Eğer içgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini söylüyorsa, o zaman bir şeyler gerçekten de ters gidiyordu.

Ellerindeki silahlarla gerektiğinde saldırmaya ya da savunmaya hazır bir şekilde gölgelerin arasında dolaşıyorlardı.

Bir odadan gelen sesleri duyduklarında temkinli bir şekilde odaya doğru ilerlemeden önce bakıştılar. Yıllarca sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştıkları için çok iyi bir uyumları vardı. Dante üç deyince başını sallayıp yavaşça elini uzattı ve kapıyı iterek

açtı. Kalbi sakin olmasına rağmen midesi bir bulantıyla çalkalanıyordu.

Odanın içindeki dört yetişkini gördüklerinde, Dante aniden Birlik'in tam olarak neyle ilgili olduğunu anladı.

Çocuklar.

Tristan'ın yumruğu adamın çoktan şişmiş olan yüzüne çarptı. Dante kenarda durarak adamın öfkesini kusmasına izin veriyordu. Küçük, kızıl saçlı kızı yerde o halde görmenin Tristan'ın zihnindeki yüzlerce şeytanla dolu kutunun kilidini açtığını biliyordu.

Aslında olay yerine tesadüfen gelmişlerdi. Dante ilk defa arkadaşının ifadesiz yüzünün değiştiğini gördüğünde kendi ifadesinin de aynı duyguyu yansıttığını biliyordu. Katil ve canavar olsalar da geçmeyi asla hayal bile edemeyecekleri bazı çizgiler vardı. Tanık oldukları şey gerçek bir canavarlıktı.

Bir şekilde odadan elindeki B dövmesiyle çıkan pisliği yakalamışlar ve sorgulamak için depolarından birine getirmişlerdi.

Tristan onu bu şekilde yumruklamaya devam ederse adam düzgün bir bilgi verebilmek bir yana, sonunda hiç konuşamayacaktı bile. *Devreye girme zamanı gelmişti.*

Sigarasını bir kenara atıp elini genç adamın kalkıp inen omzuna koydu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," derken silah arkadaşı olarak gördüğü adama baktı. Kendini kaybetmenin eşiğinde olduğunun farkındaydı. Luna'dan haber alamadığı her gün omuzlarına ağır bir yük daha bindiriyordu.

"Morana'nın yanına git," dedi Tristan'a sessizce. Tutsaklarının onları dinlemesinden endişelenmiyordu. Nasıl olsa adam buradan canlı çıkamayacaktı. "Onun yanında ol. Bu orospu çocuğunu ben hallederim."

Tristan bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onaylayıp depodan çıktı.

Dante bir sandalye kapıp çevirerek piçin önüne oturdu. Onu yerleşkedeki sorgu bodrumuna götürebilmeyi çok isterdi. Oradaki işkence aletleri çok daha iyiydi. Burada biraz doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı.

İçinde bulunduğu bu sikik durumun üzerine yüklediği stres yüzünden bir sigara daha çıkardı. Mümkün olduğunca sakin kalması gerekiyordu. Gözlerini adamdan ayırmadan yavaşça sigarasını yaktı. Karşısındaki piç koyu saçlı, orta yapılı ve ortalama giyimli biriydi. Sokakta sıradan bir adam gibi görünebilirdi.

Dante sessiz kalıp sigarasını içerek tutsağını izledi. Bu onun birincil taktiğiydi. İnsanlar sessizliği bastırmak için farkında olmadan sürekli içini doldurmaya çalışırdı. Sessiz kalmakta ustalaşmanın zorluğunu her zaman hafife alırlardı. Ancak bu bir psikolojik işkence taktiğiydi. Dante'nin kişisel favorilerinden biriydi. Bu içindeki sanatçının takdir ettiği bir taktikti çünkü tutsakların hayal güçlerinin çılgınca çalışmasına izin veriyordu. Onları öldürecek miydi? Bunu nasıl yapacaktı? Kurşunla mı, bıçakla mı, iple mi? Onlara işkence edecek miydi? Kemiklerini mi kıracaktı? Tırnaklarını mı sökecekti? Yoksa daha kötü bir şey mi yapacaktı?

Bu onun en sevdiği taktikti. Dante onlara daha bir soru bile sormadan, tutsaklar kendilerini korkutup zayıflıklarını ve çatlaklarını gözler önüne seriyorlardı. Dante'nin yapması gereken tek şey, o çatlağa bir çivi çakmak ve tamamen parçalanana kadar çekiçle vurmaktı.

Derin bir nefes alarak duygularını maskesinin altında gizlemeye devam etti. Karşısındaki adamın gittikçe şişen yüzünü izliyordu.

"Ne istiyorsun?"

Çatlak.

Dante orada öylece durmuş, sabit bir şekilde adamı izliyordu. Bu yaptığının onu korkuttuğunu biliyordu. Tutsağın karşısında oturan bu devasa adam ne bir tepki veriyor ne de ona deli gibi

bakıyordu. Sadece sakin bir şekilde sigarasını içiyordu. Başka hiçbir şey yoktu.

"Bak... senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Yalan. Adam onu tanımıştı ve yüzü bir hayalet görmüş gibi soluyordu.

Dante havaya bir duman bulutu üfledi. Sonra kendini biraz şeytani hissettiği için havada duman halkaları oluşturmaya başladı. Küçük halkalar adama doğru süzülüyordu.

Adam pantolonuna işedi. Dante tepki vermedi. Pis koku odayı doldururken bile ondan bir buçuk metre uzakta oturmaya devam ediyordu.

Hüngür hüngür ağlamaya başlayarak, "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeyim," dedi adam. "Bir karım ve çocuklarım var. Onları seviyorum. Lütfen gitmeme izin ver."

Elbette, kar kırmızı yağarsa belki. Bu sikik herif ciddi olamazdı.

Ayak bileğini bir dizinin üzerine atıp sigarayı tuttuğu elini de diğer dizinin üzerine yerleştirdi.

"Birlik," dedi tek kelimeyle.

Adam yutkundu. "Ben... neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Dante yanıt vermeden sadece sessizce onu izlemeye devam etti. Bir dakika geçti. İki dakika. Daha da fazla. Birkaç dakika sonra adam kıpırdandı.

"Örgüte daha geçen ay katıldım," diye itiraf etti adam. "Bugün benim... şey, göreve başlama partimdi."

Adi pislik.

Dante yavaşça derin bir nefes daha aldı.

"Tek bildiğim bu."

Mümkün değildi.

"Adın ne?" diye sordu Dante.

"Şey... Martin."

"Onlardan nasıl haberin oldu, Martin?" Adam yutkunsa da cevap vermedi. Dante bilinçli olarak adama biraz sırıttı. Bu sırıtış

insanları sessizliğinden sonra en çok etkileyen şeydi. Hayal güçlerini biraz daha körüklerdi.

Birkaç saniye sonra, "Ben... oraya girmenin tek yolu... bir referans," diye itiraf etti.

Dante onu başıyla onayladı. "Çok güzel, Martin. Peki senin referansın kimdi?"

"Bir adam... internette... İnternetteki bir sohbet odasında tanıştığım bir adam."

"Peki bu adam sana Birlik hakkında ne söyledi?"

Adam titredi. "Sadece... onlar benim aradığım şeylere... hitap eden bir organizasyondu."

"Çocuklara demek istiyorsun," diye homurdandı Dante. Öfkesinin kanında dolaştığını hissedebiliyordu.

Adam utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Dante bu sikik herifin birkaç saat önce neye ereksiyon olduğunu görmüştü. Bu yüzden de ona zerre kadar sempati duymuyordu.

"Peki ya bu bahsettiğin adam," dedi yeniden sorgulamaya dönerek. "İçeriye üye mi topluyordu? Bu işler nasıl yürüyor?"

"Bunu sana söylersem gitmeme izin verecek misin?" Tutsağı cesur olmaya çalışarak sandalyesinde doğruldu.

"Bana ne söyleyeceğine bağlı, Martin," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Eğer iyi bir moda girersem buradan çıkarsın." *Bir ceset torbası içinde*, diye belirtmedi.

Adam ona inanarak başını salladı. "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Güzel.

Ayaklarına bakarak, "Bu adam," diye söze başladı Martin. "Onun sadece kullanıcı adını biliyorum. BayX. Benim için... istediğim şeyi ayarlayabilecek bir grubun parçası olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken kabul törenine gelip onlara ciddi olduğumu göstermek ve dövmeyi yaptırmaktı. Talimatları bana daha sonra vereceklerdi. Dövmeyi daha bugün yaptırdım. Başka bir şey bilmiyorum."

Parçaları zihninde yerine oturtmaya çalışarak, "BayX," dedi Dante. "Onu hiç gördün mü?"

Adam şişmiş kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bu gece-ki adamlar sadece yeni üyeler ve bir dövmeciden oluşuyordu. BayX'in sadece bizi izlediğini söyledikleri kameralar vardı."

Dante ona inanmıştı. Başını yana eğerek devam etti. "Bütün bir ay boyunca beklemede olan bir yeni üye olarak benim ilgimi çekeceğini düşündüğün herhangi bir şey duydun mu? Fazladan bilgi beni her zaman çok iyi bir ruh haline sokar, Martin."

Martin tereddüt etti.

"Beni ayağa kalkmak zorunda bırakma, Martin," diye uyardı Dante.

Adam tam bir ödlekti. "Bir şey vardı," diye kekeledi. "Sanırım BayX ağzından kaçırdı."

"Neyi?"

"Gölge Adam hakkında bir şey," dedi adam. "Sadece sohbet ediyorduk. Gölge Adam ya da her neyse onun gözünün Birlik'in üzerinde olduğunu söylemişti. Bu yüzden gün içinde yaptığım aktivitelere dikkat etmeliymişim."

Gölge Adam.

Sikeyim.

Bu her kimse, Dante onu sadece söylentilerden duymuştu. Kendi tarafındaki yeraltı dünyasında bile bu insanı korkutan bir efsaneydi. Eğer bu adam Birlik'in peşindeyse onların dünyası hakkında derin, çok derin bir bilgiye sahip olmalıydı. Dante buzdağının sadece ucuna dokunmuş olsa da bu adam çoktan okyanusun derinliklerine dalmıştı. Bugüne kadar onu bulmak için hiç geçerli bir sebebi olmamıştı fakat bu durum artık değişebilirdi.

"Başka bir şey var mı? BayX hakkında bir şeyler?"

Adam gözlerini kırpıştırmadan önce bir saniye düşündü. "Gerçekten bilmiyorum, yemin ederim. Sadece işe alım görevlisi olarak emekli olduğundan bahsetti. Eskiden bir çeşit idareciymiş."

Dante midesinin sıkıştığını hissetti. Sessiz kalarak adamın devam etmesini bekledi.

"O..." diye yutkundu adam. "Bana anlattığı bir hikâye vardı. Farelere ne olduğu konusunda beni uyaran bir hikâye. O... o grupta oldukça iyi tanınan biri."

Dante parmaklarını kütleterek adama bakmaya devam etti.

"On beş yıl önce şehrinizde bir kızı sorgulattığını söyledi... kız duymaması gereken bazı şeyler duymuş. İş için adamları kiralamış ve onu dört gün tutmuşlar. Sanırım böyle bir şey söylemişti."

"Üç gün," diye düzeltti Dante. Öfkesi yavaşça kontrolü ele geçirmeye başlarken kan kulaklarına hücum etti. Boynunun yanındaki damarın zonkladığını hissedebiliyordu.

"E-Evet," diye kekeledi adam. "O... beni uyarmıştı. Sırf bir şey bilip bilmediğini anlamak için kıza işkence ve tecavüz ettirdiğini, sonra da isimsiz bir ihbarla onu kurtardığını söylemişti."

Kıza işkence ve tecavüz ettirdiğini.

Kıza. İşkence. Ve. Tecavüz. Ettirdiğini.

Kıza tecavüz ettirdiğini.

Amara'ya.

Onun Amara'sına.

Kahrolası on beş yaşındayken.

Yıllar boyunca duyduğu tüm şüpheler gerçeklik kazanmıştı. Anılar aniden zihnine hücum etti. Ona arkasından yaklaştığında vücudunun kaskatı kesilmesi, vücudunu ilk kez soyduğunda tereddüt etmesi, bazen sevişmelerinin ortasında aniden ortaya çıkan panik hali. Dante bunu her seferinde travma sonrası stres yaşıyor olmasına bağlamıştı. Amara'nın deneyimlediği fiziksel işkenceyi asla unutamayacağının farkındaydı. Bazen kendi kendine şüphelendiği olmuştu ama asla, bir kez bile onun bu şekilde tecavüze uğradığını düşünmemişti. Hastanede geçirdiği günler boyunca doktor bu konuda tek kelime etmemişti. Polis raporunda bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Amara da tek kelime etmemişti.

Tek. Kelime. Etmemişti. Dante onunla birlikte olduğunda, onu aklını kaybettirecek kadar becerdiğinde, amını yaladığında ya da onunla edepsizce konuştuğunda bile söylememişti. Çoktan biliyor olması gereken bu bilgiyi onunla paylaşmamıştı.

Şimdi de ortadan kaybolmuştu.

Bu gerçek dünyasını başına yıkıyordu. Her şeyden çok güvendiği tek kadına olan güveni sarsılmıştı.

Dante silahını çekip adamın kafasına doğrulttu ve ateş etti. Parmağını tetikten ayırmadı, silahtaki mermiler bitene kadar durmadı. Adamın bedeni artık dik duramayana kadar devam etti.

Zamanı gelmişti.

Tahtına geçmesinin vakti gelmişti.

BayX'i bulma zamanı gelmişti.

Kraliçesinin eve dönme vakti gelmişti.

Lorenzo Maroni'nin günleri artık sayılıydı.

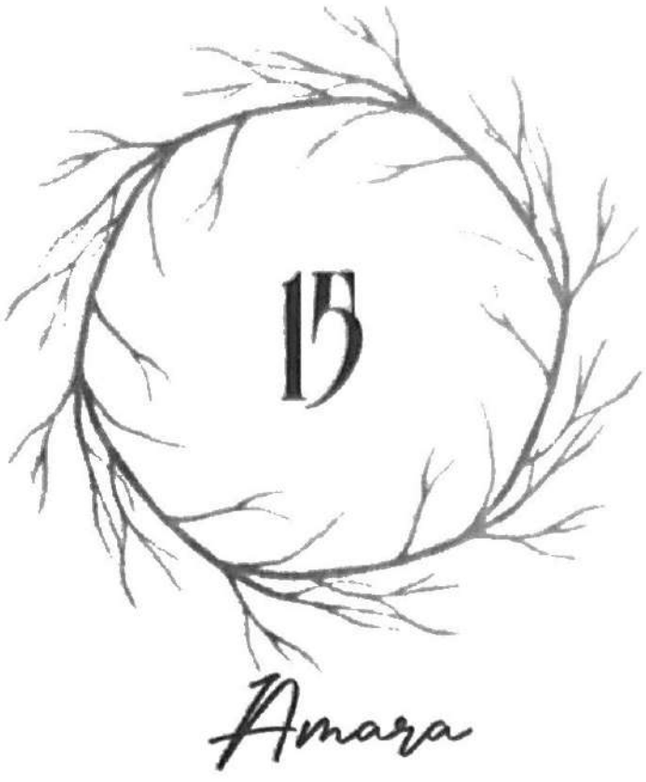

Amara yeni şehirdeki ilk danışanı olan siyah saçlı dev adama baktı. Dev derken ciddiydi çünkü danışanı tanıdığı en iri adam olan Dante'den bile daha yapılıydı. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı çünkü bu adam sadece bir dev değil, yaralı ve tek gözü olan bir devdi. Sağ gözünün üzerinde gerçekten de bir göz bandı bulunuyordu. Daha önce hiç göz bandı takan birini görmemişti.

Birden aklına gençlik yıllarında okuduğu seksi, atılgan korsanların ve zor durumdaki genç kızların olduğu korsan romanları geldi. Adam kesinlikle seksiydi, bir kadın olarak takdir edebileceği kadar sert ve tehlikeli bir çekiciliği vardı.

Kapısını daha geniş açarak yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi ve onu ofisine davet etti.

"Umarım burayı bulmakta zorlanmamışsınızdır, Bay Villanova," derken rahat koltuğuna oturdu. Pencerenin dışındaki manzara yemyeşildi, tropik ormanların rengine benziyordu.

Adam onun karşısındaki takımın geri kalanıyla uyumlu krem rengi koltuğa oturdu. Neredeyse altın rengini andıran açık ela gözleriyle onu izliyordu. Amara daha önce bu göz rengine sahip birini hiç görmemişti. Bantla kapatılmış olan gözünün altında, kafatasının yanından dudağının kenarına kadar uzanan ve kaşlarını sürekli yarı çatık bir şekilde aşağıya çeken kötü görünümlü bir yara izi vardı.

"Bana Alfa diyebilirsin," dedi yumuşak bir ifadeyle. Ses tonu pürüzlüydü.

Amara adamın ismini duyduğunda kaşlarının havalandığını hissetti. Pekâlâ, daha önce hiç Alfa da tanımamıştı. Görünüşe göre, bu şehir onun için pek çok ilke sahne olacaktı.

"Alfa," diye düzeltti. "Ben Doktor Mara Rossi. Sizin için ne yapabilirim?"

"Sana Mara diyebilir miyim?" dedi adam orta büyüklükteki ofisine bakarak. Amara eski dairesini satıp Lulu'yu aldıktan sonra oradaki eşyalarının hepsini toplamıştı. Ardından üvey kız kardeşi Nerea'dan tanımadığı bir yere taşınırken kullanabilmek için sahte bir pasaport ayarlamasını istemişti. Tüm bunlara rağmen, adını kendisini tanıyabileceği kadar yakın bir isimle değiştirmeyi tercih etmişti. En sonunda, Tenebrae ya da Outfit'le herhangi bir bağlantısı olup olmadığını iyice araştırdığı, güneydeki tropik büyük şehir Los Fortis'e gelmişti. Buranın hiçbiriyle bir bağı yoktu.

Eski hayatına dair her şeyi geride bırakması gerekiyordu. Hâlâ günaşırı kullan-at telefondan aradığı ve gizlilik yemini ettirdiği annesi hariç her şeyi arkasında bırakmıştı. Annesinin bu kez sırrını saklayacağını biliyordu. İçinde Vin'i, Tristan'ı ya da Morana'yı aramak için büyük bir istek olsa da kesin bir ayrılmanın en iyisi olacağını biliyordu. *Özellikle de Dante'den.* İlişkileri kesin olarak bitmişti.

Tekrar adama odaklanarak, "Elbette," diye cevap verdi. Diplomasını almıştı ve üniversite danışmanının gözetiminde klinik saatlerini tamamlamıştı. Yaklaşık altı aydır lisanslı bir terapist olarak çalışıyordu. Los Fortis'e taşındıktan sonra reklam bile yapmamıştı. O yüzden bu adamın randevu almak için araması ona da sürpriz olmuştu.

Adam, "Buraya terapi için gelmedim, Mara," dediğinde avuçlarının terlemeye başladığını hissetti. Bir saniye önce beğendiği vücut artık daha tehditkâr bir hal almıştı.

Sakinliğini koruyarak içinden sayma alıştırması yaptı. "O zaman neden buradasın?"

Adam sandalyede arkasına yaslanarak sessizce konuşmadan önce onu gözlemledi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Amara kalbi şiddetle atarken yutkunsa da sessizliğini korudu. "Kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi elini çenesine götürerek. "Biliyorsun ki burası benim şehrim. Shadow Port gibi bilinen yerlerden gelen ya da oraya giden herkesi çok yakından takip ederim. Ayrıca bu bina benim. Belgelerinizi kontrol ettirdim ve evrakların sahte olduğunu gördüm. Çok iyi ayarlanmış olabilirler ama yine de sahteler. Peki sen kimsin ve neden benim şehrimdesin?"

Amara nefesinin hafifçe kesildiğini hissetti. Ayağa kalkarak topuklularının üzerinde odadaki masaya doğru yürüdü ve çekmeceden bir dosya çıkardı. Adama geri dönerek lisans derecelerini kendi gözleriyle görebilmesi için dosyayı yavaşça ona uzattı.

"Buraya sana sorun çıkarmaya gelmedim, Alfa," derken sesi hırıltılı çıkıyordu. "Ben lisanslı bir terapistim. Adım Amara. Şehrine temelli yerleşmek için geldim. Ilıman iklimi ve ormana yakınlığı seviyorum. Bu... bana evimi hatırlatıyor."

Dosyalara bakmadan ona geri verişini seyretti. "Okuyamıyorum."

Amara yanaklarının kızardığını hissetti. "Çok özür dilerim," diyerek dosyayı geri aldı.

Adam başını iki yana salladı. "Yine de insanları okumakta iyiyimdir. Benim işimi yapıyorsan bu konuda iyi olmak zorundasın. Shadow Port'ta hiç orman yok. Evin nerede?"

Amara ağzından kaçırdığı bilgi için kendine lanet etti. Tereddüt etse de adamın tek gözüyle onu değerlendirdiğini görebiliyordu. Bu yüzden dürüstçe cevap verdi. "Tenebrae'de."

Alfa onu başıyla onayladı. "Evinden çok uzaktasın, Amara. Bunun özel bir sebebi var mı?"

Amara pencereye doğru yürürken derin bir nefes aldı. Şehrin sınırına ve ötesindeki ormana baktı. Dünyanın diğer ucunda olması dışında, Tenebrae'ye gerçekten çok benzeyen bir yerdi.

"Hamileyim."

Adam uzun bir süre sandalyesinde sessiz kaldı. "Peki ya babası kim?"

Amara yalnızca başını iki yana salladı. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Dante'yi tanıdığı, sevdiği, onun tarafından sevildiği yılları nasıl açıklayabilirdi? Tüm bunların üzerine adamın bir gün evine girmesi, prezervatif kullanmadan onu becermesi ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendisine sahte bir ölüm yaratması... Amara telefonunda adam için özel bir alarm ayarlamıştı. Böylece onunla ilgili internete düşen herhangi bir haberden anında bildirim alıyordu. Bildirimi kucağında oturan Lulu'yla film izlerken almıştı. Telefonu açtığında gördüğü başlığı hatırladı.

Maroni İmparatorluğu'nun vârisi bir patlamada öldü.

Dudaklarından bir çığlık yükselmişti, gözleri bu habere inanamamıştı. Titreyen parmaklarıyla Morana'yı aramıştı. Sonra adamın kardeşini de yangında ölmüş gibi gösterdiğini hatırlamıştı ve gerçekler yüzüne vurmuştu. Bu çok acımasızcaydı. Dante ona ne yapacağını söylememişti. Bir ipucu bile vermemişti. Amara'yı olacaklara hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Amara ise bunlar yaşanırken karnında bebeklerini taşıyordu. Testin onaylanması için çok erken olmasına rağmen bunu biliyordu. Göğüsleri hassaslaşmış ve döngüsü gecikmişti. Amara'nın adet döngüsü asla gecikmezdi, saat gibi işleyen bir düzeni vardı. Lulu burnunu karnına bastırarak onu koklamaya başladığında, Amara bir bebekleri olacağından emin olmuştu.

Bu her şeyi değiştirmişti.

"Pekâlâ," diyerek koltuktan kalktı Alfa. Bu Amara'yı içine daldığı düşüncelerinden kopardı. "Öyleyse Los Fortis'e hoş geldin, Amara. Sen ve çocuğun burada güvende olacaksınız."

Elini kot pantolonunun cebine atıp bir kart çıkararak masanın üzerine koydu. "Bu benim numaram. Herhangi bir sorun yaşarsan ya da biri sana tehlike getirirse beni ara."

Amara gümüş kabartmalı düz, siyah bir kâğıt parçasından ibaret olan karta baktı. Ardından nezaketinden etkilenmiş bir halde adama döndü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Birinin onu yeterince önemsemiş olması onu duygulandırmıştı.

Alfa başını onaylarcasına sallayıp kapıya doğru yürüdü. "Babası hayatta mı?"

Amara bu sorudaki ironiye güldü. Dante dünyanın geri kalanına göre ölü sayıldığı için buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu yüzden adama sadece kendi gerçeğini söyledi. "O ve ben, asla iyileşmeyecek olan bir yaradan kan akıtmak üzere lanetlendik."

İriyarı adam uzun bir süre onu inceledi. "Güçlüsün, Amara. Bunu görebiliyorum. Güçlü olan insanların kanayan yaraları yoktur. İyileşen yara izleri vardır."

Görünüşe göre, bu adamla ortak bir noktaları vardı.

Alfa yüzüne dökülen koyu saçları ve yara izine kıyasla daha belirgin olan siyah göz bandıyla girişte dikildi. Ardından başını sertçe eğerek selam verdi ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Amara başını iki yana sallayarak karnını sıvazladı.

"Baban piçin teki," dedi bebeğine. Bu sözler kendi kendine kıkırdamasına neden olmuştu. "Ama onu hâlâ seviyoruz, değil mi?"

Evet, tamamıyla lanetlenmişti.

Los Fortis inanılmaz bir şehirdi. Kauçuk ve maden endüstrisinin patlamasıyla 50'li yıllarda inşa edilen bu şehir, Amazon'a yeterince yakın bir konumdaydı. Şehir sınırlarının hemen dışında sonsuz yeşillikte manzaraların inanılmaz bir görüntüsüne sahipti. Beş milyonu aşkın nüfusuyla şehir olabilecek her şey için bir merkezdi. En önemlisi, şehirde suç var olmasına rağmen, yeraltı dünyasıyla görünür hiçbir bağlantısını bulamadı ve bu rahatlatıcıydı.

Tek önceliği çocuğuydu.

Amara, küçük ama iki kişi için yeterli büyüklükte, içine girmekten heyecan duyduğu güzel bir bahçesi olan bir ev satın aldı-

ğı yerden beş dakika uzaklıkta bir ofis kiralamıştı. Bahçecilik bir yandan bugüne kadar keşfetmediği bir alandı. Öte yandan bunu yaşamı büyütme ve besleme sanatı olarak gördüğü için bu onu büyüleyen bir uğraştı.

Evin pahalı olmasının nedenlerinden biri de oturduğu semtti. Burası tüm şehirdeki en güvenli bölgeydi. Onunki gibi sıra sıra evler vardı. Burada genellikle aileler ve yaşlılar kalıyordu. İçerisi güvenlik görevlileri ve kameralarla korunan bir siteydi. Bu hoşuna gitmişti. Bu ekstra güvenliği istiyordu.

Dışı parlak sarıya, içi beyaza boyanmış küçük, şirin evine doğru yürürken çantasını omzuna asmıştı. Boynundaki ipek eşarp rüzgârda dalgalanıyordu. Hafif nemden dolayı vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Diğer evlere bakarken birkaç hafta önce buraya taşındığında ona oldukça dostça davranan komşularından birini gördüğünde başıyla selam verdi.

Beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla yaptığı kısa yürüyüşten dolayı ayakları ağrıyordu. Ayrıca ayaklarındaki yaraların etrafındaki deri de karıncalanmaya başlamıştı. Amara, kapısının kilidini açarak evin içine girdi.

"Lulu," diye seslendi. Anahtarlarını yan masaya bıraktı ve topuklularını yana atarak kapıyı arkasından kilitledi. "Ben geldim."

Krem rengi bir kürk ona doğru fırladı. Bacaklarının etrafında dolandığında Amara onu kollarının arasına almak için eğildi.

Lulu büyük, yeşil gözleriyle onu izlerken coşkulu bir *miyav* sesi çıkardı.

Amara gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Beni özledin mi?" diye sordu mutfağa doğru yürürken.

Lulu ona *miyav* diye cevap verdiğinde kalbi yumuşadı.

Lulu sürgünde geçirdiği yıllar boyunca tek gerçek yoldaşı olmuştu. Amara bunun için ona minnettardı. Özellikle de inanılmaz derecede sevecen bir kedi olduğu için onu çok seviyordu. Elbette sadece kuyruğunu sallayıp kediler her ne yapıyorsa onu

yapmak için gözden kaybolduğu anlar da oluyordu ama genel olarak Amara'nın etrafında olmayı seviyordu. Shadow Port'taki terapisti ona evcil hayvanların anksiyeteye ne kadar yardımcı olabileceğini söylemişti ve Amara da buna inanıyordu. Daha önce kaç kez Lulu üzerine atlayıp mırlamaya başladığı için bir krizin eşiğinden döndüğünü unutmuştu. Sıcak ve tüylü bedeninden gelen titreşim ana geri dönmesi için yeterli oluyordu.

Amara'nın hamileliğini o daha işaretlere bile dikkat etmeden önce hisseden Lulu'ydu. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde başını karnına bastırıp onu yalamaya başlayan da Lulu'ydu.

Kürklü bebeğini sıkıca kucakladıktan sonra yere bıraktı ve kendine bir bardak su doldurdu. Ardından bol pantolonunun cebinden eski tip tek kullanımlık telefonunu çıkardı. Genelde pantolon giymekten hoşlanmasa da yıllar içinde bol pantolon onun iş üniforması haline gelmişti. Danışanlarına daha iyi odaklanabilmesi için kendi benliğinden uzaklaşmasına yardımcı oluyorlardı.

Annesinin numarasını çevirip telefonu kulağına götürdü. Telefon açılmadan önce beş kez çalmıştı.

"Merhaba, Ma," dedi usulca. Kalbi onunla tekrar buluşabildiğini düşündükçe ağrıyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir gün annesini Los Fortis'e getirecek ve onunla kendisi ilgilenecekti.

Annesinin, "Mumu," diyen sesini duydu. Onun sesindeki gülümseme Amara'nın içini sıcaklıkla dolduruyordu. "Nasılsın? Yerleştin mi?"

Bir kutu ton balığı açıp Lulu'nun kâsesine koyarken, "Yerleştim, Ma," diye cevap verdi. "Tüm eşyalar yerleşti ve burası çok güzel. Gelmen için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye iç geçirdi annesi. "Şu anda çok erken. Birkaç ay içinde gelmem daha normal olur."

Amara bu fikre katılıyordu.

"Bir doktora göründün mü?"

Amara yemek masasının sandalyesine oturdu. "Hayır, bu haf-

ta gideceğim." Mutfakta bir ada tezgâh yoktu ama içi oldukça genişti ve arka bahçeye açılıyordu. Amara buna bayılmıştı. Konuşmaya devam ederek, "Çarşamba günü Doktor Neiman'ın beni yönlendirdiği terapistle randevum var. Cuma günü de jinekologla görüşeceğim," diye açıkladı.

"İyi, güzel," dedi annesi. Arkadan tencere sesleri geliyordu. "Dante yaşıyor."

Ne büyük bir sürpriz.

"Sana değerli oğlunun ölmeyecek kadar akıllı olduğunu söylemiştim." Bunu annesine sayısız kez söylemişti. "Herkesle oynadı."

"Evet." Annesinin sesi alçalmıştı. "Ama Bay Maroni öldü."

Bu Amara'nın duraksamasına neden oldu.

"Gerçekten öldü mü?" Kalbi hızla atıyordu.

"Gerçekten öldü," diye doğruladı annesi. "Dante yönetimi devralmak için işleri organize ediyor."

Yönetimi devralıyordu.

Sonunda lanet olası yönetimi ele geçiriyordu.

Lorenzo Maroni ölmüştü.

Amara gülümsedi. Sevdiği adamla duyduğu gurur bütün vücudunu kaplamıştı. Onu zirveye yıllarca süren çalışmaları ve stratejisinin taşıdığını biliyordu. Sonunda krallığın dizginleri onun elindeydi.

Her zaman olduğu gibi, "Ona söylemen gerekmez mi, Mumu?" diye sordu annesi. Amara'nın hamile olduğunu Dante'ye söylemesini ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını umuyordu.

"Güvenliğin için, babam ölene kadar seninle birlikte olamam."

İşler bundan daha karmaşıktı. Dante'yi seviyordu ama giderken bir uyarıda bulunmaması onu derinden yaralamıştı. Yıllar boyunca, her zaman bir takım olduklarını hissetmişti. Dante ba-

basının annesini kaçırmış ve ona tecavüz etmiş olma ihtimalini; erkek kardeşi, onu nereye sakladığı ve onu görememenin ne kadar acı verdiği hakkındaki sırlarını ona açmıştı. Tristan'ı, kendi babasını öldürmesine sebep olan Morana'ya duyduğu nefreti ve bununla ilgili neler yaptığını anlatmıştı. Amara onun yaptığı şeylere doğrudan dahil olmamış olsa da yıllardır hayatının içindeydi. Dante ne yapacağını bilemediğinde yanına gelir ve dünyalarındaki insanlar hakkında bir şeyler paylaşarak aklını karıştıran durumlarda ondan tavsiye isterdi. Amara her zaman adamın arayışının bir parçası olmuştu.

Bu durum birlikte herkesi kandırabileceklerine ama birbirlerini asla kandırmayacaklarına inanmasını sağlamıştı. Neredeyse yedi yılını ilişkilerini gölgede tutarak, adamla geçireceği dakikalar için aylarca bekleyerek ve bu arada da kendi hayatını yaşayarak geçirmişti. Bunları adamın hiçbir uyarı vermeden ölüp gitmesi için yapmamıştı. Hayır, bundan daha iyisini hak ediyordu. Aşkın canı cehennemeydi. Amara bundan daha iyisini hak ediyordu. Dante'ye hayatı ve kalbi pahasına güvenmişti. Ona hâlâ hayatı pahasına güveniyor olsa da kalbi acıyordu.

Adam pisliğin tekiydi ve eğer hamile olmasaydı, muhtemelen özür dilediğinde onu affederdi. Ancak şu anda, anne olma ihtimali içindeki tüm koruyucu içgüdüleri yüzeye çıkarmıştı. Çocuğu, onların çocuğu, hayatlarında kalıcı olacak bir babayı hak ediyordu. Daha da önemlisi, bu dünyaya korumasız olarak gelmemeyi hak ediyordu. Sadece Dante Maroni'nin çocuğu olduğu gerçeği bile onu tehlikeye atabilirdi. *Hayır.* Amara bebeğini tıpkı annesinin onu yetiştirdiği gibi, tamamen sevgiyle ve insanlar tarafından tanınmamasını sağlayabileceği bir korumayla büyütecekti.

"Bunun bir anlamı yok, Ma," dedi annesine. "O kadar uzun zamandır onun sırrıydım ki, belki de beni gün ışığına çıkarmanın nelere yol açabileceğini unuttu. Özellikle de şimdi, yönetimi ele geçirdiği için Outfit'te dengeyi sağlayabilecek güçlü biriyle evlenmesi gerekecek. Beni ortaya çıkarmak onu sadece zayıf göstere-

cektir. Artık onun sırrı olamam, Ma. Çocuğumun da bir sır olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden bunu hiç bilmemesi daha iyi."

"Anlıyorum, bebeğim. Ben de senin için aynısını yapmıştım. Ancak Dante daha farklı bir adam ve ona söylemen gerektiğini düşünüyorum, Amara," dedi annesi. Fikrindeki netliği göstermek ve onu ikna edebilmek için adını kullanmıştı. Amara bu taktiği iyi biliyordu. "O seni seviyor. Bay Maroni de artık hayatta olmadığına göre, Dante sana ve torunuma ihtiyacınız olan her şeyi verebilir."

Bu fikir kadını cezbediyordu. Çok ama çok cezbediyordu.

"Sadece bunu düşüneceğine dair bana söz ver," diye rica etti annesi. "O... o döndüğünden beri değişti, Mumu. Artık daha karanlık. Bunu tam olarak açıklayamıyorum. Onun için endişeleniyorum."

Amara'nın kalbi hızla atmaya başladı. Telefonu sıkıca kavramıştı. Dante'yi bulma, rahatlatma ve şeytanlarına karşı birlikte savaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Bu ihtiyacı bastırdı.

"Söz veriyorum, bunu düşüneceğim," dedi annesine. Birkaç dakika başka şeyler hakkında sohbet ettikten sonra telefonu kapattı ve yemek yiyen Lulu'ya baktı.

"Ona da söylemem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Lulu ona baktıktan sonra yemeye devam etti.

"Tabii ki öyle düşünüyorsun. Onu seviyorsun, seni küçük hain."

Ham, ham, ham.

"Ama gerçekten bir pislik gibi davrandı, bunu biliyorsun."

Kıtır kıtır.

"Sen, ben ve bebek burada mutlu olacağız, Lulu."

Şüpheli bir bakış.

"Bana öyle bakma. Ondan tamamıyla nefret ediyor değilim. Ama böylesi daha iyi."

Lulu onu görmezden geldi.

Amara içini çekerek akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Adam bacaklarının arasına yerleşti. Tanrı aşkına, Amara bunu yapmasına bayılıyordu. Geniş omuzları uyluklarının arasına yerleşerek bacaklarını iki yana açtı. Ağzının klitorisine yaklaştığını hissettiğinde adamın altında kıvranıyordu.

Yeni ağda yapılmış tenine yumuşak öpücükler kondurdu. Kirli sakalları hassas bölgesine sürtünüyordu.

Bir saniye, adamın neden sakalları vardı?

Hâlâ klitorisini öperken, "Sana çok kızgınım, yaramaz kız," dedi ters ters. Dudakları henüz Amara'nın ihtiyaç duyduğu yere ulaşmamıştı.

Neden ona kızgındı ki? Asıl kızgın olan kişi Amara'ydı.

"Bu amcık beni uyurken bile tanıyor. Öyle değil mi, bebeğim?"

Ah, evet. Adamın ona vereceğini bildiği zevki beklerken sırılsıklam olmuştu. Acele etmesini sağlamak için kalçalarını kaldırdı. Ah, onu özlemişti. Dokunuşunu özlemişti. O pis konuşan ağzını özlemişti. Ayrıca gördüğü bu rüyaya bayılmıştı.

Bir parmak kadınlığının kıvrımlarında gezindi ve kalçalarının yataktan havalandığını hissetti. Çok gerçekçiydi.

"Benimle eve geliyorsun, bebeğim," dedi adam. Amara bunun olmasını çok isterdi. Yerleşkeyi, ormanı, tepeleri ve oradaki insanları özlemişti. Bunları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Eve gitmek istiyordu.

"Uyan, Amara," diye emretti adam.

Hayır, eğer uyanırsa onu kaybedecekti. Uyanmak istemiyordu, henüz olmazdı.

Dante diliyle kıvrımlarını bir kez yaladı. Tanrı aşkına, çok iyi hissettiriyordu.

Fazla iyi.

Amara gözlerini kırpıştırarak açtı ve tepesinde tam hızda çalışan tavan vantilatörünü gördü. Esen rüzgâr açıkta kalan sertleşmiş meme uçlarını okşuyordu. Çıplak kalçalarının arasında bir

ıslaklık olduğunu fark etti. Etrafında olan biten her şeyi algılaması birkaç saniyesini almıştı. Yatarken giydiği siyah ipek gecelik yana fırlatılmıştı. Lulu kapının yanında uyukluyordu. Dışarıdan gelen sokak lambası ışığının pencereden süzülmesi dışında oda karanlıktı. Ayrıca bacaklarının arasında en muhteşem haliyle çok kızgın görünen, üstsüz ve kirli sakallı bir Dante Maroni duruyordu.

Neler oluyor be?

Kalbi hızla çarpmaya başladığında aniden çarşafları kavradı. Kendini geriye çekmeye çalıştı ama adam kalçalarını sıkıca kavradığı için hareket edemedi.

"Sen ne yapıyor... Ah, kahretsin!" Sözleri adamın onu kendine doğru çekerek bacaklarını yana açıp dilini içeri sokmasıyla kesildi. Ağzından kaçan inlemeye engel olamamıştı.

Bir eliyle adamın saçlarını kavrayarak diğer eliyle yanındaki çarşafa uzandı. Adamın dili içine girip çıkarken nefes nefese kalmıştı. Sevgili oral seks tanrıları bu adama nasıl kullanılacağını *çok iyi* bildiği bir ağız bahşetmişti.

Dudağını ısırarak adamın başını kendine doğru çekti. İçinde bir zevk dalgası yükselmeye başladığında sersemlediğini hissedebiliyordu.

Nefes nefese, "Evet," dedi. "Tanrım, Dante, lütfen."

Adam başparmağıyla yavaşça klitorisini okşayarak onu daha da yükseltti. Amara'yı sınıra kadar sürükledikten bir an sonra durdu.

"Yemin ederim ki..."

Adamın eli aniden ağzını kapatarak onu susturdu ve başını iki yana doğru bir kez salladı. Amara'nın kalbi hızla atmaya başlamıştı. Dante'nin boynundaki damar belirginleşmişti. Adamın başını yana eğerek kıpırdamadan içeriyi dinleyen halini kocaman açılmış gözleriyle izledi.

Amara hiçbir şey duymuyordu ama kapıya baktığında Lulu'nun da kulaklarının seğirdiğini görmüştü.

Evin içindeki saat *tik tak* sesleri çıkarıyor, dışarıda bir yerde

bir köpek havlıyordu. Yaratıklar gece ritüellerinin arasında birbirleriyle konuşuyorlardı. Yine de bunların hepsi olağan seslerdi. Hem kedinin hem de adamın tetikte olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Lulu duyduğu şeyi araştırmak için kapıdan dışarı fırladı ve Dante ondan yavaşça uzaklaştı. Parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz kalması için işaret verdi ve mavi gömleğini ona doğru fırlattı. Amara başıyla onaylayarak gömleği hızla üzerine geçirip ilikledi. Dante'nin cüssesine bir kez daha şükretti çünkü gömlek neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Yere fırlatılan külotunu da bularak aceleyle giydi.

Dante'nin eğilip ceketini aldığını ve içinden bir silah çıkardığını gördü.

Lulu kapının dışından miyavladığında, Dante yavaşça kapıya doğru ilerledi. Neredeyse hiç kıpırdamadan tetikte beklerken çok sessizdi. Amara yaşananları izledi, içerideki sessizlik boğucuydu. Hissettiği endişe yüzünden midesi düğümlenmişti. Avucunu karnına bastırarak kalp atışlarının sakinleşmesini ve normal şekilde nefes almaya devam edebilmeyi diledi. Panik yapmanın sırası değildi.

Yutkunarak yatağın kenarına doğru ilerleyip çekmecesinde sakladığı şok tabancasını çıkardı. Artık silahlandığı için kendini biraz daha iyi hissediyordu. Gerçi bir silahı olsa bile kullanmaktan pek hoşlanmıyordu. Onların dünyasında her ne kadar gerekli olsa da ölümden hoşlanmıyordu ve bir can almak istemiyordu. Buna rağmen artık daha savunmasız olduğu için muhtemelen silahlanmayı düşünmeliydi.

Gözleri erkeğinin üzerinde gezindi. Sırtındaki iki dövme de o hareket ettikçe geriliyordu. Omurgasının sol tarafını tamamen kaplayan siyah ejderhanın kuyruğu kıvrılmıştı. Başı geriye dönüktü ve kanatlarından bir kuzgun sürüsünün çıkıp sağa doğru çaprazlamasına uçuşunu izliyordu. Bu dövme, Amara'yı her gördüğünde büyülüyordu. Dante'yi ve yaptığı sanatı tanıdığı için

bunun bir anlamı olduğunu biliyordu fakat adam bu konu hakkında hiç konuşmamıştı.

Adamın karanlık oturma odasına girdiğini gördü. Bir silah patlamasının ardından boğuşma sesleri ve erkeksi homurtular duyuldu. Amara vücudundaki tüm kan kulaklarına hücum ederken nefeslerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Elini kapıdan girecek herhangi birine karşı hazırlıklı olabilmek için öne uzatmıştı.

Ancak arkasındaki pencereden içeri giren birileri vardı. O daha sesini çıkaramadan her şey karanlığa bürünmüştü.

Adının söylenmesiyle kendine geldi.

Gözlerini kırpıştırarak açarken sersemliği gidermek için başını iki yana salladı. Hareket edemiyordu. Aşağı bakınca nedenini anladı. Elleri bir sandalyenin kollarına bağlanmıştı. Bileklerini bağlayan ip, asit yaralarının tam üzerinden geçerek ahşap sandalyeye sabitlenmişti.

Midesi altüst oldu.

Hayır.

Hayır.

Kurtulmak için çırpınmaya başladı. Bileklerini ipe sürtünürken nefesleri hızlanmıştı. Bunu tekrar yaşayamazdı. Bundan tekrar canlı kurtulması mümkün değildi.

Tanrım, lütfen. Hayır.

"Amara!"

Adını bağıran yüksek ve erkeksi ses başını kaldırmasına neden oldu.

Dante.

Adam orada, karşısında duruyordu. Göğsünden, ellerinden ve ayaklarından geçen iplerle bir sandalyeye bağlanmıştı. Hâlâ üstünde bir şey yoktu. Neden bir şey giymiyordu?

Amara dilini damağına doğru itti. Bu uzun süredir sakinleşmesine yardımcı olması için kullandığı bir alışkanlıktı. Derin bir

nefes aldı. Zihnini okşayan yağlı parmakların tüylerini ürperten dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordu. Dikkatini dağıtmaya çalışarak etrafına bakındı.

Sonra kalbinin sıkıştığını hissetti.

Aynı odaydı.

On yıl önce üç gün boyunca bir sandalyeye bağlı olarak kaldığı, kanlı ayak izlerini bırakarak kaçmaya çalıştığı odanın aynısıydı. Yıllar boyunca gördüğü terapilerin hiçbiri onu tekrar burada olmanın yaratacağı zihinsel saldırıya hazırlayamamıştı. Duvarlar tekrar üzerine gelmeye başladı.

"Dante Maroni'ye karşı kullanılabilecek biri var mı?"

Amara'nın kendisi vardı. Dante'nin henüz varlığından bile haberdar olmadığı bebeği vardı. Ona söylemek zorundaydı. Tanrı aşkına, ona söylemesi gerekiyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama gözleri adamın başının üzerindeki noktaya, asılı duran zincirlerin olduğu duvara yapışıp kalmıştı. Boğazı düğümlenirken yağlı parmakların anısı zihnine doldu. Ciğerlerine katran doldurarak ağırlaşmalarına neden oluyordu.

"Lanet olsun, bana bak!"

Bir haykırış içinde bulunduğu sisi delip geçti.

"Amara, bebeğim. Bana bak," diye seslendi adam uzaktan. "O güzel gözlerini göster bana."

Güzel gözler. Bu sesi tanıyordu. Sigara dumanı, çikolata ve kırışmış çarşafları anımsatan sesti.

Dante.

Adama doğru baktı. Neden burada olduğunu düşünürken bir anlığına kafası karışmıştı. Geçen sefer burada değildi. Son seferinde bu odada tek başına ve korkmuş bir haldeydi. Şimdi de korkuyordu. *Çok korkuyordu.* Elleri titremeye başladı.

"Amara." Kararmış gözleri onunkilere kilitlenmişti. Bakışları

vahşi, yoğun ve alevle doluydu. "Yaptıkları şey için bu binadaki her bir erkeği öldüreceğim. Bir tanesi bile sana yaklaşamayacak. Söz veriyorum. Güven bana, bebeğim."

Vücudu titremeye başlamıştı.

Ona güveniyordu fakat anıları adamın sözleriyle çatışmaya devam ediyordu. Amara kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Zihninin kapılarını kapatmak için her türlü numarayı denemesine rağmen pislikler içeri sızmayı başardı. Kalın bir acı bataklığına saplanmıştı. Dışarı çıkmak ve ilerlemek istiyordu ama sıkışıp kalmıştı.

"Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?"

Kahkahalar. Alaylar. Acı. Kan.

Amara gözlerini kapattı. Bileğindeki ipler ona üstünlük taslıyordu. Boynundaki yara izi onu boğuyordu. Ayağındaki izler topallayarak uzaklaşmaya çalışırken kendi kanında kaydığını hatırlatıyordu.

"Burada, senin yanındayım, Amara." Bu sözler onu tekrar şimdiki zamana getirdi. Dante'nin göğsünü saran, ona doğru eğildikçe adamın tenini kesen iplere odaklandı. Gözlerini göğsündeki tek dövmeye, sayısız kez yaladığı o mürekkebin üstüne sabitlemişti.

Kazan.

Dante savaşı kazanmak için birkaç muharebeyi bilerek kaybetmenin sonuca değeceğini söylerdi. O her zaman kazanırdı. Amara da kazanacaktı. Kazanması gerekiyordu. Onu mağdur eden pisliklere karşı, onu ele geçiren iblislere karşı, onu kabul etmeyen insanlara karşı kazanacaktı. Kazanması gerekiyordu.

Gözlerini adamın göğsüne dikerek derin, uzun bir nefes aldı. Sandalyesinin kollarını kavrayarak nefesi yavaşça dışarı verdi.

"İşte böyle, bebeğim," diye cesaretlendirdi adam. "Kendini

sakinleştir. Ben burada seninleyim, yalnız değilsin. Ben yanındayım. İşte bu kadar, bir nefes daha al."

Sesi onu yatıştırıyordu. Zihnindeki diğer anılar içeri sızarak çirkin olanların yerine geçti. Adamın hastane yatağının yanında sert bir şekilde verdiği sözü hatırladı. Amara'nın konuşamadığı aylar boyunca onunla tek taraflı konuşmalar yapmasını, her sevişmelerinde tenine fısıldadığı kirli sözleri ve birlikte yatarken kulağına mırıldandığı sırları düşündü. Adamın sesi birlikte geçirdikleri yıllar boyunca biriktirdikleri anıları birbirine bağlıyor ve pek çok güzel hatırayı kucaklıyordu. Bu sigara dumanı, çikolata ve kırışmış çarşafların sesiydi.

Amara kalp atışlarının gittikçe yavaşladığını hissederek bu duygunun tüm bedenine yayılmasına izin verdi.

Konuşmak için dudaklarını araladı ama ağzından bir kelime çıkmıyordu. Yutkundu.

"Sorun yok," dedi Dante. "Konuşma. Şu an iyi misin?"

Amara başını onaylarcasına salladı. Gözleri adamın koyu kahverengi bakışlarına kilitlenmişti.

"Eğer şüphelerim doğruysa," dedi Dante. Sanki sıradan bir kafede vakit geçiriyorlarmış gibi davranıyordu. "Outfit'ten biri Los Fortis'e seni görmeye geldiğimi Birlik'e sızdırmış."

"Birlik hakkında ne biliyorsun?"

Zihnindeki çirkin ses fısıldayarak onu tekrar aşağı çekmek için hazırlandı.

"Son birkaç haftadır yeraltında araştırdığım kişiler onlardı," diye belirtti adam. Amara'nın her mimiğini yakından inceliyordu. "Buradan çıktığımızda sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Buradan çıkacağız, Amara."

Bunu söylerken sahip olduğu güven kadının sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

Karşısındaki adamı görebiliyordu. Gerçekten görüyordu.

Haftalar içinde nasıl değiştiğini fark etmişti. Birincisi, yüzünde daha önce hiç görmediği koyu renkli sakallar vardı. Bu onu daha vahşi ve tehlikeli gösteriyordu. Amara bu değişikliği umursayıp umursamadığından tam olarak emin değildi. Onu duraksatan şey adamın gözleri olmuştu. Gözlerinde ve enerjisinde daha karanlık bir şeyler vardı. Bu onu duraksatmıştı. Bunun babasının ölümünden mi, görevi devralmasından mı, yoksa gizli görevde geçirdiği zamandan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Ancak her ne olduysa, onu özel hayatında bile Amara'nın daha önce görmediği şekilde sertleştirmişti.

"Neden kaçtın?" diye sordu Dante. Bakışları onunkilere kenetlenmişti. Gözlerini kaçırmaması için onlara sabitlenmiş, kıyılarına demir atmıştı. "Ölmediğimi biliyordun."

Amara yutkundu. Ona söylemek zorundaydı. Ama önce kendi sorusunu sorması gerekiyordu. Zorlukla, "Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı.

Gözlerinde bir anlayış belirmeden önce adamın kaşları hafifçe çatıldı. "Bana kızgınsın."

Tanrı aşkına, adamı yumruklamak istiyordu.

Amara titremeye başladığını hissetti. Hissettiği duyguların ilkelliği onu altüst ediyordu. Yıllardır bastırdığı acı yüzeye çıkarak burada olmanın öfkesiyle, adamın öldüğünü sandığı o anın ve çok uzun süre yalnız kalmanın acısıyla karışıyordu. Ona bebekten bahsetmemiş olmanın suçluluğunu ve hâlâ içinde olan paniği hissedebiliyordu. Tüm bunlar bir duyguyu diğerinden ayırt edemeyinceye kadar birbirine karışmıştı. Gözleri yanarken tüm vücudu istemsizce titriyordu.

Adamın ona, "Amara," diye seslendiğini uzaktan duydu. Kendini duygu denizine kaptırıp dalgaların her birinde boğulurken duyduğu her kelime gittikçe daha uzaklardan gelmeye başlıyordu. Gözlerini kapattı.

Nefes alamıyordu.

"İplerini gevşetebilir misin?"

Bu beklenmedik soru sisin içinden süzüldü.

Gözlerini açtığında adamın sakince ona baktığını gördü.

"Seni bağlamak için çok zaman harcamadılar," diye bilgilendirdi Dante. "Bilincin yerinde değildi ve asıl kontrol altına almak istedikleri kişi bendim. Bu yüzden seninkilere dikkat etmediler. Düğümlerinin oldukça özensiz olduğunu varsayıyorum. Bileklerindeki yara izleri sana ipleri çıkarmak için daha fazla alan sağlayacaktır. Sence bunu yapabilir misin?"

Amara bağlarına baktı. Zihnindeki sis adamın sözleriyle yavaş yavaş dağılıyordu. Dante gerçekten haklıydı. Bileğindeki yara izleri derisinde pürüzler oluşturduğu için ona daha fazla alan tanıyordu. İpin gevşeyip gevşemeyeceğini görmek için eskisi gibi debelenmek yerine sakince elini çekmeye çalıştı. Başparmağı ipin ucuna kadar yetişiyordu.

"Evet," diye cevap verdi. Başını tekrar kaldırdığında adamın çatık kaşlarla uyluklarına baktığını gördü.

"Regl mi oldun? Regl dönemin daha geç olmuyor muydu?"

Bu saçma soru, ipi çekiştirme eylemine ara vermesine neden oldu.

Tabii ki regl olmamıştı. Adamın bakışlarını takip ederek başını aşağı eğdi ve neyden bahsettiğini gördü.

Kan.

Sadece biraz vardı ama oradaydı. *Uyluklarının arasında.*

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırmaya başladı. Başını iki yana sallayarak dehşet içinde küçük kırmızı lekeye bakıyordu. Panik göğsünün her yanına yayıldı.

"Amara, ne..."

"Haftalardır adet olmuyorum," diye fısıldadı. Ardından dehşete düşmüş gözlerini adamınkilere çevirdi.

Adam ne demek istediğini anlamıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordu. Dante de onun adet döngüsünün mükemmel bir düzende

olduğunu biliyordu. Ne zaman regl olacağını bilirdi. Lanet olsun, ziyaretlerini bile onlara göre ayarlardı. Bu sözlerin ne anlama geldiği adamın kafasında canlanmıştı. Amara son kez birlikte oldukları zamanın anısı zihnine dolarken adamın parçaları birleştirdiğini gözlerinden okuyabiliyordu. Gözlerinde onu tanıdığı süre boyunca hiç yanmayan bir ateş parlamaya başlamıştı.

Tek kelime etmedi. Sadece öğrendiği tüm bilgileri özümsedi. Gözleri onun gözlerinden bir an olsun ayrılmadı.

"Sakin ol," diye konuştu sonunda. Ses tonu sertçe emir veriyormuş gibi hissettiriyordu. "İplerinden kurtul. Ben de bizi buradan çıkarayım. Buradaki hiçbir orospu çocuğu sana ya da çocuğuma dokunmayacak. Ama şu anda stres yapmayı bırakmalısın."

Amara bunu biliyordu. Ayrıca bu şekilde küfrettiğine göre, adamın fazlasıyla kızgın olduğunu da anlayabiliyordu. Dante Maroni kadınların yanında küfretmezdi. Bunun için fazla terbiyeliydi.

Yutkunarak gözlerini kapattı. Ardından derin bir nefes alarak adamı başıyla onayladı.

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuşan adamın tüm vücudu hareketsiz ve diken üstündeydi.

"Muhtemelen bir süre sonra söyleyecektim," diye itiraf etti Amara. "Ben sadece..."

Dante dişlerinin arasından, "Sen sadece ne?" diye karşılık verdi.

"Sen beni tek kelimeyle bile uyarmadan ölü taklidi yaparken çocuğumu koruduğum için özür dilerim, seni piç kurusu!" diye bağırdı Amara. Ses telleri acıyordu. Öfkesi en az adamın hissettiği boyutlardaydı. Yılların hayal kırıklığı sonunda sesine yansımıştı. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun, Dante? Düşman topraklarındaki bir şehirde tek başına, arkadaşsız, korumasız ve yıllarca bir sözden başka bir şey olmadan yaşamak sence kolay mı? Gerçekten çocuğumun bunu yaşamasına izin vereceğimi mi düşündün?"

"Bizim çocuğumuz," diye hırladı Dante. "Peki ya sen tüm bunların benim için kolay olduğunu mu sanıyordun, Amara?" Sesi sakin olmasına rağmen gözleri hiç de öyle görünmüyordu. "Ben 'ölü taklidi' yaparken hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi mi sanıyordun? Sence bunca yıldır bu şekilde yaşarken eğleniyor muydum? Bizim için bir gelecek yaratmak için her lanet gün çalışıp kan dökmüyor muydum?"

Amara dudaklarının titrediğini hissetti. Kalbi ona uzanma isteğiyle ağrıyordu. "Yaşadıklarımız ikimiz için de kolay olmadı, Dante. İşte tam olarak bu yüzden çocuğumuz için kolay olmasını istedim. O bizim seçimlerimizin bedelini ödemek zorunda kalmamalı. Yıllarca birbirimizi bekledik ama bir yerlerde yolumuzu kaybetmişiz gibi hissediyorum. Ulaşmaya çalıştığımız hedef o kadar önemli bir hale geldi ki, zamanla içinde bulunduğumuz yolculuğu unuttuk."

Dürüstlüğü bir süreliğine adamın sessiz kalmasına neden oldu.

"Babamı öldürttüm," dedi adam sessizce. "Onun kesilmiş bir domuz gibi kan kaybından ölmesini izlerken sigara içtim. Yıllardır tek amacım buydu. İmparatorluğunun sınırlarını kendi lehime çevirmek, insanları manipüle etmek ve o dünyada kendi adımı yaratmak. Bunların hepsi bir gün, o öldüğünde sana ve çocuklarımıza hak ettiğiniz her şeyi verebilmek içindi."

Amara adamın sözlerindeki samimiyet karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Dante'de en sevdiği şeylerden biri de buydu. Duygularından asla kaçmazdı. Ne hissediyorsa onu yaşardı ve ona bir şey söyleyen olsa bile asla umursamazdı. Zaten kimse bu konuda ona bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Dante Maroni şimdiden bir efsaneye dönüşmüştü. Zehirli toplumlarındaki erkeklerin en masküleni ve en güçlüsüydü çünkü tam olarak ne hissettiğini biliyordu. Ne hissettiğini biliyor ve bu konuda kendine yalan söylemiyordu.

"Buradan çıkar çıkmaz," derken sesi sert ve gözleri öfkeliy-

di. "Birbirimizden bir şeyler saklamakla ilgili uzun bir konuşma yapacağız."

Ah, hayır. Adamın ses tonundaki bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Gözlerini dikkatlice incelediğinde orada acı ve öfkenin yanı sıra konuşmalarıyla ilgisi olduğunu düşünmediği bir ıstırap olduğunu gördü. Kalbi teklediğinde derin bir nefes aldı. "Dante..."

"Bana söylemedin, Amara," diye konuştuğunda çenesi kasıldı.

Biliyordu.

Amara bunu nasıl öğrendiğini bilmiyordu ama biliyordu işte.

"Yıllarca," diye devam etti Dante. Yüz ifadesini kaplayan öfke kadının damarlarında akan ateşi yansıtıyordu. "Beni içine kabul ettin, yatağına aldın. Sana mümkün olan her şekilde sahip olmama izin verdin. Ama. Bana. Asla. Söylemedin."

Amara'nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Şüphelendiğim bir şeyler olmuştu. Sikeyim, sana sormam gerekirdi. Neden sormadım biliyor musun? Çünkü sana güvenmiştim. Böyle bir şey olduğu takdirde bana söyleyeceğine güvenmiştim. Ama sen hiç söylemedin. Ben de böyle bir ihtimali aklımın ucundan geçirmedim. Yaşadığın kâbusun anısına hakaret etmek istememiştim."

Sözleriyle onu öldürüyordu. "Dante..."

"İkimiz de sıçıp batırdık, Amara," dedi adam. Gözleri alev alev yanıyordu. "İkimiz de yaptıklarımızı kabul edeceğiz. İkimiz de bunun hakkında konuşacağız. Birbirimizi affedeceğiz ve yolumuza devam edeceğiz. Sana burada bir seçenek sunmuyorum. Bu kadar yıl boyunca yetersiz iletişim gibi önemsiz bir şeyden dolayı seni kaybetmek için çalışmadım."

"Bu önemsiz bir şey değil," diye mırıldandı Amara.

"Evet, öyle," dedi adam. "Buradan çıkacağız. Siktiğimin bağını yeniden kuracağız. Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın? On yıl boyunca bizim için savaştıktan sonra, bunu gerçekten yapabileceğimi düşündün mü?"

Amara ellerini yumruk yaptı. "Beni incittin."

"Evet, ben adi herifin tekiyim."

Bunu söyleme şekli yüzünden Amara'nın ağzından isteksiz bir kıkırdama kaçtı.

Tekrar ifadesiz haline bürünmeden önce Dante'nin dudakları da hafifçe seğirdi. "Tristan'la birlikte seni kaçıran pislikleri öldürdüm," diye devam etti konuşmaya. Karanlık gözleri kadının tenini yakıp kavuruyordu. "Yıllardır bu emri veren adamı aradığımı biliyor muydun? Bu benim kenarda yürüttüğüm farklı bir projeydi. Gizli görev sırasında buna daha fazla zaman ayırmış olmam gerektiğini fark ettim. Çünkü her şey birbirine bağlıydı ama ben Tazı Maroni'ye fazla odaklanmıştım. Lanet olası ölü piç."

Tanrı aşkına, canı çok yanıyordu. Dante için, kendisi için, bir adam yüzünden yaşadıkları her şey için acı çekiyordu. Amara hayatında ikinci kez birinin ölümüne sevinmişti.

"Bunu bilemezdin, Dante," dedi usulca. Ondan yayılan acıyı hafifletmek istiyordu. "Babanın yaptığı şey senin suçun değil. Onun olduğu kişi senin suçun değil."

"Ben bir Maroni'yim, Amara," dedi adam. Amara o anda yönetimi devralmasının adamın tavırlarında nasıl bir değişikliğe yol açtığını fark etti. O hep bir vâris, bir prensti. Şimdiyse tahtında oturuyordu. "Ben onun kanındanım."

"Evet," diye başıyla onayladı. Gözlerini adamdan hiç ayırmıyordu. "Ama seni olduğun kişi yapan şey sana verilenler değil, onlarla ne yaptığındır. Gücü elinde tutan şey silah değil, onu kullanan kişidir. Sen güçlü bir adamsın, Dante Maroni."

"Siktir, seni hemen şimdi öpmek istiyorum," dedi Dante. Alev saçan gözleri onunkileri tutsak etmişti.

Amara nefesinin kesildiğini ve ilk kez dudaklarının minik bir gülümsemeyle kalktığını hissetti. "Önce kendini o sandalyeden kurtar, sert çocuk."

Dante tekrar konuşmadan önce dudakları bir saniyeliğine onunkiler gibi kıvrıldı. "Gerçekten beni burada zorla tuttuklarımı düşünüyorsun? Sence ben planlarımın içinde olmayan bir şekilde kendimi riske atacak kadar aptal mıyım?"

Amara kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Gözleri onu hareketsiz kılan, etrafına dolanmış sıkı iplere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam uzun süredir Birlik'le ortak çalışıyordu," diye açıkladı. "Üstelik yalnız da değildi. Örgüt, Outfit'te onlara karşı olacak birinin iktidarda olmasını istemezdi. Köstebekleri her kimse, beni ortadan kaldırmak için bir fırsat kolluyor olmalı."

Amara onun cümlesini, "Yani Los Fortis'e tek başına seyahat ederek bu fırsatı onlara altın bir tepside sundun," diye bitirdi. Adamın ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. Tanrı aşkına, onun çok iyi bir oyuncu olduğunu nasıl da unutmuştu? İçi gurura benzer bir duyguyla dolup taştı.

"Seni de kaçıracaklarını tahmin etmemiştim."

"Yine de iyi oynadınız, kralım," diye fısıldadı yüzündeki küçük gülümsemeyle. "Şimdi neyi bekliyorsun?"

"Odaya gelip beni sorgulamalarını," dedi adam sakince. "Onları ben yönlendiriyor olacağım. Muhtemelen bana biraz vuracaklar ama sakin olmanı ve ipler üzerinde çalışmaya devam etmeni istiyorum. Tek başıma olsaydım endişelenmezdim. Ama sen ve..."

Amara, "Biliyorum," diyerek cümlesini yarıda kesti. Gülümsemesi yüzünden silinirken midesi bulanmaya başlamıştı. "Bunu deneyeceğim. Sadece burası... verdiğim tepkileri kontrol edemiyorum."

"Bu cehennem artık benim krallığım, Amara," dedi Dante. Gözleri ciddiyetle doluydu. "Ben hayatta olduğum sürece hiç kimse sana dokunmayacak. Ayrıca seninle oldukça uzun bir süre, çok mutlu bir hayat yaşamak niyetindeyim."

Boğazındaki düğüm biraz olsun hafiflemişti. Yaşadığı cehennemin ortasında bile, Amara içini bir güven duygusunun kapladığını hissetti.

Derin bir nefes alarak söylenenleri başıyla onayladı ve ipler üzerinde çalışmaya başladı.

Kadın gerçekten çabalıyordu. Dante burada olmanın onun zihninde yarattığı olumsuz etkileri görebiliyordu. Hamile bir halde bir sandalyeye bağlanmıştı.

Hamileydi.

Lanet olsun, çocuklarına hamileydi ama ona söylememişti. Her ne kadar bu zamanın çoğunda ölü taklidi yapmış olsa da bu gerçek yüzünden öfkeleniyordu. Kadını görmeye gittiği son seferde tamamen dürtüsel davranmıştı. Amara'nın yanında olmak ve ona dokunmak istemişti. Gerçekten ölme ve bir daha bu şansa sahip olamama ihtimaline karşı bir kez daha bunu yaşamak istemişti. Onu görmek bir yana, onu duvara yaslayıp olabilecek en ilkel şekilde becermek ve oradan çekip gitmeyi istememişti. Bunun adice bir hareket olduğunu kabul ediyordu ama bir bebekleri vardı. *Onların bebeği.* Kahretsin, kalbinin kraliçesinin çocuğunun annesi olacağını bilmek içini tuhaf duygularla dolduruyordu.

Amara ne kadar da harika bir anne olurdu. Sevgi dolu bir kadın tarafından yetiştirilmiş ve aldığı sevgiyi içinde on kat büyütmüştü. Zayıfları, masumları ve çaresizleri besleme içgüdüsüyle doğmuş bir kadındı. Yumuşak ve lanet olası derecede affediciydi. Eğer öyle olmasaydı, çok uzun zaman önce onun kıçına tekmeyi basardı. Çocuklarını korumak için toparlanıp binlerce kilometre

uzağa taşınmış olması, Dante'nin içini gurur ve sıcaklıkla dolduruyordu. Küçük yavruları olan bir dişi kaplan gibiydi. Los Fortis'te olduğunu bulmak, bu sefer onu elinde tutabileceğini bilmek, kadını bir daha terk etmek zorunda kalmayacağını fark etmek hayatının en değerli anıydı.

Ama bacaklarının arasındaki o küçük kan lekesi onu endişelendiriyordu. İçinde bulunduğu inanılmaz derecede stresli durumdan kaynaklanan küçük bir kanama olabileceğini biliyordu ama... *Sikerler.* Dante ona böyle bir şey yaşatmaktan nefret etmişti. Amara'yı alacaklarını ya da onları bu yere getireceklerini tahmin etmemişti.

Gerçekten de onları neden spesifik olarak buraya getirmişlerdi? Bu konuda onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Eve geri döndüğünden beri, Morana yerleşkeden yapılan her aramayı ve mesajı izliyordu. Genç kadının köstebeği çoktan bulmuş olmasını umuyordu. Ayrıca onları kaçıran şerefsizlerin bir an önce onu sorgulamaya gelmesini istiyordu. Sonrasında sevdiği kadını buradan çıkarabilirdi. Burada başına gelen her şeyi bildiğinden, şu anda kadının zihninde olup bitenleri hayal bile edemiyordu. Amara iblisleriyle savaşırken sürekli bir yerlere dalıp duruyordu. Boynundaki yara izi solmuş teninde parlıyordu. Sıkmaktan beyazlaşan elleriyle sandalyeyi kavrıyordu.

Dante onu dikkatli bir şekilde izledi. Hamile olduğunu bilmek işleri değiştirmişti. İşlerin çığırından çıktığına dair en ufak bir işaret görürse bir çıkış yolu bulması gerekecekti. Aptal herifler, yatakta gömleksiz olduğu için silahsız olduğunu varsayarak üzerini bile aramamışlardı. Onları bekleyen kötü bir sürpriz vardı.

Adamlardan biri sanki işaret almış gibi odanın kapısını açtı. Amara gözleri kapıya kaydığında olduğu yerde hafifçe sıçradı. Tekrar derin bir nefes almadan önce sandalyesini sıkıca kavradı.

Dayan, bebeğim. Sadece biraz daha, diyerek onu içinden teşvik etti.

Amara nefes almaya çalışırken göğüsleri onun gömleğinin al-

tında kabarıp iniyordu. Gözleri odaya giren adama kilitlenmişti. Dante gözlerini ondan ayırıp adama odaklandı ve zihninde yer değiştirdi. Bu onun sorgusuydu.

Sandalyede vücudunu rahatlattı. Adam siyah bir tişört, kargo pantolon ve postal giymişti. Dante yabancının kalçasında dokuz milimetrelik bir silahla içeri girmesini izlerken sessiz kaldı. Bu klasik bir taktikti. *Tutsağa ölüm korkusu aşılamak için silahlı olduğunu gösterme.* Dante bu taktikleri çok iyi bilirdi. Sessiz kalıp adamı izledi.

Adam ondan birkaç adım öteye çömeldi. Şimdilik kadını görmezden gelerek ona odaklanmıştı ve bu iyi bir şeydi. Amara'ya dikkat etmelerini istemiyordu.

"Dante Maroni," dedi şarkı söyler gibi bir tonda. "T" harfini aksanlı söylemişti. "Kanlı canlı karşımda duruyor."

"Ah, hayranlarımdan biri misin?" Dante umursamazca güldü. "İmza almak için ellerimi çözmen gerekecek." *Gücün onda olduğunu düşünmesine izin ver.*

Adam sırıttığında sahte altın dişi kenardan parladı. Dante bazı stereotiplerin bu kadar klişe olmamasını dilerdi. "Patronlarım pek de hayranın sayılmaz. Hatta şu anda senden hoşlandıkları bile söylenemez. İşlerine karışıyorsun."

Bu tam da ihtiyacı olan açılıştı. "Biliyor musun, işte bu yüzden insanlar mafyaların görgü kurallarına uymadığını düşünüyor. Benimle konuşmak istiyorlarsa asistanımdan bir randevu alabilirlerdi," dedi kayıtsızca.

Adam başını yana eğdi. "Pekâlâ, demek ki oyunu bu şekilde oynayacağız." Doğruldu ve Amara'ya doğru yürümeye başladı. Adam onun göz hizasına inmek için çömelirken Dante vücudunu rahat tutmak için kendiyle savaştı.

"Güzel birisin," dedi sohbet eder gibi. "Burada sana çok kötü şeyler yaptıklarını duydum. Geri dönmek nasıl bir duygu?"

Dante hareketsiz kalarak sevdiği kadına baktı. Amara önündeki adamı bir şahin gibi izliyordu. Bakışlarını ondan bir saniye

olsun ayırmamıştı. "Kadınları bağlamayı bırakmalısınız, çocuklar. Bu numara eskimeye başladı."

İşte benim kızım. Dante onun adama aşırı odaklanmış bir şekilde oyunu oynamasını izlerken içinin gururla dolduğunu hissetti.

Adam güldü. "Hırçınsın. Sence sana bir şeyler yaparsam erkek arkadaşından bazı cevapları alabilir miyim?"

"Ah, o benim erkek arkadaşım değil," dedi Amara. Dante'nin umduğundan daha sakin kalmıştı. "Sadece ara sıra birbirimizi beceriyoruz."

Siktir oradan.

Adam ona doğru eğildi. Dante gerilmişti.

"Bu durumda, beni onun önünde becermek sorun olmamalı."

Ah, piç kurusu iyiydi. Ama kraliçesi çok daha iyiydi.

"Sorun olabilir," diye omuz silkti Amara. "Pisliklere karşı alerjim var. Travma falan... Bilirsin işte."

Adam bir kahkaha attıktan sonra dönüp Dante'ye baktı. "Ondan hoşlandım. Seni konuşturmak için ona zarar vermek zorunda olmam çok kötü."

Dante sessiz kaldı. Amara'nın dikkat çekmeden iplerin düğümü üzerinde çalışabilmesi için adamın dikkatini dağıtmaya hazır bir şekilde ona küçük bir sırıtış attı. "Hakkını vermeliyim, bu işte iyisin. İkimizi de buraya getirip onu kullanarak beni tehdit etmek iyi hareketti. Güzel."

Adam ayağa kalktı ve yanında bir alet kutusu olan bir masaya doğru yürüdü. Dante kadının yüzünün solgunlaşmasını izledi. Masaya bakarken yüzünde ince bir ter pırıltısı vardı. Amara'nın hızlı nefesler alarak ipleri biraz daha gevşetmesini izlerken midesi sıkıştı. İşleri hızlandırması gerekiyordu.

"Eee," diye konuşmaya başladı rahat bir tavırla. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Adam dönüp ona baktığında kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. "Patronlarımın şehrinizde bir... mal deposu vardı. Geçen hafta yandı."

Dante kaşlarını çattı. "Bunu yapan ben değildim."

Adam başını sallayarak onu onayladı. "Öyle görünmüyordu zaten. Bu aslında başka birinin yöntemine benziyor. Ancak şehrin işimiz için önemli bir merkez ve işbirliği yapmaman, birçok önemli insanın ağır kayıplar yaşamasına neden oldu. Ancak babanın iyi niyeti ve bizim için yaptığı çalışmalar sayesinde patronlarım sana bir anlaşma teklif etmeye hazır."

Dante tek kaşını kaldırdı. "Tekrar söylüyorum, bunun için bir randevu alamaz mıydınız? Gerçekten beni yatağımdan sürükleyip buraya bağlaman mı gerekiyordu?"

Adam omuz silkti. "Ne kadar iyi işbirliği yapacağını bilmiyorduk. O..." derken Amara'ya doğru başını salladı. Kadın elindeki düğümü çözmek için sessiz mücadelesine ara verdiğinde biraz korkmuş ve kararlı görünüyordu. "Sadece bir sigortaydı. Uzun zamandır öyleydi."

Dante adamın dikkatini çabucak üzerine çekerek kadını ipleri üzerinde çalışmaya dönmesi için yalnız bıraktı. Bilekleri inceydi ve yara izleri etrafındaki deriyi pürüzsüz hale getiriyordu. Büyük ihtimalle elini dışarı kaydırabilirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Adam sadece gülümsedi.

Dante kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere zihnine kaydetti. Doğrudan kadına bakmasa da yandan görebildiği kadarıyla, onun mücadelesinde yol katettiğini görebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi adamın ona odaklanmasını sağlayarak. "Patronlarının bana sunmak istediği anlaşma nedir?"

Adam gülümsedi ve elini yumruk yaparak tekrar karşısına çömeldi. "Bizimle çalış ve yaşa. Bu kadar basit."

"Nasıl bir çalışma?" Cevabını zaten bildiği soruyu dile getirmişti.

"Baban bu işte oldukça aktifti," diye devam etti adam. "Sen olmak zorunda değilsin. Sadece depolamamıza ve şehir içinde taşıma yapmamıza izin ver. Bir anlaşma yapalım."

"Çocukların depolanması ve taşınması için mi?" Midesi bir ağrıyla kasılmıştı.

Aşağılık herif, "Zeki adam," derken başını salladı.

"Peki ya reddedersem?"

"O zaman şuradaki birinci sınıf amcığı adamlarımın yanına götürürüm, sen daha... uyumlu olana kadar."

Dante çenesini sıksa da tek kelime etmedi. Sandalyenin kollarını sıkıyordu.

"Hey, pislik." Arkadan gelen yumuşak ses adamın dönmesini sağladı. Dante kadının alet kutusunu havaya kaldırdığını ve adamın suratına geçirirken kollarının kutunun ağırlığı altında titrediğini gördü.

Adam acı içinde haykırarak yere düştü. Kafasındaki kanayan yarayı tutuyordu.

Metal alet kutusunu tekrar havaya kaldırırken, "Bu birinci sınıf amcığı almaya paran yetmez," dedi Amara. Kutuyu adamın kafatasına sertçe indirdiğinde yüksek bir çıtırtı sesi duyuldu. Dante bu sesle irkilirken adam bilincini kaybetti. Kafasındaki yara muhtemelen ölümcüldü. Amara bir süre titreyerek adamın başında dikildi. Göğsü hızla nefes almaktan sürekli kalkıp iniyordu. Saçları yüzüne dağılmıştı, yeşil gözlerinden öfke kusuyordu ve Dante'nin gömleğinden başka bir şey giymiyordu. Bütün ihtişamıyla intikamcı bir tanrıça gibi görünüyordu. Lanet olsun, Dante resmen büyülenmişti.

"Amara," diye seslendi. "Hadi, bebeğim. Diğerleri geliyor olabilir."

Amara alet kutusunu bir kenara bırakarak irileşmiş gözleriyle ona baktı. Vücudu adrenalin yüzünden titriyordu. Dante benzer bir adrenalinin kendi vücudunda da salgılanmaya başladığını hissetti. Amara baygın adamın üzerinden atlayarak hızla yanına geldi. Bileğindeki düğümü çözmeye çalışırken uzun, ince parmakları titriyordu.

Dante, "O güzel gözlerini göster bana," dedi nazikçe. Onları

bu durumdan çıkarmak için kadını yönlendirmesi gerektiğini biliyordu.

Amara çabalamayı bırakıp ona baktı.

Dante usulca, "Aferin kızıma," diyerek onu övdü. "Sağ çorabımda bir bıçak var. Pantolonumun paçasını kaldırıp onu çıkar."

Amara öne eğildiğinde gömleğinin yakası açıldı. Dante'nin şu anda bunu fark ediyor olmaması gerekirdi ama... sonuçta o bir erkekti. Gözleri kadının göğüslerine kaydığında manzarayı inceledi. Böyle bir kadına sahip olduğu için bir tatmin duygusuyla dolup taştı. Amara doğrulup bileğinin altındaki ipi kesmeye başlamadan önce parmaklarının çevik bir şekilde verilen görevi yerine getirmesini hissetti. Bu piçleri mahvetmek için sadece bir eli serbest kalsa bile yeterdi.

Amara'nın paniklediğini ve bu hissi bastırmaya çalışırken aldığı gürültülü nefesleri bu yakınlıkta duyabiliyordu. Kadının zihnini korkudan uzaklaştırabileceğini bildiği tek şeyi söyledi.

"Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Amara duraksadı ve duyduklarına inanamayan gözlerle ona baktı. "Ciddi misin sen? Pis konuşmalar yapmanın sırası değil, Dante Maroni."

Dante bilerek ona hafifçe sırıttı. Sakin ve etkilenmemiş görünüyordu çünkü bunun kadını rahatlatacağını biliyordu. Amara'nın rahatlamasına ihtiyacı vardı.

Kadın aklındakileri söylemeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Neden bunları filmlerde bu kadar kolay gösteriyorlar? Sen bu lanet sandalyeye bir türlü kesilmeyen iplerle bağlısın ve ben de panik atak geçirmek üzereyim."

"Harika gidiyorsun," dedi Dante. Mücadelesi yüzünden tahriş olmuş bileklerine baktı. Elindeki bıçakla ipler üzerinde çalışan parmaklarının eklemleri beyazlamıştı. Onu bağlayan ip her an kopabilecek birkaç telle zar zor bir arada duruyordu.

"Hey!"

Amara kapıdan gelen yüksek sesle yerinden sıçrayıp arkasını

döndü. Dante bu sırada yana doğru eğilerek iriyarı bir adamın öf-
keyle onlara baktığını gördü. Adam kadına yaklaşmaya başladığı
sırada Dante kolunu öne doğru uzattı. Gerilen ipin kolunu keş-
tiğini hissedebiliyordu. Amara'nın gevşek elindeki bıçağı hızla
alıp odanın diğer ucuna doğru fırlattı. Hedefini tam on ikiden
vurmuştu. Bıçak adamın boynuna saplandığında etrafa kanlar
fışkırdı ve cansız halde dizlerinin üzerine düştü.

Amara üzerine kan sıçramamış olmasına rağmen birkaç adım
geriledi. Dehşete düşmüş bir ifadeyle adamı izliyordu. Dante sa-
dece onun bu geceyi aklını kaybetmeden atlatmasını umuyordu.

Diğer elindeki düğümü ustalıkla çözüp hızla iplerden kur-
tuldu. Ayağa kalktığında hissettiği uyuşukluktan kurtulmak için
kollarını salladı. Kan akışını hızlandırabilmek için iki kez zıpla-
mayı unutmadı.

Her şeyden önce kadınıyla arasındaki boşluğu kapatarak gü-
zel yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu uzunca öptü. "Sen
lanet olası bir savaşçı kraliçesin ve seninle gurur duyuyorum,"
dedi yumuşak bir sesle. Sözlerinin onun üzerindeki etkisini gö-
rebiliyordu.

Amara'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle titredi. "Beni
güçlü yapan senin varlığın."

Siktir. Bu hoşuna gitmişti.

Gülümseyerek alnını onunkine bastırdı. Algıları dışarıdan ge-
lebilecek her türlü sese açıktı. "Şu kapıdan çıkar çıkmaz, daha
önce hiç görmediğin bir halime tanık olacaksın. Onların her biri-
ni katledeceğim ve bunu görmek zorunda kalacaksın. Sonrasında
beni sevmeye devam edebileceğini düşünüyor musun?"

Amara başını sallayarak adamın bileklerini kavradı. "Hasta-
lıkta ve sağlıkta, yaşamda ve ölümde, cinayette ve kaosta... Ye-
min böyle devam etmiyor muydu?"

Dante kendi kendine güldü. Onu çok hafifçe öperek Ama-
ra'nın iliklerine kadar arzuladığını ama nadiren dile getirdiğini
bildiği şefkati gösterdi ve geri çekildi. Eğilerek ilk adamdan do-

kuz milimetrelik tabancayı, diğerinden de bıçağını aldı ve silahı kadına doğru uzattı.

Amara titreyen elleriyle silahı alırken, "Bu sende kalsın," dedi Dante. "Dolu ve kilidi açık. Arkamda kal. Sana doğru gelen birini görürsen nişan al ve ateş et. Bacaklarını birbirinden biraz ayır ki vücudun dengede kalsın. Silahın geri tepmesi çok boktan bir histir, o yüzden buna hazırlıklı ol. Tamam mısın?"

Amara silahı iki eliyle tutarak, "Buna ihtiyacın olmayacak mı?" diye sordu.

Dante gülümseyerek tuttuğu keskin bıçağı salladı. "Ben bununla iyiyim. Hadi bu cehennem çukurundan çıkalım."

En büyük dezavantajları kapıdan çıktıklarında binada tam olarak kaç kişi olduğunu bilmemeleriydi. Karşılarına iki kişi ya da yirmi kişilik bir grup çıkabilirdi. Dante tek başına olsa bunun bir önemi kalmazdı ama şu anda değerli bir paketi koruyordu. Amara'ya ulaşmayı başaracak herhangi bir şey onu çok ama çok kızdırırdı.

Kapıya doğru yöneldikten sonra koridorun her iki tarafını da kontrol etmek için hızla eğildi.

"Sağ tarafta bir merdiven var," dedi arkasından gelen yumuşak bir ses. "Bir tür ofise iniyor ve... bir garaja açılıyor." Sesi son kelimede kısılmıştı. Dante yıllar önce onu ve arkadaşını bir garajda bulmuştu. Amara'yı kollarına aldığı, küçük kızın gözlerini bir güven duygusuyla açtığı yer orasıydı. Kalbi o anda kızınkine mühürlenmişti. Amara'nın bunları hatırladığından şüpheliydi ama Dante o küçük bedeninin nasıl titrediğini ve aldığı acı dolu nefeslerin göğsüne birer kurşun gibi saplandığını hiç unutmamıştı. Bu yer hakkında konuşmanın, kaçış anılarını yeniden yaşamanın onun için ne kadar zor olduğunu ve zihnine nasıl etki ettiğini biliyordu. Kadın yine de bunu yapmıştı. Dehşete kapılmış olsa da anıların içine sızmıştı.

Dante onun kendini nasıl zayıf görebildiğini anlamıyordu.

Verilen bilgiyi onaylamak için bir kez başını salladı. Zihnin-

de yer değiştirirken yılların eğitimiyle bilenmiş bedeni zihinsel komutlarına uyum sağladı. Ardından neredeyse karanlık olan koridora adım attı. Amara'nın arkasından geleceğine güvenerek ilerlemeye başladı. Merdivenin tepesine yakın bir adam gördüğü anda durdu. Sessiz adımlarla ilerleyerek arkasına geçti, eliyle ağzını kapattı ve boğazını kestikten sonra adamı sessizce yere yatırdı.

Cesedin üzerinden atlayıp merdivenlere yöneleceği sırada kadının cansız bedene baktığını gördü ve üzerinden atlaması için ona elini uzattı. Amara zıplayarak tam arkasında durdu, ardından devam etmesi için başıyla işaret verdi. Dante tüm duyularını tetikte tutarken arkasını döndü ve sessizce merdivenlerden inmeye başladı.

Merdivenlerin dibindeki gürültüyü duyabiliyordu. Aşağıda duran iki adamı fark ettikten sonra hızlıca birine arkasından yaklaşıp dirseğiyle kafasına vurdu. Diğer adam tepki veremeden yana doğru eğilip onun da boğazına bir tekme attı. Bu sırada bıçağını ilk adamın uyluğundaki atardamara saplayarak etrafa kan fışkırmasını sağlamıştı. İkinci adam silahını doğrulttuğunda etrafında dönerek dizine bir tekme attı. Ardından bıçağını adamın ağzına sokarak kafasını kavradı ve hızla boynunu kırdı. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Ofise girerken hızı ve beklenmedik hamleleri durumu onun lehine çeviriyordu.

İki adamı daha silahsız bırakıp öldürdü. Ardından sevdiği kadının cesetlerin üzerinden geçmesine yardım edip çıkış kapısının camından garaja baktı.

Görebildiği kadarıyla içeride en az altı adam vardı. Hepsi de diğerleri gibi siyah giyinmişti. Dante her birinin durduğu yeri zihnine not aldı. Aklında onları alt etme stratejisinin bir haritasını çoktan çıkarmıştı.

Bir an sonra, "Dante," diyen sessiz ve neredeyse dehşet dolu fısıltıyı duydu. Amara'nın yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Onun baktığı yeri takip ederek parmaklarındaki kana baktı. Bunun ka-

dını neden korkuttuğunu anlayamamıştı. Ta ki bakışlarını bacaklarının arasına çevirdiğini görene kadar.

Bacaklarının arasından kan akıyordu. Bu sefer birkaç damlalık bir lekelenme değildi.

Kadın yaşlarla dolan gözleriyle ona bakarken kalbi şiddetle atmaya başladı.

Hayır.

Bebek.

Sikeyim, hayır.

Boştaki eliyle yüzünün yan tarafını kavradı. "Dayan, Amara." Kadının tenine kan bulaştırmıştı ve sesi kendi kulağına bile sert geliyordu. "Neredeyse çıkmak üzereyiz, tamam mı? Bunun stresli bir şey olduğunu biliyorum ama lanet olsun... *Benimle birlikte dayan.*"

"T-tamam," diye kekeledi kadın. Parmaklarını giydiği gömleğe silerek derin bir nefes verdi. "Sadece bizi buradan çıkar, Dante. İyi olacağız."

Öyle olmak zorundaydılar.

Varlığını öğrendikten birkaç dakika sonra bebeğini kaybedemezdi. Ama tehlikeye bulaşmadan önce hemen dışarı çıkmaları gerektiğini biliyordu. Kapıyı açarsa bu adamları harekete geçirecekti. Bıçakla birçoğunu haklayabilecek olsa bile birilerinin sevdiği kadına ulaşma riski hâlâ vardı. Silahı alıp hızlıca birkaç el ateş ederek kalanları bıçağıyla hallederse riski en aza indirirdi.

"Silahı bana ver ve vücudumu siper olarak kullan," diyerek talimat verdi. "Eğer bir şekilde beni yakalarlarsa buradan git. Ne olursa olsun, Amara. Kendini buradan çıkar."

Amara'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Reddetmek istediğini ama yine de durumu anladığını görebiliyordu. Eğer dışarı çıkarsa, çocuklarını güvenli bir yere götürebilir ve Tristan'la iletişime geçebilirdi. Amara gözyaşlarının arasında başını salladı.

Dante alnını bir saniyeliğine onunkine bastırdı ve yıllar boyunca ona sayısız kez söylediği sözleri dile getirdi. "Sen benim kalbimin ritmisin, Amara."

"Sen de benim ritmimsin," diye cevap verdi kadın. Sesi zar zor duyuluyordu ancak sözleri adamın tenine dövme gibi işlenmişti.

Dante damarlarına hücum eden adrenalinle birlikte geri çekildi ve kapıyı dışarı çıkmaları için yeterli olacak kadar açtı. En yakınındaki adamın arkasına gizlice sokulup ağzını kapattı ve şahdamarını keserek cansız bedenini yere yatırdı.

Adamlardan biri onlara döndüğünde hızla nişan alarak onu gözlerinin ortasından vurdu. Hemen ardından başka bir adamın kafasına, diğerinin dizine ve bir başkasının da karnına ateş etti. Silah seslerini duyan adamlardan ikisi arabaların arkasına saklandı.

Dante bir sütunun arkasına saklanıp silahı tekrar kadına verdi ve sütunun arkasında kalması için işaret verdi. Amara onu başıyla onayladığında sütunun arkasından çıktı. Adamların mavi bir *Ford*'un arkasına saklandığını görmüştü. Bu yüzden eğilip garajın etrafından dolaşarak onlara yaklaştı. Vücudunu olabilecek her şeye karşı tetikte ancak bir yandan da rahat tutuyordu. Bıçağı elinin bir uzantısı gibi kavrayarak yan tarafa doğru ilerledi. Arabanın arkasına geldiğinde sadece bir tane adam olduğunu gördü. Tam o sırada bir mermi göğsünü sıyırıp geçti. Sadece bir sıyrıktı ama canını çok kötü yakmıştı. Bunun onu durdurmasına izin vermeden adamı göğsünün ortasından bıçakladı ve üstüne fışkıran kanı hissetti.

Son adamı bulmak için doğrulduğu anda varlığını arkasında hissetti.

Adam silahını ateşlediğinde bıçağını ona doğru fırlattı. Kendini yere atıp yana doğru yuvarlandı. Bedeninin yan tarafındaki yara acıyla yanıyordu. Bir silah sesi daha duyduğunda midesi sıkıştı.

Doğrulduğunda son adamı göğsünde bir bıçak ve kafasında bir mermiyle yerde yatarken gördü. Arkasında duran kadın yaprak gibi titreyen elleriyle silahı tutuyordu.

Amara onun kıçını kurtarmak için adamı vurmuştu. Onu korumuştu. Dehşete düşmüş kadını onu korumuştu.

Sikeyim.

Amara'nın dizlerinin büküldüğünü ve yanaklarının yaşlarla ıslandığını gördüğünde hızla ona doğru yürüdü. Çabucak silahı titreyen ellerinden aldı. Amara'nın bacaklarının arasındaki leke hariç üstlerindeki tüm kanı görmezden gelerek onu omzunun üzerinde bir itfaiyeci gibi taşıdı ve *Ford*'a doğru hızla ilerledi.

Kapıyı açıp onu yolcu koltuğuna oturttu. Yaşadığı adrenalin ve stresin kadının vücudunu şoka soktuğunu görebiliyordu. Ön taraftan dolaşıp sürücü koltuğuna oturduktan sonra düz kontak yaparak arabayı çalıştırdı. Geri giderek cesetlerden birinin üzerinden geçti ve Amara'ya bakmak için döndüğünde onun ön camdan boş gözlerle dışarıyı izlediğini gördü.

"Amara," diye seslendi. Kadın gözlerini ona çevirdi.

"Nasılsın, bebeğim?" Sesini yumuşak tutmaya çalışırken gözlerini yoldan ayırmıyordu. On beş yıl önce hastaneye gitmek için kullandığı yoldaydı. Tuhaf bir dejavu yaşıyordu.

Hafif gergin bir sesle, "Üzerinde çok fazla kan var," dedi Amara.

Dante şaka yaparak, "Kana bulanmışken seksi görünüyorum, değil mi?" diye karşılık verdi. Amara gülümseyince biraz olsun rahatlamıştı. "Gerçi sıvılar söz konusu olduğunda, tüm vücudumu çikolata sosuna buladığın ve sonrasında altmış dokuz yaptığımız günü tercih ederdim."

Dikkatini dağıtmak işe yarıyordu. Amara'nın zihni ellerinin altındaki bir kil gibiydi. Telkinleri sayesinde kadının düşünceleri değişiyor ve onun istediği yönde şekilleniyordu.

Bakışları yumuşarken, "O gece çok eğlenmiştik," diye hatırladı.

Ah, evet. İnanılmaz bir geceydi. "Daha sonra tekrar deneyebiliriz."

Hızlarını arttırdıkları sırada bir süre sessiz kaldılar. "Bebeği kaybediyoruz, Dante."

Dante gaz pedalına sonuna kadar bastırırken direksiyonu sıkı-

ca tutuyordu. Bu sözlerin ardından göğsüne bir ağırlık çökmüştü. "Böyle söyleme, Amara."

"Çok fazla kan kaybediyorum," derken sesi yenilgiyle, teslim olmuş gibi çıkıyordu. Bunu duymak içini parçalamıştı.

"Evet, kanıyorsun ama iyi olacaksın," diye homurdandı. "Sakın vazgeçeyim deme. Şimdi olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz."

"Çok yorgunum, Dante," diye fısıldadı. Sesindeki bir şey Dante'nin midesinin sıkışmasına neden olmuştu.

"Biliyorum, bebeğim."

"Sadece uyumak istiyorum."

Hayır, bu iyiye işaret değildi. "Sadece biraz daha uyanık kal, tamam mı? Benimle kal. Neredeyse geldik."

"Bilirsin," dedi Amara. "Başlangıçta o yerle ilgili kâbuslar görüyordum. Birinin beni tekrar oraya sürükleyeceğiyle ilgili kâbuslar. Bu gerçekleşmeden önce ölmek isterdim."

Siktir. Bu işe karışan her pisliği yeniden öldürmek istiyordu.

"Ama neden beni kaçırdıklarını hiç anlayamamıştım," diye düşündü. Bir yandan da kanlı gömleğinin eteğiyle oynuyordu. "Ben hiç kimseydim. Sanki çok fazla şey biliyormuşum gibi bana sürekli soru sormuşlardı."

Dante onun uyanık kalmasına sevindiği için konuşmasına izin verdi.

"Bana *'Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?'* diye sordular," dedikten sonra bir kahkaha attı. "O zamanlar senin için hiçbir şey değildim."

Bu konuda yanılıyordu. "Sen benim için her zaman bir şeydin. Sadece ben o şeyin ne olduğunu bilmiyordum."

"Sana karşı hislerimin ne zaman değiştiğini bile bilmiyorum," diye devam etti Amara. Koltuktaki yerinde kıpırdandı. "Eskiden ilk öpücüğümün sen olacağını hayal ederdim, anlarsın ya. Ama bu bir hayaldi, sen benden çok uzaktaydın."

"Artık değilim," diye belirtti Dante. Amara başını çevirip ona baktığında yeşil gözleri kasvetliydi.

"O zaman beni kâbuslarımdan kurtarmıştın ve şimdi tekrar kurtarıyorsun," diyerek elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim."

Dante kadının sesindeki duygudan etkilenerek bakışlarını yola sabitledi. Amara'nın kanlı elini kendine çekerek öptü. "Sen benimsin, Amara. Sana değer verecek, seni koruyacak ve sevecek kişi benim. Bu dünyaya göre karı koca olmayabiliriz ama ben kalbimde sekiz yıldır seninle evliyim. Başımıza ne gelirse gelsin, üstesinden birlikte geleceğiz. İmparatorluğumuzu birlikte kuracağız. Artık kaçmak yok. Söz ver bana."

"Bebeği kaybetsek ve sana daha fazlasını veremesem bile mi?"

Dante kadının elini sıkıca kavradı. "O zaman bile."

Amara yutkunarak adamın omzuna bir öpücük kondurdu. "Artık kaçmak yok."

Bunun ardından birlikte hastanenin acil otoparkına girdiler. Dante hem kadınının hem de çocuğunun güvende olması için dua ediyordu.

Bir bebek kaybetmişlerdi.

Ama diğeri hayattaydı.

Hastanedelerdi. Amara beyaz çarşafların üzerinde yatıyordu, yatağının hemen yanında da onu yalnız bırakmayı reddeden Dante'nin karnına dikiş atılıyordu. Onlara haberi vermek için orta yaşlı bir kadın doktor gelmişti.

Sekiz haftalık ikizlere hamileydi. Bebeklerden biri yaşadığı zorlukları atlatacak kadar güçlü bir şekilde ona tutunmuşken diğeri başaramamıştı.

Hâlâ hamileydi ama bir bebek kaybetmişti.

Ne hissedeceğini bilmiyordu.

Doktor bunun "kaybolan ikiz sendromu" adı verilen bir komplikasyon olduğunu ve sanıldığı kadar nadir görülmediğini söyledi. Amara hissettiği coşkuyla kayıp duygusunun birbirine karışmasını tuhaf buluyordu. Dante'ye baktığında adamın da aynı karmaşayı yaşadığını gördü, yüzünde yoğun bir duygu vardı. Doktor stetoskopla onu kontrol ederken gözlerini karnına dikmişti.

"Cinsiyeti söyleyebilmek için henüz çok erken," dedi doktor. "Ama ultrason bu ufaklığın gayet iyi durumda olduğunu gösteriyor. Yine de tüm hamilelik boyunca dikkatli olmanızı tavsiye

etmek zorundayım. Bir kez düşük yapmış olmanız sizi yüksek risk altına sokar."

Amara başını sallayarak onayladı. Hâlâ yaşadığı acıyı ve rahatlamayı sindirmeye çalışıyordu.

"Yapmamız gereken özel bir şey var mı, doktor?" diye sordu Dante yan tarafından. Amara'nın elini tutarken bakışları kararlıydı.

"Şimdilik yorucu olabilecek fiziksel veya zihinsel aktivitelerden kaçınmanızı öneririm," dedi doktor. "Zaman ilerledikçe gözlemlemeye devam edeceğiz."

Dante başıyla onayladı. "Peki ya seks?"

Doktor gülümsediğinde Amara yüzünün kızardığını hissetti. "Sorun olmaz. Sadece karnına baskı yapmamaya ya da çok vahşi olmamaya dikkat edin."

Dante ayağa kalktığında üstsüz gövdesi tamamen temizlenmiş ve yan tarafına bir bandaj yapıştırılmıştı. Altında erkek hemşireden aldığı bir tür üniforma pantolonu vardı. Hastane önlüğü giymeyi reddetmişti ve kadın hemşire de gözleriyle onun gövdesini süzerken buna pek aldırmamıştı. Bu durum Amara'yı hem güldürmüş hem de kadına sempati duymasına neden olmuştu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Aman Tanrım! İyi misin?"

Amara kapıdan gelen kadınsı ses üzerine diğer tarafa döndüğünde arkadaşını gördü. Morana saçlarını tepeden topuz yapmış, siyah tayt ve sarı bir bluz giymişti. Gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu ve ela gözleri endişeyle açılmıştı. Tristan onun arkasında kaskatı bir şekilde duruyordu.

En sevdiği insanlardan ikisini karşısında gördüğünde dudakları yukarı kıvrılmıştı. İkisine de el salladığında doktor odadan çıkarak grubu yalnız bıraktı.

Morana aceleyle yatağın kenarına geldi. Gözleri bir anlığına Dante'nin gerinip kaslarını ortaya çıkardığı çıplak göğsüne kaymıştı. Amara adamın bu hareketi Tristan'ı kızdırmak için kasıtlı olarak yaptığını biliyordu.

Tam da o anda Dante'ye ters ters bakarak, "Gömleğin yok mu senin?" diye sordu Tristan.

Dante buna karşılık sırıttı. "Aslına bakarsan hayır. Gömleğim yok, Tristan."

Tristan bu cevabın ardından bir iç çekti ve Amara onlara kırdadı. Bu sırada arkadaşı sarılmak için ona doğru eğiliyordu.

"İhtiyacın olan her şey için buradayım, tamam mı?" diye fısıldadı kulağına.

Amara ona sıkıca sarılırken kalbi sevgiyle doldu. Hem kendisi hem de Tristan adına bu kıza güvendiği her gün için mutluydu.

Tristan ise daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak eğildi ve Amara'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Mavi gözleri ona odaklanmıştı. "Bir daha ortadan bu şekilde kaybolma."

Bu altı kelime, adamın gerçekten endişelendiğini anlaması için yeterliydi. Tristan yıllar boyunca onunla pek konuşmamış olsa da garajda verdiği sözü tutarak aslında defalarca kez kadının yanında olmuştu. Amara başını sallayarak gözyaşlarını sildi.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Dante'nin sesi yaşadıkları anı bozdu, yüzü tekrar ciddileşmişti.

Morana gözlüklerini ittirirken sevgilisiyle bakıştı.

Ardından, "Evet," diye cevap verdi. "Siz Los Fortis'e gittikten hemen sonra iki aramayı işaretledim. Biri Vin, diğeri de Nerea tarafından yapılmış."

Dante parmaklarını Amara'nın parmaklarına doladı. "Vin aklandı mı?"

Morana tereddüt etti. "Sanırım evet. O sırada Shadow Port'taydı, bu yüzden onu da izledim. Bir arama yapmak dışında bir şey yapmadı ama biraz ketum davranıyordu. Tam olarak bilmiyorum."

Amara daha kadının sözü bitmeden başının dönmeye başladığını hissetti. "Ne kadar ketum davrandığı umurumda değil. Vinnie asla böyle bir şey yapmaz."

"Vin oradaydı, Amara," dedi Tristan sessizce yan taraftan. "Sen kaçırıldığında o da oradaydı."

"Onun beni kurtarmak için nasıl savaştığını görmedin," diye karşı çıktı Amara. Ses telleri gerilmişti. "Bunu yapan o değil. Başkalarına karşı sahtekârlıklar yapabilir ama bana asla zarar vermez."

Dante, "Ben de buna inanıyorum," diyerek iddiasını destekledi. "Onu uzun zamandır tanıyorum. Özellikle de Amara'ya nasıl davrandığını biliyorum. Onun için hayatını feda ederdi."

Morana başını sallayarak onları onayladı. "Bu konudaki yargılarınıza güveniyorum. Zaten Nerea ondan daha kurnaz davranıyordu."

Amara kalbinin sıkıştığını hissetti. Nerea'yla pek yakın değillerdi ama yine de kadın onun üvey kardeşiydi. Amara zamanla onu önemsemeye başlamıştı.

"Ne yaptı?" diye sordu Dante.

Morana alay ederek, "Ne yapmadı ki?" diye karşılık verdi. Ardından oturduğu yerde Tristan'ın bacaklarına yaslanarak parmaklarıyla saymaya başladı. "Bilinmeyen bir numarayla şüpheli bir arama yaptı. Onları takip etmeye çalıştım ama sinyal sürekli değişti. Sonra yerleşkeden ayrıldı ve kendisi için Los Fortis'e bir bilet aldı. Orada tek gözlü bir adamla buluştu. Eksik gözü nedeniyle tanımlamakta zorlandım, anlarsın ya... Ama o..."

Amara şaşkınlıkla, "Alfa," diye tamamladı.

"...Alessandro Villanova. Alfa olarak da biliniyor."

Bu ismi duyduklarında adamlar sert bir şekilde bakıştı.

Dante karanlık bakışlarını ona odakladı. Şu anda bakışlarındaki ağırlık sevgilisine değil, Outfit'in liderine aitti. "Onu nereden tanıyorsun?"

Amara adamın yüzündeki ciddiyeti gördü. "Şehre taşındıktan sonra beni görmeye geldi. Şehrin kendisine ait olduğunu ve Shadow Port gibi bilinen yerlerden gelenleri izlediğini söyledi. Sahte pasaportum yüzünden beni yakalamıştı."

"Sahte pasaportu nereden buldun?"

Amara kalbinin sıkıştığını hissetti. "Nerea vermişti."

Dante onu başıyla onayladı ve Tristan'a döndü. "Outfit liderlerini toplantıya çağır. Vakit geldi."

Tristan elini sevgilisinin kolunda gezdirirken söyleneni başıyla onayladı. Morana başını kaldırıp adama baktığında, Amara onların sessizce iletişim kurma şekillerine hayret etti. Bunu her zaman yapabiliyorlardı. Sadece birbirlerine bakıyorlar ve odadaki başka kimsenin anlamadığı konuşmalar yapıyorlardı. Resmen birbirlerinin zihinlerini okuyorlardı. Sadece ona ait mükemmel bir erkeğe sahip olmasaydı muhtemelen aralarındaki bu bağı kıskanırdı.

Morana yüzündeki gülümsemeyle arkadaşına dönüp, "Pekâlâ," dedi sonunu uzatarak. "Koca adam gitmek istiyor. Benim de ona bazı konularda yardım etmem gerek. Sonra tekrar görüşürüz. Uçuşumuzdan önce bir hafta daha Tenebrae'de kalacağız. Bir akşam yemek yiyelim mi? Umarım geçen seferki kadar gergin olmaz."

Amara tereddütle yanındaki adama baktı. Dante onu arayıp bulmuş olmasına rağmen şimdi ne olacağını bilmiyordu. Onunla birlikte yerleşkede mi kalacaktı, yoksa başka bir çözümü mü vardı?

"Cumartesi akşamı malikânede bir yemek vereceğiz," dedi Dante. "Sadece dördümüz."

Amara, tuttuğu nefesin aniden dışarı çıktığını hissetti ve aniden aklına gelen düşünceyle yerinde sıçradı. "Lulu? Tanrım, o iyi mi?"

"Yerleşkede," dedi Dante.

Tam o anda, "Lulu kim?" diye sordu Morana.

"Kedim."

"Bir kedin mi var?" Morana gözlerini kırpıştırdı. "Bu çok tatlı. Bir kedi alabilir miyiz?" diye sordu Tristan'a bakarak.

"Hayır."

Amara adamın yüzündeki ifadeye bakıp Morana'nın odadan çıkmadan önceki oflamasını duyduğunda kahkaha attı.

"Morana ona iyi geliyor," dedi Dante. Gözleri tekrar ona doğru dönmüş ve dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Ona yaşadığını hissettiriyor," dedi Amara. Adamın büyük elini okşuyordu. "Onlara bebekten bahsetmedin."

Dante'nin parmakları tenindeki yara izlerinin üzerinde gezindikten sonra gözleri hâlâ düz olan karnına gitti. "Henüz kızımızı paylaşmak istemiyorum."

Amara'nın kalbi tekledi. "Cinsiyetini henüz bilmiyoruz."

Dante omzunu silkerek başını kadının hastane önlüğüne, bebeğin hemen üstüne yaklaştırdı. "O savaşçı bir kız, tıpkı annesi gibi hayatta kalan biri. Öyle değil mi, prenses?"

Dante böyle alçak ve yumuşak ses tonuyla karnına doğru konuşurken eridiğini hissedebiliyordu. "Birine hâlâ sahip olduğumuz için mutlu olsam bile kaybettiğimiz için üzülmem garip mi?"

Dante başını iki yana salladı. "Hissettiğin şey neyse odur, Amara. Benim de bir parçam kaybettiğimiz bebek için üzülüyor ama içlerinden birinin hayatta kaldığını, o cehennemden bizimle birlikte çıktığını bilmek çok güzel bir duygu. Bazen yas ve kutlama bir madalyonun iki yüzü gibidir."

Amara anlayışla başını salladı. Adam haklıydı. Kaybettiklerine odaklanırlarsa bunu başarmış olan çocuklarına haksızlık etmiş olacaklardı. Mutlu olabilirlerdi. Artık mutlu olmayı hak ediyorlardı. Birlikte ve tek başlarına yaşadıkları onca şeyden sonra bu küçük mutluluk parçasını hak ediyorlardı.

"Eve dönmeye hazır mısın?"

Ev.

Sonunda eve gidiyordu.

Gözleri yaşlarla dolarken başını salladı. Onu geri getirmek için hem iblisleri hem de insanları öldüren adam ise elini dudaklarına götürerek üzerine minik bir öpücük kondurdu.

Burayı özlemişti. Yemyeşil tepeleri, dolambaçlı yolları, arabayla yukarı tırmandıkça manzaraya hâkim olan devasa malikâneyi ..

Büyük yapının içine girerken artık bu yerin baskıcı yönetimiyle hâkimiyet kuran adama ait olmadığını bilmek tuhaf hissettiriyordu. Bu krallık artık onu evine getiren adama, şatonun kralına aitti. Bir yetişkin olarak baktığında malikâne gençken olduğundan daha farklı görünüyordu. Tepeler daha güzel, yollar daha dar ve malikâne daha az korkutucuydu.

"Babamın evdeki eşyaları tavan arasında depolanıyor," dedi Dante. Adamlarından birinin getirdiği koyu renkli bir takım elbise giyiyordu. Onun için de maviler ve yeşiller içinde güzel bir çiçekli elbise getirtmişti. Saçları geriye doğru taranmış halde Amara'nın gizliden gizliye çocuklarına miras kalmasını umduğu mükemmel kemik yapısını vurguluyordu. Çenesindeki kirli sakalı ve koyu renk güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş gözleriyle oldukça heybetli görünüyordu.

Elbisesinin yakalarını çekiştirerek, "Taşındın mı?" diye sordu. Sutyen giymediği göğüsleri her hareketine karşı hassastı.

Dante ona bakmak için döndü. Başını çevirmeden ise muhafızlara kapıyı açmaları için başıyla işaret vermişti. Devasa metal kapılar açıldı ve Dante arabayı yerleşkenin içine doğru sürdü. "Taşınmaktan daha çok seni bulmaya odaklanmıştım. Babamın cenazesi sırasında taşınma süreci başlatmış olsam da tamamlanması için birkaç güne daha ihtiyaç var."

Malikânenin önüne yaklaşınca arabadan indi ve onun yanına doğru yürüdü. Kapısını açtıktan sonra inmesine yardım etmek için elini uzattı. Amara adamın elini tutarak araçtan indi ve bakışlarını ona çevirdi.

Dante kadının yüzünü kavrayarak başparmağını boynundaki açıkta kalan yaranın üzerinde gezdirdi. "Gidip anneni gör," dedi usulca. "Eski evimde seni bekliyor. Ben burada bazı işleri halledeceğim."

"Tamam," dedi Amara. Annesiyle yüz yüze gelme düşüncesi onu heyecanlandırmıştı.

Dante dudakları yukarı doğru kıvrılırken eğilip dudaklarını

onunkilerin üzerine kapattı. Ardından diliyle içeri dalarak ağızla-rını birbirine yapıştırdı ve öpücüklerini derinleştirdi. Islak öpüş-meleri saniyeler içinde bitmişti.

Amara nefes nefese kalmış bir halde gözlerini kırpıştırarak adama baktı. "Bu ne içindi?"

"Artık seni ne zaman, nerede ve nasıl istersem öpebilirim." Dante geriye doğru bir adım attı. "Kimse de bu konuda bir bok yapamaz." Amara'nın kıçına hafif bir tokat attı. "Şimdi git."

"Patronluk taslayan piç kurusu," diye mırıldandı Amara. Ardından dudaklarında bir gülümsemeyle hızla arkasını dönüp uzaktaki eve doğru yürümeye başladı. Devriye gezen birkaç muhafızın durup ona baktığını görse de onları görmezden geldi. Kaçma dürtüsünü zorlukla bastırıyordu.

Verandada durup elini kaldırarak kapıyı iki kez çaldı ve heye-candan ayak parmaklarının üzerinde yaylandı.

Kapı açıldığında yıllardır görmediği annesi karşısındaydı, gözlerini kocaman açmış halde ona bakıyordu.

"Mumu," derken gözleri dolmuştu. Annesinin kollarına gi-rerek hiç vazgeçemediği bir alışkanlıkla burnunu boynunun çu-kuruna bastırdı. O tanıdık narenciye, şeker ve sıcaklık kokusu ciğerlerinin tamamını doldurmuştu.

Annesi ona sımsıkı sarıldı. Ağladıkları uzun dakikalar boyun-ca kızını kendine bastırmaya devam etti. Yıllar süren eziyetten sonraki kavuşmaları özlem ve sevgi doluydu. Amara geri çekil-diğinde annesinin yüzündeki kırışıklıkları, saçlarındaki grileri ve cildinin yumuşaklığını daha detaylı gördü.

Dante'nin oturma odasına gidip saatlerce sohbet ettiler. Be-bekler, onlara ne olduğu ve geri kalan her şey hakkında konuştu-lar. Annesi sonunda Dante'nin bebeklerin durumunu öğrenmesine çok sevinmişti. Hamileliğinin durumunu ve büyükanne olacağını öğrenmiş, içlerinden biri vefat ettiği için çok üzülmüştü. Amara ona burada yokken yerleşkede kaçırdığı her şeyi sorduğunda an-nesi de ona anlattı. Bay Maroni'nin cenazesini, Damien'in geri

dönmek istememesini ve yönetimdeki değişikliği... Amara annesinin anlattıklarını dinlerken onu defalarca kurtarmakla kalmayıp kendisi için önemli olan tek kişiyi de saygıyla koruyan adama daha çok âşık olduğunu hissetti.

Dante Maroni olağanüstü bir adamdı ve Amara ona sahip olduğu için şanslıydı.

Annesi birkaç saat sonra evden ayrıldı. Ana evde denetlemesi gereken bazı taşınma işleri olduğunu söylemişti. Amara ise dışarı çıkmadan önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu için geride kalmıştı. Dante'nin evinin içinde yeniden dolaşırken merdivenlerin yanına dizilmiş kutuları ve eşyaları gördü. Merakla yukarı tırmandı. Yerdeki bir kutuya çarpmaktan son anda kurtulup yukarıdaki stüdyoya çıkmadan önce yatak odasına hızla bir şekilde göz attı.

Son basamakları çıkarken bu odadaki anılar hızla zihnine dolmuştu. Kapının tam karşısında boynuna kondurduğu o ilk öpücük, onunla birlikte olduktan sonra aldığı gizli öpücükler, sabahın erken saatlerinde adamın sesli kitabını dinlediği ve heykel yapmasını izlediği anlar... Bu yerde o kadar çok anısı vardı ki, Dante'nin buradan ayrılıyor olması onu biraz üzmüştü.

Büyük pencereli geniş odanın içine girerek gün ışığının aydınlattığı, üzerinde çok sayıda heykel bulunan çalışma tezgâhını inceledi. Yaptığı heykellerin bazıları ilk çalışmalarıydı ve Amara onları önceden görmüştü. Birçoğu ise yeniydi. Sanatı yıllar içinde gelişmiş, detayları kusursuzlaşmış, eserleri bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Bir erkek elinin boşluktaki bir şeye uzandığı heykele yaklaştı. Tendonların, damarların ve uzuvdaki çıkıntıların detayları incelikle işlenmişti. Uzandığı şeye duyduğu özlem hissi açıkça hissediliyordu. Amara elini kaldırarak parmaklarını adamın pürüzsüz parmaklarına dokundurduğunda kilin soğukluğunu parmak uç-

larında hissetti. Böylesine bir sanatın teninde yarattığı his karşısında içini hayranlıkla karışık bir şaşkınlık duygusu kaplamıştı.

"Bunu yaptığımda sarhoştum," dedi bir ses. Amara arkasını döndüğünde eserin sahibini gördü. Tıpkı yıllar önceki o gecede olduğu gibi duvara yaslanmıştı.

Amara bu anıyı hatırlayınca kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Çok güzel," dedi usulca. Elini heykelden çekip odada etrafına bakındı. "Bunlarla ne yapacaksın?"

Ağır adımlarla içeri girerek, "Yarın malikâneye taşınacaklar," dedi Dante. "Bir odayı bunlar için boşalttım."

Amara heykeli tekrar okşayarak, "Burayı özleyeceğim," diye itiraf etti. "Ergenliğimde burasıyla ilgili birkaç fantezi kurmuştum."

Adamın yanına geldiğini, işaretparmağının açıkta kalan tenin üzerinde gezindiğini ve dudaklarını kulağına yaklaştırdığını hissetti. "Anlat bana."

Bacaklarının arası ıslanmıştı. Kalbi şiddetle atarken zaten hassas olan göğüsleri karıncalandı. "Bazen... bazen kilin üzerinde gezinen ellerini izlediğimde..." diye devam etti.

Dante'nin parmağı yavaşça kolunda gezinerek tüylerinin diken diken olmasını sağladı. Kulak memesini dişlerinin arasında çekiştirerek, "Evet?" diye sordu.

Amara sırtının elbisenin içinde gerildiğini hissedebiliyordu. "Beni tezgâhın üzerine yatırdığını ve ellerini üzerimde gezdirdiğini hayal ederdim."

Adamın parmağı elbisesinin askısına uzandı, şeridin altına girdi ve aşağı çekti.

"Dante..." Gün ortasıydı. Kapıdan içeri her an birileri girebilirdi.

"Ve?" diye sordu adam. Askıyı şişmiş göğüslerinden birini ortaya çıkaracak kadar aşağı indirmişti. Parmakları onu delirtecek şekilde göğsünün üzerinde daireler çizip meme ucunun etrafında

dolanırken adamın kolunu sıkıca tuttu. Aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla kabarıp iniyordu.

"İşte buydu," diye inledi. Dante çizdiği daireyi daraltarak meme ucuna doğru yaklaşsa da o noktaya dokunmamıştı.

"Benim için ıslandın mı, yaramaz kız?" diye fısıldadı kulağına. Sesi yumuşak ve baş döndürücüydü. Amara'nın gözlerinin zevkle kapanmasına neden olmuştu.

Nefes nefese, "Evet," diye cevapladı kadın.

"Ne kadar ıslaksın?" diye sordu Dante. Kulak memesini hafifçe dişleyerek tüm vücuduna bir ateş dalgası gönderiyordu. Bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmek için elini kadınlığına götürdüğü anda Dante her iki elini de yakalayarak arkasında birleştirdi ve tek eliyle sıkıca tuttu. Meme ucunda çizmeye devam ettiği daireler yüzünden kadının sırtı bir yay gibi gerilmiş, göğsünü daha da çok ortaya çıkarmıştı.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" diye kışkırttı adamı. Kendisine dokunmasını istiyordu.

"Öğreneceğim," diye yanıtladı Dante. "Ama önce söyle bana, uyluklarına kadar ıslandın mı?"

"Evet," dedi itiraf edercesine. Islaklığının artarak merkezinde biriktiğini hissediyordu.

"Peki amını şu anda yemeye başlarsam zevk suyunu çenemden akıtacak mısın?"

Ön sevişme tanrıları adına... Adamın kirli ve edepsiz ağzı onu tahrik ediyordu.

Amara başıyla onayladı.

"Söyle," diye emretti adam.

"Zevk sularımı çenenden akıtırdım." Bu kelimeler, içinde bulundukları pozisyon ve adamın parmağı onu çıldırtıyordu.

Kirli sakallarının yüzüne sürtündüğünü hissettiği sırada, "Benim yaramaz kızımın kirli bir şekilde becerilmeye mi ihtiyacı var?" diye sordu Dante. Bu his yeni ve heyecan vericiydi.

Tanrım, evet. Onlardan birine çok ihtiyacı vardı. Aylar olmuştu.

Başıyla adamın söylediklerini onayladı.

Dante'nin parmağı meme ucunun etrafında bir tur daha attı. "En iyi kısmı da ne biliyor musun? Seni prezervatifsiz becereceğim ve içine boşalacağım. Bunu istiyor musun?"

"İstiyorum," dedi nefes nefese.

Dante kadının kollarını serbest bırakarak bir adım geri çekildi, onu şaşkına dönmüş bir halde orada bırakmıştı. Amara ne olduğunu bile anlamadan adam diğer askıyı da aşağıya itti ve elbise yere düştü. Dante takım elbisesinin içinde dikilirken onu gün ışığında çırılçıplak bırakmıştı. Amara'yı havaya kaldırarak tezgâhın üzerine oturttu. Bedenini hızla kendine doğru çekerek bacaklarını ayırdı ve güzel kadınlığını gözler önüne serdi.

Tenine vuran güneş ışığı onu ısıtıyor, vücudundaki her bir yara izini belirgin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Dante'nin karanlık bakışlarının bacaklarının arasına sabitlenmeden önce bütün yara izlerinin üzerinde dikkatlice gezindiğini gördü.

Bunu yüzlerce kez yapmış olmalarına rağmen kalbi hâlâ son gücüyle atıyordu. Vücudu adam için hazır ve sırılsıklamdı. Dante başını aşağı indirerek onu kadınlığı boyunca yaladı. Bu his sırtının ahşap tezgâhtan havalanmasına neden olmuştu.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Durma."

Dante yavaşça devam etti. Dilini içeri sokuyor, onu tadına bakıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam hayatındaki en lezzetli yemeği yiyormuş gibi kadını tüketiyordu. Amara tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Teni dışarıdan gelen güneşle ısınıyor ve içeride hissettiği ateşle yanıyordu. Bunlar onu uçurumun kenarına doğru itmişti. Düştüğünde adamın onu yakalayacağını bildiği için kendini güvende hissediyordu.

Dante diliyle klitorisine alfabedeki harfleri yazmaya başladı. Sona gittikçe daha çok yaklaşmasını sağlıyordu.

D harfine geldiğinde Amara uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Adamın saçlarını kavrayıp onu kendisine daha da fazla bastırırken omurgası yay gibi kıvrılmıştı.

Vücudunun her yanını saran orgazmı hissedebiliyordu. Çok çabuk, sert ve kısa bir orgazm olmuştu. Daha önce hiç olmadığı kadar kısaydı.

Zevkten bitkin düşmüş bir halde yatarken baygın gözlerinin ardından onun zevk suyuyla ıslanmış adamın ayağa kalktığını gördü. Dante pantolonunun fermuarını açıp onu dizlerinin altından kavradı ve bacaklarını neredeyse göğüslerine değecek kadar yukarı ittirdi. Adam içine girerken kalbi deli gibi atıyordu.

Aleti onu yıkıp geçerek duvarlarını esnettiğinde inledi. Dante her seferinde daha da derine ilerlerken ses telleri gerilmişti.

"Bacaklarını açık tut," diye emretti Dante. Amara ellerini dizlerinin arkasına yerleştirerek itaat etti. Adam karnına baskı yapmamaya özen göstererek kollarını Amara'nın iki yanına koydu ve ağırlığını onun üstüne verdi. Bu şekilde eğilmişken kasıkları tam olarak klitorisine sürtünüyordu. Karanlık gözleri kadının üzerindeydi.

Dante geri çekilip sertçe içine girdiğinde bedeni tezgâhın üzerinde hafifçe yukarı kaydı.

"Benden kaçmaman gerektiğini bilmeliydin, çılgın kız," diye homurdandı adam. Gözlerindeki öfke hareketlerine de yansıyordu. "Seni dünyanın diğer ucuna kadar kovalayabilirim."

Amara kalçasının yanında duran elleriyle bacaklarını sıkıyordu. Vücudundaki her bir kas sadece bu adamın doyurabildiği cinsel ve duygusal bir açlıkla titreşiyordu. Dante'nin öfkesi kanına karışırken parmaklarını gevşeterek kendini sıkmayı bıraktı ve adamın göğsüne vurdu. "Öldüğünü düşünmeme izin verdin, seni pislik! *Öldüğünü!* Bunun beni nasıl mahvettiğini biliyor musun?"

Ona tekrar ve tekrar vurmaya devam etti, vücudu öfkeyle titriyordu. Bir an sonra, Dante bileklerini tutup başının üzerinde sabitledi. Bakışları ateşli ve öfkeliydi. "Numara yaptığımı çok geçmeden anladın, Amara. Buna rağmen çocuğumu da alarak kaçtın. *Bunun* bana nasıl hissettirdiğini bilmek ister misin?" Öne

doğru eğildi. Amara'dan yalnızca bir nefes kadar uzaktı. Aletini kadının içine her seferinde daha çok gömüyordu. "Öfkeli. Çok öfkeli."

Amara ona öfkelenmiş, sinir olmuş ve uyarılmış bir halde baktı. Onu içeri alan kadınlığının duvarlarını kasarak adamı sıkıştırdı.

Dante'nin kalçası gerildi, onun üzerinde hareket ederken hırladı. Amara hissettiği sinir bozukluğu ve uyarılmışlığı adamın yüzünde de görebiliyordu.

"Öfkemi senin amından çıkaracağım," dedi çenesi kasılırken. "Vücudunu kullanacağım ve lanet olası derecede bencil olacağım."

Amara çenesini dikleştirdi. "Karşılığında ben de seni kullanacağım."

"Sikeyim, evet. Beni kullanacaksın."

Bunun ardından doğruldu ve kadının ellerini başının üzerinde birleştirdikten sonra sertçe içine girdi. Amara bacaklarını iyice yanlara doğru genişleterek ona yer açmaya çalıştı ama Dante'nin bileklerini tutuş şeklinden dolayı hareket edemiyordu. Adam bir eliyle bileklerini tutarken diğer elini de çenesini kavramak için uzatmıştı. Hızını arttırıp içine daha sert girip çıkmaya başladığında gözleri karanlığa bürünmüştü. Bu sürtünme ve hareket edememe durumu Amara'nın vücudunda anlayamadığı tepkiler oluşmasına yol açıyordu.

Dante onu becerdi. Sert, hızlı ve çok derin bir şekilde becerdi. Belki de hamile olduğu için böyle hissediyordu fakat adamın aletini daha önce hiç bu kadar hissetmemişti. Kendini sonuna kadar içeri gömdüğünde oluşan derinliği, vücudundaki kasılan her bir kası...

Dante aletiyle içindeki bir noktaya vururken onun küçük çenesini hafifçe ısırdı ve Amara gözlerinin kapandığını hissetti.

"Evlen benimle, Amara."

Duyduğu sözler gözlerinin bir anda açılmasına neden oldu.

Kalbi sıkışırken adamın yüzünde gördüğü vahşi ifade yüzünden daha da çok ıslanmıştı.

"Karım ol, benim yaramaz kızım ol, benim ol," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Amara bir kahkahayla, "Sen tam bir romantiksin," derken nefesi kesilmişti.

Dante onun yara izini öperken kalçalarını hareket ettirdi. Sesi sert nefeslerine uygun çıkıyordu. "Bana rüyalarını ve kâbuslarını ver. Zevklerini ve acılarını, fantezilerini ve korkularını ver. Bana her şeyini ver. Dışarıdayken kraliçem, içerideyken kirli kızım ol." Kalçalarını sertçe onunkine çarparken sözleri kaba, cesur ve ilkel duyuluyordu. "Beni senin yap ki, yüzüğümü gören herkes nihayet sana sahip olduğumu bilsin. Evet de, Amara."

Tanrı aşkına, onu resmen öldürüyordu. Vücuduna bir zevk dalgası yayılırken boynunun büküldüğünü hissetti, zihni giderek bulanıklaşmıştı. "Evlen benimle."

"Dante..." diye fısıldadı dudaklarına doğru. Tam o sırada adam ağzını onunkinin üzerine kapattı ve aralarındaki tutku daha da alevlendi. Uzun dakikalar boyunca sadece nefes sesleri, tezgâhın gıcırtısı ve tenlerinin birbirine çarpma sesi duyuldu. Birkaç dakika sonra kadın sarsılarak boşaldı. Adam da hemen sonra alınlarını birbirine bastırarak onu takip etti.

"Evet de, bebeğim."

Amara gözlerini kırpıştırarak açıp ruhunun sahiplenerek kendisinin ilan ettiği adama baktı. "Evet."

"Bir evlenme teklifi hikâyesi bulmamız gerekecek," dedi Amara. Eli adamın büyük avucunun içindeyken tepeden malikâneye doğru yürüyorlardı. "Bunun bir bebeğe anlatmak için uygun olacağını sanmıyorum."

Adam ona ateşli bir bakış attı. Dudakları yukarı kıvrılmıştı ama sessizliğini korudu.

Güneş ufukta batarken ışık malikânenin taş duvarlarına dü-

şüyor ve dış cepheyi adeta ateşe veriyordu. Büyüdüğü yere, doğumuna ve yıkılışına tanıklık edip eve dönmesini bekleyen topraklara gelmek gerçeküstü hissettiriyordu. Daha da gerçeküstü olan şey ise o topraklarda eskiden âşık olduğu çocuk ve şu anda âşık olduğu adamla el ele yürüyebilmesiydi. Gizlenmekle ilgili en ufak bir endişeleri veya korkuları yoktu. Malikânenin merdivenlerini tırmanırken onlara doğru dönen birkaç gözü fark etmişti. Kalan personelin olan her şey hakkında dedikodu yapacağını bilse de aşklarını böylesine açık şekilde yaşamanın özgürleştirici bir yanı vardı. Bu çok uzun zamandır ondan mahrum bırakılan bir histi. Bunu çok uzun bir süre boyunca yağmura susamış, yanmış ve çatlamış kuru toprak gibi arzulamıştı. Artık sahip olduğunda ise bunu bir daha asla elde edemeyecekmiş gibi içine çekmişti. Çatlakları düzelmese de iyileşmişti. Daha fazlasını arzulamasına neden olmuştu.

Dante'nin telefonu çaldığında girişte durdular. Amara aşağı baktığında bir kürk parıltısının hızla onlara doğru geldiğini gördü. Lulu adamın bacaklarının arasında dolanıp altın rengi kürküyle kumaş pantolonu tüylere bulayarak kıvrandı.

Dante kadının tüylü bebeğinin geride bıraktığı tüylere bakarak, "Sanırım bir tüy toplayıcı almalıyım, değil mi?" dedi alayla. Ardından eğilerek kediyi tek koluyla kaldırdı ve yüzüne yaklaştırdı. "İnsanların görebileceği yerlerde bana sürtünme. Korumam gereken bir itibarım var."

Amara pahalı takım elbiseler içindeki adamı her yerine tüy bulaştıran bir kediyle birlikte gördüğünde gülümsedi. Dante ona dönerek Lulu'yu uzattı. "Sen yemek odasına git, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Amara başıyla onayladıktan sonra adamın uzaklaşmasını izledi. Takım elbisesinin koyu renk ceketi geniş sırtını kaplıyordu. Bu görüntü kadınsı bir takdirle iç çekmesine neden oldu. Artık onu istediği kadar açık açık süzebilirdi.

Uzun zamandır hissetmediği bir mutlulukla tüylü bebeğini göğsüne bastırdı. "İyi olmana sevindim, Lulu."

Kedi yerini almadan önce kollarında bir süreliğine kıvrandı. Lulu tuhaf bir kediydi. Bazen onun kollarında uyuyakalıyordu. Tecrübelerine dayanacak olursa, şu anda da kedinin uykuya dalacağını söyleyebilirdi. Onu başının üzerinden öptü ve yemek odasına doğru yürüdü.

Amara bu odada sadece birkaç kez bulunmuştu. Bunun birçoğu annesine yardım ettiği zamanlardı. Burada hiç yemek yememişti. Kapının eşiğinde durup personelin akşam yemeği için masayı hazırlamasını izlemek gerçeküstü hissettiriyordu. İçgüdüsel olarak onlara katılmak, her şeyi yerleştirmelerine yardım etmek istiyordu ama kendine engel oldu. Aileye hizmet ederek büyümüşken şimdi nasıl burada oturup yemek yiyeceğini bilmiyordu. Bu onun için tuhaf bir farkındalıktı, üzerine düşünmesi gereken bir şeydi. Her ne kadar yerleşkenin çalışan üyelerinden kopmak istemese de Dante Maroni'nin karısı olarak bazı beklentilere uymak zorundaydı.

Üç buçuk metrelik masa odanın tam ortasındaydı. Yemek odası kararan tepelerin çarpıcı manzarasına, uzun pencerelere ve günbatımında ateşin farklı renkleriyle parıldayarak yüksek tavandan sarkan devasa bir kristal avizeye sahipti.

Amara uyuklayan Lulu'yla birlikte kapıda dikilirken ona bakmaktan kaçınan iki kızın çatal bıçak takımını uzun masaya yerleştirmesini izledi.

Beklentilerin canı cehennemeydi. Ondan önce hiç kimsenin personelle arkadaş olmaması bu geleneği başlatamayacağı anlamına gelmiyordu. Köklerini unutmak, insanların yaptığını gördüğü en büyük hatalardan biriydi. Kökler bir ağacın büyümesinde çok önemli bir rol üstlenirdi.

Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek odanın içine yöneldi ve beş personelin de duraksadığını fark etti.

"Yani hepiniz beni görmezden mi geleceksiniz?" diye sordu alaycı bir tonda.

Adamlardan biri gülümsedi. "Evine hoş geldin, Amara. Uzun zaman oldu."

Amara da onlara gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu, Fabio. Dizin nasıl?"

Adamın gülümsemesi genişlemişti. "Hâlâ sızlıyor."

Amara annesinin çırağı olan kadına döndü. "Ya sen, Maria? Oğlun hâlâ futbol oynuyor mu?"

Yaşlı kadın gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, Bayan Amara."

Kadının gergin gülümsemesi, Amara'nın sırıtışının da biraz solmasına neden olmuştu. Lulu'ya daha sıkı sarılarak yutkundu.

"Bizi yalnız bırakın, lütfen." Kapıdan gelen kadınsı bir ses duyduğunda arkasını döndü. Leo Mancini'nin karısı Chiara karşısında duruyordu. Amara onunla daha önce hiç konuşmamış olsa da bu kadından hiç hoşlanmamıştı. Chiara olağanüstü derecede güzeldi. Belki de gördüğü en güzel kadınlarından biriydi ancak ruhu çürümüştü. Söylentilere göre kendisinden çok daha yaşlı olan Leo'yla evlenmiş ve adam evlilik içerisinde ona tecavüz etmişti. Amara bu kadının küçük erkeklerden hoşlandığını duyana kadar ona karşı anlayışla yaklaşmıştı. Kadının evlilik dışı ilk ilişkisinin Tristan olduğunu öğrenmek ise sempatisine pek yardımcı olmamıştı.

Amara onun daha önce Dante'ye de sarkıntılık edip etmediğini bilmiyordu ancak oda boşalırken duruşunu dikleştirdi.

Gümüş rengi göz alıcı bir elbise giymiş olan kadın dudaklarında kibar bir gülümsemeyle içeri girdi. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Chiara."

Amara bir an için kendini savunmasız hissetti. Olmaması gereken bir yerdeymiş gibiydi. Ancak sonra onunla birlikte cehennemden geçen adamı, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kişiyi hatırladı. İlişkilerini açıkça yaşamak, Chiara gibi insanlarla uğraşacakları anlamına da geliyordu.

Danışanlarıyla konuşurken kullandığı kendinden emin ses tonuyla, "Doktor Amara," diye kibarca tanıttı kendini.

Chiara'nın gözleri ona bakmadan önce boynundaki, artık sak-

lamadığı yara izine kaydı. Amara bu kısa boylu kadın karşısında sahip olduğu uzun boya şükrettiği nadir anlardan birini yaşıyordu.

Kucağında uyuyan kediye bakıp burnunu hafifçe kırıştırarak, "Pekâlâ," diye konuşmaya başladı Chiara. "Sen Dante'nin kız arkadaşı mısın?"

Amara kadına soğuk bir bakış attı. "Kusura bakmayın, siz kimsiniz?"

"Dante'nin ailesiyim," diye mırıldandı Chiara. Bakışları tamamen masumdu. "Şu anda çok baskı altında. Lider olmak kolay değil ve o henüz çok genç. Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

Amara bunun gibi bazı durumlarda nefret etmeyi sürdürdüğü yumuşak sesiyle, "Buna minnettarım," diye cevap verdi. Chiara gibi insanlar onun konuştuğunu duyunca hemen zayıf olduğunu düşünürlerdi. Onların sözlüğünde yumuşaklık güçlü olmak anlamına gelmiyordu. Onlar için bu özellik uysal, kolayca kandırılabilir ve savunmasız biri olduğunu gösterirdi. Böyle bir dünyada sadece dışarıdan güçlü görünen insanları güçlü sayarlardı. Morana zeki tavrı ve gözlerinde taşıdığı çelikten iradeyle muhtemelen bu kadının gözünde güçlüydü. Amara ise çiçekli elbisesi, tüylü kedisi, yumuşak sesi ve yara izleriyle geçici bir hevesti. Zavallı, küçük ve masumdu. Bu kadın için kolay bir hedefti.

Belki de sesinin ve tavrının böyle olması iyi bir şeydi. Onu hafife almalarını sağlıyordu.

Yüz ifadesini kasıtlı olarak halinden memnun tutarak ona teşekkür etti. "Ona göz kulak olman çok hoş."

Chiara tuzağa düşmüştü. *Oltayı at, yakala ve çek.* "Biri bunu yapmak zorunda. Umarım yakında uygun adaylardan biriyle evlenir."

Lulu'yu kollarında sallayarak, "Uygun adaylardan biri mi?" diye sordu hafif bir merakla.

"Ah, yıllardır araştırdığı kadınlar işte," dedi Chiara onu bilgilendirmek için. "Hepsi de iyi bağlantıları olan, tanınmış ailelerden gelen kadınlar. Gücüne güç katacak birine ihtiyacı var."

Amara pek de gizli olmayan saldırı karşısında dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Bir hafta önceki hali Chiara'ya hak verebilir, duruma uygunluğu hakkında kendinden şüphelenebilirdi. Ancak kâbuslarında bağlı olan kadın iplerine karşı mücadele etmiş, onlardan kurtulmuş ve çocuğunun babasını korumak için bir adamı vurarak öldürmüştü. Bu Amara kâbusundan uyanıp yara almıştı ama dışarıya çok daha güçlü bir şekilde çıkmıştı. Bu Amara attılan yemin kendisine ulaşmasına izin vermezdi çünkü Dante daha uygun kadınlardan biriyle evlenmek isteseydi, onlarla çoktan evlenirdi. Ama hiçbiriyle evlenmemişti. Tacını Amara'ya vermişti.

Amara bir yanıt veremeden Morana'nın sesini duydu.

"Ah, şuna bak. Sürüngen eski sevgilin burada, Tristan," diye bağırdı gözlüklerinin ardındaki gözlerini devirerek. Siyah kot pantolonu ve üzerinde "*Nerd Life = Thug Life*"* yazan mavi baskılı tişörtüyle Chiara'yla tam bir tezat oluşturuyordu. Amara dudaklarının okuduğu söz karşısında kıvrıldığını hissetti, Morana açık bir destek gösterisiyle yanına gelerek Chiara'ya ters ters bakmaya başlamıştı.

Tristan'ın dudakları da belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Lanet olsun, Morana ona çok iyi gelmişti.

Chiara da pencerelere ilerleyip onları yalnız bırakmadan önce aynı terslikte bir bakışla karşılık verdi.

"Bu Lulu mu?" Morana fısıldayarak uyuklayan kediye hayranlık içinde baktı.

Amara sorusunu başıyla onayladı. "Onu tutmak ister misin? Çok arkadaş canlısıdır."

"Ah, gerçekten mi?" Morana ona sırıtarak Lulu'nun yumuşak bedenini yavaşça kollarının arasına aldı. Kedi bu kucak değiştirme sırasında uyandı ve sahibine bakmak için başını çevirdi.

Amara iki gözünün arasındaki noktayı ovuşturarak, "Sorun yok, bebeğim," diye sakinleştirdi onu. "O bir arkadaş. Yeni insanları seversin, unuttun mu?"

* (İng.) İnek Hayatı = Mafya Hayatı (ç.n.)

Lulu miyavladı ve Morana'ya bakmak için tekrar döndü.

"O kadar yumuşak ki," dedi kadın hayretle. Tristan yanlarına yanaşarak Morana ve Lulu'nun tam arkasında durdu. Hemen ardından küçük ilgi manyağı kedi adamı koklamak için Morana'nın omzuna tırmanmaya çalıştı. Kadın onu zapt etmek için büyük bir mücadele veriyordu.

"Seni hain, onun güzel koktuğunu biliyorum ama bir saniyeliğine de olsa benimle kal!"

Lulu adama doğru uzandı. Tristan başını iki yana sallayıp bir adım geri çekilmeden önce öylece kediye baktı.

"O şeyi benden uzak tut, lütfen."

Bir an sonra Amara sevdiği adamın odaya girdiğini hissetti. Gözleri anında onu aradı ve adamın yanına geldiğini gördüğünde gülümsedi. Dante kediyi kucağına aldı ve arkadaşına doğru döndü.

Lulu'yu kulağının arkasından okşayarak, "Bu şey lanet olası bir kedi, dostum," dedi diğer adama. Amara onun daha önce hiç evcil hayvanı olup olmadığını merak etti. "Küçük ve sevimli bir şey."

"Biz de bir tane alabilir miyiz, mağara adamı?" Morana bir elini adamın koluna koyup gözlerini kırpıştırarak sevgilisine baktı. "Sokaktan bir tanesini evlat ediniriz."

Tristan bir iç çekerek Amara'ya bir bakış fırlattığında kadın kendini tutamadan bir kahkaha attı.

İyi hissettiriyordu. Yaşamak iyi hissettiriyordu.

Akşam yemeği olabilecek en makul seviyede iyi geçti, diye düşündü. Chiara hemen hemen tüm yemek boyunca ona kötü bakışlar atmış, kocası Leo ise bir şeylere dalıp gittiği belli olan bakışlarını uzaklara dikmişti.

Kendi yaşlarındaki adlarını bilmediği başka bir çift ona kibarca gülümserken yanlarındaki üç çocuk sessizdi. Yine de ara sıra ona ve oturan bir adam heykelinin dibinde uyuklayan Lulu'ya

kaçamak bakışlar atıyorlardı. Dante masanın başına, bir zamanlar babasının oturduğu yere oturmuş ve onu da sol tarafına yerleştirmişti. Tristan adamın diğer yanındaki sandalyeye geçmişti. Morana da onun yanında oturuyordu. Bu stratejik bir hareketti. Onları izleyen herkese bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğine dair sessiz bir mesaj veriyordu.

Amara uzun bir aradan sonra nihayet akşam yemeğinin tadını çıkarabiliyordu. Yemek boyunca erkeğinin Tristan'la sessiz bir şeyler konuşmasını ya da çocuklardan birine sorular sormasını izledi. Ara sıra ayakkabısının ucuyla Amara'nın ayakkabısına temas etmiş ve kadının beklediği şefkati ona hissettirmişti. Kusursuz giyimli vücuduyla tezat oluşturan kirli sakalı çenesini daha koyu gösteriyordu. Dante Maroni hiçbir şeyi kaçırmayan karanlık bakışları ve düşündüğü her şeyi gizleyen hafif gülümsemesiyle yemek boyunca tahtında oturmuştu. O erkeksi bir güzellik ve ilkel bir karizmanın örneğiydi. Tek bir varlıkta birbirini tamamlayan çelişkiler ve dengeler bütünüydü. Değer verdiği insanlar dışında herkes için yavaş, aldatıcı, tespit edilemez bir zehirdi. Amara'nın yıllar boyunca adamdan aldığı küçük dozlar onu daha güçlü, dirençli bir mücadeleci yapmıştı.

Lorenzo Maroni'nin bir zamanlar tüm hayatının değişmesine sebep olduğu çalışma odasında duruyordu, yeraltı dünyasının yeni kralını tahtında otururken izliyordu. Elinde bir kadeh viski vardı, güvendiği diğer iki kişinin konuşmasını dinliyordu.

"Havaalanındaki adam bana bir adres verdi," dedi Morana. O da kanepede bağdaş kurmuş viski bardağından içkisini yudumlarken Dante'ye bakıyordu. "Ama oraya vardığımızda ev boştu. Daha dün, evin yandığına dair bir bildirim aldım. Hatalı kablo tesisatı olduğunu söylediler."

Dante masada arkasına yaslandı. Kadehini hafifçe sallayarak içindeki viskiyi döndürüyordu. Gözleri arkadaşının üzerindeydi. "Onu bulacağız, Tristan."

Luna.

Tristan'ın yirmi yıl önce kaybolan küçük kız kardeşi.

Adamın pencereye yaslanmış ve kaskatı kesilmiş bir halde yere bakmasını izlerken kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. Ona doğru ilerleyerek yanına gitti. Adam cama eğilmiş bir halde durken bile başı Amara'nınkiyle aynı hizaya geliyordu. Amara bir elini koluna koyarak sıktığında Tristan o yoğun, mavi gözleriyle kadına baktı.

"Umudunu kaybetme, tamam mı?" diye fısıldadı Amara. "Kontrolünü ele geçirmek için yıllarca çalıştın. Artık dizginler senin elinde. Buradaki dizginleri elinde tutan Dante'ye de sahipsin. Benim tek kelimesini bile anlamadığım şeyler yapan Morana senin yanında. Ayrıca manevi destek vermekten başka bir şey yapmayan ben de varım. Onu bulacağız."

Tristan'ın çenesi bu sözlerle kasılsa da başını sallayarak onayladı. Ardından doğrulup Morana'nın yanına oturmak için yürüdü. Morana ise dünyanın en tehlikeli adamlarından biri değil de bir oyuncak ayıymış gibi ona sıkıca sarıldı. Gerçi kimse adamın ne kadar tehlikeli olduğunu o kadından daha iyi bilemezdi.

Dante konuşurken Amara da boşalan pencere kenarına geçti ve biraz önce adamın yaptığı gibi cama yaslandı. "Son zamanlarda binalarda çok fazla yangın çıkmaya başladığını fark ettin mi, Tristan?"

"Evet, bu şüpheli."

Dante, "Katılıyorum," dedikten sonra içkisinden bir yudum aldı. "Yani, şu an itibariyle elimizde herhangi bir ipucu yok mu?"

Morana başını iki yana salladı. "Havaalanındaki adamla tekrar iletişime geçtim ama henüz bir cevap alamadım."

Dante başını salladı. "Pekâlâ, o zaman sana bildiklerimi anlatayım." İçkisini bir kenara bırakıp cebinden bir sigara çıkardı ve Amara'ya doğru bakarken duraksadı. Amara devam etmesi için başını salladığında sigarasını yaktı. Bu toplantı için katkı sağlayabileceği bir şey yoktu ama Dante'nin onu bu olaylara dahil etmek istediğini biliyordu. Bunun için adama minnettardı. Özellikle de onun yanında olacaksa, aralarındaki bağın gerçek bir ortaklık yaratmasını istiyordu.

Dante derin bir nefes aldı. Sadece bu hareketiyle bile stresli olduğunu belli ediyordu. "Birlik düşündüğümüzden daha derinlere sızmış durumda," diye başladı. "Yüzeyde görünen kısmı zar zor geçtim ve pislik çok derin. Bildiğimiz kadarıyla en az yirmi yıldır çocuk ticareti yapıyorlar. Bundan çok daha fazlası da olabilir."

Amara'nın eli içgüdüsel olarak karnına gitti, adamın sözleri karşısında boğazından yukarıya bir safra yükselmişti. Kendini sakinleştirmek için yavaşça bir nefes verdi. Bu dehşet vericiydi. Çocuklar asla ama asla aşılmaması gereken bir çizgiydi ve onlarca yıldır iğrenç bir şekilde tecavüze uğradıklarını duymak tüylerini diken diken etmişti.

Neden artık çığlık atmıyorsun, sürtük?

Aniden aklına gelen bu anı zihnini darmadağın etti. Bir zamanlar o da bir çocuktu.

Bileğinin içini çimdikleyerek derin bir nefes daha verdi. Dante'yi dinlemeye devam ederken ana dönmek için çabalıyordu.

"Bu işi kaç farklı şekilde yaptıklarını bilmiyorum," diye devam etti adam. "Ama yollarından birini öğrendim. Çocuklardan hoşlanan pisliklerin takıldığı sohbet odaları ve forumları araştıran, bir tür işe alım görevlisi olan biri var. Örgüte girecek üyeleri buradan buluyorlar."

"En az yirmi yılı, belki de daha fazla süreyi hesaba katarsak," dedi Morana. "Bu yüz binlerce üyeye sahip oldukları anlamına gelebilir."

Tristan ellerini yüzüne sürerek, "Tanrım," diye yakındı.

Çocuklar. Zavallı çocuklar.

Dante sigarasından bir nefes daha çekti. "Ancak bu üyeler önemsiz görünüyor. Bu işin ne kadar derinlere indiği ve kimlerin bu işe karıştığı hakkında daha fazla bilgi bulmak zorundayız. Adamın bana bahsettiği işe alımı kısmını yapan kişi BayX

kullanıcı adını kullanıyormuş." Dante ona kısa bir bakış attı ve konuşmaya devam etmeden önce tereddüt etti. Çenesindeki bir kas seğirmişti. "BayX aynı zamanda on beş yıl önce Amara'nın kaçırılması emrini veren adam."

Amara'nın kâbusları duyduğu bu isimle tetiklendi ve onu uzun zaman önceki bir konuşmanın anısına sürükledi.

"BayX burada."

"Bana kızı göster."

"Oradaydı," diye mırıldandı. Beyni hâlâ gerçekleştiğini bile hatırlamadığı bir konuşmanın daha fazlasını bulmaya çalışıyordu.

Dante dönüp ona baktığında tek kaşını kaldırmıştı.

"Bu isim zihnimdeki anılardan birini tetikledi," derken kaşlarını çattı. "Sanırım onun adını duyduğumda bilincim tam yerinde değildi. Ama bir an için oradaydı."

Dante dönüp Morana'ya baktığında gözleri alev alev yanıyordu. "O zamanlar binayı araştırdık ama kayda değer hiçbir şey bulamadık. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımızı görmek için orayı tekrar incelemeni ve olabildiğince derinlere bakmanı istiyorum. Amara'nın kaçırılması bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Şimdi ise bu BayX denen adamın bu işle bağlantısının çıkması... Bu takip edilmesi gereken bir ipucu."

Morana başını sallayarak söyleneni onayladı. "Bununla ilgileneceğim. Eğer bu forumlarda avlıyorlarsa *dark web*'de kesinlikle bir iz bırakmıştır. Ama bunu araştırmam muhtemelen güvenli olmayacak. Azrail'in, yani babamın, beni orada ne kadar koruduğunu fark etmemişim. Kendimi gizlemem biraz zaman alabilir ama bunu yapabilirim."

Amara bu kadının zekâsına ve yeteneklerine olan güvenine hayranlık duyuyordu. Benliğini sıfırdan inşa etmek zorunda kalmış ve hâlâ kendinden nefret ettiği günler geçiren bir kadın olarak, onun sahip olduğu güven çok ulaşılamaz görünüyordu. An-

cak bir terapist olarak, bu özgüvenin derin bir duygu kuyusunu gizleyen iyi inşa edilmiş bir kalkan olduğunu biliyordu.

"Bu güzel. Ama sana ulaşmamalı," diye belirtti Dante. "Bulduğumuz tek kapıyı kapatmaları riskini göze alamayız. Ayrıca bana bir iyilik yap ve Gölge Adam hakkında da bir şeyler bulmaya çalış."

"Gölge Adam mı?"

"O da mı işin içinde?"

Morana ve Tristan çifti aynı anda konuşmuştu.

Gölge Adam. Bu ilginç bir isimdi, özellikle de kendi dünyalarında bu takma adları nasıl kazanıldıkları düşünüldüğünde.

Dante dönüp arkadaşına baktı. "Sorgum sırasında Birlik'in hakkında endişelendiği tek kişinin Gölge Adam olduğunu öğrendim. Düşmanımın düşmanı dostumdur. Yeni arkadaşımla tanışmak ve neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

Morana, "Tamam ama bu isim bayağı havalıymış," dedi Amara'nın düşüncesini dillendirerek. "Kim bu adam?"

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Tristan. Kolunu kadının oturduğu kanepenin arkasına uzatmıştı. "Durup dururken sokaklarda bu adam hakkında dedikodular yayılmaya başladı. Önemli insanlar evlerinde ölü bulunmuş. Hiçbir giriş çıkış izi yok, haneye tecavüz yok. Kurşun, boğazlama, zehirleme ya da dondurma belirtisi yok. Suç işleme tarzına dair bir işaret, adamın yüzü ya da adı yok. Bu yüzden ona Gölge Adam demeye başladılar." Açıklamayı yaptıktan sonra Dante'ye doğru döndü. "Ama Birlik neden ona dikkat etsin ki? O tek bir adam, onlar ise koca bir organizasyon."

Dante bir duman bulutu üfleyerek, "Güzel soru," diye mırıldandı. "Yarın Alessandro Villanova'yı ziyaret etmeye ne dersin? Jetle gideriz."

Tristan başını sallayarak onayladı. "Saat?"

"Sekiz."

"Alfa," dedi Amara yan taraftan. Tüm gözler ona dönmüştü.

cak bir terapist olarak, bu özgüvenin derin bir duygu kuyusunu gizleyen iyi inşa edilmiş bir kalkan olduğunu biliyordu.

"Bu güzel. Ama sana ulaşmamalı," diye belirtti Dante. "Bulduğumuz tek kapıyı kapatmaları riskini göze alamayız. Ayrıca bana bir iyilik yap ve Gölge Adam hakkında da bir şeyler bulmaya çalış."

"Gölge Adam mı?"

"O da mı işin içinde?"

Morana ve Tristan çifti aynı anda konuşmuştu.

Gölge Adam. Bu ilginç bir isimdi, özellikle de kendi dünyalarında bu takma adları nasıl kazanıldıkları düşünüldüğünde.

Dante dönüp arkadaşına baktı. "Sorgum sırasında Birlik'in hakkında endişelendiği tek kişinin Gölge Adam olduğunu öğrendim. Düşmanımın düşmanı dostumdur. Yeni arkadaşımla tanışmak ve neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

Morana, "Tamam ama bu isim bayağı havalıymış," dedi Amara'nın düşüncesini dillendirerek. "Kim bu adam?"

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Tristan. Kolunu kadının oturduğu kanepenin arkasına uzatmıştı. "Durup dururken sokaklarda bu adam hakkında dedikodular yayılmaya başladı. Önemli insanlar evlerinde ölü bulunmuş. Hiçbir giriş çıkış izi yok, haneye tecavüz yok. Kurşun, boğazlama, zehirleme ya da dondurma belirtisi yok. Suç işleme tarzına dair bir işaret, adamın yüzü ya da adı yok. Bu yüzden ona Gölge Adam demeye başladılar." Açıklamayı yaptıktan sonra Dante'ye doğru döndü. "Ama Birlik neden ona dikkat etsin ki? O tek bir adam, onlar ise koca bir organizasyon."

Dante bir duman bulutu üfleyerek, "Güzel soru," diye mırıldandı. "Yarın Alessandro Villanova'yı ziyaret etmeye ne dersin? Jetle gideriz."

Tristan başını sallayarak onayladı. "Saat?"

"Sekiz."

"Alfa," dedi Amara yan taraftan. Tüm gözler ona dönmüştü.

"Ona böyle seslenmemi söylemişti. Bana karşı çok nazikti. Özellikle de orada sahte bir isimle bulunduğum göz önünde bulundurulursa. Bana koruma bile teklif etti."

"Öyle mi yaptı?" Dante sigarasını kül tablasında söndürürken karanlık gözleri onun üzerindeydi. Yıllar boyunca ikisinin de içinde kaynayan sahiplenme ateşi yeniden alevlenmişti. "Onun bölgesinde yalnız yaşayan güzel bir kadın olduğun için teklif etmiş olabilir mi?"

Amara gözlerini kıstı. "Onu savunmuyorum. Sadece öyle yapması gerekmediği zaman bile bana iyi davrandığını unutmayın."

Dante'nin çenesi odadaki diğer iki kişiye dönmeden önce bir anlığına kasıldı. "Biz evleniyoruz."

Morana, "Aman Tanrım," diye haykırdığı sırada, Tristan'ın kaşları da şaşkınlıkla yukarı kalktı. Amara'nın ağzı bu ani ve beklenmedik duyuru karşısında şokla açılmıştı. Tristan bir süre daha onlara baktıktan sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. "Tebrikler."

"Bu inanılmaz!" Morana öne doğru eğilerek ona uzandı. Yaşadığı heyecan o kadar gerçekti ki, Amara'nın kalbi sıcacık oldu. "Bekle, yüzüğü nerede? Ona yüzük olmadan mı evlenme teklif ettin?"

"Planlanmış bir şey değildi. Parmağına yüzüğümü takacağım, merak etme," diyerek onu rahatlattı Dante. "Vin'i yerleşkeye geri göndermelisin. Ona burada ihtiyacım var. Ayrıca gözlerini Nerea'dan ayırma. Şüpheli bir hareket olursa doğruca bana haber ver."

Morana başını sallarken sırıtıyordu. "Tamam ama düğünü planlamana yardım edeceğim. Daha önce hiç düğüne katılmamıştım!"

Amara şaşkınlıkla kendisinin de hiçbir düğüne gitmediğini fark etti. Katılacağı ilk düğün ona ait olacaktı.

Tristan kadehini kaldırdı. "Umuda."

Bunu Tristan'ın söylemesi, Amara'nın kalbinin gerçekten de umutla dolmasına neden olmuştu.

Alessandro "Alfa" Villanova münzevi bir orospu çocuğuydu. Kim lanet Amazon'un kenarında yaşardı ki?

Dante onları havaalanından alıp Los Fortis'in dış mahallelerine götüren siyah araçtan inerken alnında biriken teri hissedebiliyordu. Burası o kadar uzaktı ki, bir süre sonra adamların ondan ve Tristan'dan ormanda kurtulmak isteyip istemediklerini merak etmeye başlamıştı. Tristan'ın da tetikte olduğunu görebiliyordu ama araçtan inip o güne kadar gördüğü en büyük yerleşkelerden birine girdikleri sırada sessizdi. Dante Tenebrae'deki yerleşkesinin büyük ve yeşil olduğunu düşünürdü ancak burası uçsuz bucaksız gibi görünüyordu. Göz alabildiğince uzanıyordu. Doğu tarafındaki sonu görünmeyen yeşil okyanusa kadar uzanan bir plato üzerinde yer alıyordu. Batıdaki şehre bağlanan tek erişim yolu da buradaydı.

"Beni takip edin," dedi onları karşılayan uşaklardan biri. Afrika kökenli, oldukça uzun boylu bir adamdı. Onları yanlarında parmaklıklar olan beton merdivenden yukarı çıkardı. Etraflarındaki havaya tropik çiçek kokuları sinmiş, kuş cıvıltıları müzikal bir senfoniye dönüşmüştü.

Onu etkilemek kolay bir iş değildi ama gerçekten etkilendiğini itiraf etmeliydi. Her liderin bir başkasının bölgesine girmek

istediğinde olduğu gibi, bu adamla nezaketen bir görüşme ayarlamıştı. Alfa'yı merak ediyordu ama temkinliydi. Tristan'la birlikte zorla girdikleri mülkün adamın adına kayıtlı olması işine gelmiyordu. Ancak Dante, bir şeyi sahte bir şekilde başkasının adına kaydettirmenin ne kadar kolay olduğunun farkındaydı. Şimdilik açık fikirli davranmaya çalışarak görüşecekleri adamın kadınına sarkıntılık etmiş olabileceği gerçeğini görmezden geldi. Tristan'a başıyla onay verdiğinde uşağı takip etmeye başladılar.

Merdivenler bir döşemeyle son bulduğunda adımları durdu. Şu ana kadar gördüğü en muhteşem eserlerden birine bakıyordu. Alessandro Villanova kendisine Los Fortis'ten sadece yirmi dakika uzaklıkta, Dante'nin daha önce hiç görmediği türden bir yerleşke inşa etmişti.

Yerleşkenin tamamı üç kısımdan oluşuyordu. En alt kanatta kırmızı kiremit rengi, eğimli çatıları gün ışığı yüzünden açık kumtaşı rengine dönmüş en az on tane kahverengi tonlarında kulübe vardı. Bu kanatın yan tarafında üç katlı, gri bir bina bulunuyordu. Yerleşkedeki tek düz çatılı yapı da oydu. İkinci kanatta daha büyük ve daha az sayıda, aynı kahverengi ve kırmızı renklere sahip kulübeler bulunuyordu. Rengârenk çiçeklerle bezenmiş yemyeşil bir bitki örtüsünün arasına serpiştirilmişlerdi. En üst kanatta ise tuğla ve camdan yapılmış devasa, gri bir malikâne duruyordu. Malikânenin iki yanında geniş teraslar ve yapının kenarından başlayıp muhtemelen arka tarafa kadar uzanan büyük, spiral bir havuz vardı.

Eğer bir mekân insanları azdırabilseydi burası listenin başında yer alırdı. İnziva, egzotiklik, manzara ve vahşi ihtişam... Hepsi bir araya gelerek küçük bir ordu için özel bir sığınak, gözlerden saklı bir imparatorluk oluşturmuştu.

Tristan yerleşkeyi inceleyerek, "Siktir," diye mırıldandı yan taraftan. Dante onun ilgisini hissedebiliyordu. Başını iki yana sallayarak ilk kanatta dolaşan insanlara baktı ve yerden tepeye kadar çıkan taş basamakları tırmandı. Burada yaşamak bile ciddi bir egzersizdi.

Nihayet malikâneye tırmandıklarında takım elbisesinin içinde terlemişti. *Sikerler.* Sadece manzara için bile buna değerdi. Bir yanında uzaktaki şehir, diğer yanında ise uçsuz bucaksız karanlık bir orman uzanıyordu.

Uşak onları teraslardan birindeki oturma grubuna doğru götürdü. Dante bu katta herhangi bir güvenlik olmadığını fark etmişti.

"Bir dakika içinde burada olacak," dedi uşak. Ardından onları yalnız bırakarak az önce çıktıkları merdivenlerden indi. Bu açıdan görebildiği tek şey merdivenlerdi.

Tristan onunla aynı şeyi düşünüyordu. "Güvenlik yok."

Dante başını salladı. Ellerini cebine sokmuş halde manzarayı izliyordu. Bu yükseklikte hava serin ve biraz da nemli sayılırdı. "Bu yerin varlığından nasıl haberimiz olmadı?"

Tristan yanına gelerek ayakta dikildi. "Burası oldukça huzurlu. Morana'nın sürekli bana gösterip durduğu balayı tatil yerlerini hatırlatıyor."

Balayı tatil yerleri. Tristan *balayı tatil yerlerinden* bahsediyordu. Dünyanın bir yerinde kar gerçekten de kırmızı yağıyor olmalıydı.

Dante dönüp yanındaki adama baktı. "Onunla balayına çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Tristan yemyeşil manzaraya baktı. "Aslında onun da gerçekten balayına gitmemizi beklediğini sanmıyorum. En azından şimdilik. Azrail'le yaşadığı şey onu çok etkiledi. Şimdilik Luna'yı bulduktan sonra yapabileceğimiz seyahat planlarını inceliyor. Ben de ona izin veriyorum. Hâlâ yaşananları hazmetme sürecinde."

Dante dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. "Sen âşık olmuşsun."

"Siktir git, göt herif."

Dante sırıtarak bulutlu gökyüzüne baktı. "Adına sevindim, seni küçük bok kafalı. İkiniz için de sevindim."

Tristan bir süre sessiz kaldı. "Sen ve Amara, birlikte iyi misiniz?"

"Ne yani? Şimdi de bana ilişki tavsiyesi mi vereceksin?"

Tristan omuz silkti. "İletişim ve diğer boktan şeyler ilişkilerde önemlidir."

Dante şaşkınlıkla ona baktı. "Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın?"

Piç herifin dudaklarının resmen seğirdiğini görmüştü.

Köpeklerin havlama sesiyle iki adam da geriye döndü. Cam kapıların ardında üç büyük Alman kurdu ve onlara doğru yürüyen dev bir adam duruyordu. Dante kendisinden daha iri biriyle nadiren karşılaşırdı ama bu adam hem boy hem de yapı olarak ondan biraz daha büyüktü. Koyu siyah saçları berbat haldeki yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Bir gözünün üzerinde gerçek bir göz bandı vardı. Dante'nin yırtıcı içgüdülerini tetikleyecek şekilde tehlike ve üstünlük dalgaları yayıyordu.

İşine en çok yarayan, dışarıdaki insanların genellikle onu küçümsemesine neden olan kibar beyefendi görüntüsünü takındı. O Tenebrae'deki Outfit'in kralı, Tazı Maroni'nin oğlu ve Buz Adam Maroni'nin torunuydu. İnsanlar Dante Maroni'nin gaddar, kibirli, acımasız bir orospu çocuğu olmasını bekliyordu. Aslında bunların hepsi doğruydu. Ancak takım elbiseleri, tavırları ve cazibesi onları her seferinde aldatırdı.

Dev adam ikisine de başıyla selam verdi ve büyük, yaralı elini ona doğru uzattı.

"Alfa," diye sert bir sesle konuştu. Tek gözü koyu altın rengindeydi ve ikisini de dikkatle inceliyordu. "Los Fortis'e hoş geldiniz."

Dante onunla sıkıca tokalaştı. "Dante Maroni. Bu da Tristan Caine."

Alfa yanındaki adama başıyla selam vererek onları terastaki bambu mobilyalarla kaplı alana götürdü. Hepsi koltuklara yerleştiğinde içerideki köpekler cama yaslanmış halde sahiplerini ve evlerindeki yabancıları izliyorlardı.

Dante sessizliği bozdu. "Burada kendine oldukça güzel bir yer yapmışsın."

Alfa sadece gülümsedi. Yüzünün sadece bir tarafı hareket ediyordu. Diğer taraf ise göz bandının altından geçen yara izi yüzünden kalıcı olarak hasar almış ve asık suratlı bir ifadeye hapsolmuştu. Bu adam zor şartlardan geçip hayatta kalmayı başarmıştı. Dante boktan şeyler yaşayıp içinden çıkabilen herkese anında saygı duyardı.

Terasın diğer tarafından yıpranmış tenli yaşlı bir kadın elindeki tepsiyle ortaya çıktı. Dumanı tüten kahve fincanları ve atıştırmalıklar taşıyordu. Üçüne de gülümseyerek hafif aksanıyla konuştu. "Kahve yerel çekirdeklerden yapıldı. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Teşekkür ederiz, Leah," dedi Alfa. Sesi belli belirsiz bir şekilde yumuşamıştı. Dante bir anlığına içip içmemek arasında tereddüt ettiği anda adamın sesini duydu. "Ben misafirlerimi zehirlemem, Bay Maroni. Benim tarzım değil."

Tristan'la birlikte dumanı tüten kupaları alıp yudumladılar. Acıydı ama lanet olsun... tadı inanılmazdı.

Alfa sandalyesinde rahatça otururken, "Nihayet baban sana olanları anlattı mı? Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu. Onun bu kadar rahat olması, etrafta güvenlik olmaması ve buraya çıkmadan önce üzerlerinin aranmamış olması karşısındaki adamın ne kadar ölümcül olduğunu gösteriyordu. Onu güvende tutması için koruma ordusuna güvenen babasının aksine, bu adam savaşarak ve kazanarak ordusunu toplayan savaşçı bir kraldı.

Dante kahvesinden bir yudum alarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Onun üzerindeki altın rengi bakışları keskinleşmişti. "Aynı babayı paylaşıyoruz, Bay Maroni."

Dante'nin eli fincanı ağzına götürürken havada kalakaldı. Gözleri dikkatle adama odaklanmıştı. "Pardon?"

Alfa güldü. "Piç kurusu sana söylememiş."

Fincanın etrafındaki parmaklarının tutuşu sıkılaşmıştı. Kah-

veyi yavaşça masaya bırakarak öne doğru eğilirken çenesi kasıldı. "Açıkla."

Adam ona acıyarak baktı. "Annem Los Fortis'te seks işçiliği yaparak küçük kız kardeşini sanat okuluna gönderiyor ve başlarını sokacak bir çatıları olmasını sağlıyordu. Lorenzo Marconi yaklaşık otuz üç yıl önce şehre yaptığı bir ziyarette onu görmüş, tecavüz etmiş ve hamile bırakmış. Ayrıca kız kardeşini kaçırıp kendi yanına almış. Sonra da onunla evlenmiş."

Dante kalbinin kırıldığını ve ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissederken karşısındaki adama baktı. Ona gerçekten baktı ve aralarındaki benzerliği gördü. Siyah saçları, belirgin çene çizgisi, elmacıkkemikleri, burnu, vücut yapısı... Üvey kardeşi gibi görünüyordu.

Babasının bencil ve canavarca eylemlerinin boktan hikâyeleri, adamı mezardan çıkarıp tekrar öldürmek istemesine neden oldu. Yalnızca bir adamın canavarlığı pek çok hayatı yok etmişti ve sayı giderek artıyordu.

Sikeyim.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," derken başını iki yana salladı. Hâlâ olan biten her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Alfa başını hafifçe yana eğdi. "Toplantı talebini gördüğüm zaman bildiğini düşünmüştüm. Özellikle de askerlerinizden biri kısa süre önce hikâyeyi teyit etmek için geldiğinden beri."

"Nerea mı?" diye sordu Dante. "Bunu bildiği için mi buradaydı? Nasıl yani?"

Alfa omuz silkti. "Annenin geçmişini araştırdığını ve beni bulduğunu söyledi. Bunları sana söylemek gibi bir niyetim hiç yoktu."

Duyduğu söz duraksamasına neden oldu. "Neden? Neden benimle hiç iletişime geçmedin?"

Alfa eğlenceden uzak bir kahkaha attı. "Ah, Lorenzo Marconi ile bağlantı kurdum. On üç yaşımda, sokaklarda yaşıyorken onu ulaştım. Annem ölmek üzereydi ve ameliyatı için paraya ihtiyac

çım vardı. Son çare olarak onunla temasa geçmiştim." Elindeki bardağı masaya bıraktı. "Sonucunda ise onun çürümüş bir pislik olduğunu ve yokluğunda daha iyi olacağımızın farkındalığından başka bir şey bulamadım."

Dante dişlerini sıkarken ellerinin yumruk olduğunu hissetti. Bunca zamandır, hiç istemediği o imparatorluğun gerçek vârisi olan bir ağabeyi vardı ancak babası onun da hayatını sikip atmıştı.

"Her neyse. Aile buluşması için değilse neden buradasın?"

"Tenebrae yakınlarında herhangi bir mülkün var mı, Alfa?" Tristan ilk kez konuşurken sesi gergindi. Dante derin bir nefes alarak terasın kenarına doğru yürüdü. Kafasındakileri toparlaması gerekiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Alfa. "Maroni bölgesine yaklaşmayı hiç istemedim."

Dante neye inanacağını bilmiyordu. Bu adam babası hakkında doğruyu söylüyor olabileceği gibi, onları manipüle etmeye çalışıyor da olabilirdi. Eğer bu adam Birlik'le işbirliği içindeyse, onları yanlış yönlendiriyor olabilirdi.

Dante arkasını dönerek, "Birlik hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu. Ellerini cebine sokarak buluşmalarının asıl nedenine odaklandı.

Alfa tek gözüyle ona sert bir şekilde baktı. Sıradan bir adamın gözünü korkutacak türden bir bakıştı. "Çocuk ticareti yapıyorlar. Ama benim onlarla hiçbir ilgim yok. Neden bana geldin?"

Tristan bacaklarının üzerindeki ellerini yumruk yaptı. "Çünkü senin adına kayıtlı bir evde Birlik'in küçük bir kıza tecavüz ederek yeni üyelerini kabul ettiğini tespit ettik."

"Hangi isim? Alfa mı Alessandro mu?"

"Alessandro," diye cevap verdi Dante.

Adam başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Yeraltı dünyasında kimse benim gerçek adımı bilmiyor. Sahip olduğum tüm mülk Alfa ya da Alfa Villanova adına kayıtlı. Askerlerim dışında Alessandro'yu kimse tanımıyor."

"Amara'ya her iki adını da söylemişsin," diye araya girdi Dante.

Alfa'nın bakışları ona kaydı. "Ah, demek o sana ait. İyi bir kadın ama bundan daha fazlası olabileceğini düşünerek ona iki ismi de vermiştim."

Dante'nin midesi yandı. *Siktir oradan.* "O benim."

Alfa homurdandı. "Mesele şu ki, neden birinin benim adıma bir ev satın aldığını ve Birlik'in bunu neden kullandığını bilmiyorum. Adlarını duydum. Benim işimi yapıyorsan bir sürü şey duyarsın. Ama onlarla hiçbir temasım olmadı."

"Ne iş yapıyorsun?" Dante sokaktan gelen ve parası olmayan bir çocuğun üzerinde durduğu yerleşkeyi karşılayabilecek birikimi nasıl yaptığını merak ediyordu.

"Güvenlik ve geri alma," diye yanıtladı Alfa. Dante neredeyse gülümseyecekti. *Münzevi piç kurusu.*

"Birlik daha yeni öğrenmeye başladığımız pek çok boktan şeyden sorumlu." Havanın sıcaklığı yüzünden ceketini çıkararak koltuğa geri döndü. "Babamız onlarla bir şekilde çalışıyordu. Henüz bu işin ne olduğunu bilmiyorum." Ceketini yan tarafa atarak öne doğru eğildi ve ağabeyinin gözlerinin içine baktı. "Sana güvenebilir miyim? Erkek erkeğe?"

Alfa'nın tek kaşı havaya kalktı. "Baban gibi olmadığın sürece seninle ilgili bir derdim yok."

Dante onu başıyla onayladı. Bu cevap yeterince iyiydi. Babasından nefret eden her adam onun gözünde haklıydı.

"Yirmi yıl önce," diye başladı. "Tenebrae'den yirmi beş tane küçük kız kaçırıldı. İçlerinden biri Tristan'ın kız kardeşi Luna'ydı. Lorenzo Maroni ve Gabriel Vitalio'nun bu çocukları Birlik'e verdiğini biliyoruz ama Luna'nın nereye gönderildiğini bilmiyoruz. Şu anda onu arıyoruz."

Alfa'nın gözlerinin Tristan'a kaydığını ve hafifçe yumuşadığını gördü. "Bu çok zor. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama hayatta olmama ihtimali çok yüksek. Birlik'le

giden çoğu çocuk hayatta kalamaz. Bu olasılığa hazırlıklı olmalısın."

Tristan başını sallayarak söyleneni onayladı. Çenesi gergindi. "Hazırlıklıyım. Ama bazı cevaplar istiyorum."

"Ben de hangi orospu çocuğunun adımı bulup beni kullandığını bilmek istiyorum," dedi Alfa.

Dante kendisinden büyük olan adamı, "Bunu takip edebilecek bir *hacker*'ımız var," diye bilgilendirdi. "Karşılığında bize bir ipucu ver. Anlaştık mı?"

Alfa uzun bir süre onu düşündü. "Pekâlâ, ne bulabileceğime bakacağım."

Dante ayağa kalkıp cebinden kartını çıkardı ve tereddüt ederek adama uzattı. "Annem küçük kardeşimiz yanındayken, birlikte resim yaptıkları odada bileklerini kesti. Kardeşimiz Asperger hastası ve bu dünyadan uzakta harika bir hayat yaşıyor. Güvenliği için onu görmeme fedakârlığını yapmak zorunda kalmıştım, şimdi ise o geri gelmek istemiyor. Bunu anlıyorum. Kendine iyi bir kadın buldu ve mimar olarak evden çalışıyor. Bana kendimi ve bu dünyayı onun hayatından uzak tutmamı söyledi. Bazen telefonda konuşuyoruz ama sadece iki tanıdık olarak. Bir ağabey olarak onu korurken aynı zamanda hayal kırıklığına da uğrattım. Demek istediğim, eğer kardeşimsen gerçekleri bana neden söylemediğini anlıyorum ama bundan sonra nasıl hareket edeceğimize sen karar vereceksin. İki kardeş ya da iki tanıdık olarak. Seçim senin."

Koca adama başıyla selam verdi ve Tristan'ın peşinden merdivenlere doğru yürüdü.

"Dante?"

Olduğu yerde duraksadı ve adama bakmak için arkasını döndü.

"Bebek için tebrik ederim."

Dante dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve başını tekrar sallayarak aşağı indi. "Şaşırmış görünmüyorsun," dedi Tristan'a dönerek.

Tristan onun yanında rahatça hareket ediyordu. "Amara dün gece karnına dokunup durdu. Biraz şüphelenmiştim."

Dante ayaklarının dibinde uzanan inanılmaz manzaraya baktı. Buranın kardeşine ait olduğunu fark edince sarsılmıştı. "Hikâyesine inanıyor musun?"

"Evet," dedi Tristan. "Tek gözlü olması dışında biraz babana benziyor."

"Daha önce hiç tek gözlü birini görmemiştim," dedi Dante. "Umarım bizim için bazı ipuçları bulur. Morana onu ve mülkü derinlemesine araştırsın."

Tristan söyleneni başıyla onayladığı sırada telefonu çaldı. Dante kadının ismiyle yanıp sönen ekranı gördüğünde telefonun önemli olduğunu anlamıştı. Gözlemlediği kadarıyla, genelde telefonla konuşmaktansa yazışmayı tercih ediyorlardı.

Tristan telefonu açtı. "Evet?"

Dante adamın hayatının aşkını selamlama şeklini duyduğunda gözlerini devirdi. Tristan'ın vücudu kaskatı kesilerek merdivenlerde duraksayınca onunla birlikte durdu. Tam anlamıyla tetikteydi.

"Bana adresi gönder. Dante ve ben jetle gideceğiz."

Arkadaşı telefonunu cebine koyarken Dante olanları açıklamasını bekledi. "Havaalanındaki pislik ona bir adres göndermiş ve yirmi dört saat içinde oraya gitmesini, aksi takdirde şansı elimizden kaçıracağımızı söylemiş."

Adrenalin kanında akmaya başlamıştı. "Nerede?"

"Tenebrae'nin yüz on kilometre dışında," diye yanıtladı Tristan.

Birbirlerine baktıktan bir an sonra ortalığı cehennem yerine çevirmeye hazır bir şekilde merdivenlerden aşağı koşmaya başladılar.

Dante havaalanına giderken destek çağırdı. Vin geri döndüğü ve üç sağlam adamı Tenebrae'deki havaalanına getireceği için keyfi yerindeydi. Orada buluşup hep birlikte bölgeye gidecekler-

di. Tristan yan koltukta oturuyordu, *Range Rover*'ıyla manevra yapan Dante ise dikiz aynasını kontrol etmekle meşguldü. Navigasyonun verdiği talimatları izleyerek şehir dışına doğru ilerlerken yerleşkeden gelen iki siyah SUV da onu takip ediyordu.

"Portsmouth Bulvarı'ndan bir sonraki çıkışa sapın," dedi robotik kadın sesi. Dante söylenen talimata uydu. Beş saatlik uçuş yüzünden omuzları düğümlenmişti. Kendini geriye doğru esneterek rahatlamaya çalıştıktan sonra boynunu esnettiğinde bir *kıt* sesi sessiz aracın içinde yankılandı. Neyle karşılaşacağını bilmediği için yaşadığı stres yüzünden midesi düğümlenmişti. Bir tuzağa mı, yoksa gerçek bir ipucuna mı doğru yürüdüklerini bilmiyordu. Daha da kötüsü, bunun ne tür bir ipucu olduğunu da bilmiyordu. Burası terk edilmiş bir yer ya da geçen seferki gibi felaket bir ev olabilirdi.

Kasıtlı olarak dalga geçercesine, "Hazır mısın, dostum?" diye sordu Tristan'a. Çok daha stresli olduğunu bildiği için rahatlamasını sağlamak adına dostunu kışkırtmaya çalışıyordu.

Tristan ona bir bakış atsa da sessiz kaldı, eli silahının üzerindeydi. Dante'nin silahı ise torpidodaydı ve ateşlenmeyi bekliyordu.

Navigasyon, "Madison Bulvarı'ndan sola dönün," dediğinde otoyolun dışındaki toprak yoldan sola döndü. Ormanlık alana gelmeden önce birkaç kilometrelik tarım arazileri yolu çevreliyordu. Gece gökyüzüne çökmüş ve araziyi ürkütücü hale getirecek kadar karartmıştı. Gökyüzünün tam ortasında dolunay ışıl ışıl parlıyordu.

Dante gösterge panelindeki navigasyondan haritayı kontrol etti. "Sanki gotik bir filmin içindeyiz."

"Varış noktanız üç kilometre ileride," diye bilgilendirdi navigasyon.

Ormanlık alana girdiklerinde yolu sadece farlar aydınlatıyordu. İleride büyük, harap olmuş halde duran bir ahşap ev vardı. Yapı tamamen karanlıktı ve terk edilmiş görünüyordu.

Dante aracı durdurduktan sonra silahını alarak aşağı atladı

Kendi kapısını kapattığı sırada diğer tüm kapıların da kapandığını duydu. Havadaki soğukluk ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Eve bakarken içinde karanlık bir his yükseliyordu ancak ürkütücü olan sadece bu ortam ya da ev değildi. Buradaki hava bile duyulmamış çığlıklar ve anlatılmamış hikâyelerle doluydu. Dante iç sesini ve duyularını her zaman açık tutardı. Şu anda ise hepsi gerilimle titreşiyordu.

Arkasındaki adamlara başıyla işaret verdikten sonra arkadaşıyla bakıştı ve ileri gitmesi için iki parmağıyla işaret verdi. Tristan başını sallayarak onu onayladı. Etraftaki uzun otları siper olarak kullanabilmek için eğilip yürümeye başladılar.

Evin yan tarafına üzerindeki yazıların solduğu, eğri büğrü bir tahta asılmıştı. Dante gözlerini kısarak yazıyı okumaya çalıştı ama harfler seçilemeyecek kadar silikti.

Vin arkasından, "Sağ pencerenin yanında gölgeler görüyorum," diye fısıldadı. Dante de o tarafa baktı ve karanlık bir hareket gördü. Sessiz adımlarla avlunun karşısına geçerek verandaya çıktı. Ağırlığının altında inleyen ahşap tahtalar onu ele veriyordu. Adrenalin en son hızda kanına karışırken Dante arkadaşlarına başıyla tekrar işaret verdi.

Gizlenmekten vazgeçerek ellerini kaldırdı ve silahını ileri doğrultup kilidini açtı. Hazır olduğunda kapıyı tekmeleyerek içeri girdi. Eskimiş ahşap, kapının bir anda paramparça olmasına sebep olmuştu.

İçeridekiler silahla karşılık vermeye başlayınca Dante siper aldı. Karnının yan tarafında zaten bir sıyrık vardı. Bunun için çabalayanlara teşekkürler ama vücudunun başka bir yerinde başka bir kurşun daha istemiyordu.

Vin'e ve evin arkasından koşarak gelen diğer iki adama, "Arkadan dolaşın" diye emretti Dante. Eğilerek ceketini çıkarıp elinde tutarak beklemeye başladı.

İçeriden bir el daha ateş edildiğinde Dante zihninde bulunduğu yeri saptadı ve doğruldu. Ceketini saldırganın yüzüne fır-

latarak adamı dizlerinden vuracak kadar uzun bir süre onu kör edebilmişti.

Tristan'ın arkasındaki Outfit askerine bakıp, "Onu etkisiz hale getirin, dışarı çıkarın ve sorgulama için canlı tutun," diye emretti.

Adamlarından biri, "Emredersiniz, patron," diyerek işe koyuldu. Bu sırada Dante ve Tristan da yalnızca pencerelerden gelen ay ışığının rehberliğinde karanlık evin derinliklerine doğru ilerliyordu.

"Bir adam kendi kafasına sıktı," dedi Vin yan taraftan. "Diğeri de ormana kaçtı. Liam ve Alek peşinde."

Dante ona başını sallayarak cevap verdi. Vücudu gergin ve kulakları duyabileceği her türlü ses için tetikteydi. Beklenmedik bir ses var mı diye etrafı dinliyordu. Evin içine ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Gece duyulan doğal sesler yoktu. Düzenli nefes alışverişi ve kulaklarında gümbürdeyen kan akışı dışında hiçbir ses yoktu. Ama yalnız olmadıklarını hissedebiliyordu. Gözlerin üzerinde olduğunu biliyor ama nereden bakıldığını kestiremiyordu.

Usulca, "Misafirimiz var," diye mırıldandı Tristan ve Vin'e. "Yakın durun."

Evin derinliklerine doğru ilerlerken yukarı çıkan bir merdivenin bulunduğu bir tür girişe geldi ve yukarı tırmanmaya başladı. Birinci katta, kimseyi kaçırmamaya dikkat ederek her kapıyı kontrol etti. Tristan zemin katta kalırken Vin de ikinci kata çıktı. Birkaç dakika içinde ev kontrol edilmiş ve boşaltılmıştı.

Tristan, "Bu kadar mıydı?" diye sordu hafifçe. "Dışarıdaki o adam için mi içeri girdik? Bu hiç mantıklı değil."

Evet, mantıklı değildi. Kaçırdıkları bir şey vardı.

Mutfaktan gelen cam kırılma sesi hepsini alarm duruma geçirdi. Hızla o yöne doğru koştular. İçeri girdiklerinde her yer bomboştu. Yerde kırık bir cam bardak vardı ve parçaları yerdeki küçük kapının üzerine saçılmıştı.

Dante adamlarla bakıştıktan sonra kapının kapağını açmak için çömeldi. Kapının kolunu kavramıştı ama şaşırtıcı bir şekilde

metal hiç soğuk değildi. Bu da birinin yakın zamanda dokunup kapıyı açtığı anlamına geliyordu.

Kapağı kaldırdığı anda onlara bakan sekiz çift masum ve deh-şete düşmüş gözle karşılaştı.

"Siktir... Aman Tanrım," diye mırıldandı Vin. "Bunlar erkek çocuklar."

Bunlar gerçekten de erkek çocuklardı. Küçük, on yaşından büyük olmayan, üstleri pislenmiş çocuklar.

Dante kanı öfkeden kaynarken bile nazik bir sesle, "Hadi," diye seslendi çocuklara. Silahını indirip birine elini uzatmıştı. "Size zarar vermeyeceğiz."

Çocuklardan biri kekeledi. "Bizi e-eve mi götüreceksiniz?"

Sikeyim. Üzüntüden kalbi göğsünden çıkacaktı.

"Evet," diye söz verdi. "Sizi eve götüreceğiz, çocuklar. Hadi çıkın oradan. Pis görünüyor."

"Ayrıca kötü kokuyor," dedi başka bir çocuk. "Doğruyu söy-lediğinizi nereden bileceğiz?"

Dante henüz cevap veremeden üçüncü bir çocuk konuştu. Ço-cuğun parlak gözlerinin ne renk olduğunu çözememişti. "Doğru söylüyorlar. Bana mavi gözlü olandan bahsetmişti," dedi Tris-tan'ı göstererek.

Dante kafası karışmış bir halde, "Sana ondan kim bahsetti?" diye sordu.

"Gölge Adam."

Amara saat dokuzda telefon aldığında şaşırdı.

Morana'yla birlikte Tristan'ın kulübesinde uzanmış ve gece boyunca hayatları hakkında konuşmuşlardı. Bu kız gecesini sadece arkadaş olarak, hayatlarında hiç sahip olmadıkları şekilde başka bir kadın arkadaşla takılarak geçirmişlerdi.

Amara onunla yıllar boyunca Dante'yle yaptığı anlaşmalar, terapistlik yapmasını sağlayan hızlandırılmış dereceler ve kaçma nedenleri hakkında konuşmuştu. Morana ise ona babasının durumunu, bazı günler kendini ne kadar kaybolmuş hissettiğini, Tristan'ın kalbine nasıl demir attığını ve Gabriel'in gerçek kızıyla onun kaderini nasıl merak ettiğini itiraf etmişti. Sıcak çikolatalarını yudumlarken aynı zamanda evlilik planlarından da bahsetmişlerdi. Amara hayatında ilk defa gerçek bir kadın arkadaşa sahip olmanın ruhuna ne kadar iyi geldiğini hissedebiliyordu. Morana onun için gerçek bir arkadaştı. Her şeyi bırakıp günün her saatinde yanında olacak türden bir arkadaştı. En tuhaf şeyleri mesaj atabileceği ve karşılığında daha tuhaf mesajlar alabileceği türden bir arkadaştı. Bir gün ona bir şey olursa bebeğini emanet edebileceği türden bir arkadaştı.

Dante'nin onu yumuşak bir öpücükle uyandırıp, Vin'in gün boyu burada olacağını söylemesiyle güne çok güzel başlamıştı.

Sabahını bir zamanlar tombul, şimdiyse oldukça seksi olan arkadaşıyla geçirmişti. Onun dönüştüğü adamla yeniden bağlarını kurarken sertleşmiş de olsa bir zamanlar değer verdiği kişinin altında hâlâ aynı çocuk olduğunu fark etmişti. Kalbinin bir başka gerçek dostu da oydu. Sadece onunla vakit geçirmek bile gününü güzelleştiriyordu.

Bu yüzden gelen telefon onu şaşırtmıştı. Şimdi bir yere gidiyorlardı ve Outfit'in araçlarından birinin yolcu koltuğunda, Morana'nın yanında otururken endişelenip endişelenmemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Havaalanındaki adamın bu sefer bize bir iyilik yaptığını biliyordum," dedi Morana.

Amara şaşkınlıkla, "Dante neden beni oraya gelmem için çağırdı? Ayrıca neden benden sosyal hizmetlerdeki tanıdığımı aramamı istedi?" diye sordu.

Morana omuz silktikten sonra direksiyonu kırarak bir arabayı solladı. Amara'nın alışık olduğundan çok daha yüksek bir hızda gidiyordu ama bunu kendinden emin bir şekilde yapıyordu. "Kim bilir? Tanıdığın oraya birini mi gönderiyor?"

Amara telefonunu kontrol etti. "Evet. Yaklaşık yirmi dakika içinde orada olurlar."

"Biz on dakika içinde orada olacağız."

"Navigasyon öyle demiyor," dediğinde arkadaşı yalnızca sırıtmakla yetindi. Sonra biraz daha hızlandı.

Amara kahkaha atarak kapının koluna tutundu. "Lütfen bir kaza yaptırma. Arabada fasulye büyüklüğünde bir bebek var."

Morana ona eğlenen bir bakış attı ve bir viraja girdiklen sırada yavaşladı. "Biliyorum. Tristan söyledi. Sürekli karnına dokunduğunu söylediğinde tam olarak, *'Muhtemelen o adi şerefsiz kızı hamile bırakmış,'* diye cevap vermiştim."

Amara bir kahkaha daha attı. Tristan'ın gözlemine ya da arkadaşının yaptığı yoruma pek de şaşırmamıştı. "Nerea'dan haber var mı?" diye sordu.

Morana iç çekerek, "Hayır," diye yanıtladı. "Hareketlerini izliyorum ama şimdiye kadar gayet temızdı."

Amara onu başıyla onayladı. *Tam da beklediği gibi.* Yolun geri kalanında bebek hakkında sohbet ettiler. Ay ışığının aydınlattığı toprak bir patikadan dönüp ormanı gördüklerinde araba sessizliğe büründü.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa burası bir korku filminden fırlamış gibi mı?" Morana arabayı patıkanın üzerinden ormanlık alanın kenarına doğru sürerken mırıldandı. Farlar yolu aydınlatıyor ancak iki yandaki ağaçlardan ve ilerideki karanlıktan başka bir şey göstermiyordu.

Amara navigasyonun varış noktalarını sadece bir buçuk kilometre ileride göstermesini izlerken, "Bu ürkütücü," diye onayladı. "Doğru yolda olduğumuza emin mısın?"

Cevap üç SUV araba, bir polis aracı, bir ambulans ve tüm araçların farlarının aydınlattığı tüyler ürpertici bir ev gördüklerinde kendiliğinden geldi. Morana aracı polis arabasının yanına park ettiğinde aşağı indiler. İnsanların evin ön basamaklarını kaplayarak durduğu yere doğru yürümeden önce birbirlerine kısa bir bakış attılar.

Amara gruba yaklaştıkça merdivenlerde battaniyelere sarılmış küçük insanların oturduğunu fark etti. Bunlar küçük erkek çocuklarıydı.

Kalbi hızla çarparken Morana'nın evin yan tarafına doğru ilerlediğini ve yerde oturmuş bir çocukla konuşan Tristan'ın yanına gittiğini gördü. Onları yalnız bırakmak için diğer tarafa döndüğünde Dante'yi fark etti. Ceketini çıkarmıştı, gömleğinin kollarını katlamış ve ellerini kalçalarına koymuş bir halde polisin söylediklerini dinliyordu. Adamın gözleri onunkilerle buluştuğunda vücudunu tepeden tırnağa süzdü. Ardından elini uzatarak onu sessizce yanına çağırdı.

Amara ayakkabılarının üzerinde ona doğru yürürken gözlerindeki sorularla etrafına bakınıyordu. Dante kolunu beline dolayarak orta yaşlı, saçları dökülmüş polisle konuşmaya devam etti.

Polis, "Beşi geçen yıl yapılan kayıp ihbarlarıyla eşleşti," dedi Amara'yı görmezden gelerek. "Ailelerini aradık. Sabaha kadar burada olurlar. İfadelerini daha sonra alacağız."

Dante başını sallayarak polisin söylediklerini onayladı. Dikkati yaptığı konuşmada olmasına rağmen farkında olmadan Amara'nın kalçasının yan tarafını okşamaya başlamıştı. "Peki ya hastanedeki çocuklar?"

Polis başını iki yana salladı. "Dosyalarını bulmaya çalışıyoruz ama çıkan hiçbir şey yok. Sanırım son beş yılı araştırmamız gerekecek. Şimdilik hastanede kalıyorlar. Korumalık yapan bir adamımız var."

"İki olsun," diye emretti Dante. Amara onun gerçekten bir polise emir verip veremeyeceğini merak etti. Maroni ailesinin cebinde birçok numara olduğunu biliyordu ama bu yetkilerin ne kadar derine uzandığını bilmiyordu.

"Bunun için sosyal hizmetleri aramam gerekecek," dedi polis.

Dante, "Buradaki kadınım," diyerek kalçasını sıktı. "Sosyal servis departmanında tanıdıkları olan lisanslı bir terapisttir. Aramayı çoktan yaptı."

"Yakında burada olurlar," diye ekledi Amara. Sesi kısıktı.

Polis başını sallayarak onayladı. "Sen burada olanları bir hikâye uydurarak açıklayabilirsin ama benim de bir rapor yazmam gerekiyor."

"Tamam. Peki ya şu çocuk?" Dante başını eğerek Tristan'ın yanında oturan çocuğu gösterdi.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı polis. "Çocuk sekiz yaşında olduğunu söylediği için sekiz yıl geriye kadar gittik ama sistemde hiçbir bilgi yok. Kayıp kişi raporu yok. Aile bağlantısı yok. Aramaya devam edeceğiz ama bu konuda şansımız çok az."

Başıyla selam vererek, "Teşekkürler, Derek," dedi Dante. "Beni haberdar et."

Polis onlara tek seferlik keskin bir baş selamı verdikten sonra arkasını dönüp merdivenlerde oturan küçük çocukların yanına

gitti. Oradaki partneri çoktan sağlık kontrollerini yaptırmaya başlamıştı. Tristan birkaç adım ötede oturmuş, yanındaki çocuk konuşurken başını öne eğmişti. Morana ise yandan onları izliyordu.

Amara adamın yüzüne düşen karanlık gölgelere bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Çocukları burada bulduk," dedi Dante. Arkasına dönüp olay yerine göz attı. "Hepsi kaçırılmış ve gönderilmeye hazır. Vin yakaladığımız adamlardan birini sorgulamak için yerleşkeye götürdü. Biri öldü, diğeri de kaçtı. Sekiz çocuk, Amara. Sekiz erkek çocuk."

Amara onun omzuna bir öpücük kondurarak içini dökmesine izin verdi.

Tristan'ın başını öne eğip çocuğun söylediklerini dinlemesini izliyorlardı. Amara arkadaşını hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. Çocuğa tüm dikkatiyle odaklanmıştı. Gerçi adamın çocuklara karşı çok koruyucu olduğunu biliyordu, belki de bu durum onu şaşırtmamalıydı.

"Bu daha başlangıç. Pandora'nın kutusunu açtık. Bu kâbuslar gün yüzüne çıkmaya devam edecek ve ben çocuklarımız için daha iyi bir gelecek inşa etmek istiyorum. Bu işte benimle birliktesin, değil mi?"

"Bunu sormana bile gerek yok, Dante," dedi yumuşak sesiyle. "Ben her zaman senin yanında olacağım."

"Sahip olduğumuz bu yeni düzende rolünün ne olacağını merak ettiğini biliyorum," dedi Dante. Çocuklara bakarken derin düşüncelere dalmıştı. "Sen bir şifacısın, Amara. Sen bu kayıp ruhlara kıyıya ulaşmaları için yol gösteren bir deniz fenerisin. Onlara rehberlik edecek birine ihtiyaçları var. Duygusal olarak zeki, hem travmayı hem de hayatta kalmayı anlayabilecek kadar güçlü ve ışık olabilecek birine. İşte bu sensin."

Başını ona çevirerek koyu gözleriyle ruhunu delip geçti. Amara'ya karşı duyduğu inanç sesinden anlaşılabiliyordu. "Daha fazla çocuk bulacağız. Daha fazla küçük kız ve erkek ço-

cuk olacak. Muhtemelen farklı koşullarda karşımıza çıkacaklar. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ama hepsinin rehabilite edilmesi gerekecek. Fiziksel olarak yardıma ihtiyaçları olacak ve bunu ayarlayabilirim. Fakat aynı zamanda zihinsel olarak da yardım gerekecek. Bu da senin uzmanlık alanın. Onlara bu hayatta yeni bir şans verebiliriz, Amara. Tanrının unuttuğu bu yerde, geleceğe bir miras bırakabiliriz. Bu yüzden oyunu benimle birlikte oynar mısınız, kraliçem?"

Amara karanlığın bu parçasıyla gölgelenen masum hayatlara baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Zorluklara rağmen hayatta kalmanın bir insanın ruhundan ne kadar çok şey götürdüğünü biliyordu. Acıyı, kaybı ve katıksız irade gücünü biliyordu. Aldığı yardım olmasaydı burada bulunamayacağını da biliyordu. Onun için terapilerinden başka bir seçenek yoktu.

Bakışlarını sadece sevdiği adama değil, aynı zamanda o anda *benim* dediği için gerçekten gurur duyduğu erkeğe çevirerek, "Evet, oynayacağım, kralım," diye yanıtladı.

Oyun başlasın.

Sağlık görevlileri ve polis işlerini bitirdiğinde saat çok geç olmuştu. Sosyal hizmetlerden iki adam geldiğinde Amara geride kalmayı tercih etti. Hastanedeki iki çocuğun kaderini yönlendirmelerine yardımcı oldu. Yaşadıkları deneyim için bir tür danışmanlık almalarını sağlamıştı.

Aynı şeyi Tristan'la oturan çocuk için de soracaktı ama Morana başını hafifçe iki yana salladı. O yüzden bu konuyu bir süreliğine rafa kaldırıp gelen iki adamın yanına doğru yürüdü. Çocukları aileleriyle buluşturmak için yola çıkıyorlardı. Herkes ayrıldığında geriye sadece o, Dante, Tristan, Morana ve yanlarındaki çocuk kalmıştı.

Amara basamaklara oturmuş onu izleyen adamın yanına doğru yürüdü. Dante bacaklarını açarak onu aradaki boşluğa çekti ve yüzünü karnına bastırdı. Kadının duyamayacağı kadar alçak

bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Amara da parmaklarını onun saçlarında gezdirerek saç tellerinin yumuşaklığının tadını çıkarıyordu. Nefeslerinin sıcaklığını karnında hissedebiliyordu. Dante ona sarılırken aynı şekilde karşılık vererek adamın varlığından güç aldı.

Dante onu kalçalarından tutup kucağına oturana kadar kendine yaklaştırdı ve boynunun kıvrımına sokularak kokusunu içine çekti. Amara onun yanındayken her zaman hissettiği gibi kalbinin hızla attığını hissedince adama daha sıkı sarıldı. Tristan'ın kucağında uyuyakalan çocuğa bakıyordu. Adamın sevgilisine bir bakış attığını ve sessiz bir konuşma yaptıklarını gördü. Bu iletişimin ardından, Morana eğilip adamın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Tristan'ın onu kendi alanına bu kadar yaklaştırması bazı günler Amara'yı hâlâ hayrete düşürüyordu. Çocuğu kucağına alıp ayağa kalktığında arkadaşının dikkatini çekti.

Dante onu sıkı sıkı tutarken yan tarafa, Morana ve Tristan'a doğru baktı. "Geri mi dönüyorsunuz?"

Morana cebinden arabasının anahtarlarını çıkararak, "Evet," diye cevap verdi. "Küçük Xander burada uyuyakaldı ve Tristan onunla biraz daha konuşmak istiyor. Biz de onu yanımıza almaya, işleri daha sonra çözmeye karar verdik."

Dante onu başıyla onaylarken arkadaşıyla bakıştı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Tristan da başını sallayıp Xander'ı kucağında taşıyarak Morana'nın kullandığı arabaya ilerledi. Ardından çocuğu arka koltuğa yatırıp yolcu koltuğuna geçti. Morana ise sürücü koltuğuna geçip onlara el salladıktan sonra arabayı çalıştırdı.

"Çocuğun onlarda kalacağına dair ne kadar bahse girersin?" Dante'nin sesi aşağı bakmasına neden oldu. Adamın eli karnının üzerine sahiplenici bir şekilde kapanmıştı.

Amara omuz silkti. "Neler olacağını göreceğiz."

Dante ona hafifçe gülümseyerek bir anda ayağa kalktı. Amara kesik bir nefes alıp küçük bir çığlık atarak onun omuzlarına tutundu. Kalbi hızla çarparken adam *Range Rover*'a doğru yürüdü

ve Amara'yı yolcu koltuğuna oturttu. Arabanın önünden dolaşarak sürücü tarafına geçtikten sonra bu ürkütücü yerden hızla uzaklaşmak için yola koyuldu.

"Burası tüyler ürperticiydi," diye mırıldandı Amara. Dikiz aynasında geride bıraktıkları evin giderek küçülmesini izliyordu. "Morana'nın havaalanında tanıştığı adam burayı nereden biliyordu ki?"

Dante bir süre düşündükten sonra onları ormandan çıkarıp açık tarlaların arasından geçen toprak yola götürdü. "O Gölge Adam."

Amara dönüp ona baktı. Ön camdan içeri süzülen dolunay ışığı adamın yüz hatlarına yumuşak ve romantik bir parıltı yayıyordu. Dante'nin söylediklerini düşündü, detayları kendi bildikleriyle birleştirdi ve sözlerine katıldı. "Mantıklı. Bu yüzden onu hiç görmedi."

Dante direksiyonu kırınca araba sarsıldı ve tekrar otoyola çıktılar. "Bu gece oradaydı."

Amara'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Onu gördün mü?"

"Hayır." Adam başını iki yana salladı. "Ama oradaydı. Kaçan pisliklerden biri, adamlarımız tarafından ormanda bir ağaca bağlanmış halde bulundu. Göğsüne bir mesaj bantlanmıştı."

"Ne mesajı?"

Dante ona baktı. "Üzerinde 'İyi iş' yazıyordu. Bu yeri bulmamızı o istedi. Bunu bize resmen hazır tabakta sundu."

"Sizinle oynuyor," diye çıkarımda bulundu Amara. Omurgasından aşağı bir ürperti indiğinde klimayı açtı. "Neden?"

Dante sessiz kaldı. Tekrar konuşmadan önce birkaç kilometreyi sessizlik içinde kat ettiler. "Alfa benim üvey kardeşim."

Amara hızla ona doğru döndü. Dante ona adamın yerleşkesine yaptığı ziyaretten, keşfettiği bilgilerden ve babasının insanların hayatlarında yarattığı trajedilerden bahsetti. Adama tamamen güvenip güvenmediğini bilmiyor olmasını da dahil ederek her şeyi ona anlattı. Arabanın içinde hızla giderken şehre giderek yaklaşıyorlardı ancak yollar hâlâ karanlık ve boştu.

"Bana iyi davrandı," diye hatırlattı Amara.

Adam kasılan çenesiyle, "Seni becermek istedi," diye düzeltti.

Amara bir kahkaha attı. "Kardeş olduğunuz için bu komik olurdu. Kendimi rezil hissederdim."

Dante o daha son sözünü söyleyemeden arabayı yolun kenarına çekip kontağı kapattı. Amara'nın emniyet kemerini çözdü ve koltuğunu geriye itti. Bir an sonra da onu kaldırarak kucağına çekti. Kadının kalbi şiddetle atmaya başlamıştı.

"Bir daha söyle," diye hırladı adam.

Amara onun üzerine yerleşirken istemsizce gülümsediğini hissetti. Dante'nin üzerinde ata biner gibi oturup kalçasının duruşunu ayarlayarak ellerini göğsünün üzerine koydu. "Saçmalıyorsun."

Adam bir eliyle kadının dolgun göğüslerini kavrayıp diğer eliyle de kıçını avuçladı. Ay ışığı altındayken koyu gözleri alevlerden doğmuş, rüzgârlarda soğumuş ve işlenmemiş bir obsidiyen parçası gibi parlıyordu. Erkeksi kokusu, duyumsadığı ilk andan beri sevdiği o parfüm camları kapalı arabanın her yanına sinmişti. Adam onun görme, duyma, koku alma ve dokunma gibi duyularını ele geçirmişti. Amara bundan zevk alıyordu. Kalbi heyecanla çarpıyor ve karnı tanıdık bir arzunun beklentisiyle düğümleniyordu. Bu ilk zamanlarda hissettiği türden bir duygu değildi. O zamanki arzuları bir orman yangını gibiydi. Bilinmeyen, beklenmedik ve evcilleşmemiş... Hayır, şimdiki bir tutuşmaydı. Karlı bir çölün ortasında, ayazı eriten, kemikleri ısıtan ve karanlığı aydınlatan bir şenlik ateşiydi. Daha önce yüzlerce kez birlikte olmuşlardı ve yüzlerce kez daha birlikte olacaklardı. Ancak birbirlerine duydukları ihtiyaç evrim geçirmişti. Birbirlerinin tenini öğrenen sevgililer olmaktan çıkıp tenlerinin üstündeki anılara dönüşmüşlerdi. Kadının vücudunun her santimi, adamın her santimini biliyordu.

Tüm bunları, aralarındaki onca yılı ve dokunuşları düşündüğünde; göğsünü ve kıçını tutan parmaklar omurgasına bir ısı

yayılmasına neden oldu. Bu çok tanıdık, çok lezzetli ve çok arzuladığı bir histi. Amara bu adam tarafından arzulandığını hissettiği için inanılmaz bir tatmin duygusuyla dolup taşıyordu. Onu arzuladığı için hissettiği tatmin ise çok daha yüksekti. Uğradığı saldırıdan sonra, uzun bir süre boyunca kendini istenmeyen ve arzulanmayan biri gibi hissetmişti. Hayatında cinsel bir zevk bulup bulamayacağından ya da bulsa bile içindeki utançtan kurtulup kurtulamayacağından emin değildi.

Dante onu henüz kendisi bir çocukken ateşin kıvılcımıyla tanıştırmış ve bir adam olarak ona bu kıvılcımda ustalaşmayı öğretmişti. Dante onun ilk aşkı, ilk sevgisi, ilk öpücüğü, bedeninin kapılarını açtığı ilk sevgilisiydi. Her şeyi olan ilk adamdı.

Buna rağmen birbirlerini sevdikleri onca yılı ayrılıkla, birbirlerinden yüzlerce kilometre uzakta geçirmişlerdi. Birbirlerini arzulamış, ihtiyaç duymuş ama asla yeterince sahip olamamışlardı. Aşklarını gölgelerde saklanarak yaşamışlardı. Dante'nin ona karşı herhangi bir güvensizlik hissetmesi gerçekten saçma olsa bile, Amara bunun neden olduğunu da anlıyordu. İlişkilerinin kökü güçlüydü ama ağaçları kesilmişti. Şimdiyse yeni yapraklar filizleniyordu. Güçlü bir şekilde büyümeleri için zaman ve bakım gerekecekti.

Adama doğru eğildi ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimin ritmisin, Dante."

Kalçasındaki parmaklar sıkılaştı. "Sen de benim." Dante alnını onunkine bastırdı. "İyi olacağız, değil mi? Bu hayatla, bebekle, birbirimizle?"

Amara burnunu onunkine sürterek, "İyi olacağız. Birlikte olacağız. Önemli olan tek şey bu," diye karşılık verdi.

"Yaşlanıp saçlarım ağardığında da beni sevecek misin?"

"Seveceğimi biliyorsun. Gerçi sen zaten ateşli, gümüş kürklü bir tilki olurdun," diye sırıttı Amara. "Seninle yatardım."

Dante kendi kendine güldü. "Siktir."

"Dante?" diye fısıldadı Amara.

Adam ona sokulurken, "Hmm?" dedi hafifçe.

"Biraz azgın hissediyorum," diye itiraf ettiğinde adamın gözlerinin ona çevrildiğini gördü.

Koyu gözleri onun üzerine dikilmişti. "Benden seni öpmemi iste," diye emretti Dante.

Amara içinde bulundukları dar alanda nefesinin kesildiğini hissetti. "Öp beni."

"Sikeyim. Yaramaz kızım benim," diye mırıldandı Dante. Göğsünün üzerinde duran eliyle sertleşmiş meme ucunu sıktı ve kalçasında duran parmaklarını elbisesinin altına soktu. İç çamaşırının üzerinden kadınlığını avuçlayarak onu okşamaya başladı. Amara'nın içini kavuran ateş bir ok gibi adamın parmaklarının değdiği yerlere indi. Adamın elinin ıslanmasına sebep oluyordu.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye hırladı Dante. Kumaşı kenara iterek iki parmağını içine soktu.

Amara inleyerek onun saçlarını kavrarken başının geriye düştüğünü hissetti. Kalçalarını adamın parmaklarının üzerinde hareket ettiriyordu.

Dante, "Becer elimi, bebeğim," diye cesaretlendirdi onu. Sesi alçak, boğuk ve mükemmeldi.

Amara kalçalarını ahlaksız hareketlerle kıvırdı. Adamın başparmağı klitorisine gitti ve orayı bastırarak okşamaya başladı. Utanmaz zevkin sarmal yılanı içinde dolanıyordu. Onu büyük bir arzuyla beklediği coşkuyu tatması için çağırıyordu.

"Islat elimi, yaramaz kız. İşte böyle. Bu amcık bana ait, Amara." Dante elbisesinin üzerinden diğer meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi. Amara vücuduna bir zevk dalgasının yayıldığını hissederken sırtı bir yay gibi gerildi. "Bu memeler bana ait." Boynunu öpmek için başını kaldırdı. "Bu yara bana ait."

Amara adamın kucağına biraz daha yerleşerek kendini aletinin üzerine bastırdı. Bir an sonra adamın dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Kadını sertçe öptü, ağzının her yerini tattı ve tüm sinirlerini canlandırdı. Amara'nın kalbi hızla çarpmaya başladığında nabzı adamın parmaklarının etrafındaki duvarlarında

atıyordu. Dante'nin dili onun dudaklarının üzerinde gezindi. Dil-lerini birbirine doladıktan sonra Amara'nın dilini emmeye başla-dı. Öpücüklerinin ıslaklığı, yakınlaşmalarının kirliliği ve çıkan sesler onu daha da tahrik ediyordu.

Nefes almak için geri çekildi ve beklenmedik bir anda patla-dığı için nefes nefese kaldı. Orgazm tüm bedenine bir şok dal-gasıyla yayılırken adamın parmaklarını saran duvarları kasıldı. Dante'nin kucağında çırpınarak titredi ve gözleri yaşadığı zevkle kapandı.

Kalbi hızla atarken adam parmaklarını içinden çıkardığında gözleri açıldı. Dante bakışlarını ondan bir saniye olsun ayırma-dan elini ağzına götürerek bir parmağını emdi. Diliyle kadının orgazmını tadıyordu. Amara'nın karnındaki sıcaklık olması gere-kenden daha hızlı bir şekilde tekrar yükselmişti. Dante boynunu tutup onu kendine doğru çekerek dudaklarını birleştirdi. Amara'nın kendi tadına bakmasını sağladıktan sonra geri çekildi. Ar-dından onu yeniden havaya kaldırıp yerine oturttu.

Amara onun pantolonunu zorlayan ereksiyonuna dikkatle baktığında adam sırıttı. "Seni burada becermeyeceğim, bebeğim. Birinin bize gizlice yaklaşabileceği ama senin içinde olduğum için bunu fark edemeyeceğim bir yerde bunu yapamayız."

Arabayı tekrar çalıştırdığında kadın ona doğru eğildi. Elini göğsüne koyarak yavaşça aşağı indirdi. Kulak memesini hafifçe ısırarak çekiştirdi.

Aletini pantolonunun üzerinden okşadıktan sonra fermuarı açtı. "Amara," diye uyardı onu Dante. "Bebeğim..."

"Sürmeye devam edin, Bay Maroni," diye fısıldadı Amara. Konsolun üzerinden eğilerek aletini ağzına aldı. Dante ise bir şe-kilde onları eve götürmeye çalıştı.

Amara'nın son derece minnettar olduğu şeylerden biri hami-leliği boyunca hiç sabah bulantısı yaşamamış olmasıydı. Aşırı yorgunluk ve mide bulantısıyla geçen ilk birkaç günden sonra

kendini toparlamış, bebekleri ona başka hiçbir sorun çıkarmamıştı.

Artık sadece bir bebeği olduğunu hatırlayınca kalbi sıkıştı. Bu düşüncenin ona her seferinde biraz boşlukta ama her şeye rağmen mutlu hissettirip hissettirmeyeceğinden emin olamıyordu. Ancak haber henüz çok tazeydi. Hâlâ dümdüz olan karnını ovuşturarak aynadan geceliğine baktı. Göğüs kısmı o kadar sıkıydı ki, dikişler birazdan patlayacakmış gibi hissediyordu. Bir zamanlar göğüslerini zarafetle saran bu pembe kumaş şimdi olabilecek son noktaya kadar gerilmişti. Göğüs dekoltesini daha da derinleştiriyordu. Birkaç milimetre daha genişledikten sonra muhtemelen bu geceliğin içine bile sığamayacaktı.

İç çekerek etrafında dönüp vücudundaki diğer değişiklikleri saptamaya çalışırken Lulu arkasındaki yatağın ayak ucunda uyukluyordu. Dante'yle malikânede paylaştıkları yatağın ayak ucundaydı. Amara o yatakta geçirdiği ilk gecede yorgunluğun verdiği mutlulukla uyumuştu. Fakat dün gece, Dante uykudan bayılmış olmasına rağmen o huzursuz hissediyordu. Sabahın erken ışıkları odaya süzülürken sevdiği adam hâlâ uyuyordu.

Dante'nin uykusu ağırdı, hep de öyle olmuştu. Amara her zaman bir depremin bile onu uyandıramayacağı konusunda şakalar yapardı. Adam başını yastığa koyduğu anda bir ışık gibi sönerdi. Ne horlar ne ses çıkarır ne de hareket ederdi. Gece boyunca çok nadir pozisyon değiştirirdi. O kadar hareketsizdi ki, eğer vücudu bu kadar sıcak olmasaydı kadın onun bir heykel olduğunu düşünebilirdi.

Amara ise çok hareketli uyurdu. Gece boyunca yüzlerce kez dönüp dururdu. Genellikle onu uyandıran gerçekçi rüyalar ya da kâbuslar görür ve uykuya dalmakta zorlanırdı. Ayrıca yastıklara ve battaniyelere karşı bir ilgisi vardı. Sayıları ne kadar çoksa, Amara için o kadar iyiydi. Dante'nin anlamadığı bir şeydi bu. Uyuyacak bir yeri olduğu sürece kalan detayları çok umursamıyordu. Yalnızca gözlerini kapatıp uykuya dalardı.

Amara yorgun olduğunu bildiği için onu yatağın ayak ucunda Lulu'yla birlikte uyurken bıraktı ve geceliğine uygun ipek sabahlığı üzerine geçirdi. Gece giydiği seksi gecelikler onun yasak zevkiydi. Bunlar kadınsı ve güzel hissetmesini sağlıyordu. Para kazanmaya başlar başlamaz içinde uyumak için gecelikler ve uyku tulumları satın almıştı. Dante'nin ziyarete geldiği gecelerde onun için ayırdığı özel gecelikleri giyer ve adamın bunları üzerinden çıkarıp bir kenara fırlatmasına izin verirdi. Adamın gözlerinde gördüğü o anlık zevk parıltısı tüm çabasına değiyordu.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra koridora baktı. Konağın doğu tarafında, ikinci katta yer alan ana süit evin geri kalanından biraz ayrıydı. Halı kaplı koridorun her iki tarafı da tablolarla süslenmişti. Dante hepsini depodan getirip çerçeveletmişti. Annesinin yaptığı tablolardı.

Hepsi yağlı boyayla yapılmış manzara resimleri ve soyut sanat eserleriydi. Tenebrae tepelerindeki tanıdık bir günbatımı, şehrin içinden kıvrılan bir nehir, çimenlerin üzerine düşmüş bir yaprak ve rahatsız edici şekillerden oluşuyordu. Dante'nin annesi yetenekliydi. Eserlerindeki gölgelendirme ve çizgiler inanılmazdı. Adamın sanatçı ruhunu nereden aldığını görebiliyordu.

Yürümeye devam edeceği sırada gözüne bir resim takıldı.

Esere bir adım daha yaklaştı. Tabloda biri yere çömelmiş iki gölge dışında hiçbir şey görünmüyordu. Tepede beliren gölge diğeriyle bağlantılıydı. Tablonun sadeliği rahatsız ediciydi fakat Amara'nın duraksamasına neden olan şey bu değildi. Üniversitedeyken aldığı seçmeli derslerinden biri sanat psikolojisi ve görsel medyaydı. Bir yılını zevkle bu konular üzerine çalışarak, dünyanın dört bir yanındaki sanatçıların farklı eserlerini analiz ederek geçirmişti. Koridordaki tüm tabloları yeni bir bakış açısıyla değerlendirirken duraksamasına neden olan şey, onları var eden sanatçının ruh haliydi.

Kalbi hızla çarparken yatak odasına koştu ve sevdiği adamın yanına gitti.

"Dante," diye sarsarak uyandırdı onu. Cevapları öğrenme isteği kanının kaynamasına sebep olmuştu. "Uyan."

Adam sersemce gözlerini araladığında yüz ifadesini gördü. Bir an sonra yataktan hızla kalktı, artık tamamıyla tetikteydi. Eli içgüdüsel olarak yatağın başucundaki silaha uzanmıştı. "Sorun ne? Bebek mi?"

Amara derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Sakin ol."

Dante onun saç örgüsüne uzanarak yumruğunun etrafına sardı. "O halde beni bu saatte uyandırmanızın sebebi neydi, leydim?" diyerek flört edercesine.

Amara gülümsedi ama aklı hâlâ dışarıdaki tablolardaydı. "Sana annen hakkında bir şey sormam gerekiyor."

Dante kaşlarını çatarak yastıklarına yaslandı. "Elbette."

"Alfa'nın söylediğine göre annen Lorenzo Maroni tarafından kaçırılan ve buraya getirilen bir sanat öğrencisiydi, değil mi?"

Dante onaylarcasına başını salladı. Gözleri kızın sorusu karşısında kısılmıştı.

"Eskiden seninle ve kardeşinle birlikte resim yapıyordu, değil mi?"

"Evet. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Dante. Sesi uykudan yeni uyandığı için kalınlaşmıştı.

Amara yutkundu. "Onu erkek kardeşinle birlikte resim yaptıkları odada bilekleri kesilmiş halde buldun, değil mi?"

Dante kasılan çenesine rağmen başını sallayarak onayladı.

"Damien o güne dair bir şey hatırlıyor mu?"

Adam yumruğuna sardığı örgüsünü serbest bıraktı. "Bilmiyorum. O zamanlar çok küçüktü. Bir şey hatırlıyorsa bile bana hiç söylemedi, ben de sormadım."

"Son bir sorum daha var," diye rica etti Amara. Adamın iri ve sert elini avuçlarının arasına almıştı. Gözleri büyük bir ciddiyetle adamınkilere sabitlenmişti. "Onun başka resimleri de var mı?"

Dante başını iki yana salladı. "Babam öfkesi yüzünden ço-

ğunu attı. Sadece koridordakileri kurtarabildim. Bütün bunlar ne anlama geliyor, Amara?"

Amara anladıklarını ona nasıl söyleyeceğini bilemediği için dudağını ısırdı. Adamın sıcak teninin misk kokusunu içine çekti. Aralarındaki boşluğa doğru sessizce, "Annen kendini avlanmış hissediyordu, Dante," diye fısıldadı.

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" Adamın sesi boğuk çıkmıştı.

"Tablolarına," Amara onun koyu çikolata rengi gözlerine baktı. "Bunlar üzerine okulda dersler aldım. Hepsini bir arada görünce... Yanlış olan bir şeyler var. Ölümü tuhaf mıydı? Özellikle de odada çocuğu varken kendini öldürmesi?"

Dante'nin elini tutuşu sıkılaştı.

"Kendi bileklerini kesmemiş olabilir mi, Dante?" Amara dudaklarının titrediğini hissetti. "Ya da yaptıysa bile, aslında bir şey ona bunu zorla yaptırmış olabilir mi? Öldürülmüş olabilir mi?"

Sorular gittikçe artıyor olmasına rağmen, ikisi de verebilecek bir cevaba sahip değildi.

Damien'ı aradı.

Dante kadının kendisiyle paylaştığı şüpheyi unutamamıştı. Annesini, hüzünlü gözlerini, geniş gülümsemesini, ona ve kardeşine olan sevgisini hatırlamaya çalıştı. Olanları hatırladıkça odada onlardan biri varken asla kendi canına kıymayacağını daha iyi anlıyordu. Yıllar boyunca kardeşiyle ikisini terk ettiği için annesinden biraz da olsa nefret etmişti. Şimdiyse telefonu kulağında tutarken öfkeden başka bir şey hissetmiyordu.

Bunu yapan kişi babası değildi. Dante bunu biliyordu. Birincisi, onu buna zorlayacak olan babası olsaydı en başından annesiyle asla evlenmezdi. Tazı Maroni'nin karısı olduktan sonra dokunulmaz biri haline gelmişti. Onun ölümü babasının egosuna bir darbe olmuştu ve o adamın bu dünya üzerinde egosundan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Annesi ona bu şekilde hakaret ettiği için kızmıştı. Çok kızmıştı. Kadının intiharı zamanında babasının yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Hat düştüğünde haftalardır görüşmediği kardeşinin sesi duyuldu. "Dante!"

Kardeşinin gülümsediğini sesinden anlayabiliyordu. "Nasılsın, Damien?"

"İyi, iyi," dedi Damien. Dante onun bunu söylerken başını salladığını hayal edebiliyordu. Kardeşi bunu yapmaktan hoşla-

nırdı. Başını sallamayı, ellerini sallamayı, ayaklarını yere vurmayı severdi. Dante kardeşinin alışkanlıklarını çocukken öğrenmiş ve onu olduğu gibi sevmişti.

"Alia nasıl?" diye sordu. Ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı. Alia iç mimarlık yapıyordu ve Dante'nin gördüğü kadarıyla kardeşine iyi gelen, tatlı bir kızdı.

Damien erkeksi sesiyle, "İyi," diye cevapladı. "Birlikte dans kursuna başladık."

Dante gülümsedi. Uzun boylu kardeşiyle ufak tefek kadını dans ederken hayal etti. Muhtemelen lanet olası derecede koordinasyonsuz bir halleri vardı. "Nasıl gidiyor peki?"

"Pek gitmiyor," diyerek güldü kardeşi. "Ama eğleniyoruz."

Dante bunu duyduğuna memnun oldu. "Bu arada, yakında evleniyorum."

"Yeşil Gözlü Kız'la mı?" diye sordu Damien. Amara'nın ismini biliyor olsa da uzun zaman önce onun gözlerine âşık olmuştu. Hatta bir ayının tamamını yeşil gözleri ve o özel tonu araştırmakla geçirmişti.

"Evet," diye onayladı Dante. Cevabı bildiği halde, "Düğüne gelmek istiyor musun?" diye sordu.

"İsterdim," diye iç geçirdi Damien. "Ama kimsenin beni bilmemesi daha iyi. Buradaki hayatımı seviyorum."

Dante bir gün kardeşinin başka bir cevap vereceğini umuyordu ama şu an için onun isteklerine saygı duymayı tercih etti. Eğer böyle bir şansı olsaydı o da bu bok çukurundan uzak durmayı seçmez miydi?

Damien'ın onu incittiğini hissetse üzüleceğini bildiği için, "Sorun değil," dedi hızlıca. "Aslında seninle annemiz hakkında konuşmak için aramıştım. Onun hakkında konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Damien'ın nefeslerinin hızlandığını duyduğunda bekledi.

"Evet, tamam," dedi kardeşi. "*Morning Star*'da aldığım terapilerde onun hakkında çok konuştum."

"Onu hatırlıyor musun?" dedi Dante şaşkınlıkla.

"Biraz." Telefondan bir şeyin düzenli olarak bir yere vurma sesi geliyordu. *Tahtaya vuran bir kalem.* Kardeşi tahtaya kalemle vuruyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Hey, sorun yok," diye rahatlattı onu. "Annemiz hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, sana bunu söylemeliyim," dedi kardeşi. "Doktor Sanders sana söylemem gerektiğini söyledi. Bu bana yardımcı olurmuş. Çok uzun zamandır gördüğüm rüyalar hakkında konuşuyorduk ama bunların hepsi kötü türden. İyi olanlar çoğunlukla seks rüyaları ya da bilirsin... Bir şeyler inşa ettiğim rüyalar. Ama doktorun sana söylememi istediği rüyalar bunlar değil."

Dante kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. "Bana neyi söylemeni istedi?"

"Annemle ilgili olan rüyaları," dedi Damien. Arka plandaki kalemin tahtaya vurma sesi devam ediyordu. "Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum ama rüyamda sürekli gördüğüm bir adam var. Adam beni kucağında tutarken annem ağlayarak bileklerini kesiyor. Etrafa çok fazla kan yayılıyor ve ben uyandığımda çok korkmuş hissediyorum. Doktor Sanders anneme olanlardan dolayı travma geçirmiş olabileceğimi ve bu konuda seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Çünkü rüyalarımda bazen beni alıp dışarı çıkarıyorsun. Sen benim kahramanımsın."

Göğsündeki sıkışma boğazının da düğümlenmesine neden oldu. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Damien. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylersin, değil mi?"

"Evet," dedi Damien. "Sonra konuşuruz, ağabey."

Telefonu aniden kapattı. Dante buna pek şaşırmamıştı. Kardeşinin telefondaki ani davranışlarına alışkındı. Çalışma odasında durmuş dışarıda uzanan çimenlere ve göle bakarken zihni bulmacanın gün ışığına çıkan her parçasıyla çalkalanıyordu. Kardeşinin yüksek fonksiyonlu bir beyni vardı. Bu yüzden anlattıklarının hayal gücünün bir parçası olma ihtimali olsa da, bunun gibi gerçekçi ve tekrarlayan bir rüya zihnindeki bir hatıra da olabilirdi.

Anneleri onun saklanmasını istemişti. Kendini avlanmış hissetmişti. Öldürülmüştü.

Dante ellerini yüzünde gezdirerek etrafını saran ve giderek daha da karışan gizemlerin ipliğini çözmeye çalıştı.

Sonraki birkaç hafta boyunca etraf sessizdi. Yani yeraltı dünyasının en büyük mafya ailesini yöneten bir adam için ne kadar sessiz olabilirse o kadar sessizdi. Dante işlerin dizginlerini gerçekten de ele geçirmişti. Tüm yükümlülükleri ortadan kaldırmış, stratejik olarak kârlarını en üst düzeye çıkaran insanlara ve varlıklara paylaştırmıştı.

Tristan ve Morana genç Xander'ı da alarak Shadow Port'a geri dönmüştü. Tristan çocukla konuşmaya devam edeceği süre- de Morana'nın da onun yakın bir akrabasını bulmaya çalışacağı bahanesini öne sürmüştü. Dante bu bahaneyle yalnızca alay etti. Çocuğu şu anda götürmelerinin bile onu yanlarında tutacakla- rı anlamına geldiğinin farkındaydı. Dante onlar adına mutluydu ama çocuğun hayatlarına girmesiyle üzerine çöken gölge onu kuşkulandırıyordu. Özellikle de onu hiç görmediğini iddia etme- sine rağmen, Gölge Adam'la konuşarak kurtarılmalarına yardım eden çocuk olduğu için.

Gölge Adam -ya da Morana'nın havaalanında tanıştığı adam- bilinmeyen bir varlıktı. Birlik'le bağlantıları vardı. Sadece bu bile ona karşı son derece temkinli davranmasına neden oluyordu. Bu adamın nasıl bir oyun oynadığı ya da neyi amaçladığı hakkın- da bir fikri yoktu. Bundan hiç hoşlanmıyordu.

Ayrıca Alfa da haftalar sonra onu aramıştı. Aldığı duyumlar- dan henüz bir sonuç çıkmamış olsa da yakında bir şeyler öğrene- ceğinden emin olduğunu söylemişti. Bu arama hem bir güncelle- me hem de fark ettirmeden Dante'nin yaptığı teklifi kabul eden bir eldi. Dante'nin iyi hissetmesini sağlamıştı.

Bir yandan da annesinin ölümünü araştırmaya başlamıştı. Yıl- lar öncesine ait tüm raporları, annesinin geçmişini ya da işe yara- yabilecek herhangi bir şeyi bulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı.

Yeryüzünde babasının kaynaklarını yeniden yapılandırıyordu. Yıllar boyunca kurduğu orduyu, örgütünün çekirdeğini oluşturmaları için işe alıp eğittiği adamları ön saflara ve merkeze yerleştirmişti. En güvendiği adamı olan Vin'i ise Amara'nın güvenliğine atamıştı. Bu iyi bir hamleydi çünkü hem Amara onun yanında rahattı hem de Dante bu adama güveniyordu. Yıllardır birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını görüyor, Vin'in hayatındaki varlığının kadına iyi geleceğini biliyordu.

Amara da onun için iyiydi.

Her gece onu kollarına alarak uyumak, ona sarılmış bir şekilde uyanmak, ona olan aşkını saklamaya gerek olmadığını bilmek hayatındaki en büyük ve en güzel değişimdi. Bazı sabahlar erkenden uyanıp yıllardır istediği kadına bakıyor, ona sahip olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Sabahın ilk ışıkları evin bu tarafındaki yeni stüdyosuna süzülürken üzerinde çalıştığı heykeli kazıyordu. Müzik çalardan *Uğultulu Tepeler*'in anlatısı duyulurken kazıyıcıyı kurumuş kilin pürüzlü yüzeyine sürüyordu.

"Sen de hep yanımda ol... Dilediğin kılığa gir... Çıldırt beni! Ama seni bulamadığım şu uçurumun karanlığında bırakma!"

Kahretsin, bunu yıllar önce dinlemeliydi. Tüm bu endişe, özlem ve tutku; sevdiği kadınla geçmişte yaşadığı kederli hikâyeyi anımsatıyordu.

"*Heathcliff** insanın ayağını yerden kesecek kadar yakışıklıydı." Amara'nın kapıdan gelen sesi başını çevirmesine sebep oldu. Gömleklerinden birini giymiş halde kapıda öylece dikiliyordu.

Amara yatarken genellikle ipek gecelik giymeyi tercih ederdi. Ancak bir gecede büyüyen göğüsleri yüzünden gecelikleri ona küçük gelmeye başladığında sinirle hepsini bir kenara fırlatmıştı. Ardından adamın dolabına girip gömleğini kapmış, "Bunlar bana asla küçük gelemez!" diyerek giymişti.

* *Uğultulu Tepeler* romanının ana karakteridir. (ç.n.)

Dante gözlerini kadının üzerinde takdirle dolaştırdı. Büyük gömleği göğüslerini ve karnının altındaki küçük çıkıntıyı gizliyordu. Amara'nın yana doğru örülmüş saçlarının bir omzunun üzerinden düşmesine ve güzel gözleriyle onu izlemesine baktı. Kadının onun gömleklerini giymesini seviyordu.

Amara odaya girdiğinde kazıyıcıyı yere bıraktı. Kitabı susturmak için telefonundaki durdurma tuşuna bastı ve sevdiği kadını bacaklarının arasına çekti. Bakışlarını gözlerinden hiç ayırmadan gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı. Kadının koyu yeşil gözlerinin içindeki gözbebekleri genişlemiş ve nefesleri hızlanmıştı. Azgındı ve onun yanına gelmişti.

Son birkaç hafta içinde iki kez jinekoloğa gitmişlerdi. En son ziyaretlerinde kadın normalden daha fazla tahrik olmaya başladığını ve hassaslaştığını itiraf etmişti. Doktor ona bunun gayet doğal olduğunu sakince anlatmıştı. Seks yapmanın güvenli olduğunu, hormonları işbirliği yaptığı sürece kendini şımartması gerektiğini söylemişti. Bu konuşmadan sonra Amara ultrason için yatağa uzanmış ve Dante ilk kez bebeklerini görmüştü. Siyah beyaz ekranda küçücük bir fasulye tanesine benzeyen bir şeydi. Ancak bu öyle güçlü ve içgüdüsel bir şey hissetmesine neden olmuştu ki, içindeki duygular onu sarsmıştı. İşte o anda, diğer çocuklarının kaybı onu derinden etkilemişti. Aniden o bebek de onun için bir gerçekliğe dönüşmüştü. Aynı sevinç ve kayıp hissini kadının yüzünde de gördü. Amara'nın gözyaşlarıyla mücadele ettiğini ama savaşı kaybettiğini gördüğünde odadan daha yeni çıkmışlardı. Bu deneyimden sonra ikisi de değişmişti.

Dante gömleğini aralayıp bakışlarını kadının karnındaki küçük şişliğe çevirdi. Bedeninin yan taraflarındaki yara izlerinin teninin üzerinde uzanışını ve iç çamaşırının kenarından arkaya dönüşünü incelediğinde yeniden tetiklendi.

Bu savaşçı kadınının içindeki savaşçı çocuğuydu.

Avucunu zar zor dolduran küçük çıkıntıyı iki eliyle kavrayarak ıslak kili kadının tenine sürdü. Hem onu hem de çocuklarını işaretliyordu.

Dudaklarını karnına bastırdığında kadın ellerini saçlarına daldırdı. Dante usulca, "Bu dünyadaki en çok sevilen küçük prenses olacaksın," diye mırıldandı bebeğine. Teknik olarak hâlâ kız mı, yoksa erkek mi olduğunu bilmiyorlardı ama içten içe bebeklerinin kız olduğunu hissedebiliyordu. "Babacık seni şimdiden çok seviyor."

Adamın o çok sevdiği sesiyle, "Babacık Dante," diye mırıldandı Amara. "Bu hoşuma gitti."

"Dikkatli ol," diyerek kadının göğüslerine baktı. Ağırlıklarını o kadar iyi biliyordu ki, onları avuçlarının içindeymiş gibi hissedebiliyordu. "Bu temiz düşünceni kirletmem yalnızca bir saniyemi alır."

Kadının meme uçları sertleşti. Bu görüntü, kanın kot pantolonunun içinde sıkışmış olan aletine hücum etmesi için yeterliydi. *Siktir.* Vücudunun onun sözlerine, sesine ve yaptığı her şeye verdiği tepkiyi seviyordu. Bu gezegendeki en şanslı piç gibi hissetmesini sağlıyordu.

Başka bir şey söylemeden ellerine bir miktar ıslak kil aldı ve Amara'nın göğüslerinin üzerine ince bir tabaka halinde sürdü. Soğuk kilin onu daha da fazla uyaracağını biliyordu. Kil çabucak kuruduğunda sürüldüğü yerlerdeki sinirler karıncalanacaktı.

Hızlı nefesleri kilin serinliğinin onu çoktan etkilediğini gösteriyordu. Dante geri çekilerek ince tabakanın kadının aldığı nefeslerle kabaran sivri meme uçları üzerinde kurumasını izledi. Büyülenmiş hissediyordu. Ayağa kalkıp gömleğini kadının omuzlarından iterek kumaşın çıplak ayaklarının dibine düşmesine neden oldu. Onu sadece siyah pamuklu bir külotla bırakmıştı. Yükselen güneşin ışığı çıplak vücuduna vurarak mükemmelliğini, yaralarını ve tenini aydınlatıyordu. Üstüne gelen altın rengi ışık sayesinde hızla kuruyan kilin çizgileri net bir şekilde görülebiliyordu.

Ellerini tekrar kile bulayarak kadının omuzlarına yaydı. Onun etrafında dolaşırken Amara'nın titreyen nefeslerini duyabiliyordu.

"Arkana geçiyorum, Amara," diye eğilip kulağına fısıldadı. Bazı zamanlar bunun onu tetiklediğini biliyordu.

Amara onu başıyla onaylayarak gözlerini kapattı, adamın ellerini teninde hissedebiliyordu. Kahretsin, o mükemmeldi.

Dante arkasına geçerek sırtını inceledi. Kalçasında asıl yanmış, çaprazlama uzanan üç ince bıçak izi vardı. Muhtemelen bu yaralarının onun sırtındaki ejderha dövmesinin yapısıyla ne kadar uyumlu olduğunun farkında değildi. Kadının kalçasından başlayan şekil, adamın omzuna doğru uzanıyordu. Başka biri çıplak sırtlarına göz attığında oluşturdukları simetriyi açıkça görebilirdi. Yan yana durduklarında adamın sırtındaki ejderha kadının sırtında ateş püskürtüyordu.

Yaralarını öpmek için eğildikten sonra doğruldu ve elindeki kili tenine sürdü.

"Dante," diye fısıldadı Amara. Adam onun omurgasından aşağı yayılan ürpertiyi parmaklarının altında hissedebiliyordu. Kili vücudunun her yanına yaymaya devam etti. Katmanlar gittikçe kuruyarak yaralarını ölümsüzleştirdi.

Avucuna daha fazla kil alarak kadının sırtına bastırdı. Islaklığın kendi göğsüne bulaştığını hissedebiliyordu. Parmaklarını hafif çıkıntılı karnının üzerinde gezdirip göğüslerine doğru hareket ettirmeden önce bolca kille kapladı. Ardından boynunun yan tarafını öperek meme uçlarını çekiştirdi. Kadın ellerinin arasında bir yay gibi gerilerek kalçasını sertleşmiş aletinin üzerine bastırdı. Dante karşılığında pantolonunun altından kendini ona bastırdı. Amara'nın nefesi kesilmişti.

Onun Amara'sı hislerini nefes ritmiyle belli eden biriydi. Ara sıra inliyor, ses telleri zarar gördüğü için nadiren çığlık atıyor ve bazen konuşarak seksin ortasında adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ama nefesleri çok farklıydı. Yumuşak, yavaş, sert, hızlı, kısa, derin... Dante onun nefeslerini kadının tepkilerini ve ihtiyaçlarını tahmin edebilecek düzeyde öğrenmişti. Her bir davranışın ne anlama geldiğini çözmek için yıllarını ondaki de-

gişiklikleri izleyerek geçirmişti. Kadını en sevdiği şarkı gibi ezberlemişti.

Nefesindeki o duraksama boşalmaya yaklaştığı anlamına geliyordu.

Dante kadının meme uçlarını bıraktı ve ıslak parmaklarını sertleşmiş tomurcukların etrafında dolaştırmaya başladı. Hassas noktasının yakınlarında dolansa da yeterince yakın değildi. "Böyleyken boşalabilir misin, yaramaz kız?" diye fısıldadı boynuna doğru. Amara parmaklarının üzerinde duruyor, Dante ise aletini onun kıçına bastırıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı kadın usulca. Adamın avuçlarının altındaki göğüsleri kabardı ve başı geriye doğru düştü. Ellerini arkaya uzatıp adamın saçlarını kavradığında göğüslerini o büyük avuçlara daha çok bastırdı.

Dante onun boynunu emdi ve nefes kesen göğüslerini avuçlayıp sıktı. Ardından meme uçlarını tekrar sıkarak çekiştirdi. Üzerlerinde kuruyan kil, yaşadığı hissi kesinlikle arttırıyordu.

"Tanrım, Dante," diye mırıldandı Amara. Adam kıçını okşamaya, meme uçlarını sıkıştırıp çekmeye ve boynunu emmeye devam ederken dudakları titriyordu.

Kadının nefes aralıkları gittikçe kısaldı. Heykellerle çevrili ıssız odada, yüksek sesli nefesleri rahatça duyulabiliyordu. Dante onun sona yaklaştığının farkındaydı. Meme uçlarını sıkarken kadının boynunu ısırıp tenini morartacak kadar emdi.

Sonra kadın boşaldı. Bacakları işlevlerini yitirirken dudakları sessiz bir çığlık atmak için aralandı. Dante onun kaybettiği dengeyi göğüslerinin üzerindeki elleriyle destekliyordu.

İlk kez yalnızca belden yukarısı uyarılmış olmasına rağmen boşalmıştı. Bu adamın kendini iyi hissetmesine neden oldu. Bu kadına zevk vermekten daha çok tatmin olduğu hiçbir şey yoktu. Amara'yı yıldızlara ulaştırdığı an, kendini en güçlü hissettiği zamandı. Ne pahasına olursa olsun, ihtiyaçları onun için ikinci sıradaydı. Hiçbir şey Dante'yi onun kadınlığını yalayıp yutmaktan daha fazla tahrik etmiyordu.

Amara'yı yüz yüze bakabilmeleri için kendisine çevirdi ve kadının yavaşça bilincini kazanmasını izledi. Kadın kil ve kendi yaşadığı zevke bulanmış vücuduyla çıplak, açık, savunmasız ve adama güvenen bir halde karşısında duruyordu. Dante yarı açık gözleri ve kabarık göğüsleriyle ilahi güzelliğe sahip bu kadının onun çocuğunu taşıdığını düşündü. Gerçek bir ilham perisinin ne olduğunu o anda anlamıştı. Amara onun ilham perisiydi.

Kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak içinde uyandırdığı duygu karmaşasının üstesinden gelmeyi denedi. Alnını onunkine bastırarak, "Sen benim *magnum opus**'umsun, Amara," dedi kadına. Alnını onunkine yaslamak, içinde yaşadığı kargaşanın her zaman sakinleşmesine yardımcı oluyordu. "Ben de senin itaatkâr hizmetkârınım."

"Hayır," diye fısıldadı Amara. Nefesi dudaklarının üzerinde gezindi. "Sen benim imparatorumsun."

Duşta sevişip temizlendikten sonra, Amara ona çalışma odasına kadar eşlik etti. Artık Lulu'yu kaldıramadığı için taşıma işini ona bırakmıştı. Lanet kedi omzuna tırmanmaya bayılıyordu. Dante onu okşamaya başladığı anda mırıldanıyordu.

Amara'nın koltuklardan birine yerleşerek Lulu'yu kucağına almasını izledi. O masasının etrafında dolaşıp takım elbisesinin ceketini çıkarırken kadın söze girdi.

"Bana verdiğin binaların listesine baktım," dedi kediyi okşarken. Üzerine olmaya devam eden dökümlü elbiselerinden birini giymişti. Boynunda yara izini gizleyen bir gerdanlık vardı. Yerleşkeden ayrılmak zorunda kaldığında bu gerdanlığı ya da eşarplarından birini takıyordu.

"Ve?" Dante üst çekmeceden okuma gözlüğünü çıkarıp kadının ona uzattığı ve kıvrımlı, düzgün el yazısıyla notlar düşülü kâğıda baktı.

*(Lat.) Şaheser. (ç.n.)

"Gözlük mü takıyorsun? Nasıl oldu da seni daha önce gözlüklü görmedim?"

Dante onun sorusu üzerine başını kaldırdı ve çerçevelerin üzerinden kadının şaşkın yüzüne baktı. "Sadece okurken takıyorum," diye açıkladı. "Muhtemelen beni herhangi bir şey okurken görmedin. Kitapları genelde dinlemeyi tercih ederim. Raporlar ve geceleri okuduğum diğer boktan şeyler burada durur."

"Yani geceleri burada çalışırken o seksi gözlükleri mi takıyorsun?" diye sordu Amara.

Dante dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. "Onlara seksi demezdim ama evet."

Lulu'yu okşayarak, "Hmm," dedi kadın. "Her neyse, Vin'le birlikte bir binaya gittik ve etrafa baktık." Mindere yaslanarak ayaklarını altına toplayıp bağdaş kurdu. "Proje için bunlardan sadece iki tanesi ihtiyaç duyacağımız alana ve inzivaya sahip. Ayrıca her ikisi de birbirine yakın. Yaklaşık on dakika yürüme mesafesinde. Bence bu ortak kaynaklar için iyi bir fikir olabilir."

Dante söylediklerini başıyla onayladı ve bahsettiği iki mülkle ilgili aldığı notları okudu. Amara her iki yerin de artılarını ve eksilerini ayrıntılı bir şekilde anlatmış, artı olarak yerleşkeye yakınlığını da eklemişti. Kâğıttan başını kaldırarak, "İnsan gücü açısından neye ihtiyacınız olacak?" diye sordu.

"Kaç çocuktan bahsettiğimize bağlı olarak değişir."

Dante bir an düşündü. "Bana tahmini bir sayı ver."

Amara bir an için düşündü. "Her beş çocuğa bir eğitmen ve bir danışman, her yirmi çocuğa da bir gözetmen düşer. Bu dağılım yetişkinlerin çok fazla yorulmadan her çocuğa gereken ilgiyi göstermesini sağlar. Tabii bir de güvenlik durumu var, bu konuda senin daha iyi fikirlerin olur."

Dante onu tekrar başıyla onaylayıp kâğıtlara döndü. "Kadromuzdaki eğitmen ve danışmanları ayarlayabilir misin?"

Amara başını salladı. "Bunu yapabilirim. Hem akademide hem de eğitim yerlerinde bağlantılarım var. Aramaları yapacağım ve her biriyle bizzat görüşeceğim. Vin de onları inceleyebi-

lir. Eğer yapamazsam sana haber veririm. Bunların tamamlanması yaklaşık bir ya da iki ay sürer."

Dante'nin telefonunun çalması konuşmalarını böldü. Masaya baktığında muhbirlerinden birinin aradığını gördü. Oturduğu yerden kalkarak telefonunu cebine attı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Saçlarını yüzünden geriye doğru atıp sevdiği kadınla kedisinin oturduğu yere doğru yürüdü.

Bir elini kanepenin arkasına koyarak eğildiğinde, Amara onun öpücüğünü kabul etmeye hazır bir şekilde başını yukarı kaldırmıştı.

"Bunları halledebilir misin?"

"Evet."

"Peki ya senin kliniğin?"

"Sadece en çok ihtiyacı olanlarla seanslar yapacağım."

"Peki ya kendi terapilerin?"

"Aylık ziyaret için Doktor Das'ı aradım."

"Peki ya düğünümüz?"

"Bir tarih belirleriz, olur mu?"

"Güzel."

Dante ona bir öpücük verdikten sonra alınlarını birbirine bastırdı. Ardından imparatorluğunun görünen işlerini idare etmek için dışarı çıkarak perde arkasıyla ilgilenmesi için onu yalnız bıraktı.

Düğün tarihi üç ay sonraya, ilkbahara denk gelecek şekilde ayarlanmıştı. O zamana kadar, Amara hamileliğinin sekizinci ayına girmiş olacaktı. Dante bu kadar uzun süre beklemek istemiyordu fakat Amara ona düğünlerinin sadece ikisinin birleşmesinden ibaret olmadığını hatırlatmıştı. Bu aynı zamanda yeraltı dünyasında bir açıklamaydı ve güçlü bir açıklama olması gerekiyordu. Dante Maroni'nin güç ve çevre için bir ailenin bakire güzeliyle evlenmek yerine, on beş yaşında tecavüze uğramış ve işkence görmüş bir hizmetçinin kızıyla aşk için evlenmesi büyük bir olaydı. İnsanlar davet edilmeli, gerekli roller ve güç oyunları oynanmalıydı.

Dante de sonunda bu fikre katılmıştı. Ertesi sabah Morana ve annesiyle birlikte bir düğün organizatörüyle bağlantıya geçerek hazırlıklara başlamışlardı. Artık Dante'nin eski evinde yaşayan ve bebek kıyafetleri dikmeye başlayan annesi bu habere çok sevinmişti.

Amara kırmızı ruju dudaklarına yaydı.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsunuz, müstakbel Bayan Maroni," dedi müstakbel kocası arkasından. Sesi omurgasına bir heyecan dalgası yollamıştı.

Amara onu boydan boya süzdü. Siyah takım elbisesinin için-

de oldukça şıktı, vücudu olduğundan daha yapılı görünüyordu. Ceketini düzelterek içine giydiği pantolon askılarını gizlemişti. Amara da ışıltılı, kolsuz ve Grek yaka siyah elbisesiyle ona eşlik ediyordu. Elbisenin yakası göğüslerini kapatacak kadar genişti. Etek kısmı katlar halinde ayaklarına kadar inerek büyüyen göbeğini etkili bir şekilde gizliyordu. Hareket ettikçe ışıldayan elbisesinin altına topuklu ayakkabılar giymişti. Doğal dalgasıyla bıraktığı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Boynuna sade, altın bir gerdanlık takmış ve bileklerine altın bilezikler geçirmişti. Takılar hem yara izlerini gizliyor hem de sıcak alt tonlu tenini tamamlıyordu.

İyi görünüyordu.

"Müstakbel Doktor Maroni," diye düzeltti adamı. Alçak sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu.

Dante, "Hı-hı," derken aynadaki bakışlarını birbirine kenetledi. Amara'nın bileğini nazikçe tutarak havaya kaldırdı ve bir anda parmağına bir şey geçirdi.

Vay canına. Bu çok beklenmedikti.

Amara sol elini kaldırdı ve güzel yüzüğün ışıkta parladığını gördü. Bu muhteşem, oval kesim bir zümrüttü. Etrafı pırlanta bir taçla çevriliydi ve güzel bir platin bandın içine yerleştirilmişti.

Dante başına bir öpücük kondurarak Amara'yı sevgi yağmuruna tuttu. "İçinde 'kraliçem' yazan bir oyma var. Bu yüzden nerede olursan ol ya da ben nerede olursam olayım her zaman hatırlayabilirsin. Sen benim kalbimin ritmisin, Amara."

Amara gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu. Rimeli su geçirmez olmadığı için hızla gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya senin yüzüğün?"

Dante başının arkasına bir öpücük daha kondurdu. Gözleri onunkilere kilitlendi ve ona sade platin bir yüzük gösterdi. "Eşi burada. Ama ben senin kralın olduğumu zaten biliyorum."

"Hem de çok mütevazı bir kral."

Dante'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

Amara başını salladı ve adamın ona uzattığı eli tuttu. Bu yardım için minnettardı çünkü hamileyken topuklu ayakkabı giymek tamamen farklı bir deneyimdi.

Dante'nin Outfit'i resmen devralmasını kutlamak için malikânede büyük bir parti düzenlenmişti. Nişan partisi yapmak istememişlerdi çünkü Amara'nın adamın dünyasına ilk resmi girişi buydu. Zaten onu adamın kollarında, parmağındaki o dev yüzükle gören herkes neler olduğunu anlayacaktı.

Son birkaç gün boyunca, Dante ve adamları zamanlarını ürkütücü evde yakaladıkları adamla Gölge Adam'ın ağaca bağlı bıraktığı kaçağı sorgulayarak geçirmişlerdi. İçlerinden biri ağzındaki siyanür hapını ısırarak intihar etmişti. Ancak diğerini durdurarak dişindeki kapsülü almayı başarmışlardı. Haftalarca çözülmeyi reddettikten sonra adam nihayet suçlarını itiraf etmişti.

Birlik için çalışan herkes bu konuda asla konuşamayacağını, aksi takdirde kendilerinin, sevdiklerinin ve uzaktan da olsa önemsedikleri herkesin hayatının cehenneme döneceğini biliyordu. Çoğu kişinin konuşmadan önce hayatına son vermeyi seçmesinin nedeni de buydu.

Adam nakiller sırasında çocukların evde ne şartlar altında beklediklerini anlatmıştı. Bekleme yerleri, çocukları organizasyondaki üst düzey yetkililere teslim etmeden önce birkaç gün boyunca tuttukları mekânlardı. Bunlar, çocukları nereden alacakları ve nereye bırakacakları konusunda onlara rehberlik eden orta düzeyde bir bağlantıya sahip alt düzey operatörlerdi. Bu orta düzey bağlantı bir isim değil, sadece bir telefon numarasıydı. Morana bu numaranın şehir sınırları içinde olduğunu tespit etmişti.

Tüm bu bilgiler kafa karıştırıcı ve dağınıktı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Amara'nın kaçırılması, BayX, Gölge Adam, çocuklar, Dante'nin annesi... Çok fazla soru vardı ve hiçbirinin cevabı yoktu.

Dante'yle birlikte merdivenlerden aşağı inerek genellikle partilere ev sahipliği yapan salona girdi. Odadaki tüm gözler onlara

çevrilirken adamın kolunu sıkıca kavramıştı. Bu bakışların bazıları dostça, bazıları düşmanca, çoğu da temkinli görünüyordu. Zihninde bir zamanlar hizmet ettiği salonlarda bir partiye katılacak olmasını hâlâ gerçeküstü bulan bir kısım vardı ama bu durum geçmişte kalmıştı. Duruşunu dikleştirip müstakbel kocasının yanında durdu. Kendi dönüştüğü kadınla ve Dante'nin dönüştüğü adamla gurur duyarak içeri girdi.

"Dante," diyen Leo Mancini onlara doğru yönelmişti. Gözlerinden hafif kaygılı olduğu belli oluyordu. "Biraz özel konuşabilir miyiz?"

Amara başka biri daha adamın dikkatini çekmeye çalışmadan önce Dante'nin bir şey söylemek için ağzını açtığını gördü. Ancak Leo bu sırada odanın başka bir kısmına ilerleyip uzaklaştı.

Dante gelen adamla bir süre sohbet ettikten sonra yan tarafa, Amara'nın bir zamanlar Lorenzo Maroni'nin sağ kolu olarak tanıdığı adama doğru yürüdü. Sakin ve soğukkanlı bir şekilde onunla da sohbet etmeye başlamıştı. Büyüleyici Dante Maroni ipleri ustaca eline alıyordu. Amara adam böyle davrandığı sürece herhangi birinin ona karşı koyabileceğinden şüpheliydi. Tıpkı kendisinden istendiği gibi, Dante'nin yanında kalıp odada etrafına bakındı. Üvey kız kardeşi Nerea'yı görünce duraksadı.

Amara siyah pantolon ve kazak giyen kendisinden büyük kadını izlerken ilk kez onu merak etti. Nerea kaçırılmasından hemen sonra aralarına katılmıştı. O sıralarda Amara iyileşme süreciyle o kadar meşguldü ki kadının varlığına pek de aldırış etmemişti. Diğer kadının kendisine uzattığı dost elini sorgulamadan kabul etmişti. Artık onu izlerken bunun gerçekten de dostça bir davranış olup olmadığını merak ediyordu. Nerea yıllar boyunca ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Amara'yı kontrol etmiş, ihtiyacı olduğunda ona tavsiyelerde bulunmuş, hatta sahte pasaportunu bile ayarlamıştı.

Babasını merak etti. Onu ve annesini terk ettikten sonra bir daha adamla iletişim kurmaya çalışmamışlardı. Amara bu iletişi-

mi şimdi kurması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Nerea onunla göz göze gelip sıcak ve samimi bir şekilde gülümsediğinde kardeşinden şüphelendiği için biraz suçluluk hissetti.

Nerea'ya başıyla küçük bir selam vermesinin ardından, yanındaki adamla birlikte odanın etrafında dolaşmaya devam etti. Sonunda müzik başladığında adam ona doğru döndü.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, kraliçem?"

Amara sırıtarak adama bakarken Dante elini tutarak onu pistin ortasına doğru götürdü ve sıkıca kendine çekti. Bir zamanlar ona karşı gösterdiği yakınlık pervasızca bir davranıştı. Şimdiyse etrafa gösteriş yapıyordu. Amara'yı açıkça sergiliyor ve sahipleniyordu. Bu muhteşem bir histi.

Başını omzuna yaslayarak adamın şarkı boyunca onu yönlendirmesine izin verdi. Gözlerini kapattığında on yıl öncesine, sadece ikisinin olduğu stüdyosuna, genç, vahşi ve geleceğin ne getireceğinden emin olmadığı günlere geri döndü.

Buraya kadar gelmişlerdi.

Adamlarından biri araya girerek Dante'nin dikkatini çekti ve Amara onu bırakmak için döndüğünde burnuna çiğ tütün kokusu doldu.

Birlik hakkında ne biliyorsun?

Derin bir nefes almak durumu yalnızca biraz daha kötüleştirdi. Amara gözlerini kapattı ve zihnine saldıran anıları kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ciğerleri buz tutmaya başladığında gözlerinin arkasında kırmızı yıldızlar belirmişti. En son panik atak geçirdiği, sandalyeye bağlandığı ve bebeğini kaybettiği zamanı hatırladı. Bu hissin hiç sona erip ermeyeceğini merak ederek kendine gelmeye çalıştı. Şimdi panik atak geçiremezdi. Hamileliği zaten yüksek risk altındayken olmazdı. Her şey yolundaydı. O güvendeydi.

Elleri titremiş olmalıydı ki, Dante konuşmasına ara verip ona

döndü. Koyu renk gözleri saniyeler içinde onunla ilgili bir şeyle-rin yanlış olduğunu anlamıştı.

"Hava almak ister misin?" diye sordu alçak bir ses tonuy-la. Kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuşuyordu Amara başını sallayarak sorusunu onayladı. Adam onu bu şekil-de tanıdığı için minnettardı.

Dante bir yandan Vin'e işaret verirken sırtına hafif bir baskı uyguladı. Partinin içinde dolaşırken dışarı çıkabilmeleri için onu yönlendiriyordu. Amara arkadaşını ve şimdiki güvenlik şefini görmek için başını kaldırdı. Kapının hemen yanında onu bekli-yordu. Kapıyı onun için açtığında, Amara arkadaşına gülümse-yerek kısa ancak emin adımlarla topuklarının üzerinde yürüdü.

Vin kapıyı kapatırken, "İyi misin?" diye sordu. Onu kenarla-rı sarmaşıklarla süslenmiş, birkaç metre ileride kısa bir çardakta son bulan bir patikaya götürüyordu.

Amara tepedeki temiz havayı, havaya sinen gece çiçeklerinin kokularını içine çekti ve hızla atan kalbinin sakinleşmeye başla-dığını hissetti. Mermer banka oturup Vin'in girişte nöbet tuttuğu-nu hissederken yıldızlara baktı.

Ayak sesleri üzerine yana doğru eğildi ve Leo Mancini'nin çardaktan aşağı, tam olarak bulunduğu yere doğru geldiğini gör-dü. Adamın gözleri kaygılıydı ve adımlarını izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakınıyordu. Yerleşkenin bu ta-rafında devriye gezen neredeyse hiç muhafız yoktu. Vin adamın önünü kesince Amara bankta doğruldu.

"Kenara çekil, evlat," dedi Leo tükürürcesine. "Onunla ko-nuşmam gerekiyor."

Vin dönüp ona baktı ve sessizce adamın gönderilmesini iste-yip istemediğini sordu. Amara bu adamla yalnız kalmak istemi-yordu ama Leo'nun onu neden aradığını da merak etmişti. Vin'i hafifçe başını salladığında arkadaşı yaşlı adamın geçmesine izin verdi. Adamın hoşuna gitmeyecek bir şey yapması ihtimaline karşı elini belindeki silahın üzerinde hazırda bekletiyordu. Ama-

ra ise bu adamın Dante'ye bu kadar yakınken böyle bir şey yapacağından şüpheliydi.

"Amara," Leo karşısındaki mermer banka geçti. Maroni geniyle olan akrabalığı belirgin çene çizgisinden ve seçkin bakışlarından anlaşılıyordu. Biraz eğilerek etrafına bakındıktan sonra konuştu. "Bu gece biri beni öldürecek."

Amara şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?"

"On yıl önce, olmaman gereken bir konuşmaya kulak misafiri oldun," diye söze başladı. Amara'nın kalbi hızla atmaya, avuç içleri nemlenmeye başlamıştı. Vin'e bir bakış attığında arkadaşının da ona baktığını gördü, vücudu tamamen tetikteydi.

"Evet," diye yutkundu Amara. Konuşmayı tam olarak hatırlıyordu. "Bu yüzden kaçırıldım, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Leo. "Ama emir Lorenzo'dan ya da benden çıkmadı. O zamanlar Birlik'le bağlı ortaklar olarak çalışıyorduk. Paket... sevk ediyorduk."

Amara boğazında safranın yükseldiğini hissetti. "Ama sen geçmişte bundan daha fazlasını da yaptın, değil mi? İttifak sona erdiğinde?"

Leo tereddüt etti. "Lorenzo bir partinin sevkiyatını yapmayı denedi ancak bu Azrail ve Gabriel'in çocuklarının karıştığı bir fiyaskoyla sonuçlandı. Birlik ona sadece hasar kontrolü yapıp nakliyeye sadık kalmasını söylemişti... Beni dinle, zamanım yok ve parti devam ederken Dante'yle konuşamam. Tek umudum sensin."

Amara onu anlamamıştı. "Ne için umudun benim?"

"Kefaret."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Korkunç şeyler yaptım. Çok korkunç şeyler. Hem kendi elle-

rimle hem de sessiz kalarak. Dante'yle birlikte tekrar yerleşkeye dönmen ise yüksek mevkilerdeki bazı insanların dikkatini çekti. Bu gece öldürüleceğim. Buradan gitmeden önce, sana gerçekleri itiraf etmek istiyorum. Dante'nin de bu konuşmayı bilmesi gerekiyor."

"Anlat bana."

Leo eliyle yüzünü sildi. Olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. "Birlik gizlilik konularında ölümcüldür. Onlarla çalışan herkes bu konuda konuşmanın kesin ölüm anlamına geldiğini bilir. İttifak sırasında ilk sevkiyat planlanırken Birlik'le bir bağlantımız, bir idarecimiz vardı." Amara onun masum çocuklardan "sevkiyat" olarak bahsetmesi karşısında teninin karıncalandığını hissetti. Sessiz kalarak devam etmesine izin verdi. "Daha ileri adımları görüşmek üzere onunla bir toplantı yaptık. Ancak daha sonra, Dante'nin annesi Talia'nın toplantıya kulak misafiri olduğunu öğrendim."

Parçalar yerine oturuyordu. "Yani onu sen öldürdün."

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Aslına bakarsan, Lorenzo ona gerçekten çok düşkündü. Zor bir başlangıç yapmalarına rağmen yıllar geçtikçe işler onun için iyi bir hal almıştı. Bunu gizli tutmaya ve Talia'yı korumaya karar verdik. Bu olaylardan sonra çok huzursuzlanmaya başlamıştı ama durumu kontrol altında tutuyorduk. Sadece Birlik'le ilgili başka bir şeyi gözden kaçırmıştık. Her zaman iş yaptıkları yerlere adamlarını yerleştiriyorlardı. Askerlerimizden biri onların casusuydu ve bir gün kadının stüdyosuna girip oğlunun kafasına silah dayayarak bileklerini kesmesini sağladı."

"Aman Tanrım!" Amara dehşet içinde elini ağzına götürdü. Duyduklarının şokuyla sarsılmıştı. Kalbinin kadın, küçük Damien ve Dante için kanadığını hissediyordu.

Açıkta kalan kollarının üzerinden geçen rüzgâr onu iliklerine kadar ürpertirken gözleri yaşlı adamın yüzündeki samimiyete takıldı.

"Özür dilerim." Leo'nun sesi derindi. Bir anlığına duraksar-

yarak. "Bunu Lorenzo'ya bir ders vermek ve onu hizada tutmak için yaptılar. Denizde ondan daha büyük balıklar vardı," diye devam etti.

"Casusa ne oldu?" Amara eliyle elbisesinin kumaşını yumruklayarak sordu.

"Suikasttan ve Lorenzo'nun işbirliğinden sonra Birlik'te terfi aldı ve bizim idarecimiz oldu. Her bir işte, haberde veya raporda bağlantımızı sağlayan kişi haline geldi."

Leo'nun tavrındaki tereddüt, Amara'nın göğsüne bir ağırlık çökmesine neden oldu.

Kötü bir şey geliyordu. Her ne söyleyecekse, gerçekten çok kötü bir şey olacaktı.

"Söyle," diye fısıldadı. İçine doğan kadar kötü bir şey söylememesini umut ediyordu. Vin'in destek olabilmek için elini omzuna koyduğunu hissettiğinde derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

"Seni gizlice dinlerken yakaladığımızda bunu ona bildirmek zorunda kaldık," dedi Leo. Gözleri pişmanlık doluydu. "O..."

Bir el silah sesi duyuldu. Bir kurşun adamın tam kaşlarının arasına isabet etmişti. Amara boğazını zorlayarak bir çığlık attı. Vin eğilerek onu yere iterken bile gözlerini kaçırılmasından kısmen sorumlu olan adamın cesedinden ayıramıyordu.

Başı dönmeye başladığında nefesini çok uzun süredir tuttuğunu fark etti. Yanındaki mermer bankı kavradığında gözleri yaşlarla yanıyordu. Boğazından çıkmak için tutuşan çığlığı tutmaya çalışırken çenesi titriyor, zihnindeki korkunç anılar ona art arda saldırıyordu.

Leo Mancini ona ne söylemek üzereydi?

Muhafızlar, partiden bazı misafirlerle birlikte koşarak çardağa geldi. Amara yerde oturuyordu. Mermerden gelen soğuk iliklerine kadar işlemişti.

"Amara!" Gözleri panikle dolan Dante ona doğru koşarken sesi yerleşkenin her yerinde yankılanıyordu.

Ona ulaşır ulaşmaz dizlerinin üzerine çöktü. Elleri kadının yüzüne uzandı ve gözleri vücudunun her yerinde gezindi. "Sen iyi misin? Bebek iyi mi? Sikeyim! Konuş benimle, Amara!"

Amara titreyerek onun ellerine tutundu. "Ben iyiyim. Biz iyiyiz," dedi rahatlatırcasına. Vin'e dönerken adamın bakışları sertleşmişti. "Kurşunun nereden geldiğini ve hangi orospu çocuğunun ateşlediğini bilmek istiyorum."

Vin malikâneye doğru koşmadan önce ona hızlıca başını salladı. Amara yanındaki adama dönerek gözlerindeki derin karanlığı izledi. Öğrendiklerini ona nasıl anlatacağını düşünmeye başlamıştı.

Morana telefonun ekranını kaplayan görüntüsüyle, "Dur, şunu bir anlayayım," diyerek duraksadı. "Senin kaçırılma emrini veren ve BayX denen adam Birlik casusu olmadan önce bir Outfit askeri miymiş? Dante'nin annesini öldürdüğü için mi terfi almış? Vay canına, bu boktanlığın bambaşka bir seviyesi. Dante bunu nasıl karşıladı?"

Amara kucağındaki kedinin tüylerini okşayarak iç çekti. "Sence?"

"Çok da iyi değil sanırım?" Morana yüzünü buruştururken arkasındaki çatı katı dairesi aydınlandı.

"Son birkaç saattir ofisinde toplantılar yapıyor," dedi Amara. "Sanırım kurşuna bu kadar yakın olmam onu sarstı."

"Bu herkesi sarsar, Amara. Özellikle de annesi hakkındaki gerçekleri öğrendikten sonra." Duygulu gözleri Dante'ye karşı duyduğu sempatiyle yumuşadı. Bir anlığına yan taraftaki bir şey dikkatini dağıtınca bakışlarını oraya çevirdi. "Bir saniye, Amara," dedi yana kaymadan önce. "Hayır, hayır. Bu şekilde yapamazsın, Xander. Temel kodu gir ve dosyayı ondan sonra aç. Evet, işte bu kadar. Aferin sana! Çak bir beşlik!"

Amara kaşlarının şaşkınlıkla havalandığını hissetti. Xander kaç yaşındaydı, sekiz mi? Morana'yla kodlar hakkında mı konuşuyorlardı? Burada neler oluyordu?

Morana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekrana geri döndü. "Üzgünüm, Xander'ın yardıma ihtiyacı vardı."

"O nasıl?" Amara çocuğu merak ederek sordu.

Morana omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, en iyi halinde değil. Hiç konuşkan sayılmaz ama acayip zeki. Ben bile onun yaşındayken bu tür şeyler yapmıyor olabilirim. Ben çalışırken yanımda oturup tüm kodları falan izlemeyi seviyor. Ama birkaç soru sormak dışında konuşmuyor. Bendeki şans işte... Zar zor homurdanan iki adamın arasında sıkışıp kalmak." Ardından başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı.

"Ona IQ testi yaptırmalısınız," diye belirtti Amara.

Morana başını salladı. "Evet, yaptıracağız. Aynı yerde yaşamaya alışmaya çalışıyoruz. Gerçi Tristan bunu bir ördeğin suya alışması kadar çabuk benimsedi. Onu seviyor. Açıkça söylemiyor ama ben söyleyebilirim. Xander'ın kâbus gördüğü bir gecede onları mutfakta pizza yaparken buldum."

Amara, "Bu Tristan için çok büyük bir şey," diye itiraf etti.

"Biliyorum, değil mi?" Morana başını salladı. "Hâlâ yüz tanıma sisteminde onunla ilgili bir şey arıyorum ama şu ana kadar bir şey bulamadım."

"Gölge Adam hakkında bir şey söyledi mi?" Amara bunu merakla sormuştu. Oturma odasındaki kanepeye tekrar yerleştiğinde gün ışığı tüm odayı dolduruyordu.

"Tristan ondan biraz bahsettiğini söyledi. Sadece onunla iletişim kurmak için notlar bıraktığını ve her zaman gölgede kaldığını söyledi. Adamı en son sislerin içinde görmüş. Sanırım onun havaalanı pisliği olma ihtimali konusunda haklı olabilirsin. O da yüzüne bakmamam için çok uğraşmıştı. Bu arada yeni çıkan şeftali sütlü nemlendiriciyi denedin mi? Harika olduğunu duydum."

Ayak sesleri dikkatini çektiğinde, "Dinle, seni sonra arayacağım," dedi Morana'ya. Ardından telefonu kapattılar.

Nerea odaya girdiğinde gözleri ona doğru kaydı.

"Hey," dedi Amara. Kadının neden sessiz kaldığını anlaya-

madığı için endişelenmişti. Son birkaç gündür üvey kardeşiyle konuşacak zamanı olmamıştı.

Nerea odanın kenarında durdu. "Hamile misin?"

Amara kaşlarını çattı. "Evet, neden?"

Nerea başını iki yana salladı. "Bir nedeni yok. Yanına sonra tekrar uğrarım."

Odadan çıkıp gitti. Bu küçük etkileşimleri Amara'nın tuhafına gitmişti.

Amara annesiyle birlikte ofisteki koltuğa oturmuş düğün hazırlıklarından konuşuyor, Dante de gözlüklerini takmış bir halde bilgisayar ekranına bakıyordu. Amara genelde başka bir yere oturur ve müstakbel kocasının işlerini aksatmasına neden olmazdı ama bugün onun da katkı sağlaması gerekiyordu.

"Peki altın mı gümüş mü?"

"Altın."

"Ayrı masalar mı, yoksa açık büfe mi?"

"Ayrı masalar."

"Al ve ailesini çağırıyor muyuz?"

"Evet."

Son bir saatten beri durum aşağı yukarı böyle ilerliyordu. Amara ve annesi son soruları sorarken adam tek heceli cevaplar veriyor, bir yandan da dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Dışarıdaki parlak gün ışığının ofisin içine süzüldüğü muhteşem bir hava vardı. Lulu özellikle güneşin ısıttığı sıcak bir noktada uyukluyordu. Dante'nin çalışma odasını gündüzleri vakit geçirdiği bir mekân haline getirmişti. Dante odasındaysa, Lulu da genellikle etrafta oluyordu. Adamın orada olmadığı zamanlarda da Amara'nın yanına gidiyordu. Eğer ikisi de etrafta yoksa, o zaman büyük malikânede bir yere sokularak uyumakla meşgul oluyordu.

Amara adamın neredeyse uzun bir sakala dönüşen kirli sakallarına ve yakışıklı yüzünde duran gözlüğüne baktı. Gençken son derece ulaşılamaz bulduğu çocuğu izlerken olduğu gibi midesi-

nin heyecanla düğümlendiğini hissetti. Ardından yüzünü elinin üstüne yaslayarak adamı süzdü.

Dante gözlerini ekrandan ayırmadan, "Neden bana bakıyorsun?" diye sordu.

Annesi başını masadaki işinden kaldırdı. "O hep sana bakıyordu, Dante," dedi eğlenerek. "Buna artık şaşırmamalısın."

Dante sırıtsa da bilgisayarında çalışmaya devam etti. Telefonundan gelen titreşim o tarafa dönmesine neden olmuştu.

"Morana," diye selamladı kadını. "Seni hoparlöre alıyorum. Bekle biraz..."

Telefonu masanın üzerine koyup ekrana bakmaya devam etti.

"Tamam... Aylardır gözümün Nerea'nın üzerinde olduğunu biliyorsunuz. Ortadan kayboldu, ben de onu takip ettim ve tahmin edin bizi kime götürdü?"

"Kim?" Dante hâlâ ekranına bakarak dalgınca sordu.

"BayX," Hoparlördeki sesi heyecanlıydı. Hızlı hızlı konuşarak devam etti. "Dijital olarak buluştuğu adamı bulabilmek için daha da derinlere daldım ve *bingo!*"

Dante hareketsizce durdu. Tüm dikkatini telefona vermişti. "Elinde bir isim var mı?"

"Olmaz mı?" dedi kadın heyecanla. "Bir isim ve bir fotoğrafım var. Ne kadar harika, değil mi? Şu anda yüz tanıma sistemini çalıştırıyorum. E-postanı kontrol et. Sana gönderdim. Koruma için şifreledim. Bu yüzden şifreyi çözmek için ihtiyacın olan kodu da gönderdim. Pekâlâ, hepsi bu kadardı. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Tristan'a benim için sana sarılmasını söyle," dedi adam gülümseyerek.

"Bu pek mümkün değil," diye kıkırdadı Morana. "Ben senin için kendime sarılırım. Sonra konuşuruz." Hat bir an sonra kesildi. Amara arkadaşının her zaman yaptığı ancak kendisinin hiçbir zaman anlayamadığı çılgınca şeyler karşısında tekrar şaşkınlığa kapıldı. Ayağa kalktı, karnındaki şişlik büyüdükçe sırtı biraz ağ-

rımaya başlamıştı. Fotoğrafı görmek için merakla adamın yanına yürüdü.

Dante e-postayı açtı ve kodu girdi. Klasör açılmadan önce ekranda sayfalarca yazı hızla aşağı doğru kayıp kayboldu.

"Xavier," diye düşündü Dante. "BayX. Gerçekten mi?"

Başını iki yana sallayarak fotoğrafın üzerine tıkladı ve büyüttü. Ortalama görünümlü, temiz tıraşlı, kel ve altın çerçeveli gözlük takan bir adamın vesikalık fotoğrafıydı.

Amara kaşlarını çattı. Fotoğraf zihnindeki bir şeyleri rahatsız ediyordu. "Onu daha önce görmüştüm."

Dante ona döndü, bakışları keskinleşmişti. "Nerede gördün?"

Amara başını iki yana salladı. Hatırlamaya çalışıyordu. Yüzü hem tanıdık hem de yabancıydı. Bir an sonra aklına geldi.

"Bana onun fotoğrafını gösterdiler," dedi fısıldarcasına. "Sorgulama sırasında bana fotoğrafını gösterip onu tanıyıp tanımadığımı sordular. Bu adamı orada görmüştüm!"

Dante çenesi kasılırken elini onun kalçasına yerleştirdi. "Emri verenin o olduğunu zaten biliyoruz. Muhtemelen o da oradaydı."

Annesinin yanına gelip sırtını okşayarak onu rahatlattığını hissetmişti ki şefkatli el bir anda donup kaldı. Amara ona döndüğünde annesinin ekrana baktığını gördü. Yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

"Ma?" diye sordu. Yüzünün her yanından endişe akıyordu. "İyi misin? Onu tanıyor musun?"

Yaşlı kadın sersemlemiş gibiydi. Aynı yeşil gözlerle kızına doğru döndü.

"O senin baban, Mumu."

Amara kalbinin durduğunu hissetti.

Hayır.

Mümkün değil.

Annesi neyden bahsediyordu?

"Hayır," diye fısıldadı Amara.

Dante'nin kalçasını sıkıca kavradığını hissetti, adamın gözleri

annesinin üzerindeydi. "Aynı adam olduğuna emin misin? Amara'nın babası mı?"

Annesi ekrana yakından bakarak başını salladı. "Yaşlanmış ama kesinlikle o. Kaçırılmanı o mu emretti? Bu mümkün değil. Hayır. O senin baban!"

Babası mı? Onun hiç babası olmamıştı ki. Hayatının o kadar erken bir döneminde gitmişti ki, Amara artık onu hatırlamıyordu. Bu olayın onu travmatize ettiği de yoktu. Annesi onun için fazlasıyla yeterliydi. Ama bunlar tam olarak ne anlama geliyordu?

"Anlamıyorum," dedi boğuk bir sesle. Kafası karışmıştı, korkmuştu, iyi değildi.

"Sen doğduktan kısa bir süre sonra ondan ayrıldım, Mumu," dedi annesi. "O... zehirli biriydi. Senin hayatında olmasını istemedim. Bu yüzden ondan gitmesini istedim ve o da gitti. Sana ondan bahsetmeye hazırdım ama sen hiç detaylı bir şekilde sormadın."

Amara böyle bir şey olacağını tahmin etmemişti.

Bunun olacağını *kesinlikle* tahmin etmemişti.

Tüm bunlar gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu. Buna inanamıyordu. Buna inanmak istemiyordu. Çünkü buna inanmak; travmasını, işkencesini ve tecavüzünü onaylayan kişinin babası olduğuna inanması anlamına geliyordu. Buna inanmak, Dante'nin annesinin kanını akıtırken kardeşini rehin tutan kişinin babası olduğuna inanması anlamına geliyordu. Buna inanmak; onun sadece hayatının bir parçası olmak istemeyen bir yabancı değil, hayatındaki canavar olduğuna inanması anlamına geliyordu.

Odadaki sessizlik yavaş yavaş yaşananların gerçek olduğunu anlamasını sağladı. Ciğerlerindeki katranı yeniden hissetti, nefesleri hızlanırken ağır sıvı ciğerlerinden damlayarak onu aşağı çekiyor ve ağırlaştırıyordu. Zihni çalışmayı denese de başarısız oldu. Kalbi hızla çarpmaya başladığında midesi düğümlendi.

Görüşü bulanıklaşırken göğsünde ağır bir şey hissetti ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı. Bir şey onu kollarından çekerek

düşmesine engel olup sıcak bir şeyin üzerine oturmasını sağladı. Erkeksi ve misk kokulu parfüm içinde bulunduğu sisi delip geçerek ciğerlerine sızıyordu. Yanında getirdiği güven hissiyle birlikte ciğerlerine dolan katranı dağıtmıştı.

Amara bakışlarını odakladığında Dante'nin kucağında oturduğunu fark etti. Adamın güçlü ve kaslı kolları onu sımsıkı sarmıştı.

Lulu masanın üzerinde zıplayarak ona doğru geldi. Birlikte geçirdikleri yıllar onu da anksiyete krizlerine karşı hassas hale getirmişti.

Amara derin bir nefes alarak kedisini kollarına çekti ve minik vücudunu göğsüne bastırdı. Lulu kucağında küçük bir makine gibi mırlamaya başladığında onu okşayarak hızla atan kalbini sakinleştirdi.

"Demek BayX benim babam," diye fısıldadı. Son kelimede sesi kırılmıştı çünkü erkeğinin altında hareketsizleştiğini hissedebiliyordu. Hemen ardından adamın vücudu tekrar gevşedi ve odadaki diğer kadına dönmeden önce onu hafifçe sıktı.

"Siz birlikteyken ne yaptı?"

Kelimeler sessizdi ve odanın havasına nüfuz ediyordu.

Annesi derin bir nefes aldı. Hafif kırışmış elleri olanları özümsemeye çalışırken titriyordu. Amara onun nasıl hissetmiş olabileceğini hayal bile edemezdi. "Xavier o sırada Outift'te bir askerdi. Benim personele aşçı olarak katıldığım zamanlardı. Çok küstah biriydi. Birlikte bir gece geçirdik ve devamında her şey çok zehirli ve hızlı bir hal aldı. Xavier çok korkunç bir şekilde yetiştirilmişti ve onu tanıdıkça ne kadar... yanlış biri olduğunu daha iyi anladım. Senin doğumun onu hayatımızdan çıkarmam için bana gereken gücü verdi. Onun gölgesinin bile sana dokunmasını istemedim."

Amara annesinin ona duyduğu sevgi karşısında boğazının düğümlendiğini hissetti. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde bu sevgiye bağlandı. Hamile olduğunu öğrendiğinde o da aynısını yapmamış mıydı? Çocuğunu bu dünyadan korumak için kaçmamış mıydı?

Annesinin elini tutarken gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum, Ma."

Annesinin bakışları yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, Mumu. İyi misin, bebeğim?"

Amara omuz silkti. Cevabı o da bilmiyordu.

Dante kollarını ona sardı. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin, Zia? Lütfen kendine bir çay alıp geri gel." Adamın sesi onunla konuşurken nazikti.

Annesi başını salladı. "Ben sizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

Amara onun dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izledi ve kediyi yere bırakıp adamın kucağında döndü.

"Morana'nın nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum," dedi usulca. Kalbi acıyordu. "Babalarımızın günahları bizimle kalır. Annene yaptıkları için çok özür dilerim, Dante."

Dante'nin çenesi kirli sakallarının altında kasıldı. Koyu renk gözleri kapanırken bir elini onun başının arkasına yerleştirerek alınlarını birbirine bastırdı. Amara'nın kokusunu içine çekerken göğüsleri aynı ritimde yükselip alçalıyordu.

"Sana yaptıkları için özür dilerim," dedi hırçın sesiyle.

Amara yutkundu. "Oradaydı. Beni orada görmeye geldi ve bunların olmasına yine de izin verdi. Ne tür bir canavar bunu yapar?"

Dante'nin başının arkasındaki tutuşu sıkılaştı. "Bana bir söz ver, Amara."

Amara gözlerini açıp onun koyu çikolata rengi gözlerine baktı ve devam etmesini bekledi.

"Eğer yolumu kaybedip ruhumu bu yere kaptırırsam," derken gözleri alev alev yanıyordu. "Senin ya da çocuklarımız için zehirli bir şeye dönüşürsem, beni öldüreceğine dair söz ver."

"Dante..."

"Söz ver bana."

Amara'nın dudakları titredi. "Yapmayacaksın. Böyle bir şey yapmana müsaade etmeyeceğim."

Dante alnını onunkine daha da bastırdı ve bir süre sessiz kaldılar. Hayatlarında bir girdaba sebep olan bu karanlık mürekkebi içlerine çekmekten başka bir şansları yoktu.

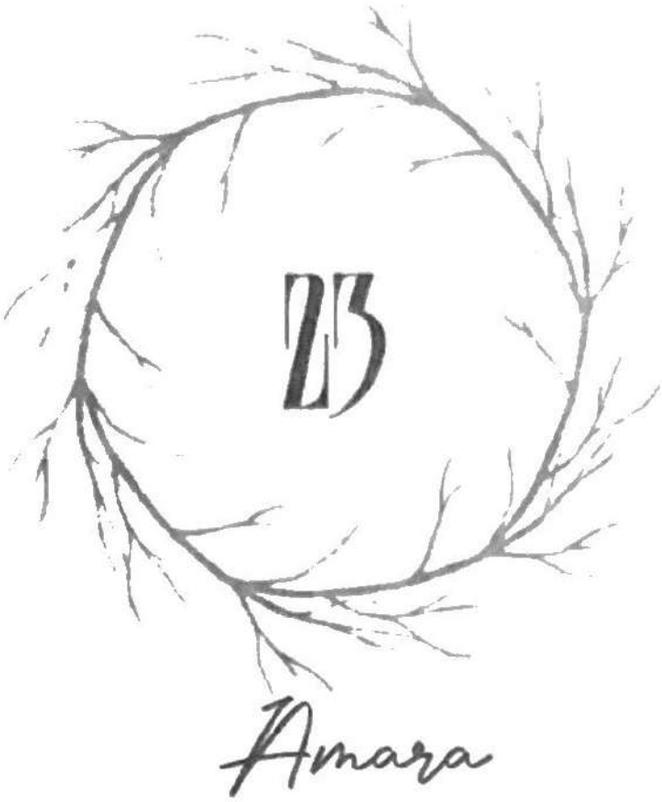

Jinekolog karnının alt kısmına soğuk jeli sürerken, "Ağrın var mı?" diye sordu.

Amara başını iki yana salladı. Dante yan taraftan elini tutuyordu. "Yine de yorgun hissediyorum. Bu zihinsel bir yorgunluk mu, yoksa bu ufaklık yüzünden olan bir şey mi bilmiyorum."

Doktor gülümsedi. "Vücudun başka bir insan yaratıyor, Amara. Bu oldukça yorucu bir şey. Böyle hissettiğin zamanlarda daha fazla dinlenmelisin. Aslında, hamileliğin riskli olduğu için kendini stresli durumlara sokmamanı tavsiye ederim."

Amara onaylarcasına başını salladı. Doktor ultrasonun ucunu karnının üzerinde gezdirip ekrana siyah beyaz renkleri yansıtırken Dante'yle birlikte oraya bakıyorlardı.

"Ah, şuna bakın," dedi doktor. "Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz? Görebiliyorum."

Amara'nın yanından, "Bir kız, değil mi?" diye sordu Dante. Genç kadının yüzüğünü okşuyordu.

Doktor ekrandaki beyaz bir şekli göstererek, "Kesinlikle," diye onayladı. "İşte orada, annesinin rahmine yerleşmiş bir şekilde rahat ve güvende. Sağlıklı görünüyor. Sizi tebrik ederim."

Amara boğazının düğümlendiğini hissetti. İçinde taşıdığı hayatın gerçekliği üzerine çöküyordu. Orada olması gereken ama kaybettikleri canın gerçekliği omuzlarına ağırlık gibi binmişti.

Yanındaki adamın da aynı duygularla dolup taştığını hissedebiliyordu. Dante'nin parmakları elini sıkarken, gözleri şaşırtıcı bir şekilde yaşlarla doluydu.

"Birkaç fotoğraf çekebilir misiniz, lütfen?" diye sordu ağır bir sesle.

Yaşlı kadın başını salladı. "Elbette."

Dante ona baktı ve alınlarını birbirine bastırdı.

Bir bebek oradaydı, diğerini ise kaybetmişlerdi. Amara bunun acısının hiçbir zaman geçmeyeceğini düşündü.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun, Morana?" Amara arkadaşıyla görüntülü konuşurken yine aynı soruyu sormuştu. O yatak odasında sıcak çikolata içerken, Morana da evinin oturma odasında şarap içiyordu.

Kadın bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, cevabı bilmiyorum. Sanırım şu anda bunun üzerine çok fazla düşünmüyorum. Bilirsin, çok bunaltıcı olabiliyor."

Amara başını sallayarak onayladı. Tam olarak ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Zaten ben ne yapabilirim ki? Babam kaçırılmamı emretti. Dante'nin annesini öldürdü. Sadece... bunu nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum."

"Beni koruyan harika bir biyolojik babam vardı ve onunla tanıştıktan beş dakika sonra öldü. Hayatım boyunca babam olduğunu sandığım adam, tüm bu zaman boyunca kızının yerine geçtiğim için benden nefret ediyordu. Ben de o kız hakkında düşüncelere dalıyorum. Gerçek Morana'yı merak ediyorum... İyi olup olmadığını, artık yaşayıp yaşamadığını..."

Amara kalbinin sıkıştığını hissetti. "Dünyamızda hayatta olan iyi bir baba yok mu?"

"Dante iyi bir babacık olacak," diye arsızca göz kırptı Morana. Bu hareket yüzünden Amara'nın içeceği boğazına takılmıştı.

"Tristan da öyle olacak," diye belirtti Amara.

Morana kadehini kaldırdı. "Çocuklarımıza iyi babalar bulduğumuz için şerefe. Bu konuda başarılı olduk."

Kesinlikle olmuşlardı.

Nerea ortalıktan kaybolmuştu.

Yaptıkları o inanılmaz derecede tuhaf geçen konuşmadan sonra hiçbir sebep belirtmeden Outfit'ten ayrılmıştı ve bu durum içindeki şüphelerini güçlendirmeye başlamıştı. BayX'le çalışma olasılığı yüksekti fakat Amara neden üvey kardeşinin onunla bağ kurmak için yıllarını harcadığını anlayamıyordu.

Morana bir hafta sonra kadının bilerek ya da farkında olmadan bıraktığı ekmek kırıntılarını takip ederek şehrin birkaç kilometre dışındaki bir yeri, kaldığı bilinen son mekânı bulmuştu.

Dante bu gelişmeyle birlikte adamlarını bir araya topladı. Amara dönüp ona babasını yakaladıklarını söyleyecekleri an için saatlerce tırnaklarını yiyerek beklemişti.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Dante onu sorgulamaya hazırlanıyordu fakat Amara öfkeden deliye dönmüştü.

"Eğer burada kalıp bekleyeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın," dedi kesin bir dille.

Dante sakince ona baktı. Şu anda onun erkeği değil, Outfit'in lideriydi. "Senin orada olman beni zayıf gösterir. Orada olman, son noktaya gelince onu sorgulamama engel olur. Ona işkence etmeyeceğim, Amara. Senin önünde bunu yapamam. Özellikle de seni tetikleme ihtimali varken ve sen yüksek risk altındayken."

Amara derin bir nefes aldı. "Onu görmek zorundayım."

"Ben de bunun sana ya da bebeğimize zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım."

Adam onu anlamıyordu. Amara'nın bir sona ihtiyacı vardı. Bu hikâyenin nedenini bulması gerekiyordu.

Ofisinde dururken, "Geliyorum, Dante," dedi aynı tonda. "Bana emir veremezsin."

Adam başını yana eğdi. "Evet veremem. Ama adamlarıma seni odadan çıkarmamalarını emredebilirim. Beni bunu yapmak zorunda bırakma. Ayrıca seni korumak için böyle bir şey yapmayacağımı aklından bile geçirme."

Amara hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak adamın odadan çıkışını izledi. Xavier'a ulaşamayacağını düşünüyorsa gerçekten delirmiş olmalıydı. Hiçbir şey yapmadığı halde basının onu neden yok ettiğini öğrenmesi, aklındakileri bizzat sorması gerekiyordu. On beş dakika kadar bekledikten sonra yavaşça çalışma odasından çıktığında malikânenin ön kapısında iki koruma gördü.

Lanet olası adam söylediği şeyi yapmıştı.

Amara dişlerini sıkıp muhtemelen majestelerinin aklına gelmeyecek yeri, evin mutfak girişini kullanarak arka bahçeye geçti ve çimenlere doğru kaçtı.

Gece tepeyi sarmıştı. Muhafızlar bölgede devriye geziyor, hamile karnını gizleyen bohem elbisesiyle eğitim merkezine doğru ilerleyen kadına meraklı bakışlar atıyorlardı.

Dışarıda bekleyen iki muhafız onu durdurdu. "İçeri giremezsiniz, hanımefendi."

Amara onlara gülümseyerek telefonunu gösterdi. "Dante telefonunu yatak odasında unutmuş ve çalıp duruyor. Gecenin bu saatinde arandığına göre acil olmalı. Yerinizde olsaydım kısa bir süreliğine geçmeme izin verirdim, böylece telefonu ona verip çıkabilirim. Eğer önemli bir aramaysa çok kızacağını biliyorsunuz."

Adamlar tereddütle birbirlerine baktı.

Amara tekrar konuştu. "Dürüst olmak gerekirse.... Burada gerçekten ne yapacağımı düşünüyorsunuz, beyler? Gecenin bir yarısı ağırlık mı kaldıracağım?"

Adamlardan biri başını salladı. "Sadece beş dakika, hanımefendi."

Amara ona parlak bir şekilde gülümseyerek içeri girdi. Her ne kadar nişanlandıklarını duyurmamış olsalar da insanlar aptal değildi. Amara'nın parmağındaki dev yeşil taşa baktıklarında adamın parmağında bir yüzük olmasa bile gerçeği anlarlardı. Düğün hazırlıkları hızlanmıştı, Leo öldükten hemen sonra Chiara'nın da evden ayrılmasıyla yönetimi devraldığı için insanlar onun ma-

likânenin hanımı olacağını biliyordu. Bu yüzden ona unvanının gerektirdiği bir saygıyla davranmaya başlamışlardı.

Eğitim merkezine ilk kez geliyordu. Büyürken burası hakkında duyduğu şeylerden dolayı içeride zindanlar ve işkence odaları olacağını hayal etmişti. Ancak son teknoloji aletler, bir boks ringi, bir *fitness* merkezi, gecenin bu saatinde cam dolapların arkasına kilitlenmiş halde duran silahlar görmeyi beklemiyordu. Son birkaç saatini hiç tanımadığı ama damarlarında kanı dolaşan bir adamla yüzleşmeye kendini hazırlamak için harcamıştı. Sonucunda kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir çocuk gibi reddedilmeyecekti.

Dante'nin bir zamanlar ona söyledikleri sayesinde sorgu odasının bodrumda olduğunu biliyordu. Sağına doğru ilerleyerek salondaki tek kapıyı açtı ve eğitim merkezinin merdivenlerinden bodruma indi. İçindeki insanlarla birlikte mekân da yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Vin odanın bir köşesinde duruyordu. Dante ise bir sandalyede oturan başka bir adamın karşısındaydı.

İçeri girdiğinde tüm gözler ona çevrildi.

Dante'nin gözleri anında kısıldı ve içlerinden bir öfke parıltısı geçti. Amara çenesini kaldırarak bir şeyler söylemesi için meydan okudu. Adamın boynunun kenarındaki damar seğiriyordu ama herhangi bir şey söylemedi.

Amara sakin bir güç dalgasının bedeninden geçtiğini hissetti. Bunu kendisi için yapıyordu. *Aynı zamanda da çocuğu ve onu getireceği dünya için.* Dünyaları asla iyi, temiz ve düzgün olmayacak olsa bile daha iyi hale getirmek için kendi payına düşeni yapabilirdi. O kadar çok şey atlatmıştı ki, bu yüzleşmenin üstesinden de bir şekilde gelebilirdi.

Dante'nin sessiz varlığını orada hissetmek içindeki gücü arttırıyordu. Hastane yatağının yanındaki o günden şu ana kadar adam hep bunu yapmıştı. Onu güçlendirmişti. Daha güvende olmasını sağlamış ve desteklendiğini hissettirmişti. Aklının hâlâ başında olmasının, yaşadığı en kötü travma boyunca hayata tu-

tunabilmesinin ve iyileşebilmesinin en büyük nedenlerinden biri bu adamdı. Dante ona deniz feneri olduğunu söylüyordu fakat aslında o her zaman Amara'nın deniz feneri olmuştu. Fırtınalı gecelerin en kötüsünde dimdik ayakta duruyor, karanlığı aydınlatıyor, kadına kıyının yakın olduğunu bildiriyordu.

Bodrum hayal ettiği zindana diğer yerlerden daha çok benziyordu; karanlık, rutubetli ve terk edilmişti. Duvarlar kasvetli bir griydi, yüksek tavan taş sütunlarla desteklenmişti. Her iki adımda bir tavandan sarkan ampuller mekâna sefil bir parlaklık veriyordu.

Vin bir köşede sert yüz ifadesiyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu. Amara'nın midesinin bulanmasına neden olan birkaç silahın bulunduğu masanın yanındaydı.

Amara bakışlarını aletlerden ayırıp ortadaki sandalyede oturan, bağları çözülmüş bir şekilde onları izleyen adama çevirdi. Titizlikle tıraş olmuş, iyi giyimli, kel ve kemik çerçeveli gözlük takan bir adamdı. Yıllar önce onu kaçıran kişinin telefonda fotoğrafını gösterdiği kişinin aynısıydı. Babasıydı.

Amara birkaç adım ileride durarak gözlerini adamın zeytin rengi gözlerine kilitledi. Uğradığı saldırının tüm anısı zihninde canlanmıştı.

"BayX burada."

Oradaydı.

"Neden?" diye sordu pürüzlü sesiyle. Bilmek istediği şey buydu. *Neden?*

Xavier ona sıcacık gözlerle gülümsedi. "İlk emirleri seni öldürmekti, kızım. Sen olduğunu bilmiyordum. Ama seni orada gördüğümde... O kadar güzel bir şekilde kırılmış görünüyordun ki, seni yaşatmaya karar verdim."

Güzel bir şekilde kırılmış mı? Saldırıya maruz kalmış, işkence görmüş, tecavüze uğramıştı. Derisi yüzülmüş, kaslarına asit

damlatılmış ve vücudunun her yanı kendi kanıyla kaplanmıştı. Yaşadığı hiçbir şeyin güzelliğe biraz olsun yakın sayılabilecek bir tarafı yoktu.

"Yani benim yerimde başka bir masum kız olsaydı orada işkence görüp, tecavüze uğrayıp, öldürülecek miydi?"

"Evet."

Bu adam aklını kaçırmıştı.

Kesinlikle *hastaydı*.

Amara midesindeki asidin boğazında yükseldiğini hissetti. "Peki ya Dante'nin annesi? Onu da beni kaçırtmanla aynı sebepten mi öldürdün? Duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğu için mi?"

Adam ona gülümsedi. Amara'nın tüylerini diken diken eden sıcak bir gülümsemeydi. "Örgütümüzün ne kadar geniş ve derin olduğu hakkında bir fikrin var mı? Çok güçlü yerlere bağlı olan çok güçlü insanlarla iletişimimiz var. Bu yüzden kendimizi korumak için basit bir politika yürütüyoruz.... Arkada tanık bırakmak yok. Bizimle çalışmayan hiç kimse örgüt hakkında bir şey bilmiyor."

"Yıllar içinde başka masum insanları da mı öldürdünüz?"

"Elbette."

Amara her şey ani bir farkındalıkla zihnine çöktüğünde olduğu yerde sallandı. Bunları yaşayan birçok kişiden sadece biriydi.

Dante'nin annesi de benzer şeyler yaşamıştı. Ölen pek çok kişi vardı ve hiç kimse bir şey bilmiyordu. Kimdi bu insanlar?

Dante büyük elini onun sırtına yerleştirdi. Amara adamın onu belinin kıvrımından tuttuğunu hissettiğinde böyle bir desteğe sahip olduğu için memnun olarak ağırlığını üstüne verdi.

Tekrar sabit durabildiğinde adam ayağa kalktı ve Amara'yı boşalan sandalyesine yönlendirdi. Ardından yan taraftaki başka bir sandalyeye doğru yürüdü.

Amara'nın yanına çektiği yeni sandalyeye yerleşirken, "Seni öldürmek istiyorum, Xavier," dedi sakince. "Anneme ve karde-

şime yaşattıkların için seni öldürmek istiyorum. Kadınıma yaşattıkların için seni öldürmek istiyorum. Onca masum insana yaşattığın şeyler için seni öldürmek istiyorum."

"Ama öldürmeyeceksin." Xavier sandalyesine arkasına yaslandı.

"Ama öldürmeyeceğim," diye onayladı Dante. "Birkaç yıl önce olsa yapardım. Şimdiyse benim için canlı halin cesedinden daha faydalı. Peki benim için yararlı olmayı bıraktığın gün gelince ne olacak? O zaman belki de bir gece uyuyacak ve bir daha uyanmayacaksın. Belki kendine bir bardak su dolduracaksın ve onun yerine organlarını eriten bir asit içmiş olacaksın. Belki de derine gömülmüş bıçaklarla bir sandalyeye bağlı olarak uyanacaksın. Belki de merhametli bir ruh halindeysem markete giderken korkunç bir kaza geçireceksin. Kim bilir?"

Kahretsin, çok iyiydi. Amara sessiz kalsa da babasının her kelimede biraz daha gerildiğini görebiliyordu.

Dante ceketini çıkarırken, "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Evet," dedi babası sessizce.

Dante başını salladı ve gömleğinin kollarını yavaşça katladı. "Şimdi yetişkin kötü adamlar gibi konuşalım. Babamın yirmi yıl önce gönderdiği çocuklar nerede?"

Xavier omuz silkti. "Bilemem. O zamanlar burada, Outfit'te sadece bir korumaydım. Daha sonra rütbelerime terfi edildim."

"Öğrenebilir misin?"

"Muhtemelen evet ama genç olanlar nadiren hayatta kalır."

"Hmm," Dante gömleğinin kollarını kıvırmayı bitirip Vin'e döndü. "Bana silahı uzat, lütfen."

Vin sessizce masaya gitti ve bir silah alarak Amara'nın erkeğine uzattı.

Dante silahı kucağına koyup bir sigara çıkardı. "O çocuk grubunun içinde üç yaşında, kızıl saçlı bir kız vardı," diye başladı Dante. "Onu istiyorum. Bana onun bilgilerini vereceksin."

Adam sessiz kaldı.

Dante dışarıya bir duman üfledi. "Neden bizi birkaç hafta önce kaçırıp aynı yere götürdüler?"

Xavier ellerine baktı. "Birkaç yıl önce tekrar kullanmaya başladığımız bir yer orası. Onun değil, sadece senin kaçırılman gerekiyordu. Çocuklar onu teminat olarak almış."

Amara'nın tiksintisi muhtemelen yüzüne vurmuştu çünkü Xavier bakışlarını ona çevirmişti. "Ben asla bir baba olamazdım. Bazı erkekler bunun için yaratılmamış."

Amara şaşkınlıkla, "Bahanen bu mu?" diye sordu.

"Gerçek bu. Çocuklar ebeveynleri nasılsa öyle olurlar. Nerea onu bana bırakan boktan bir anneye sahipti ve çok zor şartlar altında büyüdü. Ancak senin, kızını yetiştiren iyi bir annen vardı ve sen nazik bir şekilde büyüdün. Ben mi? Ben bir canavar tarafından büyütüldüm onun yüzünden bu hale geldim."

Amara duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. "Bizler ebeveynlerimiz değiliz, Xavier. Çocuklar... yaban çiçekleri gibidir. Bir yere ekilmiş olabilirler ama kalplerinin götürdüğü yerde büyürler. Bizi tanımlayan şey ekildiğimiz yer değil, çiçek açtığımız yerdir."

Adam bir kahkaha attı. "Ah, seni nahif kız. Bu masumiyet çok büyük bir lüks olmalı. Evet, cehennemi yaşadın ama cehennem senin düşündüğünden çok daha büyük, sevgili kızım. Bu dünya sandığından çok daha büyük, derin ve karanlık. Bulunduğum yerlerde, şu anda olduğum kişiden başka bir şey olmam mümkün değildi."

Bu sözler üzerine Amara'nın omurgasından bir ürperti geçti.

Xavier onun ürperdiğini görünce sırıttı. "Uyuyan canavarları rahat bırak, kızım. Lorenzo'nun ölümü yüzünden zaten gözlerini Outfit'e dikmiş durumdalar ve bunu iç meseleleri olarak görüyorlar. Bu insanların vicdanı yok. İnsanlıkları yok. Gerçekten anladığını düşünmediğim bir şeyi ailenin üzerine salmak üzeresin. Çocuğun doğduğunda..."

Kalbinin teklemesine neden olacak kadar yoğun bir koruma dalgası aniden üzerine çöktü.

Dante'nin kucağında duran silahı aldı ve sıkıca kavradı. Onu vurmak istiyordu.

Onu vurmak ve çocuğunun doğacağı dünyadan onun özünü

yok etmek istiyordu. Fakat bu şekilde bir ipucu kaybetmelerine neden olacaktı. Bu adam onlara sayısız başka çocuğu kurtarabilecek bilgiler verebilirdi ama ne olursa olsun yaşamayı hak etmiyordu.

Çocuğu için duyduğu annelik içgüdüsü ve diğer çocuklar için duyduğu koruma içgüdüsü arasındaki kararsızlık arasında savaştı. Burnunu silahın soğuk metaline yasladı. Nefes alıp vererek adamın sözlerinin içinde açığa çıkardığı öfkeyi kontrol altına almaya çalıştı.

Bu adam pek çok insanın acı çekmesine neden olmuştu. Bunların hepsini ona ödetemezdi ama başkalarının acı çekmesini engelleyecek bir güce sahipti.

Kazanmak. Dante babasıyla uğraşırken her zaman, "*Mücadeleyi kaybet, savaşı kazan,*" derdi. Bunu kaybetmesi gerekiyordu.

Amara kolunu ileri doğru uzattı. Yana kaçamak bir bakış attığında Dante'nin onu izlediğini gördü. Vin'in öğrettiği gibi silahın güvenliğini açtı ve kolları hafifçe titreyerek ona sırıtan adama doğrulttu. Adama olan yakınlığı daha iyi nişan almasını sağlıyordu. Hızla diz kapağını nişan aldı ve tetiği çekti.

Gürültülü atış ve geri tepme ona sert bir şekilde vurdu. Xavier acı içinde çığlık atıp dizini tutarken, Amara da oturduğu sandalyede geriye doğru kaydı.

"Bu on beş yaşındaki Amara için, seni piç kurusu," dedi hırlarcasına. Vücudundan akarak onu terk eden kanı izlemenin memnuniyetini keskin bir şekilde içinde hissedebiliyordu. Dante tek kelime etmedi, sadece bir şahin gibi onu izliyordu. Amara da göğsü aldığı nefeslerle yükselirken babasını izliyordu.

Diğer dizine nişan alarak onu da vurdu. "Bu da Dante'nin annesi ve yok ettiğin sayısız masum insan için."

Amara ayağa kalktı. Xavier'ın inlediği sandalyeye doğru yürüdü ve silahı başına doğrulttu.

Namluyu adamın alnına dayayarak, "Beni dinle. Çok iyi dinle, Xavier," dedi Amara. Sesini sertleştirerek dikkatini kendine çekmişti. "Demek örgütünüzün burada casusları var? Bizim de kem-

di casuslarımızı yerleştirmemizin zamanı geldi. Aranıza bir casus yerleştirmemize yardım edeceksin. Kayıp çocukları bulmamıza yardım edeceksin. Bize cevaplar vereceksin. Ayrıca bu konuda çeneni kapalı tutacaksın. Eğer herhangi bir noktada bize ihanet eder ve tehlikeyi kapıma getirirsen, yaptığın herhangi bir şey doğrudan benim ailemin üzerine düşerse başkalarını unut," dedi. Adamın gözlerinin hafifçe açıldığını görebiliyordu. "Seni tekrar ve tekrar incitmelerini sağlarım ve derin kemiklerinden ayrılana kadar sana ölümü bahşetmelerine izin vermem. Anlaşıldı mı?"

Adam başını sallayarak onu onayladı.

Amara sevdiği adama doğru döndü. "Eğer gölgesi bile çocuklarımızın üzerine düşerse ona acı çektireceğine dair bana söz ver."

Babasının yüzüne bir duman halkası üflerken, "Zevkle," diye söz verdi Dante.

Amara başını sallayıp sandalyeye doğru yürüdü. "Peki Birlik'teki ajanımız kim olacak?"

Vin yan taraftan, "Ben," diye cevap verdi.

Amara ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. "Vinnie."

Vin'in gözleri ona çevrildi. "O zaman seni koruyamadım ama şimdi koruyabilirim. Bunu yapmama izin ver."

Amara hayatı boyunca dostu olmuş adama baktı. Onun büyüyüp nasıl bir adama dönüştüğünü gördü ve kalbinin yumuşadığını hissetti.

Oturduğu yerden kalkıp elini Amara'ya uzatarak, "Bunu daha sonra ofisimde konuşuruz," dedi Dante. "Bu piç kurusuna gelince, onu şimdilik buraya kilitleyin."

Amara adamın elini tuttu ve birlikte olay yerinden uzaklaştılar. Merdivenleri tırmandıktan sonra eğitim merkezinden dışarı çıktılar.

Dante sigarasının son nefesini içine çekerken sessiz kaldı. Amara onun kendisine öfkelendiğini bildiği için sessiz kalmıştı. Malikâneye doğru yürüyüp çalışma odasına girdiklerinde Dante onu içeri doğru itip kapıyı arkasından kapattı. Eliyle kadının çenesini tutarken gözleri alev alev yanıyordu. "Konu senin güven-

liğin olduğunda bana tekrar karşı gelirsen seni odaya kilitlerim. Şaka yapmıyorum, Amara."

Bir zamanlar, bu tür sözler muhtemelen onu tetiklerdi. Şimdiyse bu adamı tanıdığı için yalnızca gözlerini devirdi. "Mantıklı bir sebebim yoksa neden sana karşı geleyim ki? Ben heyecan arayan biri değilim. Hayatımın sakin geçmesini isterim. Üstelik güvende olmayı seviyorum. Ama bana bir kapanış şansı vermediğin zamanlarda dizginleri elime almak zorundayım, Dante."

"Onu bir daha görmeyeceksin. Artık onunla ilgilenmiyorsun. Artık onu düşünmüyorsun bile," diye hırladı dudaklarından bir santim uzaktayken. "Onunla ben ilgileneceğim ve zamanı geldiğinde de işini ben bitireceğim."

Amara onun göğsünü okşadı. "Peki."

"Bu arada casus yerleştirmek iyi fikirdi. Aferin."

Amara onun yüzüne baktı, sakalları çenesini kaplıyordu. Parfümünün ve sigara dumanının kokusu hoşuna gidecek şekilde birbirine karışmıştı. "Ya o haklıysa, Dante? Bunun çocuklarımızı lekelemesini nasıl engelleyeceğiz?"

Dante ona baktı ve yüzünü kavrayarak kendine doğru çekti. "Bir noktaya kadar haklıydı, Amara. Bir noktaya kadar ebeveynlerimiz gibiyiz. İçimde annemden çok şey taşıyorum ve bunu biliyorum. Senin de annenden aldığın çok şey var. Çocuklarımızda da bizden parçalar olacak ama biz ebeveynlerimizden daha fazlasıyız. Tristan'a bak. Morana'ya bak. Bize bak. Çocuklarımız da bizden daha fazlası olacak. Her şeyi yaptığımız gibi bunu da başaracağız. Birlikte, sen ve ben. Bu krallığı istediğimiz hale getireceğiz. Bu gece bunun için büyük bir adımdı. Artık cevaplara sahibiz ve bir ipucumuz var. Eski bir evin temelleri üzerine yeni bir ev inşa ediyoruz ve gerekirse onu kanla boyayacağız."

"Ne yani? Onlarla oynayacak mıyız, kralım?"

Dante hafifçe gülerek parmaklarıyla kadının yüzünü okşadı. "Onlarla oynayacağız, kraliçem."

Amara patlamak üzereydi ve bu hiç de iyi bir şekilde olmayacaktı.

Malikânedeki büyük parti salonunu boydan boya yürürken yüzünü buruşturdu. Ayak bilekleri şişmişti, elleri belindeydi ve sırtını geriye doğru gererek yürümek zorunda kalıyordu. Tüm bunların sebebi de bir balinaya dönüşmüş olmasıydı. Doktor ona hamileliğin sekizinci ayının vücudu için zor olacağını söylemişti ama ne kadar zor olacağı konusunda onu uyarmamıştı. Her beş dakikada bir mesanesini boşaltmak için tuvalete koşuyordu. Tüm vücudu bir balkabağı gibi şişmişti ve eklemleri çatlamaya başlamıştı. Bu noktada artık dev bir mideden başka bir şey değildi.

Bir hafta sonraki düğün törenine hazırlanmak için odanın dört bir yanına ışıklar dizen ve merdivene çıkmış olan personellerden birine seslendi. "Hayır, avizeye dokunmayın." Düğünleri büyük bir olay olacaktı. Fakat aslında ne kendisi ne de Dante böyle olmasını istemiyordu.

Çocukken düğününün nasıl olacağını hiç düşünmemişti. O zamanlar gördüğü tek şey Dante'ydi. O da ulaşılmaz bir noktadaydı, bu yüzden düğün günleri pek de düşündüğü bir şey değildi. Buna rağmen hazırlıkların gittiği yön hoşuna gidiyordu.

Malikânenin arkasındaki bahçe, duvardan çardağa kadar çok-

tan dekore edilmişti. Direkler dikilmiş, açık alanın tamamını kaplayacak şekilde beyaz ve altın rengi gölgelikler koyulmuştu. Oturma yerleri ayarlanmış, çiçekler yerleştirilmişti. Kısacası gösterişli tören için her şey hazırdı. Neredeyse yaz mevsimi olduğu için bir hafta boyunca yağmur ihtimali yoktu. Gökyüzünde yalnızca parlak güneş ve serin rüzgârlar vardı.

Amara yerleşkede daha önce bu büyüklükte bir parti görmediğini hatırlamıyordu. Bay Maroni'nin tanıdıkları, Outfit'in ve ortaklarının aileleri de dahil olmak üzere; Dante Maroni ve dışarıdan olan gelininin düğününe yedi yüzden fazla kişi katılacaktı. Dedikodulara göre çoğu insan durumu onaylamıyordu. Buna rağmen hepsi adamın yükselişini, yeni saltanatını ve onlara sunacaklarını destekliyordu.

"Ah!" dedi Morana arkasından. Gözlüklerinin ardındaki ela gözleri Amara'nın ayak bileklerindeydi. "Çok fena görünüyor."

"Göründüğünden de kötü hissettiriyor," diye inledi Amara. "Bebeğimin küçük bir şey olduğunu biliyor olsam da dev gibi hissettirdiğine yemin edebilirim."

"Dante de sen de dikey olarak kutsanmışsınız. Bu yüzden o da uzun olursa hiç şaşırmam," dedi kadın. Tristan'la birlikte yardım edebilmek için dün gece uçakla buraya gelmişlerdi. Damien düğüne katılmadığı için Tristan arkadaşının yanında olacaktı. Morana da onun yanında durmayı kabul etmişti. Amara onların Luna'yla ilgili cevapları almadan evlenmeyeceklerini bilse de içten içe bunun gerçekleşmesini umuyordu. Tüm bunlara rağmen, en büyük sürpriz yanlarında getirdikleri küçük çocuk olmuştu.

Xander sessiz bir çocuk olsa da Tristan ve Morana'nın hayatına çoktan girmişti. Amara çocuğu ve Tristan'ı geceleri kâğıt oynarken görüyor, arkadaşının ne demek istediğini anlıyordu. Tristan bu çocuğu seviyordu. Onu yakınında tutuşu, odadayken gözlerini çocuğun üzerinden ayırmaması ya da saçlarını karıştırması bunun için yeterli bir kanıttı. Amara o adamın birine sevgi gösterme tarzını artık biliyordu. Davranışları tıpkı Morana'ya

âşık olduğu zaman gibiydi. Sadece bu sevgi çok daha az kargaşayla gerçekleşmişti. Morana'ya gelince, o zaten Xander'a bunun için doğmuş gibi alışmıştı. Amara her ikisinin de geçmişini düşündüğünde, eğer küçük çocuğa bakmayı seçerlerse harika birer ebeveyn olacaklarından emindi.

"Bu arada elbisen burada," diye sırıttı Morana. Heyecanı bulaşıcıydı. "Muhteşem olmuş, Amara. Dante'yi kör edeceksin."

Amara burnundan bir ses çıkardı. "Umarım kör falan olmaz. Nerea'dan bir haber var mı?"

Morana başını iki yana salladı, dev avizenin ışıltısını izliyordu. "Yeraltına çekildi ama buna şaşırmadım. Babanızın BayX olduğunu biliyor olmalı."

Amara omuz silkti. Üvey kardeşi hakkında olumlu düşünmeyi sürdürüyordu. "Belki de bilmiyordu, Morana. Onun hakkında ya da geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Yıllar boyunca bana karşı o kadar iyi davrandı ki, elle tutulur bir kanıt olmadan bunları bir kenara atmam mümkün değil."

Morana başıyla onayladı. "Biliyor musun, senin bu yönünü seviyorum. Bu kadar açık olmanı seviyorum. Lanet olsun... Bugünlerde yatak odası olmayan her odaya bu kocaman avizelerden yerleştiren kaç insan var? Çılgın zengin insanlar."

Amara ona güldü. Ardından mesanesinde oluşan basıncı hissederek bir iç çekti. *Birkaç hafta daha. Sadece birkaç hafta daha.*

Amara oturma odasındaki banyoya geri dönerken Dante'nin annesinin resim atölyesinin bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Oraya daha önce hiç gitme fırsatı olmamış olsa da görmeyi hep çok istemişti.

Girişin tam karşısında, tepelerin ve içinden geçen nehrin tüm manzarasını görebileceği kadar büyük bir pencerenin altında duran birkaç kutu ve sanat malzemesi dışında oda boştu. Amara manzarayı seyrederek pencereye doğru ilerledi. Çok güzeldi ve bu büyük odanın neden sanatsal açıdan ilham verici olduğunu anlayabiliyordu.

"Burası onu öldürdüğü yer, biliyorsun." Arkasından gelen kadınsı ses, şişmiş ayakları üzerinde dönmesine neden oldu. Hissettiği zonklama karşısında yüzünü buruşturmuştu.

Nerea kapının arkasından dışarı süzülürken ona baktı, tamamen siyahlar içindeydi. Amara'nın hiç görmediği kadar yaşlı görünüyordu, yüzündeki stres çizgileri belirginleşmişti.

"Kardeşim," diye mırıldandı Amara. "Biz de seni arıyorduk."

Kadın başını sallayarak onu onayladı. "Biliyorum. Saklanıyordum."

Amara gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Nerea omurgasının ürpermesine sebep olan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Harika bir annen var, bunu biliyorsun," diye başladı cümlesine. Odanın içine doğru bir adım daha atmıştı.

Amara içgüdüsel olarak bir adım geri çekilip sessiz kaldı.

"İnanılmaz bir arkadaşın var," diye devam etti Nerea. Sesi yumuşaktı, bir yılan gibi aralarında süzülüyordu. "Harika bir erkeğin var. Şimdi de harika bir çocuğun olacak. Muhteşem Amara."

Amara göğsünün sıkıştığını hissetti. Çocuğunu koruma içgüdüsüyle ellerini karnının üzerine kapattı.

"Peki bende ne vardı biliyor musun?" Nerea bir adım daha attı, parmakları kalçasının yanındaki silahı okşuyordu. "Arkadaşlarının bana tecavüz etmesine izin veren istismarcı bir baba. Ne yaptığını öğrendikten sonra beni onunla yalnız bırakan daha da boktan bir anne. Ayrıca hiç arkadaşım yoktu çünkü babam çoktan beni bir casus olarak eğitmeye başlamıştı."

Duyguları tetikte olsa bile kalbi karşısındaki kadın için acıyordu. "Utancın nasıl hissettirdiğini biliyorum, Nerea. Ruhunu nasıl lekelediğini biliyorum."

Nerea gülerek, "Hayır, bilmiyorsun," derken başını iki yana salladı. "Ne yani, üç gün boyunca işkence gördüğün ve üç adam tarafından tecavüze uğradığın için bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Asla bilemezsin, Amara. Çünkü o senin bırakılmanı emrettikten sonra, seni şımartan ve lanet olasıca te-

rapilere gönderen insanlar vardı. Yani hayır, Amara. Bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceksin. Senin ruhundaki karanlık sadece bir lekeden ibaret. Benimki ise bir tutulma."

Üvey kardeşinin sesindeki acı, yüzündeki ıstırap ve gözlerindeki işkence kalbini kanatıyordu. Vücudundaki tüm kan kulaklarına hücum ederken nabzı giderek hızlanmıştı.

Nerea onun sessizliği karşısında kıkırdadı. "Biliyor musun, aslında ben iyiydim. Tüm bunlarla başa çıkıyordum. Xavier bana Outfit'te casusluk görevi verene ve sırf bir şey söylemediğinden emin olmak için seninle yakınlaşmamı söyleyene kadar iyiydim. Onun kızı olduğum için beni kabul ettiler. Ben de bir kız kardeşim olduğu için, babamızı tanımadığımız için, acımı anlayacağını düşündüğüm için seninle bağ kurabilmeyi umarak mutlu bir şekilde buraya geldim. Ardından seni gördüm. Sevgi dolu bir anneye, onu koruyan bir arkadaşa, Outfit'in lanet olası prensine sahip olan güzel ve yaralı kızı gördüm. Bu sinirlenmeme neden oldu, Amara."

Amara midesinin düğümlendiğini hissetti. Nefes alıp vermekte zorlanmaya başlamıştı. "Özür dilerim," dedi kız kardeşine. Kalbi acıyla sıkışıyordu. "Her şey için çok üzgünüm, Nerea."

Nerea başını yana eğerek onu inceledi. "Biliyor musun, özründe gerçekten ciddi olabileceğini düşünüyorum. Bu yalnızca senden daha fazla nefret etmeme sebep oluyor."

Ondan daha büyük olan kardeşinden yayılan bu duygu yoğunluğu göğsüne çarparak karnına doğru bir ağrı gönderdi. Amara karnındaki şişkinliği kavradı, sakin kalmaya ve bebeği strese sokmamaya çalışsa da bunu yapmak çok zordu. Bu odadan çıkması gerekiyordu.

Yana doğru bir adım atmak istedi ancak kadın ona engel oldu. Kalbi kontrolsüzce çarpmaya başlamıştı.

Bebek. Bebek için sakin kalmalıydı. Onu da kaybedemezdi. Şu anda olmazdı.

Amara derin bir nefes aldı ve vücudundan beynini dinlemesini istedi. "Bırak beni, Nerea."

Nerea gülümsedi. "Sadece zamanı çoktan geçmiş bir konuşma yapıyoruz, kardeşim."

Amara yutkunarak kadının kalçasında duran silaha baktı. "Anlamıyorum. Bana karşı çok iyiydin, özellikle de sürgün edildiğim zaman."

"Ah, sürgün edildiğinde çok sevinmiştim," dedi kadın belindeki silahla oynarken. "Lorenzo prensinin seninle ne yaptığını pek umursamıyordu. Sen içeriden biriydin ve bir hizmetçinin kızıydın. Dante'nin aletini nereye soktuğu pek umurunda değildi. En azından ben Dante'nin sana duygusal olarak ne kadar bağlı olduğunu, imparatorluğunu ele geçirme hayalleri kurduğunu ve Maroni adına bunun nasıl bir utanç getirdiğini fısıldayana kadar durum böyleydi. Ah, bunu öyle bir yiyip yuttu ki... Egoist pislik."

Amara aniden malikâneye çağrıldığı günü, çalışma odasındaki konuşmaları ve kalbinin nasıl kırıldığını hatırladı.

"Senin acı çekeceğini, benim de mutlu olacağımı düşünmüştüm," diye inanamayarak başını iki yana salladı Nerea. "Ama hayır. Sen Muhteşem Amara'sın. İstediğin bölümü okumak için üniversiteye gittin. Güzel bir dairen ve araban oldu, hatta bir kedin bile oldu. Sanırım prensi becermek işe yarıyor, değil mi?"

Vücudu çok derin, acımasız ve eski bir öfkeyle doldu. Amara başına gelen her şeyi kadere bağlamıştı. Ama kanının yarısını paylaştığı kadına bakarken Dante'nin çektiği acı ve yalnızlıktan onun sorumlu olduğunu fark ettiğinde saf bir öfke vücudunu sarmaladı.

Kanı öfkeyle kaynarken sessiz kaldı. Zihnindeki parçalar yerine oturuyordu.

Nerea silahı kılıfından çıkardığında içgüdüsel olarak rahmini koruyarak hafifçe yan döndü. Bu kadın onu yok etmiş olabilirdi ama o nefes aldığı sürece kızına dokunamayacaktı. Biraz zaman kazanması gerekiyordu.

Korkmuş gibi davranarak ona usulca sordu. "O adamları Los Fortis'e gönderen sendin, değil mi?"

Nerea gülümsedi. "Dante'nin seni nasıl bu kadar çabuk bulduğunu sanıyorsun? Sana sahte pasaport almıştım, hatırladın mı? Tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve ona güneye gitmekten bahsettiğini söyledim."

Amara başını onaylarcasına salladı, söylediği şeyler mantıklıydı. "Peki ya Alfa? Onu görmeye mi gittin?"

Nerea güldü. "Lorenzo ölmeden birkaç gün önce bana piç oğlundan bahsetti. Ben de nasıl biri olduğunu merak ettim. Zaten Los Fortis'te olduğum için onunla bir buluşma ayarladım. Alfa şüpheci bir piçti. Bir şeyler olduğunu hemen anladı. Shadow Port'tan oraya uçarken dikkatsiz davranmıştım. Sanırım seninle bağlantı kurdu, adamları neredeyse seni ve Dante'yi kurtarıyordu."

Amara adamı düğüne davet etmeyi, kendisine iyi davrandığı ve onları kurtarmaya çalıştığı için teşekkür etmeyi aklının bir kenarına not etti.

"Neyse ki, adamlarım o müdahale edemeden seni dışarı çıkardılar," diye iç geçirdi Nerea. "Hepsi senin kaçırılmaman gerektiğini, Dante'nin asıl hedef olduğunu düşünüyordu ama gerçek bu değildi. Hedef hep sendin. İkinizi o yere götürmek de sana özel bir hareketti. Hoş bir dokunuştu, değil mi?"

Tekrar o sandalyeye bağlanmanın, bacaklarının arasından kan akmasının, çocuğunu kaybetmenin anısı ona saldırdı. Korku, acı ve öfke içindeki her şeyin isyan etmesine neden oldu. Amara nefretin, gerçek nefretin gözeneklerine sızdığını hissediyordu.

"Bebeğimi kaybettim," diye fısıldadı. Vücudundaki kaslar gerilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Senin yüzünden çocuğumu kaybettim."

Nerea'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu görüntü tiksintiyle ürpermesine sebep olmuştu. "Buna sevindim."

Ah, bu sürtük kesinlikle ölecekti. Acı çekerek ölecekti.

Amara hayatında ilk kez gerçek, öldürücü bir nefretin tüm varlığını doldurduğunu hissetti.

Bir sancı onu vurduğunda karnını tuttu. Nefesi kesilmişti.

Yalancı Sancılar. İşte onlar buydu. Bu sancılar hakkında bir şeyler okumuştu.

Nerea sahte bir endişeyle, "Ah, bebek mi geliyor?" diye sordu. Güzel yüzü çirkin bir şeye dönüşmüştü.

Amara kendini sarstı. "Hayır." Bu olamazdı, henüz çok erkendi. Amara hazır değildi. Bebeğinin de hazır olmasına imkân yoktu.

Nerea silahı ona doğrulttuğunda vücuduna bir panik dalgasının yayıldığını hissetti. Gerçek, saf bir panik tüm zihnini doldurmuştu. Bir yandan karşısındaki kadınla savaşmaya, diğer yandan da bebeği içinde tutmaya çalışırken endişesi son noktaya ulaştı. Korku, öfke ve ateş birbirine o kadar karışmıştı ki artık hangisinin hangisi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Koruma içgüdüsü ön plana çıkmıştı.

Bebeği korumak zorundaydı. Kendini korumak zorundaydı. Sevdiği adamla uzun ve mutlu bir hayat yaşaması gerekiyordu. Bunu hak etmişti.

Ama çoğu insan aşağıda düğün için hazırlanırken o ikinci katta, normalde kimsenin uğramadığı bir odadaydı. Bir adım geri çekilerek elini arkasına götürdü. Ayakta durabilmek amacıyla destek almak için pencere pervazını arıyormuş gibi yaptı. Ama bunun yerine parmakları arkasındaki kutuların yüzeyine temas etti. Bir silah, ona yardım edecek herhangi bir şey arıyordu.

Nerea ona doğru bir, iki ve üç adım daha attı. Silahı karnının tam üzerine, sadece bir santim uzağında durana kadar yürümeye devam etti.

Amara kalbi göğsünde teklemeden önce bir anlığına durdu. Adrenalin damarlarında çılgınca dolaşıyordu. Tüm varlığı, aldığı her nefesin karnını silahın namlusuna yaklaştırdığının farkındaydı. Çok sert nefes almamaya çalıştığında şiddetli bir sancı sertçe vurdu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Benimle mücadele et, bebeğim, diyerek doğmamış çocuğuna yalvardı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Üzgünüm, Amara," dedi Nerea. Amara bu söz karşısında ellerinin titremeye başlamasına neden olacak bir şeyler hissetmişti. "Her şeye sahip olamazsın. Hiçbir şeye sahip olamayacaksın. Senin mutlu olduğunu bilerek yaşayamam. Bunu yapamam."

Nerea'nın başparmağı silahın üst kısmına çarparak güvenlik kilidini açtı ve parmağı tetiğe sıkıca yapıştı.

Amara içten içe çılgına dönmüştü. Arkasında bir şeyler aramaya devam ederken eli küçük bir boya kutusuna çarptı.

Bir öncekinden daha hızlı bir sancı yeniden bedenine çarptı.

Sadece biraz daha, bebeğim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Nerea," diye ısrar etti. Eliyle kutunun kapağını kaldırmayı denerken biraz daha zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir tırnağının kırıldığını hissederken acıyla yüzünü buruşturdu. Neyse ki bu acı başka bir sancıyla maskelenmişti.

Yüksek sesli bir nefes verdi. Diğer eliyle karnını kapattığında silahın namlusu eline değiyordu.

Sadece tek bir şansı vardı. *Sadece bir atış.* Bunu ıskalayamazdı.

Yutkunarak bir eliyle boya kutusunu aldı ve kadının yüzüne fırlatmak için kolunu savurdu. Diğer eliyle de silahı tavana doğru itmişti. Omzunun hemen üstünden bir silah sesi duyuldu ve bu gürültüyle birlikte suyunun geldiğini hissetti. Karnındaki acıya dayanmaya çalışırken kalbi hızla atıyordu.

Nerea bir solukla yere yığıldı, boştaki eliyle gözlerindeki boyayı silmeye çalışıyordu. Amara yapmaması gerektiği halde eğildi, silahı kadının elinden aldı ve yönünü tersine çevirdi.

Sonra da tüm şarjörü üvey kız kardeşinin üzerine boşalttı.

Mermiler teker teker boşaldı.

Biri aceleyle odaya girdi.

Amara dizlerine kramp girdiğini hissetti. Bunca zamandır içinde tuttuğu tüm acı ona ani bir şekilde çarpıyordu. Düşük acı eşiği göz kapaklarının arkasında dans etmeye başlayan kırmızı yıldızlarla birleşerek görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu.

Her şey bulanıklaştı. Birinin onu kaldırdığını, taşıdığını, hareket ettirdiğini hissetti. Bir süre sonra arabanın hareket ettiğini fark etti, kısa bir sürenin ardından hastanenin kokusunu aldı. En çok hissettiği şey ise bitmek bilmeyen *acıydı*.

Dante'nin elleri bir noktada onun ellerine dolandı. Sesi ona cesaret verici sözler fısıldıyor ve bir şeyler bağırıyordu. Amara terden sırılsıklam olmuştu. Işıklar bir görünüp bir kayboluyordu. Bu durum böyle devam etti, devam etti ve devam etti...

Saatler sonra, Tempest* Talia Ava Maroni annesininkinden daha yüksek bir çığlıkla dünyaya gözlerini açtı. Arkasından gelecek kayıp kız kardeşi ise onu hiç takip etmedi.

* (İng.) Fırtına. (ç.n.)

Dante kollarındaki küçük savaşçı prensese, küçük fırtınasına baktı. İçinde bir şeylerin değiştiğini, düştüğünü ve parçaların yerine oturup sıkıca kilitlendiğini hissedebiliyordu. Kızları, çocuklarını kendi yöntemleriyle korumuş olan her iki kadının da isimlerini taşıyordu. Annesinin ve Amara'nın. Tempest buruşuk ve cılız bir şeydi. Siyah saçlarla dolu bir kafası ve kısık gözleri vardı. Medyada gördüğü bebeklere hiç benzemiyordu. Dante hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Küçük poposu avucunun içine, battaniyeye sarılmış vücudunun tamamı kolunun kıvrımına sığıyordu. Dante gözlerinin yanmaya başladığını hissetti.

Hastane yatağından gelen boğuk ses, "Dante..." diyerek dikkatini artık ona karşı ne hissettiğini bile bilmediği kadına çekti. Aşk, hislerini anlatmak için çok uysal bir kelimeydi. Hayranlık ise çok çocukça kalıyordu. Amara on beş yaşında kırılmış ve kanlar içindeyken adamın dünyasını titretmişti. Şimdiyse bitkin ve tükenmiş bir halde adamın tüm dünyasına sahipti.

Dante onun yanına oturarak kıymetli yavrusunu göğsünün üzerine yerleştirdi. Tüm hayatının ait olduğu kadının ağlamaklı bir şekilde gülümsemesini izledi. Amara bebeği tutmak için yaralı ellerinden birini kaldırırken hıçkırdı, yüzüğü sessiz ışıkta parlıyordu.

"Başardı," diye mırıldandı. Bakışlarını adama çevirmeden önce çocuğunun her bir noktasını aklına kazımaya çalıştı. Dante kadının sonsuz bir duyguyla parıldayan gözlerine yeniden âşık olduğunu hissetti. Onun gözleri; o eşsiz, güzel, etkileyici gözleri her zaman göğsüne saplanan bir kanca olmuştu.

"O bir savaşçı," diye cevap verdi. Sesi kendi kulaklarına sert geliyordu. "Tıpkı senin gibi."

Amara'nın dudakları titredi. "O bizim, Dante. Bunca zaman sonra."

Dante onun ıslak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benim savaşçı kraliçem. Seninle çok gurur duyuyorum."

Amara burnunu onunkine sürttü. "Ayak parmaklarını saydın mı?"

"Her bir tanesini."

Prensesin dudakları bir *o* şeklini aldı ve küçük bedeninden miyavlama benzeri bir ses geldi.

Amara, "Onu güvende tutacağız, değil mi?" diye sordu sessizce. Hâlâ mucizelerine bakıyordu. Dante parmağıyla bebeklerinin yumuşak tenini okşadı. Minik eller parmağını kavradığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Kızının bu hareketindeki güven, on beş yaşındaki Amara'nın ona duyduğu bilinçsiz güvenin aynısıydı. Bu düşünce içindeki her şeyin onları korumaya yemin etmesine sebep olmuştu.

"Evet, koruyacağız," diye yemin etti.

"Peki bir gün kırılırsa?" Amara'nın bakışları onunkilere kilitlendi.

"O zaman biz de damarlarını altınla doldururuz."

Amara gülümsedi ve Dante alnını onunkine yasladı.

"Aman Tanrım, çok tatlı!" diye cıvıldadı Morana. Amara kucağında bebeğiyle hastane yatağında otururken Dante de yanındaki sandalyeye yerleşmişti.

Amara'ya hikâyeyi yeni anlatmışlardı. Onu odada bulan kişi Morana'ydı. Silah seslerini duymuş ve yardım çağırmak için

çığlık atmıştı. Tristan aceleyle içeri girerek Amara'yı kucağına almış ve Nerea'nın cesedinin götürülmesi talimatını verirken onu arabaya taşımıştı. Tristan arabayı deli gibi hastaneye doğru sürerken Morana arkada onunla birlikte kalmış ve Dante'nin numarasını tuşlamıştı. Tempest annesinin rahat rahminden çıkarıldığı için bir ölüm perisi gibi çığlık atarak doğmadan önce Dante'nin yanında beş saat boyunca doğum sancısı çekmişti.

Bebek çevresine bakarak gözlerini kırpıştırdı. Artık gözleri biraz daha açılmıştı.

Morana'nın arkasından, "Gözlerini senden almış," dedi Tristan. Bu doğruydu ve Dante buna bayılmıştı. Tıpkı Amara'nın gözlerini annesinden miras aldığı gibi, Tempest de gözlerini ondan almıştı.

Amara odanın içinde etrafına bakındı. Yüzü biraz düşerken Vin'i özlediğini fark etti. Dante de bu konuda kendini kötü hissediyordu. Bu önemli anda onların yanında olmalıydı ama şu anda Xavier'la birlikte yeraltının derinliklerindeydi. BayX'in tavsiyesi üzerine örgüte alınmıştı. Haftada bir arayarak son gelişmeleri bildiriyordu ve Dante bugün ondan bir arama bekliyordu. Zamanı kontrol etmek için saatine baktığında henüz erken olduğunu gördü.

Parmağını yavaşça bebeğin yanağına koyduğu sırada, Dante'nin bakışları Tristan'ın eline kaydı ve yüzük parmağındaki dövme gözüne çarptı. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Şu dövme," dedi sırıtarak. "Çok romantiksin, Tristan."

Tristan ona ortaparmak gösterdiğinde Morana hemen eline vurdu. "Burada çocuklar var. Garip hareketler yapmak yok."

Dante'ye bir bakış atarak, "Ona beni kızdırmamasını söyle," dedi Tristan.

"Küfretmek de yok," diye vurguladı Morana.

Amara'nın yumuşak kahkahası yatakta çınladı. Gülüşü kadar yumuşak bir sesle, "Siz onun vaftiz anne ve babası olacaksınız," dedi yanındaki çifte. Annesi torununu görmüş ve birkaç dakika önce odadan ayrılmıştı.

"Emin misiniz?" diye sordu Morana yüzüncü kez.

Amara başıyla onaylayıp kızını kollarında salladı. "Onun hayatı konusunda Dante dışında güvendiğim başka iki kişi daha yok. Eğer bize bir şey olursa, minik kızımızın güvende olacağını ve onun için canını ortaya koyacak birileri tarafından sevildiğini bilerek öleceğim."

Morana gözyaşlarına boğuldu, Tristan sessiz bir kabullenişle elini Amara'nın omzuna koydu ve Dante onlara gülümsedi.

Tristan sessizce, "Vin gittiğine göre, Amara'yı kim koruyor?" diye sordu. Amara'nın çimenliğe çıkmasını beklerken Dante'nin yanında duruyordu.

Hayatının en romantik anlarından birinde, dünya üzerindeki en romantik olmayan soruyu sorması için arkadaşına güvenebilirdi. Neredeyse kahkaha atacakken kendini durdurdu.

"Sav," diye yanıtlarken çılgın bir peri masalından fırlamış gibi görünen bahçeye baktı. Düğünü ertelememiş olmalarına rağmen, Amara'yı eve getirdikten sonra iyileşene kadar parmağını bile kıpırdatmasına izin vermemişti. Ona aşırı korumacı diyenler olabilirdi ancak durum buydu.

Şimdiyse üzerindeki smokinle düğün için gelen konuklara; yani Outfit'in, yeraltı dünyasının, babasının ve kendi çevresinden tanıdığı insanların yüzüne bakıyordu.

"Sanırım Xander da kardeşin Damien gibi," dedi Tristan kaşları hafifçe çatılmış bir halde. "Tam olarak aynı değiller ama benziyorlar. Benim için herhangi bir ipucun var mı?"

Dante bakışlarını takip ederek ön tarafta oturan ve bir tablete bakan sekiz yaşındaki küçük çocuğa döndü. Morana'nın yüksek zekâ hakkında söylediklerivle birleştiğinde, Dante neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu.

"Sanma," dedi Tristan'a. "Gerçeği bil. Bir teşhis koyarsan onun için en iyisi olanı yapabilirsin. Tabii onu yanınızda tutacağınızı varsayarsak," diye ekledi kibirli bir sırıtışla.

Tristan tekrar ileriye bakmadan önce ona bir bakış attı. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor. Yalnız kalmasını istemiyorum. Morana ve benimleyken, bizim yanımızdayken mutlu."

Dante gülümsedi. "Öyleyse onu yalnız bırakma. Sen mutlu musun?"

"Sanırım öyleyim."

Müziğin başlamasıyla konuşmaları kesildi. Dante arkasını döndüğünde, gün ışığında parlayan beyaz-altın rengi gelinliğiyle ona gelen kadınını gördü. Dantellerin kollarını, yüksek yakasının da yara izini örttüğü göz alıcı bir gelinlikti bu. Saçları bir çeşit topuz yapılmıştı. Küçük savaşçı prensesini kollarının arasında tutarken Zia'yla birlikte ona doğru yürüyordu.

Dante göğsünün içinde bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Bu çok yumuşak, vahşi ve canlı bir şeydi. Sadece bu kadın sayesinde, bu kadın uğruna yanan bir şeydi. Onun *magnum opus*'uydu. Savaşçı kraliçesiydi. Çocuğunun annesiydi.

Amara kırmızı dudaklarındaki geniş gülümsemeyle yanında durdu. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandı Dante. Gözleri onu içine çekerken, yıllar süren bekleyişi boyunca onunla yaşayacağını hiç düşünmediği bu anın tadını çıkardı. Ardından gözleri kıpırdanan ve etrafına hayranlıkla bakan meraklı, küçük bebeğe kaydı.

Eğilip kadının dudaklarını sertçe öpmeden önce kızının başına bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimin ritmisin, Amara. Artık bir diğer ritmim de o oldu."

Kadın onun dudaklarına bulaşan ruju silmek için uzandı. "Benim de."

Ardından tören başladı.

Dünyaları her geçen gün daha çok kararıyor, eskiden varlığını bilmediği imparatorluklar gün ışığına çıkıyor, inşa etmekte olduğu imparatorluğun tehlikeli ve korkunç olduğunu fark ediyordu. Çözülmemiş gizemler, cevaplanmamış sorular ve bilinmeyen gelecekler vardı.

İlerledikleri her köşede gizlenen tehlikelerle karşılaşma olasılıklarının farkında olarak satranç tahtasına baktı. Kraliçesi yanındayken yapacağı tüm hamleler için hazır hissediyordu.

BONUS KAPANIŞ

Adam düğünün başlamasını gölgelerin içinden izledi.

Dante Maroni dışarıdan biriyle evlenmişti ve vârisi çoktan doğmuştu.

Yırtıcı onun bir yanında, Morana Vitalio da diğer yanında duruyordu.

Onlara yönlendirdiği çocuk ise önde oturuyordu.

Güneyin kralı, Alfa ise ufak tefek bir kadınla arka taraftaydı.

Bu an hepsi için mükemmeldi.

Adam bir çakmağı yakıp söndürdü.

Onlara bir hafta verecekti. Ardından daha fazla ekmek kırıntısı bırakma zamanı gelecekti

Vakit gelmişti.

Dark Verse serisi Cellat'ın hikâyesiyle devam ediyor.

Kötü şöhretli Tenebrae Outfit'in vârisi Dante Maroni doğduğundan beri eğitiliyordu. Acımasızlığını cazibesinin, vahşiliğini ise takım elbiselerinin altında saklamayı öğrenmişti. Sevdiği kadına olan aşkını sessizliğinin içine gömerken gölgelerin arasında sessiz bir asiye dönüşmüştü. Kayıp çocuklardan sorumlu olan Birlik'e sızdığında, gerçeklik algısını paramparça eden bilgiler keşfetmiş ve ölümcül bir oyun oynamak zorunda kalmıştı.

Maroni ailesinin kâhyasının kızı olan Amara, kendini bildiğinden beri Dante'yi seviyordu. On beş yaşında kaçırılıp işkence görmüştü. Kendini, hayatını ve bildiği tek evi kaybetmişti. Bu olaydan yıllar sonra, korunduğundan habersiz olarak sürdürdüğü hayatı biraz olsun normalleşmişken dünyası bir anda tekrar çökmüş ve onu kanlı bir oyuna katılmaya zorlamıştı.

Gizemler çözülüyordu. Sırlar keşfediliyordu. Çocukluk aşkları yerini derin bir yakınlığa, güce ve hayatta kalmaya bırakıyordu.

İsteksiz kral ve mutlak kraliçe hamle yapıyordu.

THG
0311435
VVV
AVA SYLLO

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-164-9
9 786253 661649